crescendo
BECCA FITZPATRICK
#1 BESTSELLER
NEW YORK TIMES

Becca Fitzpatrick

CRESCENDO

Traducere Smaranda Cîmpeanu –
Publisher: Simon & Schuster, U.S., 2010 – *Crescendo*

Editura Litera Internaţional, Bucureşti, 2011

Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20
Capitolul 21
Capitolul 22
Capitolul 23
Capitolul 24
Capitolul 25

PROLOG

Coldwater, Maine
Cu 14 luni în urmă

Braţele măceşului se întindeau ca nişte gheare înspre fereastra din spatele lui Harrison Grey, care doar frunzărea cartea, nemaiputând să citească în tot vacarmul ăla. Un vânt năprasnic de primăvară se înverşunase toată noaptea asupra casei de ţară, vuind şi şuierând, lovind obloanele de marginile ferestrelor cu un pocnet repetat. Calendarul o fi arătat el luna martie, însă Harrison avea destulă minte cât să-şi dea seama că nu venea primăvara. Dacă ţinea seama de furtună, nu ar fi fost surprins să descopere până dimineaţa întregul sat îngheţat şi alb.

Pentru a înăbuşi vuietul pătrunzător al vântului, Harrison a lovit telecomanda cu pumnul, dând mai tare *Ombra mai fu* a lui Bononcini. Apoi a mai pus un buştean pe foc, întrebându-se pentru a mia oară dacă ar mai fi cumpărat casa în caz că ar fi ştiut cât de mult consuma să încălzească o singură odăiţă, fără să pună la socoteală toate cele nouă încăperi.

Soneria telefonului a început să scoată un zgomot strident. Harrison a ridicat receptorul înainte să apuce să sune a doua oară, aşteptându-se să audă glasul celei mai bune prietene a fiicei lui, care avea obiceiul supărător de a telefona la cea mai târzie oră din noapte, în ziua dinainte să trebuiască să-şi facă temele.

A auzit respiraţia întreruptă, precipitată, care îi gâfâia în ureche, înainte ca o voce să întrerupă tăcerea:

— Trebuie să ne vedem. Cât de repede poţi să ajungi?

Harrison a simţit vocea plutind prin el ca o fantomă a trecutului, îngheţându-l. Trecuse mult timp de când n-o mai auzise, şi faptul că vocea aceea îi răsuna acum în urechi nu putea să prevestească nimic bun. Dimpotrivă. Şi-a dat seama că mâna îi transpirase pe receptorul devenit lipicios şi că rămăsese încremenit.

— Într-o oră, a răspuns el sec.

A pus receptorul încet la loc. A închis ochii, iar gândurile i-

au zburat fără să vrea înapoi în timp. Fusese o vreme, cu cincisprezece ani în urmă, când îngheţa de fiecare dată când auzea telefonul sunând, când asculta cum se scurgeau secundele, aşteptând ca vocea de la celălalt capăt al firului să vorbească. Cu timpul, pe măsură ce anii treceau şi lucrurile se linişteau, se convinsese în cele din urmă că era genul de om care putea să treacă peste secretele trecutului. Era un bărbat care trăia o viaţă normală, un bărbat cu o familie frumoasă. Un bărbat care nu avea de ce să se teamă.

În bucătărie, stând aplecat deasupra chiuvetei, Harrison şi-a turnat un pahar cu apă, după care l-a lăsat să se scurgă, întorcându-l cu gura în jos. Afară era întuneric beznă, iar chipul lui ca de ceară îi întorcea privirea din geamul aflat în faţa lui. A dat din cap de parcă ar fi vrut să-şi spună că totul avea să fie în regulă. Însă ochii îl trădau.

Şi-a slăbit nodul cravatei, încercând să-şi relaxeze muşchii încordaţi, şi şi-a mai turnat un pahar. Apa se învolbura înăuntru, ameninţând să dea pe dinafară. A pus paharul în chiuvetă, a înşfăcat cheile de la maşină de pe masă, ezitând preţ de o clipă, ca şi cum s-ar fi răzgândit.

*****

Harrison a încetinit la curbă şi a stins farurile. Stătea în întuneric, cu aburi ieşindu-i din gură, şi se uita la şirurile de case dărăpănate de cărămidă dintr-un cartier sărăcăcios din Portland. Trecuseră ani buni – cincisprezece, ca să fim precişi – de când pusese ultima dată piciorul în acel cartier şi, cum memoria lui era destul de slabă, nu era sigur că se afla la locul potrivit. A deschis torpedoul şi a scos dinăuntru o bucată de hârtie îngălbenită de trecerea timpului. *1565 Monroe*.

Se pregătea să se dea jos din maşină, însă liniştea străzilor îl tulbura. A băgat mâna sub scaun, de unde a scos un revolver încărcat, marca Smith & Wesson, pe care l-a îndesat la spate, în pantaloni. Nu mai trăsese cu arma din liceu, şi niciodată în afara unei zone de tir. Singurul gând care se distingea clar în învălmăşeala haotică din mintea lui era speranţa că lucrurile n-aveau să se schimbe nici în următoarea oră.

Paşii lui Harrison răsunau pe trotuarele pustii, însă el nu-i

auzea, concentrându-şi atenţia asupra umbrelor aruncate de luna argintie. Strângându-şi haina pe lângă corp, a trecut prin dreptul unor terenuri bătătorite, împrejmuite de garduri de sârmă, în spatele cărora se ridicau case întunecate şi înfiorător de tăcute. A avut de două ori impresia că era urmărit, însă, când a privit în urmă, n-a văzut pe nimeni în spatele lui.

A ajuns la Monroe 1565, a intrat pe poartă şi s-a dus în spatele casei. A bătut o dată la uşă şi o umbră s-a mişcat în dosul draperiilor cu model.

Uşa a scârţâit.

— Eu sunt, a şoptit Harrison.

Uşa s-a deschis cât să-i facă loc să intre în casă.

— Ai fost urmărit?

— Nu.

— E în pericol.

Inima lui Harrison a început să bată mai repede.

— Ce fel de pericol?

— Când va împlini şaisprezece ani, va veni după ea. Trebuie să o duci departe de aici. Undeva unde nu o va găsi niciodată.

Harrison a clătinat din cap.

— Nu înţeleg...

L-a întrerupt, cu o privire ameninţătoare.

— Când am încheiat înţelegerea asta, ţi-am spus că o să fie unele lucruri pe care n-o să le înţelegi. Şaisprezece ani este o vârstă fatidică în lumea mea. Asta e tot ce trebuie să ştii, a încheiat el brusc.

Cei doi bărbaţi s-au măsurat din priviri un timp, până când, în cele din urmă, Harrison a încuviinţat precaut din cap.

— Să nu laşi nici un indiciu în urma ta, l-a sfătuit. Oriunde te-ai duce, va trebui s-o iei de la capăt. Nimeni nu trebuie să ştie că vii din Maine. Nimeni. Nu va înceta niciodată să o caute. Înţelegi?

— Înţeleg.

„Dar soţia lui? Dar Nora?“

Ochii lui Harrison se obişnuiseră cu întunericului, şi a băgat de seamă, nevenindu-i să creadă, că bărbatul din faţa lui nu părea să fi îmbătrânit nici măcar cu o zi de când se văzuseră ultima dată. De fapt, nu îmbătrânise deloc din facultate, când fuseseră colegi de cameră şi legaseră rapid o prietenie strânsă.

„Să fie doar efectul luminii?” s-a întrebat Harrison. Altceva nu putea fi. Un singur lucru se schimbase însă. Prietenul lui avea o cicatrice mică la baza gâtului. Harrison s-a uitat mai atent la rană şi a tresărit. Era o urmă de arsură, nu mai mare decât o monedă de douăzeci şi cinci de cenţi, ieşită în relief şi strălucitoare. Avea forma unui pumn încleştat. Şocat şi îngrozit, Harrison şi-a dat seama că prietenul său fusese însemnat. Ca vitele.

Celălalt i-a simţit privirea aţintită asupra gâtului lui şi i-a răspuns cu o căutătură rece, defensivă.

— Sunt oameni care vor să mă distrugă. Care vor să mă demoralizeze, să mă dezumanizeze. Am înfiinţat o societate împreună cu un prieten de încredere. Pe zi ce trece, iniţiem tot mai mulţi membri. S-a oprit în mijlocul propoziţiei de parcă nu ar fi ştiut dacă să continue sau nu, după care a încheiat în grabă: Am înfiinţat societatea pentru propria noastră protecţie, i-am jurat credinţă. Dacă mă cunoşti la fel de bine ca odinioară, ştii că voi face tot ce îmi stă în putinţă ca să-mi apăr interesele. A făcut o pauză şi a adăugat, parcă absent: Şi viitorul.

— Te-au însemnat, a spus Harrison, sperând ca prietenul să nu simtă repulsia din vocea lui.

Bărbatul abia dacă i-a aruncat o privire.

După un timp, Harrison a încuviinţat din cap, arătându-i că a înţeles, chiar dacă nu accepta asta. Cu cât ştia mai puţin, cu atât mai bine. Prietenul lui îi explicase asta de nenumărate ori.

— Ce aş putea să mai fac?

— Ai grijă de ea!

Harrison şi-a ridicat ochelarii pe vârful nasului. A început să vorbească stânjenit:

— M-am gândit că poate ţi-ar plăcea să ştii că a crescut, că e sănătoasă şi puternică. I-am pus numele Nor...

— Nu vreau să mi se amintească numele ei, l-a întrerupt tăios prietenul lui. Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă pentru a uita tot ce e legat de ea. Nu vreau să ştiu nimic. Vreau să-mi şterg din minte orice amintire care o include, ca să n-am ce să-i ofer acelui copil din flori.

S-a întors cu spatele, şi Harrison a înţeles din gestul lui că discuţia luase sfârşit. A mai zăbovit însă o clipă. Ar fi vrut să pună multe întrebări, dar, în acelaşi timp, ştia că nu avea nimic de câştigat dacă îl presa. Înăbuşindu-şi dorinţa de a descifra

acea lume întunecată şi gândindu-se că fiica lui nu făcuse nici un rău ca să merite asta, a plecat.

Nu se îndepărtase nici măcar o jumătate de stradă, când un foc de armă a străpuns noaptea. Harrison s-a aruncat instinctiv la pământ, mergând de-a buşilea. *Prietenul lui*. A auzit a doua împuşcătură şi, fără să stea pe gânduri, a alergat pe nerăsuflate înspre casă. S-a strecurat pe poartă şi a scurtat drumul, luând-o prin grădină. Când să ajungă în dreptul ultimului colţ al casei, a auzit glasuri prinse într-o ceartă înverşunată, aşa că s-a oprit. Deşi afară era frig, el era lac de sudoare. Curtea din spatele casei zăcea cufundată în întuneric, iar el înainta pas cu pas de-a lungul zidului grădinii, atent să nu lovească pietrele care l-ar fi putut da de gol. Apoi a zărit uşa din spatele casei.

— E ultima ta şansă, a rostit o voce calmă, lină, pe care Harrison nu o cunoştea.

— Du-te dracului! a aruncat prietenul lui printre dinţi.

S-a auzit a treia împuşcătură. Prietenul lui a răcnit de durere, iar cel care îl împuşcase a strigat:

— Unde este?

Inima îi bătea nebuneşte, iar Harrison ştia că trebuia să facă numaidecât ceva. Dacă mai stătea cinci secunde, ar fi fost prea târziu. Şi-a strecurat mâna la spate şi a scos pistolul. Ţinându-l strâns cu ambele mâini, s-a îndreptat către uşă, apropiindu-se de bărbatul brunet pe la spate. Harrison şi-a văzut prietenul dincolo de cel care îl ataca, însă, când privirile li s-au întâlnit, ochii prietenului său s-au umplut de groază.

„Pleacă!”

Porunca prietenului i-a răsunat în gând, tare ca dangătul unui clopot, şi, preţ de o clipă, a crezut că ţipase cu voce tare. Dar, văzând că atacatorul nu se întoarce surprins, Harrison şi-a dat seama, uluit, că vocea prietenului său răsunase numai în mintea lui.

„Nu”, i-a răspuns, scuturând din cap, fără să scoată un sunet. Loialitatea lui era mai puternică decât lucrurile pe care nu le putea înţelege. Cu acest bărbat petrecuse patru dintre cei mai frumoşi ani din viaţa lui. Acesta era bărbatul care îl prezentase soţiei lui. Nu avea să-l lase acolo, în mâinile unui criminal.

Harrison a apăsat pe trăgaci. A ascultat acel sunet care îţi

rupea auzul în două şi a aşteptat ca atacatorul să cadă la pământ. A mai tras o dată. Şi încă o dată.

Tânărul brunet s-a întors încet. Pentru prima dată în viaţă, lui Harrison îi era cu adevărat frică. Se temea de omul din faţa lui, de arma din mâna acestuia. Se temea de moarte. Se temea de ce avea să se întâmple cu familia lui.

A simţit gloanţele trecând prin el ca un foc mistuitor ce părea să-l rupă în o mie de bucăţi. A căzut în genunchi. A întrezărit ca prin ceaţă chipul soţiei lui, iar apoi pe cel al fiicei. A deschis gura, cu numele lor pe buze, încercând să găsească o cale de a spune cât de mult le iubea înainte să fie prea târziu.

Tânărul îl înşfăcase pe Harrison şi îl târa pe alee spre spatele casei. El simţea cum îşi pierdea cunoştinţa în timp ce se chinuia zadarnic să se ridice. Nu putea să-şi dezamăgească fiica. Nu ar mai fi avut cine să o apere. Bărbatul brunet avea să o găsească. Şi, dacă prietenul lui avea dreptate, să o omoare.

— Cine eşti? a întrebat Harrison, dar, când a rostit acele cuvinte, a simţit cum pieptul îi ia foc.

Se agăţase de speranţa că încă mai avea timp. Poate, odată ajuns pe cealaltă lume – o lume care îl înconjura din toate părţile ca o mulţime de pene căzătoare, zugrăvite în negru –, ar fi putut să o prevină pe Nora.

Tânărul l-a privit pe Harrison preţ de o clipă, după care pe chipul rece ca gheaţa i-a apărut un zâmbet şters.

— Nu te-ai gândit bine. Este mult prea târziu.

Harrison şi-a ridicat privirea, uimit că ucigaşul îi ghicise gândurile, şi nu putu să nu se întrebe de câte ori mai fusese acesta într-o situaţie similară, citind ultimele gânduri ale unui muribund. Nu de puţine ori.

Ca şi cum ar fi vrut să-şi dovedească îndemânarea, tânărul a ţintit, fără să ezite nici măcar o clipă, iar Harrison s-a trezit holbându-se la ţeava puştii. Strălucirea focului de armă a fost ultima imagine pe care a văzut-o.

Capitolul 1

Plaja Delphic, Maine
În prezent

Patch stătea în spatele meu, relaxat, odihnindu-şi mâinile pe şoldurile mele. Avea un metru optzeci şi ceva şi o conformaţie zveltă, atletică, pe care nu o puteau ascunde nici blugii largi, nici tricoul. Avea părul la fel de închis la culoare ca miezul nopţii, iar ochii – tot aşa de întunecaţi. Zâmbetul lui sexy prevestea pericolul, însă eu mă resemnasem cu gândul că nu toate pericolele înseamnă ceva rău.

Deasupra noastră, artificiile luminau cerul nocturn, scurgându-se în Atlantic asemenea unei ploi de culori. Mulţimea scotea exclamaţii de uimire. Era sfârşitul lui iunie, iar Maine intra în plină vară, sărbătorind începutul a două luni de soare, plajă şi turişti cu buzunarele pline. Eu sărbătoream două luni de soare, plajă şi o mulţime de timp liber petrecut numai în compania lui Patch. Mă înscrisesem la un curs de vară – de chimie – şi intenţionam să îl las pe Patch să-mi monopolizeze restul timpului.

Pompierii lansau artificii de pe un ponton care nu părea să fie la mai mult de două sute de metri de plaja pe care stăteam, şi, la fiecare explozie, simţeam cum îmi vibra nisipul de sub picioare. Valurile se spărgeau pe plajă la poalele unui deal, iar muzica de carnaval îmi ţiuia în urechi. Mirosul de vată de zahăr, popcorn şi grătare se lăsa purtat de vânt, iar stomacul meu îmi amintea că nu mai mâncasem nimic de la prânz.

— Mă duc să iau un cheeseburger, i-am spus lui Patch. Vrei ceva?

— Nimic din ce-i pe meniu.

— Patch, flirtezi cumva cu mine? l-am întrebat, zâmbind.

M-a sărutat pe frunte.

— Nu încă. Iau eu cheeseburgerul. Tu bucură-te de ultimele artificii!

L-am oprit, prinzându-l de curea.

— Mersi, dar mă duc eu, altfel m-aş simţi vinovată.

A ridicat întrebător din sprâncene.

— Când te-a lăsat ultima dată fata de la standul cu hamburgeri să plăteşti ce ai cumpărat? l-am întrebat.

— A trecut ceva vreme.

— Mai precis *niciodată*. Stai aici! Dacă te vede, o să mă simt vinovată toată seara.

Patch şi-a deschis portofelul şi a scos o bancnotă de douăzeci de dolari.

— Lasă-i un bacşiş frumos!

Era rândul meu să ridic din sprânceană.

— Încerci să te revanşezi pentru toate momentele în care ai luat mâncare gratis?

— Ultima dată am plătit, dar m-a fugărit şi mi-a îndesat banii în buzunar. Încerc să evit să mă mai pipăie.

Părea o invenţie, însă, la cum îl cunoşteam pe Patch, probabil era adevărat.

Am căutat din priviri capătul cozii lungi care înconjura standul cu hamburgeri, întinzându-se până la intrarea în caruselul acoperit. Luând în calcul lungimea cozii, am bănuit că avea să dureze un sfert de oră până să dau comanda. Un singur stand de hamburgeri pe întreaga plajă. Parcă nici n-am fi fost în America.

După ce am aşteptat nerăbdătoare câteva minute, am mai aruncat încă o privire plictisită în jurul meu şi am zărit-o pe Marcie Millar stând la coadă, un pic mai în spate. Eu şi Marcie învăţasem la aceeaşi şcoală de când terminasem grădiniţa şi, în cei unsprezece ani care trecuseră de atunci, ne întâlniserăm de mult mai multe ori decât aş fi vrut să-mi amintesc. Din cauza ei, întreaga şcoală văzuse mai mult din lenjeria mea decât era necesar. În generală, Marcie făcea în felul următor: îmi fura sutienul din dulapul din sala de sport şi îl agăţa la avizierul din faţa cancelariei. Însă, din când în când, o lovea creativitatea şi îl folosea ca operă de artă în cantină, umplând ambele cupe de mărimea A cu budincă de vanilie şi aşezând deasupra câte o cireaşă maraschino. Clasic, ştiu. Marcie purta fuste cu două mărimi mai mici şi cu zece centimetri prea scurte. Avea părul blond cu nuanţe de roşcat şi conformaţia unui băţ de acadea – din profil, aproape că nu o mai puteai vedea. Dacă ar fi existat o tabelă de marcaj pe care să ţinem scorul meciurilor noastre,

sunt destul de sigură că Marcie ar fi avut de două ori mai multe puncte.

— Bună, am spus, căci privirile ni se întâlniseră întâmplător, iar eu nu îmi dădeam seama cum aş fi putut să evit un salut, chiar şi minimal.

— Bună, mi-a răspuns ea, pe un ton cât de cât civilizat.

Faptul că Marcie era în acea seară pe plajă mi se părea cel puţin ciudat. Tatăl ei deţinea reprezentanţa Toyota din Coldwater, iar familia sa locuia într-un cartier de lux de pe deal. În plus, familia Millar se mândrea cu faptul că era singura din Coldwater care fusese acceptată în prestigiosul club de iaht Harraseeket. Probabil că, fix în acel moment, părinţii lui Marcie erau la Freeport, făcând curse cu iahturi şi comandând somon.

Pe de altă parte, Delphic era o plajă de cartier. Te pufnea râsul doar la gândul că aici ar fi putut exista un club de iaht. Restaurantele din zonă se rezumau, de fapt, la nişte standuri de hamburgeri, unde singurul lucru pe care îl puteai alege era muştarul sau ketchupul. Într-o zi bună, primeai şi cartofi prăjiţi. Şi distracţia consta mai degrabă în jocuri zgomotoase şi tot felul de maşinuţe, iar după lăsarea serii se ştia că în parcare se vindeau mai multe pastile decât într-o farmacie.

Nu era tocmai genul de loc pe care domnul şi doamna Millar l-ar fi considerat potrivit pentru fiica lor.

— Aţi putea să vă mişcaţi mai încet de atât, oameni buni? a strigat Marcie de la capătul cozii. Unii dintre noi mor de foame aici.

— Lucrează o singură persoană la bufet, am informat-o.

— Şi? Ar trebui să angajeze mai mulţi oameni. Ai auzit de cerere şi ofertă?

Având în vedere notele de la şcoală, Marcie era ultima persoană din lume care ar fi putut să dea sfaturi în probleme de economie.

Zece minute mai târziu, avansasem şi stăteam destul de aproape de standul de hamburgeri cât să citesc cuvântul „MUŞTAR” mâzgălit cu marker negru pe recipientul galben folosit la comun, în spatele meu, Marcie îşi schimba greutatea de pe un picior pe altul şi ofta.

— Mi-e o foame cu *F* mare, se plângea ea.

Tipul care stătea în faţa mea la coadă a plătit şi s-a îndepărtat cu mâncarea.

— Un cheeseburger şi o cola, i-am cerut fetei care lucra la stand.

În timp ce aceasta se apleca deasupra grătarului să-mi prepare comanda, m-am întors înspre Marcie.

— Şi? Cu cine ai venit aici?

De fapt, nu mă interesa cu cine venise, mai ales pentru că nu aveam prieteni comuni, însă bunul meu simţ învinsese. În plus, Marcie nu-mi mai făcuse nici o răutate, cel puţin nu pe faţă, de câteva săptămâni. Iar în ultimul sfert de oră, stătuserăm una lângă alta în linişte. Poate că acesta era începutul unui armistiţiu. Puteam lăsa deoparte neînţelegerile de altădată.

Ea a căscat de parcă ar fi fost mai plictisitor să înceapă o conversaţie cu mine decât să aştepte la coadă şi să se holbeze la cefele celor din faţa ei.

— Nu te supăra, dar n-am chef de vorbă. Mă simt de parcă aş fi stat cinci ore la coadă, aşteptând să-şi facă treaba o incompetentă care evident nu poate să frigă doi hamburgeri deodată.

Fata din spatele tejghelei se aplecase să scoată din hârtia cerată chiflele gata preparate pentru hamburgeri, dar ştiam că auzise remarca. Probabil că îşi ura slujba. Probabil că scuipa în secret pe chifle când se întorcea cu spatele. Nu m-ar fi surprins dacă, la sfârşitul turei, s-ar fi dus în maşină şi ar fi plâns.

— Tatăl tău nu se supără că umbli pe plaja Delphic? am întrebat-o pe Marcie, mijindu-mi un pic ochii. Ai putea terfeli reputaţia demnă de respect a familiei Millar. Mai ales acum, că tatăl tău a fost acceptat în clubul Harraseeket.

Expresia de pe chipul lui Marcie s-a răcit.

— Sunt surprinsă că pe tatăl tău nu-l deranjează că eşti aici. Ah, da, stai un pic! E imposibil. Tatăl tău e mort.

În primă fază, am rămas ca paralizată. Apoi am fost indignată de cruzimea ei. Am simţit un nod de mânie în gât.

— Ce? a continuat ea, ridicând din umeri. E mort. Ăsta-i adevărul. Doar nu vrei să mint.

— Ce rău ţi-am făcut eu?

— Te-ai născut.

Lipsa ei totală de sensibilitate m-a răscolit atât de tare, încât am rămas fără cuvinte. Mi-am înşfăcat cheeseburgerul şi cola de pe tejghea, fără să mai scot bancnota de douăzeci de dolari din buzunar. Îmi doream din tot sufletul să mă întorc la

Patch, dar chestia asta trebuia rezolvată între mine şi Marcie. Dacă m-aş fi dus acum la el, şi-ar fi dat seama dintr-o singură privire că era ceva în neregulă. Nu avea rost să-l implic. M-am oprit câteva clipe să-mi revin pe o bancă din apropierea standului de hamburgeri. M-am aşezat jos cât de natural am putut, nevrând să-i dau lui Marcie satisfacţia că îmi stricase seara. Singurul lucru care ar fi putut înrăutăţi acel moment era să ştiu că ea mă privea, satisfăcută că mă aruncase într-o mică gaură neagră şi că mă făcuse să-mi plâng de milă. Am luat o gură de cheeseburger, dar mi-a lăsat un gust amar. Nu mă puteam gândi decât la carne moartă. La vaci moarte. La propriul meu tată mort.

Am aruncat cheeseburgerul la gunoi şi am continuat să merg, simţind cum lacrimile mi se scurg pe gât.

Strângându-mi braţele în jurul corpului, am luat-o la fugă înspre toaletele dărăpănate de la marginea parcării, sperând să ajung la adăpostul unei uşi înainte să izbucnesc în lacrimi. O coadă fără sfârşit se scurgea dinspre toaleta femeilor, dar m-am strecurat pe uşă şi m-am aşezat în faţa unei oglinzi cu argintul şters. Chiar şi la lumina slabă a becului, vedeam că ochii îmi erau roşii şi sticloşi. Am udat un şerveţel de hârtie şi mi l-am apăsat pe ochi. Ce avea Marcie cu mine? Ce îi făcusem atât de rău încât să merit aşa ceva?

După ce am tras de câteva ori aer în piept, mi-am îndreptat umerii şi am clădit un zid de cărămizi în minte, în spatele căruia am aşezat-o pe Marcie. De ce-mi păsa mie de ceea ce spunea ea? Nici măcar nu-mi plăcea de ea. Părerea ei nu însemna nimic. Era nepoliticoasă şi egoistă şi lovea mereu sub centură. Nu mă cunoştea şi, cu siguranţă, nu-l cunoscuse pe tata. Ar fi fost o mare prostie să plâng chiar şi din cauza unui singur cuvânt care îi ieşea pe gură.

„Revino-ţi”, mi-am spus.

Am aşteptat să-mi dispară roşeaţa ochilor, după care am ieşit din toaletă. Am străbătut mulţimea, căutându-l pe Patch, şi l-am găsit la unul dintre jocurile de aruncat cu mingea, stând cu spatele la mine. Rixon era lângă el, punând probabil pariu pe incapacitatea lui Patch de a răsturna popicele. Rixon era un înger căzut, cu care Patch se cunoştea de mult, iar legătura dintre ei era atât de strânsă, încât se aveau ca fraţii. Patch nu lăsa mulţi oameni să intre în viaţa lui şi avea încredere în şi mai

puţini, însă, dacă exista o persoană care să îi cunoască toate secretele, acela era Rixon.

Până în urmă cu două luni, şi Patch fusese un înger căzut. Apoi îmi salvase viaţa, îşi recăpătase aripile şi devenise îngerul meu păzitor. Acum trebuia să lupte pentru cei buni, însă eu simţeam undeva, în adâncul inimii, că legătura lui cu îngerii căzuţi însemna mai mult pentru el. Şi, deşi nu voiam să recunosc, simţeam că regreta decizia arhanghelilor de a-l face îngerul meu păzitor. La urma urmei, nu asta îşi dorea.

Îşi dorea să fie *om*.

Telefonul a sunat, rupându-mi şirul gândurilor. Era prietena mea cea mai bună, Vee, dar am lăsat să intre mesageria vocală. Am băgat de seamă cu un strop de vinovăţie că era a doua oară când suna pe ziua de azi, iar eu nu îi răspundeam. Mi-am găsit o scuză, spunându-mi că aveam să o văd mâine la prima oră. Pe Patch, pe de altă parte, nu aveam să-l mai văd până mâine-seară, aşa că intenţionam să mă bucur de fiecare minut alături de el.

L-am urmărit cum azvârlea mingea înspre o masă pe care erau aşezate în ordine şase popice şi am simţit o strângere de stomac în momentul în care tricoul i s-a ridicat la spate, dezgolind o fâşie de piele. Ştiam din proprie experienţă că fiecare centimetru al corpului său era format din muşchi tari, bine conturaţi. Şi spatele îi era neted şi desăvârşit, iar în locul cicatricelor căpătate când devenise înger căzut îi crescuseră la loc aripi, pe care eu şi oricare altă fiinţă umană nu le puteam vedea.

— Pun pariu pe cinci dolari că nu mai poţi să faci asta încă o dată, i-am zis, ivindu-mă din spatele lui.

— Nu vreau banii tăi, îngeraşule, a replicat Patch, întorcându-se şi rânjind.

— Hei, copii, discuţia asta e interzisă minorilor şi aşa aş vrea să rămână, da? a intervenit Rixon.

— Răstoarnă toate cele trei popice care au rămas, l-am provocat eu pe Patch.

— Ce premiu îmi dai? a întrebat el.

— La naiba! a pufnit Rixon. Nu puteţi să aşteptaţi până când rămâneţi singuri?

Patch mi-a zâmbit secretos, după care s-a lăsat pe spate, strângând mingea la piept. Şi-a lăsat umărul drept în jos, a rotit

braţul şi a aruncat mingea cât de tare a putut. A urmat un zgomot prelung, iar cele trei popice rămase pe masă s-au împrăştiat.

— Mda, acum ai intrat în încurcătură, fetiţo, mi-a strigat Rixon, încercând să se facă auzit în agitaţia iscată de câţiva spectatori care îl aplaudau pe Patch.

Patch s-a lăsat pe spate, sprijinindu-se de un chioşc, şi şi-a arcuit sprâncenele înspre mine. Expresia lui spunea tot: „Plăteşte!”

— Ai avut noroc, am replicat.

— De-abia acum o să am noroc.

— Alege un premiu, a mârâit bătrânul care se ocupa de chioşc, în timp ce se apleca să ridice popicele căzute.

— Ursul violet, a cerut Patch, arătând spre un ursuleţ de pluş cu o înfăţişare dezgustătoare şi blană movulie.

Mi l-a dat mie.

— Pentru mine? am întrebat, punându-mi mâna în dreptul inimii.

— Îţi plac rebuturile. La magazin alegi întotdeauna conservele lovite. Am fost atent.

Şi-a vârât degetul în gaica blugilor mei şi m-a tras înspre el.

— Hai să ieşim de aici!

— Ce ai de gând?

Simţeam însă cum mă străbătea un fior cald, căci ştiam exact ce avea de gând.

— Să mergem la tine!

Am clătinat din cap.

— Nu prea cred. E mama acasă. Am putea să mergem la tine acasă, în schimb, am sugerat.

Eram împreună de două luni şi tot nu ştiam unde locuia Patch. Şi nu pentru că nu aş fi încercat. După două săptămâni de relaţie, mi se părea normal să fii invitat la respectiva persoană acasă, cu atât mai mult cu cât Patch locuia singur. Însă două luni era deja exagerat. Încercam să am răbdare, însă curiozitatea continua să mă roadă. Nu cunoşteam acele detalii private ale vieţii lui Patch.

Nu ştiam ce culoare avea vopseaua de pe pereţii dormitorului lui. Dacă desfăcătorul lui de conserve era electric sau manual. Ce marcă de săpun folosea. Dacă aşternuturile lui

erau din bumbac sau din mătase.

— Lasă-mă să ghicesc, i-am zis, trăieşti într-o ascunzătoare secretă subterană de la periferia oraşului.

— Îngeraşule!

— Ai vase în chiuvetă? Lenjerie murdară pe podea? Şi totuşi, am avea parte de mai multă intimitate decât la mine acasă!

— Adevărat, dar răspunsul rămâne nu.

— Rixon a văzut unde stai?

— Rixon trebuia să vadă.

— Şi eu nu trebuie să văd?

— Acest „trebuie să văd" are o parte întunecată, a spus el, cu un uşor tremur al buzelor.

— Dacă mi-ai arăta, ar trebui să mă ucizi? nu m-am dat eu bătută.

M-a strâns în braţe şi m-a sărutat pe frunte.

— Cam aşa ceva. La ce oră trebuie să fii acasă?

— La zece. Mâine începe şcoala de vară.

În plus, mama mea îşi făcuse practic un scop din a mă ţine la distanţă de Patch. Dacă aş fi ieşit cu Vee, aş fi putut băga mâna în foc că ora de întoarcere acasă s-ar fi prelungit până la zece jumătate. Nu puteam să o învinovăţesc pe mama că nu avea încredere în Patch – la un moment dat, şi eu am simţit acelaşi lucru –, dar ar fi fost foarte convenabil dacă, din când în când, ar fi fost mai puţin vigilentă.

Cum ar fi, spre exemplu, în seara asta. În plus, nu avea ce să se întâmple. Mai ales dacă îngerul meu păzitor se afla la câţiva centimetri de mine.

— E timpul să plecăm, a murmurat Patch, uitându-se la ceas.

La zece şi patru minute, Patch a lovit uşor semnul de întoarcere interzisă din faţa casei mele şi a parcat în dreptul cutiei de scrisori. A oprit motorul şi a stins farurile. Am rămas nemişcaţi în întuneric. Am stat aşa câteva minute, după care a vorbit:

— De ce eşti aşa tăcută, îngeraşule?

— Sunt tăcută? Am căzut puţin pe gânduri, am spus, devenind brusc atentă.

Buzele lui Patch s-au arcuit într-o urmă de zâmbet.

— Mincinoaso! Ce e cu tine?

— Te pricepi la asta, am replicat eu.

— Mă pricep foarte bine, mi-a dat el dreptate, şi, preţ de o clipă, am zărit un zâmbet larg pe chipul lui.

— Am dat peste Marcie Millar la standul cu hamburgeri, am recunoscut.

Şi cu asta am încetat să-mi mai ţin problemele doar pentru mine. În mod evident, încă mai mocneam pe dinăuntru. Pe de altă parte, dacă nici cu Patch nu puteam vorbi, atunci cu cine ? Cu două luni în urmă, relaţia noastră consta într-o mulţime de săruturi spontane în maşină, pe lângă maşină, pe sub tribune şi pe masa de la bucătărie. Mai puteam pune la socoteală şi o mulţime de mângâieri rătăcite, păr răvăşit şi buze mânjite cu ruj. Dar acum însemna mult mai mult de atât. Eram legaţi de sentimente. Prietenia lui însemna pentru mine mai mult decât o sută de cunoştinţe întâmplătoare. Moartea tatei lăsase în urmă un gol atât de mare în sufletul meu, încât avusesem impresia că durerea avea să mă înghită cu totul. Golul era încă acolo, însă durerea nu mai era nici pe jumătate la fel de mare. Nu vedeam de ce trebuia să trăiesc în trecut, când aveam tot ce îmi doream în momentul de faţă. Şi pentru asta trebuia să-i mulţumesc lui Patch.

— A fost atât de drăguţă cu mine, şi mi-a amintit că tata e mort.

— Vrei să vorbesc cu ea?

— Asta sună un pic a *Naşul*.

— Cum a început războiul ăsta între voi?

— Asta-i chestia. Nici măcar nu ştiu. La început, ne certam care să ia ultimul lapte cu cacao din lada pentru prânz. Apoi, într-o zi, în generală, Marcie a intrat în şcoală şi a scris cu spray „târfă” pe dulapul meu. Nici măcar nu a încercat să fie discretă: a făcut-o sub ochii întregii şcoli.

— A luat-o razna pur şi simplu? Fără nici un motiv?

— Da. Iar dacă ar fi avut vreunul, eu nu ştiu care e.

Mi-a dat o şuviţă pe după ureche.

— Cine câştigă războiul?

— Marcie, dar n-are un avans prea mare.

— Sari pe ea, Tigrule! m-a îndemnat el, zâmbindu-mi şi mai larg.

— Iar faza cu „târfă”...? Când eram în generală, nici măcar nu ştiam ce-i ăla un sărut. Marcie ar fi trebuit să-şi

mâzgălească propriul dulap.

— Începi să vorbeşti de parcă ai avea o problemă, îngeraşule, a spus el strecurându-şi degetul pe sub breteaua maioului meu, simpla lui atingere făcându-mă să mă cutremur. Pun pariu că pot să te fac să-ţi iei gândul de la Marcie.

Câteva lumini ardeau la etajul de sus al casei, dar cum chipul mamei nu se vedea lipit de nici una dintre ferestre, m-am gândit că aveam ceva timp. Mi-am desfăcut centura de siguranţă şi m-am aplecat peste cotieră, căutând prin întuneric buzele lui Patch. L-am sărutat încet, savurând gustul de sare de mare al pielii lui. Se bărbierise de dimineaţă, însă acum firele ţepoase din barbă mă zgâriau uşor pe faţă. Buzele sale mi-au atins în treacăt gâtul, şi, când i-am simţit limba, inima a început să-mi bată atât de tare, că mai avea puţin şi-mi sărea din piept.

Săruturile au coborât pe umărul meu dezgolit. Mi-a dat la o parte breteaua maioului, coborând cu gura mai jos, pe braţul meu. Atunci mi-am dorit să-l am cât mai aproape de mine. Nu voiam să plece niciodată. Aveam nevoie de el în viaţa mea şi acum, şi mâine, şi poimâine. Aveam nevoie de el cum nu avusesem vreodată nevoie de cineva.

M-am strecurat peste schimbătorul de viteze şi m-am aşezat în poala lui. Mi-am plimbat mâinile pe pieptul lui, l-am înşfăcat de ceafă şi l-am tras mai aproape de mine. Braţele lui îmi înlănţuiseră talia, ţinându-mă nemişcată, iar eu m-am cuibărit şi mai mult în el.

Lăsându-mă în voia momentului, mi-am strecurat mâinile pe sub tricoul lui, gândindu-mă doar cât de mult îmi plăcea să-i simt căldura trupului. În clipa când degetele mele au ajuns în locul în care avusese cândva acele cicatrice, am văzut undeva, cu ochii minţii, cum se aprinde o lumină îndepărtată. Întunericul total fusese întrerupt de o singură străfulgerare de lumină orbitoare. Parcă aş fi privit un fenomen cosmic ce se desfăşura la milioane de kilometri depărtare. Simţeam cum gândurile lui Patch le înghiţeau pe ale mele, cum mintea mea pătrundea în amintirile sale personale depozitate acolo, dar el m-a apucat brusc de mână şi a coborât-o mai jos, departe de locul unde aripile i se uneau cu spatele, şi totul a revenit dintr-odată la normal.

— Frumoasă încercare, a murmurat el, atingându-mi uşor buzele cu ale lui în timp ce vorbea.

L-am muşcat de buza de jos.

— Dacă mi-ai putea vedea trecutul atingându-mă pur şi simplu pe spate, şi ţie ţi-ar fi greu să rezişti tentaţiei.

— Mi-a fost destul de greu să-mi ţin mâinile departe de tine şi fără bonusul ăsta.

Am râs, însă am redevenit rapid serioasă. Chiar dacă depuneam un mare efort, nu-mi puteam aminti cum fusese viaţa mea înainte să-l cunosc pe Patch. Noaptea, când stăteam întinsă în pat, îmi aduceam aminte cu exactitate timbrul grav al râsului lui, modul în care zâmbetul i se arcuia spre dreapta, felul în care mă mângâia, delicat, fierbinte, încântător. Dar numai dacă depuneam un efort considerabil îmi puteam aminti câte ceva din ceilalţi şaisprezece ani. Poate pentru că acele amintiri erau atât de şterse în comparaţie cu momentele petrecute cu Patch. Sau poate pentru că, oricum, nu avusesem nimic bun înainte.

— Să nu mă părăseşti vreodată, i-am spus lui Patch, agăţându-mă de gulerul cămăşii lui şi trăgându-l mai aproape de mine.

— Eşti a mea, îngeraşule, a murmurat el, cu buzele lipite de obrazul meu, în timp ce eu îmi înălţăm gâtul, invitându-l să mă sărute peste tot. Sunt al tău pentru totdeauna.

— Arată-mi că vorbeşti serios, i-am cerut solemn.

M-a cercetat cu privirea preţ de o clipă, după care şi-a dus mâinile pe după gât şi şi-a desfăcut lanţul de argint pe care îl purta din prima zi în care îl cunoscusem. Habar n-aveam de unde era lanţul sau ce simboliza, însă simţeam că avea o mare însemnătate pentru el. Era singura bijuterie pe care o purta, şi îl ţinea ascuns sub cămaşă, lipit de piele. Nu îl văzusem niciodată să şi-l scoată.

Şi-a petrecut mâinile după gâtul meu şi a prins lanţul. Metalul, cald încă de la trupul lui, mi s-a lipit de piele.

— Mi-a fost dat când eram arhanghel, mi-a spus. Trebuia să mă ajute să deosebesc adevărul de înşelăciune.

L-am atins uşor cu degetele, uimită de însemnătatea lui.

— Mai funcţionează?

— Pentru mine, nu. Şi-a împreunat degetele cu ale mele şi mi-a întors mâna, sărutându-mi încheietura. Acum e rândul tău.

Am scos un mic inel de cupru de pe degetul mijlociu de la

mâna stângă şi i l-am întins. În interiorul inelului era gravată de mână forma unei inimi.

Patch ţinea inelul între degete, analizându-l în tăcere.

— Tata mi l-a dat cu o săptămână înainte să fie ucis, i-am explicat.

Patch a clipit des.

— Nu pot să-l accept.

— E cel mai important lucru pe care-l am pe lumea asta. Vreau să fie al tău, i-am zis, punându-i inelul în palmă şi îndoindu-i degetele în jurul lui.

— Nora, ezită el, nu pot să accept.

— Promite-mi că o să-l păstrezi. Promite-mi că nimeni n-o să se amestece vreodată între noi. Îl ţintuiam cu privirea, refuzând să-l las să se uite în altă parte. Nu vreau să trăiesc fără tine. Nu vreau să se termine niciodată ce e între noi.

Ochii lui Patch erau negri ca noaptea, mai întunecaţi decât o mie de secrete îndesate unele peste altele. Şi-a coborât privirea înspre inelul din palmă, rotindu-l foarte încet.

— Jură că iubirea ta n-o să piară niciodată, am murmurat eu.

El abia dacă a aprobat din cap.

L-am înşfăcat de guler şi l-am lipit de mine, sărutându-l cu şi mai multă pasiune, pecetluind promisiunea pe care tocmai ne-o făcuserăm. Mi-am împletit degetele cu ale lui, iar marginea ascuţită a inelului ne pătrundea amândurora în palme. Nimic din ceea ce făceam nu părea să mă aducă suficient de aproape de el. Oricât de aproape l-aş fi avut, tot nu era destul. Inelul se înfigea tot mai adânc, astfel că la un moment dat am fost sigură că mă tăiasem. Promisiunea fusese pecetluită cu sânge.

Când am simţit că pieptul stătea să-mi explodeze şi că nu mai aveam aer, m-am dezlipit de el, odihnindu-mi fruntea pe a lui. Aveam ochii închişi, şi trăgeam atât de puternic aer în piept, încât umerii mi se ridicau şi coborau.

— Te iubesc, am murmurat. Poate mai mult decât ar trebui.

Am aşteptat ca el să-mi răspundă, însă m-a strâns şi mai tare în braţe, de parcă ar fi încercat să mă apere. Şi-a întors privirea înspre pădurile care se întindeau dincolo de drum.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat.

— Am auzit ceva.

— Eram eu, şi îţi spuneam că te iubesc, i-am zis zâmbind, schiţându-i conturul buzelor cu degetul.

Credeam că o să-mi zâmbească şi el, însă privirea îi rămăsese aţintită asupra copacilor, care aruncau umbre tremurătoare, în timp ce crengile se legănau în vânt.

— Ce e acolo? am întrebat, urmărindu-i privirea. Un coiot?

— Ceva nu-i în regulă.

Mi-a îngheţat sângele în vine, şi m-am aşezat numaidecât la locul meu.

— Începi să mă sperii. E un urs?

Nu mai văzusem urşi de ani de zile, însă casa era izolată, la marginea oraşului, şi ştiam că urşii obişnuiau să hoinărească prin împrejurimi după ce ieşeau din hibernare, când erau înfometaţi şi căutau de mâncare.

— Aprinde farurile şi claxonează, am propus.

Scrutând pădurea, aşteptam să văd ceva mişcându-se. Inima mi-a îngheţat un pic când mi-am amintit cum, la un moment dat, privisem de la fereastră, împreună cu părinţii, un urs care ne zgâlţâia maşina pentru că simţise miros de mâncare înăuntru.

Luminile pe de veranda din spate s-au aprins. Nici nu era nevoie să mă întorc, căci ştiam deja că mama stătea în pragul uşii, încruntându-se şi dând din picior.

— Ce este? l-am mai întrebat o dată pe Patch. Mama vine afară. E în siguranţă?

Patch a pornit motorul şi a băgat în viteză.

— Du-te înăuntru! Am ceva de făcut.

— Să mă duc înăuntru? Glumeşti? Ce se întâmplă aici?

— Nora! a ţipat mama, coborând treptele şi strigându-mă pe un ton din ce în ce mai autoritar.

S-a oprit la o distanţă de un metru de maşină, făcându-mi semn să cobor geamul.

— Patch? am încercat eu din nou.

— Te sun mai târziu.

Mama a deschis larg portiera.

— Patch, a salutat ea pe un ton tăios.

— Blythe, a murmurat el şi a dat din cap, cu mintea în altă parte.

Ea s-a întors spre mine.

— Ai întârziat patru minute.

— Ieri am ajuns cu patru minute mai devreme.

— E interzis să negociezi minute când vine vorba despre ora de ajuns acasă. Înăuntru! Acum!

Nu voiam să mă despart de Patch înainte să-mi răspundă, dar nu aveam de ales, aşa că i-am spus:

— Sună-mă!

El a dat o dată din cap, dar, cum ochii îi erau aţintiţi într-o altă direcţie, am ştiut că era cu gândul aiurea. De îndată ce am coborât din maşină şi am păşit pe pământul tare, a demarat în trombă. Oriunde s-ar fi dus, era clar că se grăbea.

— În momentul în care stabilesc o oră la care să ajungi acasă, mă aştept să o şi respecţi, s-a răstit mama.

— Am întârziat patru minute, am replicat, iar tonul meu spunea clar că mi se părea că exagera.

Răspunsul meu a atras după sine o privire lungă şi dezaprobatoare.

— Anul trecut tatăl tău a fost ucis. Acum două luni, ai avut propria întâlnire cu moartea, aşa că am impresia că mi-am câştigat dreptul de a fi un pic mai protectoare.

S-a întors, mergând cu paşi apăsaţi înspre casă, cu mâinile strânse în jurul corpului.

Prea bine, eram o fiică insensibilă şi rece. Prinsesem ideea.

Mi-am întors atenţia înspre şirul de copaci de pe cealaltă parte a drumului. Nimic nu părea ieşit din comun. Am aşteptat să simt un fior care să mă avertizeze că se ascundea ceva acolo, ceva ce nu puteam vedea, dar nu am simţit nimic. O adiere caldă de vară foşnea printre copaci, iar în aer nu se auzea decât cântecul greierilor. Pădurea arăta atât de paşnic sub razele argintii ale lunii!

Patch nu văzuse nimic în pădure. Plecase pentru că eu spusesem două cuvinte mari şi foarte idioate, care îmi ieşiseră pe gură înainte să le pot opri. Unde îmi fusese mintea? Nu. Oare la ce se gândea Patch acum? Voise doar să evite să-mi răspundă? Eram destul de sigură că ştiam răspunsul. Şi eram totodată convinsă că acesta era motivul pentru care mă lăsase să mă holbez la portbagajul maşinii lui în vreme ce el se îndepărta.

Capitolul 2

Îmi petrecusem ultimele unsprezece secunde cu faţa în jos, îmbrăţişând perna în care îmi înfundasem nasul, încercând să ignor reportajul lui Chuck Delaney despre traficul din centrul Portlandului, care se auzea tare şi clar din ceasul meu deşteptător. Mai mult decât atât, încercam să ignor acea părticică raţională a creierului meu care mă îndemna să mă îmbrac, ameninţându-mă cu represalii în caz contrar. Însă părticica iubitoare de plăceri a creierului câştigase. Prinsese drag de visul meu – sau, mai degrabă, de subiectul visului meu. Avea părul negru şi ondulat şi un zâmbet fermecător. Chiar în acest moment, stătea întors pe motocicletă, cu spatele la ghidon, eu mă aflam în faţa lui, iar genunchii noştri se atingeau. Îmi înfigeam degetele în cămaşa lui şi îl trăgeam înspre mine ca să-l sărut.

În visul meu, Patch simţea când îl sărutam. Şi nu numai la nivel emoţional, ci simţea chiar o atingere reală, fizică. În visul meu, era mai mult om decât înger. Îngerii nu pot simţi senzaţiile fizice – ştiam acest lucru –, dar, în visul meu, îmi doream ca Patch să simtă apăsarea aceea uşoară şi mătăsoasă a buzelor care se unesc, voiam ca el să simtă cum îmi treceam degetele prin părul lui. Aveam nevoie să simtă acea energie de netăgăduit, care transmitea fiori şi atrăgea fiecare moleculă a corpului lui înspre al meu.

Aşa cum simţeam eu.

Patch îşi plimba degetele pe sub lanţul de argint de la gâtul meu, iar atingerea lui mă făcea să tremur de plăcere.

— Te iubesc, murmură.

Atingându-i cu vârful degetelor abdomenul musculos, mă aplecam spre el, gata să-l sărut. *Eu te iubesc mai mult*, îi şopteam, atingându-i uşor buzele în timp ce vorbeam.

Însă cuvintele nu-mi ieşeau pe gură. Îmi rămâneau undeva în gât, de parcă ar fi fost blocate.

În timp ce Patch îmi aştepta răspunsul, zâmbetul de pe buzele lui pierea.

— Te iubesc, am încercat eu din nou. Însă cuvintele îmi

rămâneau blocate în gât şi a doua oară.

Expresia de pe chipul lui devenea tot mai încordată.

— Te iubesc, Nora, repeta el.

Dădeam nebuneşte din cap, însă el îmi întorcea spatele. Sărise de pe motocicletă şi plecase fără să se uite în urmă.

— Te iubesc! ţipam după el. Te iubesc! Te iubesc!

Dar aveam impresia că îmi turnase cineva nisipuri mişcătoare pe gât; cu cât mă zbăteam mai mult să pronunţ acele cuvinte, cu atât mai repede se cufundau înăuntrul meu.

Patch se pierdea în mulţime. Într-o clipită, s-a lăsat noaptea, iar eu abia îi mai distingeam tricoul negru prin sutele de alte cămăşi negre din mulţime. Alergam să-l prind din urmă, însă, când l-am înşfăcat de braţ, altcineva s-a întors spre mine în locul lui. O fată. Era prea întuneric ca să-i pot distinge trăsăturile, dar îmi puteam da seama că era frumoasă.

— Eu îl iubesc pe Patch, mi s-a adresat ea, zâmbind din spatele unor buze date cu un ruj şocant de roşu. Şi nu mă tem să o spun.

— Dar i-am spus şi eu! m-am împotrivit. Aseară i-am spus!

Am dat-o la o parte şi am fugit, uitându-mă în stânga şi în dreapta, până când am întrezărit şapca albastră pe care o purta mereu Patch. M-am zbătut înnebunită, încercând să ajung la el şi să-l apuc de mână.

Însă, când s-a întors, se transformase în aceeaşi fată frumoasă.

— Ai ajuns prea târziu, mi-a spus. Eu îl iubesc acum pe Patch.

— Iar acum Angie ne va prezenta vremea, sporovăia voios Chuck Delaney în urechea mea.

Am deschis brusc ochii la auzul cuvântului „vreme”. Am rămas în pat preţ de o clipă, încercând să înlătur ceea ce nu era nimic mai mult decât un vis urât şi să-mi vin în fire. Prognoza meteorologică era la fără douăzeci, aşa că era imposibil să ascult emisiunea despre vreme... *Doar dacă*...

Şcoala de vară! Dormisem prea mult!

Am aruncat păturile de pe mine şi am luat-o la fugă spre şifonier. Am tras pe mine aceiaşi blugi pe care îi trântisem pe fundul dulapului noaptea trecută, mi-am luat iute un maiou alb, peste care am aruncat un pulover subţire, mov. I-am telefonat în grabă lui Patch, însă după ce telefonul a sunat de trei ori, mi-a

intrat mesageria vocală.

— Sună-mă, i-am transmis, apoi am făcut o pauză de o fracţiune de secundă, gândindu-mă dacă nu cumva mă evita după mărturisirea cea mare de noaptea trecută.

Mă hotărâsem să mă prefac că nu se întâmplase nimic până când cuvintele aveau să fie date uitării, iar situaţia se reîntorcea la normal, dar, după visul pe care îl avusesem de dimineaţă, începeam să mă îndoiesc că aveam să las totul baltă atât de uşor. Poate că lui Patch îi era la fel de greu să o spună. În orice caz, acum nu puteam face prea multe în privinţa asta. Deşi aş fi putut să jur că îmi promisese să mă ducă el cu maşina...

Mi-am prins părul cu o bentiţă, am înşfăcat ghiozdanul de pe masa din bucătărie şi am ieşit în grabă pe uşă.

Când am ajuns afară, m-am oprit un pic şi am ţipat exasperată în direcţia plăcii de ciment de doi metri pe trei unde fusese odinioară parcat Fiatul meu Spider din 1979. Mama îl vânduse ca să plătească o factură la electricitate scadentă de trei luni şi să umple frigiderul cu alimente cât să ne ajungă până la sfârşitul lunii. Renunţase până şi la menajera noastră, Dorothea, părintele meu surogat, pentru a reduce cheltuielile. Am transmis sorţii mele un gând încărcat de ură, după care mi-am aruncat ghiozdanul pe umăr şi am luat-o la fugă. Cei mai mulţi ar putea descrie casa de ţară din Maine, în care locuiam împreună cu mama, ca fiind elegantă, dar adevărul e că nu-i nimic elegant în plimbarea de doisprezece kilometri pe care trebuie să o faci până la cei mai apropiaţi vecini. Şi dacă elegant este cumva sinonim cu o mare gaură în buzunar, care mai e şi expusă vântului şi aşezată în centrul unei devieri atmosferice unde se adună toată ceaţa dintre coastă şi continent, atunci daţi-mi voie să nu fiu de acord.

La intersecţia dintre Hawthorne şi Beech, au apărut primele semne de viaţă: freamătul maşinilor care făceau naveta de dimineaţa. Am ridicat în aer degetul mare de la mână, încercând să opresc o maşină, iar cu cealaltă mână am desfăcut o lamă de gumă pe care o foloseam pe post de pastă de dinţi pentru a-mi împrospăta respiraţia.

O Toyota 4Runner a pus frână în curbă, iar geamul copilotului s-a lăsat în jos cu un bâzâit mecanic. Marcie Millar stătea la volan.

— Probleme cu maşina? a întrebat ea.

Probleme cu maşina în sensul că nu aveam nici o maşină. Dar nu aveam să recunosc asta faţă de Marcie.

— Vrei să te duc undeva? a reformulat ea, pierzându-şi răbdarea când a văzut că nu răspund.

Nu-mi venea să cred că, dintre toate maşinile care treceau pe porţiunea asta de drum, tocmai Marcie oprise. Voiam să merg cu Marcie în maşină? Nu. Eram încă plină de nervi din cauza lucrurilor pe care le spusese despre tatăl meu? Da. Aveam de gând să o iert? Nu, în nici un caz. I-aş fi făcut semn să meargă mai departe, dar aveam o mică problemă. Se zvonea că singurul lucru care îi plăcea domnului Loucks mai mult decât tabelul periodic al elementelor era să dea bileţele de atenţionare elevilor întârziaţi.

— Mersi, am acceptat fără tragere de inimă. Mă duc spre şcoală.

— Bănuiesc că prietena ta aia grasă n-a putut să te ducă?

Mâna mi-a îngheţat pe mânerul portierei. Eu şi Vee renunţaserăm cu multă vreme în urmă să-i mai educăm pe cei înguşti la minte, explicându-le că „gras“ şi „cu forme“ nu erau sinonime, dar asta nu însemna că toleram o asemenea dovadă de ignoranţă. Şi aş fi sunat-o cu dragă inimă pe Vee să o rog să mă ducă la şcoală, dacă nu ar fi fost invitată să participe la un seminar organizat pentru redactorii promiţători ai ziarului online al şcolii.

— Dacă stau să mă gândesc, mai bine merg pe jos, am replicat şi am trântit portiera.

Marcie mi-a aruncat o privire încurcată.

— Te-am jignit că am spus că e grasă? Ce ai? Am impresia că tot ce spun trebuie cenzurat. Mai întâi tatăl tău, acum asta. Ce s-a întâmplat cu libertatea de exprimare?

Pentru o fracţiune de secundă, m-am gândit cât de drăguţ şi de convenabil ar fi fost dacă aş mai fi avut Spiderul. Nu numai că nu aş mai fi rămas abandonată în mijlocul drumului, dar poate că aş fi avut plăcerea de a o călca pe Marcie. Parcarea liceului era un haos la sfârşitul orelor. Se puteau întâmpla o mulţime de accidente.

Cum nu puteam s-o iau pe Marcie pe capotă, cel mai bun lucru ar fi fost să...

— Dacă tatăl meu ar fi proprietarul reprezentanţei Toyota,

cred că m-ar fi interesat suficient de mult mediul înconjurător cât să cer un model hibrid.

— Ei bine, tatăl tău nu e proprietarul reprezentanţei Toyota.

— Exact. Tatăl meu e mort.

Ea a ridicat din umeri.

— Tu ai zis-o, nu eu.

— De acum înainte, cred că lucrul cel mai bun ar fi să ne ţinem la distanţă una de cealaltă.

— Bine, a acceptat ea, analizându-şi unghiile.

— Bine.

— Încercam doar să fiu amabilă, şi uite ce păţesc din cauza asta, a bodogănit ea ca pentru sine.

— Amabilă? Tocmai ai făcut-o grasă pe Vee.

— Şi m-am oferit să te duc cu maşina.

A ambalat motorul maşinii, iar cauciucurile ei au ridicat praful de pe drum în direcţia mea.

Mă trezisem de dimineaţă fără să caut un alt motiv ca s-o urăsc pe Marcie Millar, dar *iată*...

*****

Liceul Coldwater fusese ridicat la sfârşitul secolului al XIX-lea, iar clădirea era o construcţie eclectică, în care stilul gotic se îmbina cu cel victorian şi care arăta mai degrabă a catedrală decât a şcoală. Ferestrele erau înguste şi arcuite, iar geamurile, plumbuite. Pietrele, în mare parte cenuşii, trădau pe alocuri nuanţe multicolore. Vara, faţada era acoperită de iedera care dădea şcolii un farmec aparte, de parcă am fi fost în New England. Iarna, planta căţărătoare se asemăna cu nişte degete lungi şi scheletice care sugrumau clădirea.

Ba mergeam în pas alert, ba alergam de-a dreptul pe coridor, spre laboratorul de chimie, când mobilul a început să-mi sune în buzunar.

— Mamă? am răspuns, continuând să alerg. Pot să te sun mai încolo...

— N-ai să ghiceşti cu cine m-am întâlnit aseară! Cu Lynn Parnell. Mai ţii minte familia Parnell? Mama lui Scott.

Am aruncat pe furiş o privire la ceasul telefonului. Fusesem destul de norocoasă căci o necunoscută – o femeie

care se ducea la cursul de kickboxing – mă adusese până la şcoală. Dar tot nu eram în grafic. Peste mai puţin de două minute urma să sune clopoţelul.

— Mamă? O să înceapă cursurile. Pot să te sun eu la prânz?

— Tu şi Scott eraţi prieteni foarte buni.

Parcă începeam să-mi amintesc vag.

— Când aveam cinci ani, am spus. Nu făcea mereu pe el?

— Am ieşit să beau ceva cu Lynn aseară. Tocmai şi-a încheiat divorţul, iar ea şi Scott se mută înapoi în Coldwater.

— Minunat! Te sun eu...

— I-am invitat la cină diseară.

În timp ce treceam prin dreptul biroului directorului, minutarul ceasului de deasupra uşii a mai înaintat un pic. De unde mă aflam eu, părea blocat undeva între 7.59 şi opt fix. I-am aruncat o privire ameninţătoare, care spunea ceva de genul: „Să nu îndrăzneşti să suni mai devreme”.

— Astă-seară nu e bine, mamă. Eu şi Patch...

— Termină cu prostiile! mi-a tăiat-o mama. Scott este unul dintre cei mai vechi prieteni ai tăi. Îl cunoşti de mai mult timp decât pe Patch.

— Scott mă obliga să mănânc gândaci, i-am replicat, căci începeam să-mi amintesc din ce în ce mai multe.

— Iar tu nu l-ai forţat niciodată să se joace cu păpuşi Barbie?

— Asta e cu totul altceva!

— Astă-seară, la ora şapte! a încheiat mama pe un ton care excludea orice formă de protest.

M-am grăbit să intru în laboratorul de chimie, căci mai aveam doar câteva secunde la dispoziţie, şi m-am aşezat pe un taburet de metal, în spatele unei mase mari şi negre de granit, din primul rând. Trebuia să stăm câte doi la masă, şi ţineam pumnii strânşi sperând să primesc un coleg ale cărui cunoştinţe de chimie să le întreacă pe ale mele, lucru care, având în vedere nivelul meu, nici nu era foarte greu. Eram mai degrabă romantică decât realistă şi alegeam credinţa oarbă în detrimentul logicii şi al raţiunii. Motiv pentru care eu şi ştiinţele nu ne-am înţeles prea bine încă de la bun început.

Marcie Millar a intrat tacticoasă în laborator, pe tocuri, în blugi şi o bluză de mătase de la *Banana Republic*, aflată pe lista

accesoriilor pe care doream să mi le cumpăr când reîncepea şcoala. De Ziua Muncii, bluza avea să fie pe raftul de produse reduse, iar eu aş fi putut să mi-o permit. Tocmai când începusem să mă gândesc să tai bluza de pe listă, Marcie s-a aşezat pe scaunul de lângă mine.

— Ce s-a întâmplat cu părul tău? m-a întrebat. Ai rămas fără spumă? Sau fără răbdare? Un zâmbet i s-a ivit în colţul gurii. Sau poate ai alergat vreo şase kilometri ca să ajungi aici la timp?

— Ce s-a întâmplat cu *hai să stăm departe una de cealaltă*? am replicat, aruncând priviri insistente spre scaunul ei, apoi spre al meu, încercând să-i comunic astfel că o distanţă de zece centimetri nu însemna să stăm departe una de alta.

— Am nevoie de ceva de la tine.

Am răsuflat în tăcere, încercând să-mi controlez bătăile inimii. Trebuia să-mi fi dat seama.

— Uite ce e, Marcie, i-am zis, ştim amândouă că ora asta o să fie îngrozitor de grea. Hai să-ţi fac o favoare şi să te avertizez că asta e materia la care mă pricep cel mai puţin. Singurul motiv pentru care fac şcoala de vară e că am auzit că e mai uşor la chimie acum. Nu-ţi doreşti să fiu partenera ta. N-o să iei uşor un zece cu mine.

— Ţi se pare că stau lângă tine pentru o notă mai bună? ni-a întrerupt ea, dând nerăbdătoare din mână. Am nevoie de tine pentru altceva. Săptămâna trecută m-am angajat.

Marcie? *Angajată*?

A zâmbit afectată, şi mi-am dat seama că mi-a citit imediat gândurile, după expresia pe care o aveam pe chip.

— Aranjez dosarele de la biroul principal. Unul dintre vânzătorii tatălui meu este căsătorit cu o secretară care lucrează acolo. Nu-ţi strică niciodată să ai relaţii. Nu că ai şti tu ceva despre asta.

Ştiam că tatăl lui Marcie era un om important în Coldwater. De fapt, ştiam că dona atât de mulţi bani pentru evenimente şi echipe sportive, încât avea un cuvânt de spus în faţa oricărui antrenor din liceu, însă aşa ceva era ridicol.

— Din când în când, se întâmplă să mai cadă câte un dosar pe jos, şi atunci mai aflu câte ceva, din pură întâmplare, a continuat Marcie.

Da, sigur.

— De exemplu, ştiu că tu n-ai trecut încă peste moartea tatălui tău. Faci şedinţe cu psihologul liceului. De fapt, ştiu cam tot despre toată lumea. Cu excepţia lui Patch. Săptămâna trecută am observat că dosarul lui e gol. Vreau să ştiu de ce. Vreau să ştiu ce ascunde.

— Ce-ţi pasă?

— Aseară stătea la mine în parcare, în faţa casei, şi se holba la fereastra dormitorului meu.

— Patch stătea la tine în parcare? am întrebat, căscând ochii.

— Ştii tu vreun alt tip care conduce un jeep Commander, se îmbracă numai în negru şi arată super?

— Ai vorbit cu el? am chestionat-o, încruntată.

— M-a văzut că îl priveam de la fereastră şi a plecat. Oare ar trebui să mă gândesc la un ordin de restricţie? Ştiu că e dus, dar cât de dus crezi că e?

Am ignorat-o, căci căzusem pe gânduri şi digeram informaţiile. Patch? La Marcie acasă? Probabil că asta făcuse după ce plecase de la mine. După ce îi spusesem că îl iubesc, iar el dăduse înapoi.

— Nici o problemă, a zis Marcie, îndreptându-şi spatele. Există şi alte metode de a afla lucruri. De exemplu, de la administraţie. Presupun că o să fie surprinşi să găsească un dosar şcolar gol. Nu aveam de gând să spun nimic, dar pentru propria mea siguranţă...

Nu mă temeam că Marcie avea de gând să se ducă la administraţie. Patch putea să-şi poarte de grijă. Dar mă îngrijora seara de dinainte. Patch plecase brusc, susţinând că avea ceva de făcut, însă mie îmi venea greu să cred că avusese treabă tocmai în parcarea lui Marcie. Era mult mai uşor să accept că plecase pentru că spusesem ce spusesem.

— Sau la poliţie, a continuat Marcie, lipindu-şi uşor degetul de buze. Un dosar şcolar gol pare aproape ilegal. Cum s-a înscris Patch la şcoală? Pari supărată, Nora. Am descoperit oare ceva? În timp ce spunea aceste cuvinte, pe chip i-a apărut o expresie surprinsă de încântare. Am descoperit, nu-i aşa? Povestea nu se încheie aici.

Mi-am aţintit privirea rece asupra ei.

— Pentru o persoană care ne-a făcut să înţelegem cât se poate de clar că viaţa ei este net superioară celei a oricărui alt

elev al acestei şcoli, ţi-ai cam făcut un obicei din a analiza fiecare aspect al vieţilor noastre plictisitoare şi inutile.

Zâmbetul de pe chipul lui Marcie a dispărut.

— N-aş fi nevoită dacă aţi dispărea din calea mea.

— Calea ta? Şcoala asta nu-ţi aparţine.

— Nu-mi vorbi aşa, a replicat Marcie, dând din cap neîncrezătoare. De fapt, nu-mi vorbi deloc!

— Nici o problemă, am spus, ridicând mâinile în semn de cedare.

— Şi, că tot veni vorba, hai, mişcă-te!

M-am uitat în jos, înspre scaunul meu, nevenindu-mi să cred ce tocmai auzisem.

— Eu am fost prima aici.

Imitându-mă, Marcie şi-a ridicat şi ea mâinile.

— Nu-i problema mea.

— Nu mă mişc.

— Iar eu nu stau lângă tine.

— Mă bucur să aud asta.

— Mişcă-te! a poruncit Marcie.

— Nu.

S-a auzit clinchetul clopoţelului şi, în momentul în care ţârâitul lui strident s-a oprit, ne-am dat amândouă seama că în sala de clasă se lăsase liniştea. M-am uitat în jurul meu şi am simţit că mi se strânge stomacul când am văzut că toate celelalte scaune din clasă erau ocupate.

Domnul Loucks s-a aşezat pe culoarul din dreapta mea, fluturând o foaie de hârtie.

— Am aici un tabel necompletat cu locurile din clasă, a spus el. Fiecare dintre aceste dreptunghiuri corespunde unui pupitru din sală. Scrieţi-vă numele în dreptul dreptunghiului care corespunde locului vostru şi daţi lista mai departe.

A trântit tabelul pe masa din dreptul meu.

— Sper să vă placă partenerii pe care vi i-aţi ales, a continuat el. O să petreceţi opt săptămâni împreună.

La prânz, când ora s-a terminat, am mers cu Vee la *Enzo*, cafeneaua noastră preferată, unde puteam bea fie frappe, fie latte machiatto, în funcţie de anotimp. Simţeam cum soarele îmi ardea faţa în timp ce traversam parcarea, şi exact atunci l-am văzut. Un Volkswagen Cabriolet decapotabil, pe geamul căruia era lipit următorul afiş: „De vânzare 1.000 $“.

— Salivezi, a zis Vee, închizându-mi gura cu degetul.

— N-ai cumva o mie de dolari să-mi împrumuţi?

— N-am nici măcar cinci. Puşculiţa mea este oficial anorexică.

Am oftat plină de dorinţă în direcţia maşinuţei.

— Am nevoie de bani. Am nevoie de o slujbă.

Mi-am închis ochii imaginându-mi cum ar fi fost să stau la volanul maşinii respective, cu capota trasă şi cu vântul fluturându-mi prin bucle. Dacă ar fi fost a mea, n-ar mai fi trebuit să cer niciodată nimănui să mă ducă undeva. Aş fi fost liberă să merg oriunde aş fi dorit.

— Da, dar, dacă îţi iei o slujbă, va trebui să munceşti cu adevărat. Adică, eşti sigură că vrei să-ţi strici toată vara lucrând pe doi bani? Ai putea să te speteşti muncind sau mai ştiu eu ce...

Am căutat o bucată de hârtie prin ghiozdan şi am notat numărul trecut pe afiş. Poate că aş fi reuşit să-l conving pe proprietar să mai scadă preţul cu vreo două sute. Între timp, am mai adăugat pe lista de lucruri pe care trebuia să le fac neapărat în acea după-amiază şi să caut pe internet o slujbă cu jumătate de normă. O slujbă însemna mai puţin timp petrecut cu Patch, dar, în acelaşi timp, şi transport privat. Oricât de mult l-aş fi iubit pe Patch, părea mai mereu ocupat... cu ceva. Ceea ce însemna că nu puteam să mă bazez pe el când venea vorba să mă ducă undeva.

Când am ajuns la *Enzo*, eu şi Vee am comandat frappe-uri şi salată picantă cu nuci pecan, după care ne-am aşezat la masă cu mâncarea în faţă. În ultimele săptămâni, *Enzo* suferise modificări serioase ca să ajungă în ton cu secolul XXI, iar în Coldwater exista acum primul salon de internet de lux. Având în vedere că acasă aveam de şase ani acelaşi computer, eram chiar încântată de chestia asta.

— Nu ştiu tu, dar eu sunt pregătită pentru vacanţă, a zis Vee, aşezându-şi ochelarii de soare pe vârful capului. Mai am opt săptămâni de spaniolă. Adică mai multe decât îmi doresc. Distracţie, de asta avem nevoie! Ne trebuie ceva care să ne abată gândul de la perioada asta nesfârşită de educaţie de calitate care ne aşteaptă. Trebuie să mergem la cumpărături. Portland, fii pe fază că venim! La *Macy* o să fie reduceri mari. Am nevoie de pantofi, de rochii şi de un parfum nou.

— De abia ţi-ai cumpărat haine! De două sute de dolari. Mamei tale o să i se facă rău când o să primească extrasul de cont.

— Da, dar trebuie să-mi fac un prieten. Iar ca să-ţi faci un prieten trebuie să arăţi bine. Nu strică nici să miroşi bine.

— Te gândeşti la cineva anume? am întrebat, muşcând o felie de pară.

— Da, mă gândesc la cineva anume.

— Te rog... spune-mi că nu e Scott Parnell.

— Scott cine?

— Vezi? Acum sunt fericită, am zis eu şi am zâmbit.

— Nu am auzit de nici un Scott Parnell, dar, întâmplător, tipul pe care am pus ochii e sexy. Atât de sexy, că zici că nu-i adevărat. Mai sexy decât Patch. Hmm, poate că nu chiar atât de sexy, a continuat ea după o pauză. Nimeni nu e atât de sexy. Serios acum, o să ne plictisim groaznic. Portland sau nimic, aş spune eu.

Am deschis gura să protestez, însă Vee a fost mai rapidă:

— Aha! Ştiu privirea asta. O să-mi spui că tu ai deja alt program.

— Dă înapoi la faza cu Scott Parnell!

— Când aveam cinci ani, locuia aici.

Vee se strofoca, scanând prin mii de amintiri.

— Făcea tot timpul în pantaloni, i-am sărit eu în ajutor.

Ochii lui Vee au sclipit.

— Scott-Oliţă?

— Da. Se mută înapoi în Coldwater. Mama l-a invitat la noi la cină diseară. — Înţeleg unde bate chestia asta, a oftat Vee, clătinând înţeleaptă din cap. Asta e ceea ce unii numesc „întâlneşte-ţi alesul“, adică fix ce se întâmplă când vieţile a doi posibili iubiţi se intersectează. Mai ţii minte când Desi a intrat din greşeală în baia băieţilor şi l-a prins pe Ernesto la pisoar?

— Poftim? am întrebat-o eu, oprindu-mă cu furculiţa undeva la jumătatea distanţei dintre farfurie şi gură.

— Nu mai ştii, *Corazon*, telenovela spaniolească? Nu? Las-o baltă! Mama ta vrea să-ţi facă lipeala cu Scott-Oliţă. Şi asta numaidecât.

— Nu, nu vrea. Ştie că sunt cu Patch.

— Doar pentru că ştie nu înseamnă că e şi încântată de treaba asta. Mama ta o să irosească o grămadă de timp şi de

energie încercând să schimbe ecuaţia amoroasă Nora plus Patch egal iubire în Nora plus Scott-Oliţă egal iubire. Şi ce ar fi dacă Scott-Oliţă s-a transformat în Scott cel Frumos! Te-ai gândit la asta?

Nu o făcusem şi nici nu aveam de gând. Îl aveam pe Patch, eram perfect fericită şi nu voiam să schimb asta.

— Putem vorbi despre ceva mai important? am propus eu, gândindu-mă că era timpul să schimb subiectul înainte ca această conversaţie să-i dea lui Vee şi mai multe idei nebuneşti. Cum ar fi faptul că Marcie Millar e noua mea colegă la chimie?

— Târfa!

— Se pare că acum aranjează dosarele din biroul principal şi s-a uitat la fişa lui Patch.

— Tot goală e?

— Aşa se pare, din moment ce ea vrea să-i spun tot ce ştiu despre el. Inclusiv ce căuta la ea în parcare noaptea trecută şi de ce se uita lung la fereastra de la dormitorul ei.

La un moment dat, am auzit un zvon că Marcie îşi proptea o rachetă de tenis în geam când era disponibilă să ofere anumite „servicii”, dar refuzam să mă gândesc la asta. În fond şi la urma urmei, zvonurile sunt 90 la sută ficţiune, nu-i aşa?

— Ce ştii tu? a întrebat Vee apropiindu-se de mine.

Conversaţia noastră a fost întreruptă de o tăcere stânjenitoare.

Nu ar trebui să existe secrete între cei mai buni prieteni. Dar există secrete... şi adevăruri dure. Adevăruri care te înspăimântă. Adevăruri de neînchipuit. Iar un iubit care a fost înger căzut şi care acum a redevenit înger păzitor se încadrează perfect în descrierea de mai sus.

— Îmi ascunzi ceva, a remarcat Vee.

— Ba nu.

— Ba da.

A urmat o tăcere îndelungată.

— I-am spus lui Patch că îl iubesc.

Vee şi-a pus mâna la gură, însă nu mi-am putut da seama dacă încerca să-şi înăbuşească râsul sau vreo exclamaţie de uimire. Iar asta mă făcea să mă simt şi mai nesigură pe mine. Era chiar atât de amuzant? Făcusem oare ceva chiar şi mai prostesc de cât credeam?

— Şi el ce a spus? a întrebat prietena mea.

Abia dacă m-am uitat la ea.

— Atât de rău a fost?

— Povesteşte-mi despre băiatul ăsta pe care ai pus ochii, i-am cerut dregându-mi glasul. Adică, e o pasiune de la distanţă sau chiar ai ajuns să vorbeşti cu el?

— Dacă am vorbit cu el? a repetat Vee, prinzând aluzia. Ieri am ieşit cu el şi am mâncat hotdog la Skippy. A fost o întâlnire din aia pe nevăzute, dar totul a ieşit mai bine decât mă aşteptam. Mult mai bine. Şi, apropo, ai fi ştiut toate astea dacă m-ai fi sunat, în loc să te giugiuleşti non-stop cu prietenul tău.

— Vee, eu sunt singura ta prietenă, şi nu eu ţi-am făcut lipeala.

— Ştiu. Prietenul tău mi-a făcut-o.

M-am înecat cu o bucată de gorgonzola.

— Patch ţi-a făcut lipeala?

— Da. Aşa, şi? a replicat Vee, pe un ton care tindea să devină defensiv.

— Credeam că n-ai încredere în Patch!

— Nici nu am.

— Atunci?

— Am încercat mai întâi să te sun ca să-mi spui ce părere ai, dar, repet, tu nu-mi mai răspunzi la telefon.

— OK. Misiune reuşită. Mă simt de parcă aş fi cea mai îngrozitoare prietenă din lume. Acum, i-am cerut, zâmbindu-i complice, povesteşte-mi restul!

— Îl cheamă Rixon şi e irlandez. Dialectul lui – sau cum îi zice – mă înnebuneşte. E tare sexy. E cam slăbănog, dacă te gândeşti că eu am oase mari, dar intenţionez să slăbesc vreo zece kilograme în vara asta, aşa că situaţia ar trebui să se echilibreze până în august.

— Rixon? Pe bune? Îl ador pe Rixon!

De regulă, nu aveam încredere în îngerii căzuţi, dar Rixon era o excepţie. La fel ca în cazul lui Patch, principiile lui morale pluteau undeva la graniţă, într-o zonă care nu era nici albă, nici neagră. Nu era perfect, dar nu era nici pe de-a-ntregul rău.

Am rânjit, îndreptându-mi furculiţa în direcţia lui Vee.

— Nu pot să cred că ai ieşit cu el. Adică, e cel mai bun prieten al lui Patch. Tu îl urăşti pe Patch.

Vee mi-a aruncat privirea ei de pisică neagră. Părul aproape că i se zbârlise.

— Nu înseamnă absolut nimic să fii prietenul cel mai bun al cuiva. Uită-te la noi două, de exemplu. Nu ne asemănăm deloc.

— Asta e minunat. Putem să ieşim împreună toţi patru toată vara.

— Lasă! Nici să nu te gândeşti! Eu nu ies cu nebunul ăla de prieten al tău. Nu mă interesează ce mi-ai spus, dar eu tot cred că avut ceva de-a face cu moartea misterioasă a lui Jules din sala de sport.

Un nor negru s-a aşternut peste conversaţia noastră. În noaptea în care murise Jules, în sala de sport erau doar trei oameni, iar eu mă număram printre ei. Nu i-am povestit niciodată lui Vee tot ce se întâmplase, ci doar câteva lucruri, cât să nu mai pună întrebări, şi asta pentru siguranţa ei. Şi nu aveam de gând să schimb ceva.

Eu şi Vee ne-am petrecut ziua plimbându-ne de colo-colo cu maşina, adunând cereri de angajare de la restaurantele din zonă. Se făcuse aproape şase jumătate când am ajuns acasă. Mi-am aruncat cheile pe măsuţa de la intrare şi am verificat robotul telefonic. Primisem un mesaj de la mama. Era la magazin, cumpărase pâine cu usturoi, lasagna congelată şi vin ieftin şi jura cu mâna pe inimă că avea să ajungă acasă înaintea celor doi Parnell.

Am şters mesajul şi am urcat scările spre dormitorul meu. Cum nu apucasem să fac duş de dimineaţă, iar părul mi se încreţise în timpul zilei, m-am gândit să mă schimb în haine curate ca să ţin sub control răul deja produs. Fiecare amintire pe care o aveam despre Scott Parnell era neplăcută, însă musafirii erau musafiri. Tocmai scosesem puloverul pe jumătate, când am auzit un ciocănit la uşa din faţă.

Când am coborât, Patch stătea în faţa mea cu mâinile în buzunare.

De obicei l-aş fi întâmpinat sărindu-i fără reţineri în braţe. Astăzi însă m-am abţinut. Ieri-seară îi mărturisisem că îl iubesc, iar el o luase la goană şi, după câte auzisem, se dusese direct spre Marcie. Mă încerca un sentiment amestecat de orgoliu rănit, furie şi lipsă de siguranţă. Speram că tăcerea mea reţinută avea să-i transmită un mesaj, să-i spună că într-un fel era tăiat de pe listă şi că lucrurile aveau să rămână astfel până când avea să repare cumva greşeala: fie să-şi ceară scuze, fie să-mi

dea o explicaţie.

— Bună, am zis eu pe un ton nepăsător. Ai uitat să suni aseară. Pe unde ai fost?

— Prin zonă. Mă inviţi înăuntru?

Nu am făcut-o.

— Ştii... mă bucur să aud că Marcie stă prin zonă.

Felul în care ochii lui au strălucit, uşor surprinşi, mi-a confirmat ceea ce nu voiam să cred: Marcie spusese adevărul.

— Vrei să-mi spui ce se întâmplă? am continuat pe un ton ceva mai ostil. Vrei să-mi spui ce căutai aseară la ea acasă?

— Pari geloasă, îngeraşule.

Poate că doar mă tachina, dar în tonul vocii lui nu distingeam nimic afectuos sau glumeţ.

— Poate că n-aş fi geloasă dacă nu mi-ai da motiv, i-am replicat. Ce căutai la ea acasă?

— Rezolvam câte ceva.

— Nu mi-am dat seama că tu şi Marcie aveţi lucruri de rezolvat, am zis eu şi am ridicat din sprânceană.

— Avem, dar nimic periculos.

— Ai putea să dezvolţi ideea? am rostit eu, iar cuvintele mele erau încărcate de un ton acuzator.

— Mă acuzi de ceva?

— Ar trebui?

Patch se pricepea, de obicei, de minune să-şi ascundă sentimentele, însă acum îşi ţuguia buzele.

— Nu.

— Dacă faptul că ai fost la ea ieri-seară nu înseamnă nimic, de ce îţi e atât de greu să explici ce căutai acolo?

— Nu mi-e greu să explic, a ripostat el, măsurându-şi cu atenţie fiecare vorbă. Nu-ţi explic, întrucât ce făceam eu la Marcie acasă nu are nici o legătură cu noi.

Cum putea să creadă că asta nu avea legătură cu noi? Marcie era persoana care profita de fiecare ocazie ca să mă atace şi să mă umilească. Timp de unsprezece ani, mă hărţuise, răspândise zvonuri îngrozitoare despre mine şi mă umilise în public. Cum putea să creadă că asta nu era ceva personal? Cum putea să creadă că eu aveam să accept pur şi simplu asta fără să pun nici o întrebare? Şi, mai presus de toate, nu putea să-şi dea seama că mă temeam că Marcie ar fi putut să se folosească de el ca să-mi facă rău? Dacă ea ar fi bănuit că el era măcar un

pic interesat de mine, ar fi făcut orice i-ar fi stat în putinţă ca să-l mi-l fure şi să-l păstreze pentru ea. Eu n-aş fi suportat să-l pierd pe Patch, dar, dacă ea mi l-ar fi răpit, aş fi înnebunit de durere.

Copleşită de sentimentul neaşteptat de teamă ce pusese stăpânire pe mine, am spus:

— Să nu te întorci până n-o să fii pregătit să-mi spui ce făceai la ea acasă.

Pierzându-şi răbdarea, Patch a intrat în casă şi a închis uşa după el.

— N-am venit aici să mă cert. Am vrut să te anunţ că Marcie a avut nişte probleme azi după-amiază.

Iar Marcie? Oare nu-şi dădea seama că răsucise suficient cuţitul în rană? Am încercat să-mi păstrez calmul suficient timp cât să-l las să termine fraza, deşi îmi doream să ţip la el.

— Ah, am spus rece.

— A fost prinsă la mijloc când un grup de îngeri căzuţi încercau să oblige un nefilim să jure credinţă în toaleta bărbaţilor de la sala de biliard a lui Bo. Nefilimul nu avea încă şaisprezece ani, aşa că nu-l puteau obliga, dar s-au distrat încercând. L-au tăiat destul de rău şi i-au rupt câteva coaste. Apoi a venit Marcie. Băuse prea mult şi a greşit toaleta. Îngerul căzut care ţinea de şase a înjunghiat-o. E la spital, dar o să-i dea drumul în curând. E rănită.

Pulsul mi-a luat-o razna şi, deşi îmi părea rău că Marcie fusese înjunghiată, nu voiam ca Patch să-şi dea seama de asta.

— Dumnezeule, nefilimul e teafăr?

Îmi aminteam vag că la un moment dat Patch îmi explicase că nu poţi obliga un nefilim să jure credinţă până când nu împlineşte şaisprezece ani. În plus, nici el nu mă putuse sacrifica pentru a primi propriul trup uman, fiindcă nu aveam şaisprezece ani. Şaisprezece ani era o vârstă foarte importantă, chiar crucială în lumea îngerilor şi a nefilimilor.

Patch mi-a aruncat o privire în străfundurile căreia puteam desluşi o urmă infimă de dezgust.

— Deşi Marcie era beată, e posibil să-şi amintească totuşi ce a văzut. Tu ştii, bineînţeles, că îngerii căzuţi şi nefilimii încearcă să treacă neobservaţi, iar o persoană cu gura atât de mare ca Marcie n-ar putea să păstreze tăcerea. Ultimul lucru pe care ni l-am dori ar fi ca Marcie să spună întregii lumi ce a văzut.

Ne ducem treburile la bun sfârşit mult mai uşor când oamenii n-au habar de existenţa noastră. Îi cunosc pe îngerii aceia căzuţi. Ar face orice ca Marcie să nu deschidă gura, a mai zis el, iar maxilarul i s-a încleştat.

Am simţit cum mă străbate un fior de teamă gândindu-mă la Marcie, însă l-am ignorat. De când îi păsa lui Patch de ceea ce i se întâmpla lui Marcie? De când îşi făcea el mai multe griji pentru ea decât pentru mine?

— Mă străduiesc să simt o urmă de regret, dar se pare că tu îţi faci destule probleme cât pentru amândoi, i-am răspuns. Am tras de clanţă şi am deschis larg uşa. Poate ar trebui să vezi dacă Marcie se simte bine, dacă rana i se vindecă aşa cum trebuie.

Patch mi-a smuls mâna şi a închis uşa cu piciorul.

— Se întâmplă lucruri mult mai importante decât eu, tu şi Marcie.

A ezitat de parcă ar fi avut mai multe de zis, dar şi-a înghiţit vorbele în ultimul moment.

— Eu, tu şi Marcie? De când ai început să ne bagi pe toţi trei în aceeaşi frază? De când înseamnă ea ceva pentru tine? m-am răstit.

Şi-a dus mâinile la ceafă, arătând de parcă ar fi ştiut că trebuia să-şi aleagă cu foarte mare atenţie cuvintele înainte să răspundă.

— Spune-mi pur şi simplu la ce te gândeşti! m-am răstit eu. Dă-i drumul! Şi aşa e destul de rău că habar n-am ce simţi, ca să nu mai vorbesc despre ce gândeşti!

Patch s-a uitat împrejur, de parcă s-ar fi întrebat dacă nu cumva vorbeam cu altcineva.

— Să-i dau drumul? a repetat el, de parcă nu îi venea să creadă. Poate că era şi puţin supărat. Ce ţi se pare că încerc să fac? Dacă te-ai calma, aş putea. Acum o să devii isterică, orice aş spune eu.

— Am dreptul să fiu supărată, am ripostat, simţind cum ochii mi se îngustează. Nu vrei să-mi spui ce căutai aseară la Marcie acasă.

Patch şi-a ridicat mâinile în aer. „O luăm de la capăt”, părea să zică.

— Acum două luni, am început eu, încercând să-mi ascund tremurul vocii sub un ton mândru, Vee, mama, toată

lumea, toţi m-au avertizat că eşti genul de tip care priveşte fetele ca pe nişte cuceriri. Au spus că sunt încă un nume trecut pe lista ta, altă prostuţă pe care o s-o seduci pentru propria satisfacţie. Mi-au spus că, în momentul în care mă voi îndrăgosti de tine, o să pleci, am încheiat, înghiţind în sec. Am nevoie să ştiu că n-au avut dreptate.

Chiar dacă voiam să uit, îmi aminteam perfect ce se întâmplase cu o seară în urmă. Îmi aminteam acea scenă de umilinţă în cele mai mici amănunte. Îi declarasem că îl iubesc, iar el mă lăsase cu buza umflată. Puteam să interpretez tăcerea lui în o sută de feluri, dar nici unul dintre ele nu-mi mirosea a bine.

Patch a clătinat din cap.

— Vrei să-ţi spun că s-au înşelat? Pentru că am senzaţia că n-o să mă crezi, orice aş zice.

— Eşti la fel de implicat în relaţia asta cum sunt eu?

Nu puteam să nu-l întreb asta. Văzusem cum totul se prăbuşea în jurul meu după cele întâmplate noaptea trecută. Mi-am dat brusc seama că habar n-aveam ce simţea Patch cu adevărat pentru mine. Crezusem că eram totul pentru el, dar nu cumva vedeam doar ce voiam să văd? Nu cumva amplificasem ceea ce simţea el pentru mine? L-am fixat cu privirea, pentru că nu voiam să fac discuţia mai uşoară pentru el, nu voiam să-i dau încă o şansă să se eschiveze. Trebuia să ştiu.

— Mă iubeşti?

Nu pot să răspund la asta, a răspuns el, uimindu-mă, căci vorbea cu gândurile mele.

Acesta era un dar pe care îl posedau toţi îngerii, dar nu înţelegeam de ce alegea să-l folosească acum.

— Trec mâine pe la tine. Să dormi bine, a adăugat el tăios, îndreptându-se spre uşă.

— Când ne sărutăm, te prefaci că simţi ceva?

S-a oprit brusc, dând din nou neîncrezător din cap.

— Dacă mă prefac?

— Când te ating, simţi ceva? Cât de mult mă doreşti? Simţi măcar pe jumătate din ce simt eu pentru tine?

Patch m-a privit tăcut.

— Nora, a început el.

— Vreau un răspuns sincer.

— Din punct de vedere emoţional, da, a spus el, după un

moment de tăcere.

— Dar fizic nu, aşa-i? Cum pot să am o relaţie cu tine când nici măcar nu ştiu cât înseamnă asta pentru tine? Oare eu simt lucrurile la un cu totul alt nivel? Pentru că asta e impresia pe care mi-o laşi. Şi detest treaba asta, am adăugat. Nu vreau să mă săruţi pentru că trebuie s-o faci. Nu vreau să te prefaci că asta înseamnă ceva pentru tine, când, de fapt, totul e o minciună.

— O minciună? Tu te auzi ce spui? Şi-a sprijinit din nou capul de perete şi a râs, un râset sumbru. Mi-a aruncat o privire cu coada ochiului. Ai terminat cu acuzaţiile?

— Crezi că e amuzant? am ripostat, cuprinsă de un nou val de mânie.

— Dimpotrivă!

Înainte să apuc să mai spun ceva, s-a întors înspre uşă.

— Sună-mă când putem să vorbim raţional.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Vreau să spun că eşti nebună. Eşti imposibilă.

— Eu sunt nebună?

Mi-a atins uşor bărbia şi m-a sărutat repede şi apăsat.

— Iar eu probabil că sunt nebun că accept asta.

M-am îndepărtat de el şi mi-am frecat bărbia, plină de resentimente.

— Ai renunţat să devii om pentru mine, şi asta primesc în schimb? Un prieten care hoinăreşte prin curtea lui Marcie şi nu vrea să-mi spună de ce? Un prieten care dă înapoi după prima ceartă? Fii atent la asta: Eşti un... nenorocit!

Nenorocit? Vorbea din nou cu gândurile mele, iar tonul vocii lui era rece şi tăios. *Încerc să respect regulile. Nu am voie să mă îndrăgostesc de tine. Ştim amândoi că nu e vorba despre Marcie aici. Aici e vorba despre ce simt eu pentru tine. Trebuie să mă abţin. Am ales un drum periculos. Tocmai pentru că m-am îndrăgostit am ajuns de la bun început să am probleme. Nu pot să fiu cu tine aşa cum îmi doresc.*

— De ce ai renunţat să devii om pentru mine dacă ştiai că oricum nu putem fi împreună? am întrebat, iar vocea îmi tremura uşor, mâinile începeau să-mi transpire. Ce aşteptai de la relaţia noastră? Ce sens are, ce sens avem noi?

În acel moment mi-am pierdut vocea şi am înghiţit în sec fără să vreau.

La ce mă aşteptasem de la relaţia mea cu Patch? La un moment dat, probabil că mă întrebasem unde aveam să ajungem, ce avea să se întâmple. Bineînţeles că îmi pusesem întrebările astea. Însă fusesem atât de speriată de ceea ce avea să se întâmple, încât preferasem să ignor inevitabilul. Mă amăgisem că relaţia cu Patch avea să funcţioneze pentru că, undeva, în adâncul inimii, simţeam că până şi cea mai scurtă clipă petrecută alături de el era mai frumoasă decât nimic.

Îngeraşule.

Mi-am ridicat privirea când l-am auzit pe Patch rostindu-mi numele în gând.

Să fiu aproape de tine, fie fizic, fie emoţional, e mai bine decât nimic. N-am de gând să te pierd. A făcut o pauză şi, pentru prima dată de când îl cunoşteam, am văzut în ochii lui o urmă de îngrijorare. *Dar am căzut deja o dată. Dacă le dau arhanghelilor vreun motiv să creadă că sunt chiar şi un pic îndrăgostit de tine, mă vor trimite în iad. Pentru totdeauna.*

Auzind aceste veşti, am simţit cum mi se strânge stomacul.

— Poftim?

Sunt un înger păzitor, cel puţin aşa mi s-a spus, însă arhanghelii nu au încredere în mine. Nu am privilegii, nu am intimitate. Doi dintre ei m-au luat aseară la o discuţie care mi-a lăsat impresia că vor să calc din nou strâmb. Nu ştiu din ce cauză, dar caută acum să se răzbune pe mine. Caută orice motiv să scape de mine. Sunt într-o perioadă de probă, şi, dacă o dau în bară, povestea mea n-o să aibă un final fericit.

L-am privit fix, gândindu-mă că probabil exagera, că situaţia nu avea cum să fie atât de rea, dar, când am văzut expresia de pe chipul lui, mi-am dat seama că nu fusese niciodată atât de serios.

— Ce o să se întâmple acum? m-am întrebat cu voce tare.

În loc de răspuns, Patch a oftat. Adevărul era că lucrurile aveau să sfârşească prost. Oricât de mult dădeam înapoi, ne eschivam sau refuzam să vedem asta, într-o bună zi, nu foarte îndepărtată, destinele noastre aveau s-o ia pe drumuri diferite. Ce avea să se întâmple după ce terminam liceul şi plecam la facultate? Ce avea să se întâmple când aveam să-mi urmez visul şi să-mi găsesc o slujbă în cealaltă parte a ţării? Ce avea să se întâmple când avea să vină vremea să mă căsătoresc şi să

fac copii? Nu făceam nimănui o favoare dacă mă îndrăgosteam din ce în ce mai mult de Patch, cu fiecare zi care trecea. Oare voiam cu adevărat să urmez acest drum, ştiind că la capătul lui nu mă aştepta decât dezastrul?

O clipă, am crezut că ştiu răspunsul – aveam să renunţ la visele mele. Era atât de simplu! Am închis ochii şi le-am dat drumul de parcă ar fi fost baloane prinse de funii lungi şi subţiri. Nu aveam nevoie de aceste vise. Nici nu aveam certitudinea că aveau să se îndeplinească. Şi, chiar dacă deveneau realitate, nu voiam să-mi petrec restul vieţii în singurătate, măcinată de gândul că orice aş fi făcut nu însemna nimic dacă nu-l aveam pe Patch alături de mine.

Dar apoi mi-am dat seama cu groază că nici unul din noi nu putea renunţa la tot. Viaţa mea avea să continue să se îndrepte spre viitor, iar eu nu puteam face nimic să opresc asta. Patch avea să rămână înger pentru totdeauna. Avea să urmeze aceeaşi cale pe care păşise de când fusese izgonit din cer.

— Nu putem face nimic? am întrebat.

— Mă gândesc la asta.

Cu alte cuvinte, nu ştia nici el. Eram încolţiţi din ambele părţi – pe de o parte, erau arhanghelii care îl presau, pe de altă parte, existenţele noastre, care se îndreptau în două direcţii complet diferite.

— Vreau să punem punct, am spus, ştiind că nu eram corectă, că mă protejam doar pe mine.

Dar ce altă soluţie aveam? Nu puteam să-i dau lui Patch ocazia să mă determine să mă răzgândesc. Trebuia să fac ce era mai bine pentru amândoi. Nu puteam să mă agăţ de ce aveam, când chiar omul la care ţineam cel mai mult se distanţa cu fiecare zi care trecea. Nu puteam să-i arăt cât de mult îmi păsa, din moment ce asta avea să complice şi mai mult lucrurile în final. Mai presus de toate, nu voiam să fiu motivul pentru care Patch avea să piardă toate lucrurile pentru care trudise. Dacă arhanghelii căutau un motiv ca să-l alunge pentru totdeauna, eu doar le uşuram sarcina.

Patch mă privea fix, de parcă încerca să-şi dea seama dacă vorbeam serios.

— Asta îmi spui? Că vrei să punem capăt? A fost rândul tău să dai o explicaţie, pe care, că veni vorba, eu n-o înghit, dar acum a venit rândul meu. Ce ar trebui să fac? Să accept decizia

ta şi să plec?

— Nu mă poţi obliga să rămân într-o relaţie pe care nu mi-o doresc, am spus, încrucişându-mi braţele şi îndepărtându-mă.

— Putem să vorbim despre asta?

— Dacă vrei să vorbeşti, spune-mi ce căutai la Marcie ieri-noapte.

Însă Patch avea dreptate. Nu era vorba despre Marcie. Eram supărată şi speriată pentru că destinul şi împrejurările ne erau potrivnice.

M-am întors şi am văzut că îşi cuprinsese capul cu palmele. A râs scurt, dar nu era nici urmă de veselie în râsul lui.

— Dacă eu aş fi fost la Rixon ieri-noapte, te-ai fi întrebat ce căutam acolo! i-am replicat.

— Nu, a răspuns, iar tonul vocii lui era atât de jos, încât părea de-a dreptul periculos. Eu am încredere în tine.

Temându-mă că aveam să-mi pierd din fermitate dacă nu făceam ceva imediat, l-am îmbrâncit cu podul palmei, făcându-l să se dea un pas înapoi.

— Pleacă, i-am cerut, şi pentru că mă străduiam să-mi înghit lacrimile, tonul vocii mele căpătase o nuanţă dură. Vreau să fac altceva cu viaţa mea, lucruri care nu te implică pe tine. Am o facultate la care vreau să merg, o să îmi găsesc un loc de muncă. Nu am de gând să renunţ la toate astea pentru ceva ce nu a fost dat să fie.

— Asta îţi doreşti cu adevărat? a întrebat Patch, tresărind.

— Vreau să ştiu că iubitul meu simte ceva când îl sărut!

Am regretat cuvintele acestea imediat ce mi-au ieşit pe gură. Nu voiam să-l rănesc; îmi doream doar ca acel moment să se sfârşească înainte să arăt ce simţeam cu adevărat şi să mă pufnească plânsul. Dar întrecusem măsura. Am văzut cum expresia i se înăspreşte. Am stat faţă în faţă, trăgând aer în piept.

Apoi a plecat, trântind uşa după el.

M-am sprijinit cu spatele de uşa închisă. Lacrimile îmi ardeau ochii, dar nu lăsam să mi se scurgă nici măcar o picătură. Adunasem înăuntrul meu prea multă furie şi frustrare ca să mai pot simţi şi altceva. Bănuiam că peste cinci minute – iar la acel gând nu am avut cum să înăbuş un hohot de plâns –, după ce toate acele sentimente încâlcite aveau să dispară, aveam să-mi dau cu adevărat seama ce făcusem şi să simt cum

mi se frânge inima.

Capitolul 3

M-am ghemuit la piciorul patului, privind în gol. Începea să-mi treacă furia, dar mai că îmi doream să nu se întâmple acest lucru. Golul pe care îl lăsa în urmă era şi mai dureros decât furia pe care o simţisem când plecase Patch. Încercam să înţeleg ce se întâmplase, dar în capul meu era un haos complet. Încă mai auzeam replicile pe care ni le trântiserăm, ecoul lor haotic, de parcă îmi aminteam mai degrabă un coşmar decât o conversaţie reală.

Mă despărţisem cu *adevărat* de el? Chiar îmi dorisem acea ruptură definitivă? Nu exista nici o cale de a păcăli destinul sau, mai degrabă, ameninţările arhanghelilor? În loc de răspuns, am simţit cum mi se strânge stomacul şi mi se face greaţă.

Am luat-o la fugă spre baie, am îngenuncheat deasupra toaletei, cu urechile vuind, gâfâind, cu respiraţia întretăiată. Ce făcusem? Nu era nimic definitiv, sigur nu era definitiv. A doua zi aveam să ne revedem şi totul urma să revină la normal. Fusese doar o ceartă. O ceartă stupidă. Nu se sfârşise totul. Mâine aveam să ne dăm seama cât de prosteşte ne purtaserăm şi să ne cerem scuze. Aveam să trecem peste asta. Aveam să ne împăcăm.

M-am ridicat cu greu în picioare şi am deschis robinetul. Am udat un prosop şi mi l-am lipit de faţă. Încă simţeam cum mintea dădea frâu liber unui şir nesfârşit de gânduri, desfăşurându-le mai repede decât un ghem de lână. Mi-am ţinut ochii strâns închişi, încercând să le opresc.

„Dar arhanghelii?” m-am întrebat din nou. Cum puteam să am o relaţie normală cu Patch dacă ei erau tot timpul cu ochii pe noi? Am îngheţat. Poate că se uitau chiar acum la mine. Sau la Patch, ca să-şi dea seama dacă nu cumva întrecuse măsura şi să caute orice motiv să-l trimită în iad, departe de mine, pentru totdeauna.

Am simţit cum mă apucă iar furia. De ce nu puteau să ne lase în pace? De ce erau atât de chitiţi să-l distrugă pe Patch? El îmi spusese că era primul înger căzut care îşi recăpătase aripile şi devenise un înger păzitor. Oare de asta erau arhanghelii

supăraţi?

Aveau oare impresia că Patch îi păcălise cumva? Sau că reuşise să ajungă înapoi prin înşelăciune? Oare voiau să-l pună la punct? Sau pur şi simplu nu aveau încredere în el?

Am închis ochii, simţind cum o lacrimă mi se prelinge pe nas. „Retractez tot ce am spus“, m-am gândit eu. Îmi doream cu disperare să-l sun pe Patch, dar nu ştiam dacă nu cumva îl puneam în pericol. Oare arhanghelii puteau să ne asculte conversaţiile? Cum am fi putut să purtăm o discuţie sinceră dacă ei trăgeau cu urechea?

Nu puteam nici să renunţ atât de repede la orgoliul meu. Nu-şi dădea seama că greşise la fel de mult? Începuserăm să ne certăm tocmai pentru că refuzase să-mi spună ce căutase cu o seară înainte la Marcie acasă. Nu eram o persoană geloasă, dar ştia ce relaţii avusesem mereu cu Marcie. Ştia că, dată fiind situaţia, s-ar fi cuvenit să-mi spună.

Şi mai era ceva ce îmi întorcea stomacul pe dos. Patch îmi povestise că Marcie fusese atacată în toaleta bărbaţilor de la sala de biliard a lui Bo. Ce căuta Marcie la Bo? Din câte ştiam, nici un elev de la liceul Coldwater nu se ducea la Bo. De fapt, înainte să-l cunosc pe Patch, nici nu auzisem de localul acesta. Să fi fost o coincidenţă că, după ce Patch se holbase la fereastra dormitorului lui Marcie, ea îşi făcuse apariţia la Bo? Patch îmi zisese că avea o socoteală de încheiat cu ea, dar ce însemna asta? Iar Marcie, printre altele, era seducătoare şi convingătoare. Nu numai că nu concepea să fie refuzată, ea nu accepta nici un răspuns care nu îi era pe plac.

Ce ar fi fost dacă, de această dată, l-ar fi vrut pe... Patch?

Un ciocănit puternic la uşa din faţă m-a trezit din starea de vis.

Mi-am făcut loc prin mormanul de perne de pe pat, am închis ochii şi am sunat-o pe mama.

— A venit familia Parnell!

— Ah! Sunt la semafor, pe Walnut! Ajung în două minute. Pofteşte-i înăuntru!

— De abia dacă îl mai ţin minte pe Scott, iar pe mama lui nu mi-o amintesc deloc. O să-i poftesc înăuntru, dar nu stau la taclale cu ei. O să stau la mine în cameră până ajungi acasă.

Am încercat să vorbesc astfel încât să nu-şi dea seama că era ceva în neregulă, căci nu mă puteam încrede în mama. Ea îl

ura pe Patch. Nu mi-ar fi împărtăşit sentimentele. Nu aş fi putut suporta să aud bucuria şi uşurarea din vocea ei. Nu acum.

— Nora!

— Bine! O să vorbesc cu ei, am zis eu, apoi am închis şi am azvârlit telefonul.

Am tras de timp, coborând agale până la uşa din faţă, şi am descuiat fără grabă. Tipul care stătea în pragul uşii era înalt şi bine făcut – îmi puteam da seama de asta căci tricoul, care făcea ostentativ reclamă la sala de sport *Platinium* din Portland, îi venea ca turnat. În lobul urechii drepte avea un cercel de argint, iar blugii Levi's îi atârnau periculos de jos. Purta o şapcă roz de baseball cu imprimeu hawaiian care parcă tocmai fusese luată de pe raftul unui magazin de mâna a doua. Poate se voia o glumă pe care puţini ar fi înţeles-o. Iar ochelarii lui de soare îmi aminteau de Hulk Hogan. În ciuda acestor amănunte, avea un anume farmec băieţesc.

— Tu trebuie să fii Nora, a zis el, ridicându-şi colţurile gurii.

— Iar tu, Scott.

A păşit înăuntru şi şi-a scos ochelarii de soare. A scrutat din priviri holul care dădea în bucătărie şi în sufragerie.

— Unde-i maică-ta?

— Pe drum spre casă, cu mâncarea.

— Ce mâncăm?

Nu-mi plăcea că folosea pluralul. Nu exista un „noi". Exista familia Grey şi familia Parnell. Două entităţi diferite, care, întâmplător, într-o seară, împărţeau o masă.

Când a văzut că nu răspund, a continuat:

— Coldwater e un pic mai mic decât oraşele cu care sunt eu obişnuit.

Mi-am încrucişat mâinile la piept.

— Şi aici e şi un pic mai frig decât în Portland.

M-a măsurat din cap până în picioare, după care a schiţat un zâmbet.

— Am băgat de seamă.

M-a urmat până în bucătărie şi a tras de uşa frigiderului.

— Bere ai?

— Ce? Nu!

Uşa de la intrare era încă deschisă, iar de afară se auzeau voci. Mama a trecut pragul, cărând două pungi maro de hârtie.

O femeie rotofeie, tunsă scurt, cu părul vâlvoi şi machiaj strident, a urmat-o înăuntru.

— Nora, ţi-o prezint pe Lynn Parnell, a ciripit mama. Lynn, ea este Nora.

— Vai, vai, a exclamat doamna Parnell, bătând din palme. Arată exact ca tine, Blythe, nu-i aşa? Şi uite ce picioare! Sunt mai lungi ca bulevardul Las Vegas.

— Ştiu că nu e un moment potrivit, am intervenit, dar nu mă simt foarte bine, aşa că o să mă duc să mă întind...

M-am oprit, văzând privirea întunecată pe care mi-a aruncat-o mama. Am străfulgerat-o la rândul meu cu o privire plină de reproşuri.

— Scott a crescut mare, nu-i aşa, Nora? a întrebat ea.

— Da, eşti foarte atentă la detalii.

Mama a aşezat pungile pe masa de la bucătărie şi i s-a adresat lui Scott:

— Eu şi Nora ne aduceam cu nostalgie aminte azi-dimineaţă de toate lucrurile pe care le făceaţi voi doi. Nora mi-a spus că încercai să o convingi să mănânce gândaci.

— Da, obişnuia să-i ardă cu lupa, am adăugat eu, înainte ca el să apuce să se apere, şi nu încerca să mă convingă să-i mănânc. Se aşeza pe mine şi mă ţinea de nas până când nu mai aveam aer şi trebuia să deschid gura. Atunci mi-i vâra cu forţa.

Mama şi doamna Parnell şi-au aruncat câte o privire scurtă.

— Scott a fost întotdeauna foarte convingător, a zis repede doamna Parnell. Poate să convingă oamenii să facă lucruri la care nici măcar nu au visat. Este talentat la asta. M-a convins să-i cumpăr un Ford Mustang din 1966, nou-nouţ. Bineînţeles că m-a prins într-un moment bun, căci mă simţeam foarte vinovată din cauza divorţului. Mda. Cum spuneam, Scott făcea probabil cei mai buni gândaci prăjiţi din cartier.

Toţi s-au uitat la mine, aşteptând confirmarea.

Nu-mi venea să cred că discutam despre asta de parcă ar fi fost un subiect perfect normal de conversaţie.

— Deci, a început Scott, scărpinându-se pe piept. Bicepsul i se încorda, şi probabil că era tare conştient de acest lucru. Ce mâncăm?

— Lasagna, pâine cu usturoi şi salată cu gelatină, l-a informat mama zâmbind. Nora a făcut salata.

— Da? am întrebat, căci aflam lucruri noi.

— Tu ai cumpărat cutiile de gelatină, mi-a amintit ea.

— Asta nu prea contează.

— Nora a făcut salata, l-a asigurat mama pe Scott. Cred că totul este gata. Hai să mâncăm!

După ce ne-am aşezat la masă, ne-am unit mâinile, iar mama a binecuvântat mâncarea.

— Spune-mi, ce apartamente sunt în zonă? a întrebat doamna Parnell, tăind lasagna şi punând prima felie în farfuria lui Scott. Cât aş plăti pentru un apartament cu două dormitoare şi două băi?

— Depinde de cât de modern este, a răspuns mama. Aproape toate clădirile din partea asta a oraşului au fost construite înainte de 1900, şi asta se vede. Când ne-am căsătorit, eu şi Harrison am căutat câteva apartamente mai ieftine cu două dormitoare, dar de fiecare dată era ceva în neregulă: găuri în pereţi, probleme cu gândacii sau distanţa prea mare până la parc. Din moment ce eram însărcinată, am decis că aveam nevoie de mai mult spaţiu. Casa asta era pe piaţă de optsprezece luni, şi am reuşit să obţinem o ofertă pe care am considerat-o prea bună ca să fie adevărată, a spus ea uitându-se de jur împrejur. Eu şi Harrison aveam de gând să o renovăm complet, dar... ei bine, apoi, după cum ştiţi...

Mama şi-a plecat capul.

— Îmi pare rău pentru tatăl tău, Nora, a zis Scott, dregându-şi glasul. Îmi amintesc că m-a sunat tata în noaptea în care s-a întâmplat. Eu lucram la câteva străzi distanţă, într-un magazin de cartier. Sper să-l prindă pe ucigaş, oricine o fi fost.

Am încercat să-i mulţumesc, însă cuvintele mi se blocaseră undeva în gâtlej. Nu voiam să vorbesc despre tata. Durerea amară pe care o lăsase în urmă despărţirea de Patch mi-era de ajuns. Unde era acum? Oare îl măcinau regretele? Oare înţelegea cât de mult îmi doream să retractez tot ce spusesem? M-am întrebat deodată dacă nu cumva îmi dăduse vreun mesaj şi mi-am dorit să-mi fi adus telefonul jos, în sufragerie. Dar cât de multe ar fi putut să spună printr-un SMS? Puteau oare arhanghelii să citească mesajele? Cât de multe puteau să vadă? Oare erau peste tot? Îmi puneam toate aceste întrebări şi mă simţeam foarte vulnerabilă.

— Spune-ne, Nora, a reluat doamna Parnell, cum este

viaţa în Coldwater. Scott a făcut wrestling în Portland. Echipa lui a câştigat regionalele în ultimii trei ani. Echipa de wrestling de aici e bună de ceva? Eram sigură că a luptat şi împotriva celor din Coldwater, dar apoi Scott mi-a reamintit că echipa voastră este în grupa C.

Am reuşit cu greu să îndepărtez ceaţa care plana în jurul gândurilor mele. Aveam echipă de wrestling?

— Nu ştiu mare lucru despre wrestling, am răspuns fără entuziasm, dar echipa de baschet a ajuns la regionale o dată.

Doamna Parnell s-a înecat cu o gură de vin.

— O dată? a întrebat ea, aruncând priviri când spre mine, când spre mama, cerând parcă o explicaţie.

— Avem o poză cu echipa în faţa biroului principal, am spus. După cum arată, cred că a fost făcută acum mai bine de şaizeci de ani.

— Acum şaizeci de ani? a repetat doamna Parnell căscând ochii şi tamponându-şi gura cu şerveţelul. E ceva în neregulă cu şcoala? Cu antrenorul? Cu responsabilul pentru activitatea sportivă?

— Nu-i bai, a intervenit Scott. Oricum îmi iau un an de pauză.

— Dar tu adori wrestlingul, a replicat doamna Parnell, trântind furculiţa în farfurie.

Scott şi-a umplut gura cu o altă îmbucătură de lasagna şi a ridicat indiferent din umeri.

— Şi este ultimul tău an.

— Aşa, şi? a întrebat Scott cu gura plină.

Doamna Parnell şi-a pus coatele pe masă şi s-a aplecat înspre el.

— Aşa, şi? N-o să intri la facultate cu notele tale, tinere. Singura ta şansă în momentul acesta, şi aşa târziu, este să fii acceptat de un colegiu public.

— Am alte lucruri pe care vreau să le fac.

A ridicat din sprâncene.

— Oh! Cum ar fi să repeţi isprăvile de anul trecut? a întrebat ea, şi, de îndată ce a scos acele cuvinte pe gură, am văzut o licărire de frică în ochii ei.

Scott a mestecat un pic mâncarea, după care a înghiţit.

— Îmi dai salata, Blythe?

Mama i-a pasat bolul cu salată doamnei Parnell, care l-a

aşezat în dreptul lui Scott cu mai multă grijă decât ar fi fost necesar.

— Ce s-a întâmplat anul trecut? a întrebat mama, rupând tăcerea tensionată.

Doamna Parnell a dat din mână ca şi cum nu ar fi fost nimic important.

— Ah, ştii şi tu cum este. Scott a avut nişte probleme, chestii la ordinea zilei. Nimic deosebit, lucruri prin care trece orice mamă de adolescent, a spus ea râzând, însă vocea îi era din ce în ce mai slabă.

— Mamă, a zis Scott, pe un ton ce suna mai degrabă a ameninţare.

— Ştii cum sunt băieţii, a continuat doamna Parnell să pălăvrăgească, gesticulând cu furculiţa. Nu prea gândesc. Trăiesc momentul. Sunt nechibzuit. Fii fericită că ai o fată, Blythe. Oh, Doamne! Îmi plouă în gură când mă uit la pâinea aia cu usturoi, îmi dai o felie?

— Ar fi trebuit să-mi ţin gura, a murmurat mama, întinzându-i pâinea. Nici nu vă daţi seama cât de fericită sunt că v-aţi întors în Coldwater.

Doamna Parnell a dat cu putere din cap.

— Şi noi ne bucurăm că ne-am întors, teferi şi nevătămaţi.

Am făcut o pauză din mâncat, uitându-mă când la Scott, când la doamna Parnell, încercând să-mi dau seama ce se petrecea. Băieţii erau băieţi, asta puteam să cred. Ce nu credeam însă era faptul că doamna Parnell pretindea, oarecum speriată, că problemele fiului ei intrau în categoria problemelor tipice ale adolescenţilor. Iar faptul că Scott supraveghea îndeaproape fiecare cuvânt pe care ea îl scotea nu mă ajuta să-mi schimb părerea.

Dându-mi seama că povestea era mult mai complicată decât voiau să recunoască, mi-am pus o mână pe inimă şi am spus:

— O, Doamne, Scott, doar nu ai bătut noaptea străzile, furând semne de circulaţie ca să le atârni în dormitor, nu?

Doamna Parnell a izbucnit într-un râs sincer, aproape uşurată. *Bingo*! Beleaua în care reuşise să intre Scott nu era ceva atât de nevinovat ca furtul de semne de circulaţie. Nu aveam cincizeci de dolari, dar, dacă aş fi avut, i-aş fi pariat pe toţi pe simpla bănuială că problema lui Scott nu era una

obişnuită.

— Ei bine, a spus mama, cu un zâmbet în colţul gurii, orice ar fi fost, acum e de domeniul trecutului. Oraşul acesta este un loc minunat pentru un nou început. Te-ai înscris la cursuri, Scott? Locurile se ocupă repede la unele dintre ele, în special la cele pentru avansaţi.

— Avansaţi, a repetat Scott, pufnind amuzat pe nas. Avansaţi? Nu te supăra, dar nu ţintesc atât de sus. Mama mea, a întins mâna înspre ea, scuturând-o de umeri într-un fel un pic prea dur ca să fie prietenos, a fost îndeajuns de bună încât să precizeze că n-o să intru la facultate pe baza notelor mele.

Pentru că nu voiam să se ivească ocazia să îndepărtăm subiectul discuţiei de vechile probleme ale lui Scott, am spus:

— Oh, haide, Scott, mor de curiozitate. Ce e cu trecutul tău? Ce poate fi atât de îngrozitor încât să nu vrei să le spui nici măcar unor prieteni vechi?

— Nora..., a început mama.

— Ai condus beat? Ai furat o maşină?

Pe sub masă, am simţit cum mama îşi trânteşte piciorul peste al meu. Mi-a aruncat o privire aspră, de parcă mi-ar fi spus: „Ce e cu tine?”

Scott s-a ridicat numaidecât, hârşâindu-şi scaunul de podea.

— Baia, a făcut el, aranjându-şi gulerul tricoului. Am indigestie.

— La capătul scărilor, i-a arătat mama, cerându-şi parcă scuze.

De fapt, îşi cerea scuze pentru comportamentul meu, când ea pusese la cale acea întâlnire ridicolă. Orice persoană cât de cât receptivă şi-ar fi putut da seama că scopul acelei cine nu era de a sta la masă cu nişte prieteni vechi. Vee avea dreptate – asta era o lipeală. Ei bine, aveam veşti pentru maică-mea. Eu şi Scott? În nici un caz!

După ce Scott a ieşit, doamna Parnell a zâmbit larg, de parcă ar fi încercat să şteargă cu buretele ultimele cinci minute şi să o ia de la capăt.

— Deci, spune-mi, a întrebat ea un pic cam prea binedispusă, Nora are prieten?

— Nu, am spus în acelaşi timp în care mama a zis „un fel de“.

— Nu prea pricep, a zis doamna Parnell, mestecând lasagna şi privindu-ne pe rând.

— Îl cheamă Patch, a precizat mama.

— Ciudat nume, a mustăcit doamna Parnell. Oare ce a fost în capul părinţilor lui?

— E o poreclă, i-a explicat mama. Patch se bate mai mereu. De asta trebuie mereu peticit.

Doamna Parnell a clătinat din cap.

— Cred că e numele unei găşti. Toate găştile folosesc porecle: Cuţitarul, Criminalul, Schilodul, Satârul, Secera, Peticul.

— Patch nu face parte dintr-o gaşcă, am intervenit dându-mi ochii peste cap.

— Asta crezi tu, a spus doamna Parnell. Găştile sunt organizaţiile criminalilor din oraş, nu-i aşa? Ăştia sunt nişte gândaci care nu-şi fac apariţia decât noaptea.

A tăcut, şi mi s-a părut că a aruncat o privire în direcţia scaunului gol al lui Scott.

— Vremurile se schimbă. Acum două săptămâni, am văzut un episod din *Lege şi Ordine* despre o nouă specie de găşti de bogătani de la periferie. Le spuneau frăţii secrete sau societăţi de sânge, o prostie din asta, dar de fapt înseamnă acelaşi lucru. Am crezut că era vorba despre obişnuitele filme exagerate de rahat de la Hollywood, însă tatăl lui Scott mi-a zis că vede din ce în ce mai des lucruri din astea. El ar trebui să ştie, că doar e poliţist...

— Soţul tău e poliţist? am întrebat.

— Fostul soţ, să putrezească în iad!

Ajunge. Vocea lui Scott a plutit prin holul întunecat, iar eu am tresărit. Tocmai eram pe punctul de a mă întreba dacă se dusese la baie sau dacă stătuse în dreptul sufrageriei, trăgând cu urechea, când mi-am dat seama că nu vorbise cu voce tare. De fapt...

Eram destul de sigură că vorbise cu... cu gândurile mele. Nu. Nu cu ale mele. Cu ale mamei lui. Şi, nu ştiu cum, eu îl auzisem.

Doamna Parnell şi-a ridicat mâinile în sus.

— Am spus doar să putrezească în iad, nu retractez cuvintele. Asta simt.

— Am zis să taci!

Vocea lui Scott era stranie, joasă.

Mama s-a întors de parcă abia acum băgase de seamă că Scott intrase în cameră. Am clipit uimită, nevenindu-mi să cred. Nu aş fi avut cum să-l aud adresându-se gândurilor ei. Adică, Scott era *om*... Nu-i aşa?

— Aşa vorbeşti tu cu mama ta? a întrebat doamna Parnell, atenţionându-l cu degetul arătător.

Dar mi-am dat seama că făcea asta mai mult de ochii noştri decât pentru a-l pune pe Scott la punct.

A continuat să o privească tăios preţ de o secundă, după care s-a îndreptat spre uşa de la intrare, trântind-o după el.

Doamna Parnell s-a şters la gură, pătând şerveţelul cu ruj roz.

— Partea proastă a divorţului, a oftat ea îndelung. Scott nu avea ieşiri înainte. Bineînţeles, poţi pune asta pe seama faptului că e în creştere şi că seamănă din ce în ce mai mult cu taică-său. Ei, bine! Acesta este un subiect neplăcut şi complet nepotrivit pentru cină. Patch face wrestling, Nora? Fac pariu că Scott ar putea să-l înveţe câte ceva.

— Joacă biliard, am spus, lipsită de inspiraţie.

Nu aveam nici un chef să vorbesc despre Patch. Nu aici, nu acum. Nu în momentul în care numai la auzul numelui lui am simţit cum mi se pune un nod în gât. Mi-am dorit mai mult ca orice să-mi fi adus telefonul la masă. Nu mai eram nici pe jumătate atât de nervoasă, ceea ce însemna că şi Patch se mai calmase. Mă iertase oare suficient cât să-mi dea un telefon sau un mesaj? Lucrurile erau încurcate, dar trebuia să existe o soluţie. Situaţia nu era atât de întunecată pe cât părea. Aveam să rezolvăm cumva lucrurile.

— Biliard. Uite un sport autentic din Maine, a zis doamna Parnell şi a dat din cap aprobator.

— Joacă biliard în saloane de biliard, a corectat-o mama, puţin speriată.

Doamna Parnell şi-a înălţat capul de parcă nu ar fi fost sigură că a auzit bine.

— Vizuini ale găştilor, a vorbit ea în cele din urmă. Ţi-am zis de episodul din *Lege şi Ordine* pe care l-am văzut? Nişte tineri avuţi, din clasa superioară, îşi administrau cluburile de biliard din cartier de parcă ar fi fost cazinouri din Las Vegas. Ai face bine să-l supraveghezi îndeaproape pe Patch ăsta al tău, Nora. Ar putea să aibă o parte ascunsă. O parte întunecată.

— Nu e în nici o gaşcă, i-am spus, având impresia că-i repetam asta a mia oară, dar încercând totuşi să păstrez tonul politicos.

Dar, de îndată ce am rostit acel răspuns, mi-am dat seama că nu aveam cum să ştiu sigur dacă Patch fusese vreodată într-o gaşcă. Un grup de îngeri căzuţi puteau fi o gaşcă? Nu ştiam prea multe despre trecutul lui, în special despre lucrurile pe care le făcuse înainte să mă cunoască pe mine...

— Rămâne de văzut, a zis doamna Parnell, neîncrezătoare. Rămâne de văzut.

O oră mai târziu, terminaserăm de mâncat, spălaserăm vasele, doamna Parnell plecase în cele din urmă să-l caute pe Scott, iar eu mă retrăsesem în camera mea. Mobilul meu zăcea pe jos, cu ecranul în sus, arătându-mi că nu primisem mesaje sau apeluri noi.

Îmi tremurau buzele, şi mi-am lipit podul palmei de ochi pentru a opri lacrimile care începeau să-mi înceţoşeze privirea. Ca să încetez să mai rumeg toate lucrurile îngrozitoare pe care i le spusesem lui Patch, am încercat să caut o cale să repar ce făcusem. Arhanghelii nu ne puteau interzice să ne vedem sau să vorbim – nu atâta timp cât Patch era îngerul meu păzitor. Trebuia să rămână în viaţa mea. Continuam să facem ceea ce făcusem dintotdeauna. În câteva zile, după ce aveam să trecem peste prima ceartă adevărată, lucrurile aveau să revină la normal. Şi cui îi păsa de viitorul meu? Puteam să rezolv chestiile astea mai târziu. Nu trebuia să-mi planific toată viaţa în clipa asta.

Dar era ceva care nu avea sens. Eu şi Patch ne manifestaserăm afecţiunea în public în ultimele două luni, fără să ne abţinem de la nimic. Aşa că de ce îşi făcea probleme abia acum în privinţa arhanghelilor?

Mama şi-a vârât capul pe uşa camerei mele.

— Mă duc să cumpăr câteva lucruri pentru călătoria mea de mâine. Mă întorc repede. Ai nevoie de ceva?

Am băgat de seamă că nu îl mai adusese pe Scott în discuţie ca posibil iubit. După ce auzise despre trecutul lui întunecat, îi mai pierise dorinţa de a face lipeli.

— Nu, de nimic, dar mersi.

A dat să tragă uşa după ea, dar s-a oprit.

— Într-un fel, avem o problemă. I-am zis în treacăt lui

Lynn că nu ai maşină. S-a oferit să-i ceară lui Scott să te ducă mâine cu maşina la şcoală. I-am spus că nu e nevoie, însă cred că ea s-a gândit că zic doar aşa, ca să nu-l scoatem pe Scott din casă. A spus că ai putea să te revanşezi dacă i-ai face mâine un tur al oraşului.

— Vee mă duce la şcoală.

— I-am spus asta, dar nu vrea să accepte un răspuns negativ. Ar fi mai bine dacă i-ai explica tu lui Scott cum stau lucrurile. Mulţumeşte-i că s-a oferit, dar spune-i că are cine să te ducă.

Exact ce îmi doream. Să continui să vorbesc cu Scott.

— Mi-ar plăcea să te ducă Vee în continuare la şcoală, a adăugat ea în şoaptă. De fapt, dacă Scott trece pe aici săptămâna asta, cât timp sunt eu plecată din oraş, poate ar fi mai bine să te ţii departe de el.

— N-ai încredere în el?

— Nu îl cunoaştem prea bine, a precizat ea, cu prudenţă.

— Dar eu şi Scott am fost cei mai buni prieteni, nu-ţi mai aminteşti?

— Asta a fost demult, lucrurile se schimbă, mi-a spus ea, privindu-mă înţelegătoare.

Exact asta îi zisesem şi eu.

— Aş vrea doar să ştiu un pic mai multe despre Scott înainte să începi să petreci mai mult timp cu el, a continuat ea. Când mă întorc, o să văd ce pot afla.

Ei bine, lucrurile chiar că luaseră o cotitură neaşteptată.

— Ai de gând să încerci să afli lucruri murdare despre el?

— Eu şi Lynn suntem prietene bune. E foarte stresată acum. Poate o să aibă nevoie de cineva cu care să vorbească. A făcut un pas spre şifonierul meu, şi-a turnat puţină cremă în palme şi şi-a frecat mâinile una de cealaltă. Dacă o să pomenească şi despre Scott, o să fiu atentă.

— Dacă asta te ajută în vreun fel, să ştii că şi mie mi s-a părut că s-a purtat ciudat la cină.

— Părinţii lui divorţează, a replicat ea, pe un ton la fel de prudent şi de neutru. Sunt sigură că trece printr-un calvar. E greu să pierzi un părinte.

Mie-mi spui!

— Licitaţia se termină vineri după-amiază, aşa că ar trebui să ajung acasă până la ora cinei. Vee doarme aici mâine-noapte,

nu-i aşa?

— Exact, am spus, amintindu-mi că trebuia să discut asta cu Vee, dar nu-mi închipuiam că avea să fie o problemă. Apropo, mă gândesc să-mi găsesc ceva de lucru.

Era mai bine s-o anunţ direct, mai ales că, dacă aş fi avut puţin noroc, mi-aş fi găsit de lucru până să se întoarcă ea acasă.

— De unde ţi-a venit ideea asta? a întrebat ea uimită.

— Am nevoie de o maşină.

— Credeam că pe Vee nu o deranjează să te ducă.

— Mă simt ca un parazit.

Nici măcar nu puteam să alerg până la magazin să-mi iau tampoane fără să o sun pe Vee. Şi, faza cea mai rea, fusesem cât pe ce să mă las dusă de dimineaţă la şcoală de Marcie Millar. Nu voiam s-o asaltez pe mama cu cereri inutile, mai ales că eram cam strâmtorate, dar nu voiam nici să mai trec o dată prin ce trecusem azi. Tânjeam după o nouă maşină de când vânduse mama Fiatul, şi, după ce văzusem Volkswagenul ăla după-amiază, mă hotărâsem să fac ceva. Să-mi plătesc eu însămi maşina părea să fie un compromis bun.

— Nu crezi că, dacă ai avea o slujbă, ai neglija şcoala? a întrebat mama, iar din tonul ei mi-am dat seama că nu era pornită împotriva ideii. Şi nici nu m-aş fi aşteptat să fie.

— Mă duc la un singur curs.

— Da, dar este chimie.

— Nu te supăra, dar cred că pot face două lucruri deodată.

La auzul acelor vorbe, s-a aşezat pe marginea patului.

— S-a întâmplat ceva? Te cam răsteşti în seara asta.

Am stat o clipă până să răspund, fiind cât pe ce să-i mărturisesc adevărul.

— Nu, sunt bine.

— Pari stresată.

— Am avut o zi plină. Oh, şi ţi-am zis că Marcie Millar este partenera mea la chimie?

Îmi puteam da seama după expresia de pe chipul ei că înţelegea cât de gravă era situaţia. La urma urmei, fugisem în braţele mamei în ultimii unsprezece ani de fiecare dată când Marcie îşi bătuse joc de mine. Şi mama fusese cea care mă consolase şi mă trimisese înapoi la şcoală, mai puternică, mai înţeleaptă şi înarmată cu câteva scheme.

— O să petrec opt săptămâni cu ea.

— Să-ţi spun ceva, dacă rezişti opt săptămâni fără să o omori, putem să vorbim despre maşina ta cea nouă.

— Nu ştii în ce te bagi, mamă.

— Vreau un raport complet când mă întorc din călătorie. Fără petreceri nebuneşti în lipsa mea, te rog.

— Nu promit nimic.

Cinci minute mai târziu, mama a ambalat Taurusul în parcare. Am tras draperia la loc, m-am ghemuit pe canapea şi mi-am privit lung telefonul mobil.

Nu am primit nici un apel.

Am întins mâna spre lanţul lui Patch, care încă îmi atârna la gât, şi l-am strâns mai tare decât aş fi crezut că era posibil. M-a străfulgerat apoi gândul îngrozitor că lanţul ar fi putut fi tot ce îmi rămăsese de la el.

Capitolul 4

Visul meu avea trei culori: negru, alb şi un cenuşiu şters.

Era o noapte rece, stăteam desculţă pe un drum mocirlos, iar nămolul şi ploaia umpleau rapid hârtoapele, cicatrizând pământul. Stânci şi ierburi fantomatice se iveau neîncetat. În întunericul care înghiţea peisajul, se vedea un singur punct strălucitor: la câteva sute de metri de drum era o tavernă din cărămizi şi lemn. La ferestre, pâlpâiau lumânări, iar eu mă îndreptam spre tavernă, căutând adăpost, când am auzit dangătul unor clopote în depărtare.

Pe măsură ce clopotele se distingeau din ce în ce mai clar, m-am îndepărtat de stradă, aşezându-mă într-un loc sigur. Am văzut o trăsură trasă de cai ivindu-se huruind din întuneric şi oprindu-se exact în locul unde stătusem cu câteva momente înainte. De îndată ce roţile au încetat să se mai rotească, vizitiul a coborât, stropindu-se cu noroi până la jumătatea cizmelor. A deschis uşa trăsurii şi s-a dat un pas în spate.

O siluetă întunecată şi-a făcut apariţia. Un bărbat. Pe umeri îi flutura o mantie, iar pe cap avea o glugă care îi ascundea chipul.

— Aşteaptă aici, i-a spus vizitiului.

— Milord, ploaia s-a înteţit...

Bărbatul cu mantie a făcut semn cu capul înspre tavernă.

— Am treburi de rezolvat. Nu o să dureze mult. Să fie gata caii când mă întorc.

Vizitiul şi-a îndreptat privirea înspre tavernă.

— Dar, Milord... aici îşi fac veacul hoţi şi vagabonzi. Şi este o miasmă în aer în seara asta. O simt în oase, a adăugat el, frecându-şi subit braţele, de parcă ar fi fost străbătut de un fior rece. Milord, poate ar fi mai bine să vă întoarceţi acasă la doamna şi la micuţii dumneavoastră.

— Să nu sufli o vorbă despre asta în prezenţa soţiei mele. Bărbatul cu mantie s-a încovoiat şi şi-a întins mâinile înmănuşate, cu privirea aţintită asupra tavernei. Are şi-aşa destule griji, a murmurat el.

M-am întors spre tavernă, contemplând lumina rău

prevestitoare a lumânărilor care pâlpâiau la ferestrele mici şi oblice. Acoperişul era strâmb, înclinat un pic spre dreapta, de parcă uneltele folosite pentru a-l construi nu fuseseră precise. Exteriorul era sugrumat de bălării şi, din când în când, prin pereţi puteai auzi câte un strigăt ce îndemna la bătaie sau zgomotul de sticle făcute ţăndări.

Vizitiul şi-a şters nasul cu mâneca hainei.

— Fiul meu a murit de ciumă acum doi ani. Este o tragedie tot ce vi se întâmplă dumneavoastră şi soţiei.

A urmat un moment de tăcere, timp în care caii au bătătorit nerăbdători pământul în picioare, în vreme ce din părul lor se ridicau aburi. Suflau pe nări aburi îngheţaţi. Imaginea părea atât de reală, încât deodată am simţit cum mă cuprinde frica. Niciodată nu mai avusesem un vis atât de real.

Bărbatul cu mantie a păşit pe aleea pietruită înspre tavernă. În urma lui au început să dispară frânturi din peisajul de vis, aşa că, după un moment de ezitare, m-am luat după el, temându-mă că aş fi putut să mă evapor la rândul meu dacă nu m-aş fi ţinut aproape. M-am strecurat pe uşa tavernei, în urma lui.

La jumătatea zidului din spate era un cuptor gigantic, cu un coş din cărămizi. Pe pereţi, de cealaltă parte a cuptorului, erau agăţate în cuie uriaşe tot felul de vase de lemn, ceşti micuţe şi unelte, într-un colţ erau îngrămădite trei butoaie, în faţa cărora dormea ghemuit un câine zdrenţăros. Pe podea erau aruncate de-a valma câteva scaune cu fundul în sus, vase murdare şi căni. Podeaua era din pământ bătătorit, pe care era presărat ceva ce arăta a rumeguş, şi, în momentul în care am păşit pe ea, noroiul care mi se agăţase deja de călcâie a absorbit pământul prăfos. Tocmai mă gândeam cât de bine mi-ar fi prins un duş cald, când am băgat de seamă cei zece clienţi care stăteau la mesele din tavernă.

Majoritatea bărbaţilor aveau părul până la umeri şi bărbi ciudate, ascuţite. Purtau pantaloni bufanţi, îndesaţi în cizme înalte, şi bluze cu mâneci largi. Aveau pălării cu boruri late, care îmi aminteau de pălăriile pelerinilor.

Evident, mă întorsesem undeva în timp şi, din moment ce visul era atât de real, ar fi trebuit măcar să ştiu în ce epocă mă aflam. Mai mult ca sigur eram în Anglia, dar puteam fi oriunde între secolul al cincisprezecelea şi al optsprezecelea. Avusesem

cea mai mare notă la istoria lumii anul acesta, dar nu studiasem vestimentaţia. Nimic din scena care se desfăşura în faţa mea nu apăruse în cărţile de istorie.

— Caut pe cineva, i s-a adresat bărbatul în mantie ospătarului aşezat în spatele unei mese care îi ajungea până la brâu şi care, am presupus eu, servea la bar. Mi s-a spus că-l voi întâlni aici în această seară, dar mă tem că nu-i cunosc numele.

Ospătarul, un bărbat scund, chel, căruia nu-i mai rămăseseră decât câteva fire sârmoase de păr pe creştetul capului, l-a cercetat cu atenţie pe bărbatul în mantie.

— Vreţi ceva de băut? a întrebat, dezgolindu-şi cioturile negre şi zimţate care îi serveau drept dinţi.

Am încercat să alung sentimentul de greaţă care mă încercase la vederea gurii lui şi m-am dat un pas în spate.

Bărbatul în mantie nu s-a arătat la fel de scârbit ca mine. Abia dacă a clătinat din cap.

— Trebuie să-l găsesc pe acest bărbat cât de repede posibil. Mi s-a spus că dumneata m-ai putea ajuta.

Zâmbetul putred al hangiului s-a făcut nevăzut în spatele buzelor.

— Da, vă pot ajuta să-l găsiţi, Milord. Dar aveţi încredere într-un bătrân şi luaţi un pahar sau două mai înainte. Beţi ceva să vă încălziţi trupul într-o seară friguroasă.

Spunând acestea, i-a întins bărbatului un păhărel.

Acesta a clătinat din nou din cap, din umbra glugii.

— Îmi pare rău, mă grăbesc. Spune-mi unde îl pot găsi, a insistat el, aruncând pe masă câteva monede diforme.

Hangiul a îndesat monedele în buzunar.

A indicat cu capul în direcţia uşii din spate şi a zis:

— Îşi face veacul prin pădurea de colo. Dar aveţi grijă, Milord! Se zvoneşte că pădurea ar fi bântuită. Se spune că oricine intră în pădure nu mai iese viu de acolo.

Bărbatul în mantie s-a aplecat peste masa care îi despărţea şi şi-a coborât vocea:

— Aş vrea să-ţi pun o întrebare personală. Luna Heşvan din calendarul ebraic îţi spune ceva?

— Nu sunt evreu, a replicat hangiul tăios, însă expresia de pe chipul lui îmi lăsa impresia că nu era prima dată când era întrebat acest lucru.

— Bărbatul pe care îl caut astăzi mi-a cerut să ne întâlnim

aici în prima noapte a lunii Heşvan. Mi-a spus că are nevoie să-l ajut cu ceva timp de două săptămâni.

— Două săptămâni e mult, a făcut hangiul, scărpinându-şi bărbia.

— Prea mult. Nu aş fi venit, dar m-am temut de ce ar fi putut face acel bărbat. A rostit numele membrilor familiei mele. Îi cunoştea. Am o soţie frumoasă şi patru fii. Nu aş vrea să li se întâmple ceva rău.

Bărbatul şi-a coborât vocea de parcă ar fi vrut să-i împărtăşească o bârfă scandaloasă.

— Bărbatul pentru care aţi venit aici este...

A tăcut, aruncând priviri bănuitoare prin tavernă.

— Este neobişnuit de puternic, a completat bărbatul în mantie. Am văzut cât este de puternic. Dar m-am înţeles cu el. Bineînţeles că nu îmi poate cere să-mi abandonez datoriile şi familia pentru o perioadă atât de îndelungată. Va fi înţelegător..

— N-am auzit ca omul acesta să aibă o asemenea calitate, a replicat hangiul.

— Mezinul meu s-a îmbolnăvit de ciumă, a explicat bărbatul cu mantie, iar vocea a început să-i tremure. Doctorii sunt de părere că nu mai are mult de trăit. Familia mea are nevoie de mine. Fiul meu la fel.

— Beţi un pahar, a insistat hangiul şi a împins paharul în faţa bărbatului pentru a doua oară.

Bărbatul cu mantie s-a întors brusc cu spatele şi s-a repezit înspre uşa din spate. L-am urmat.

Ajunsă afară, am păşit desculţă, împroşcând în stânga şi în dreapta cu noroi îngheţat. Ploaia continua şi trebuia să mă uit cu atenţie pe unde călcam, ca să nu alunec. Mi-am şters ochii şi am văzut cum mantia bărbatului s-a făcut nevăzută în spatele primului rând de copaci de la marginea pădurii.

Am fugit împleticindu-mă după el, dar m-am oprit, şovăind, în dreptul copacilor. Mi-am dat părul ud pe spate, concentrându-mă să privesc în întunericul ce se întindea în faţa mea.

Pentru o fracţiune de secundă, mi s-a părut că am văzut ceva mişcându-se, după care bărbatul cu mantie a venit în goană înspre mine. S-a împiedicat şi a căzut. Crengile copacilor i s-au agăţat de mantie; s-a zbătut să şi-o dezlege de la gât. A scos un ţipăt ascuţit de groază. Dădea nebuneşte din mâini, se

zvârcolea şi se smucea de parcă ar fi avut spasme.

Mi-am croit drum spre el; crengile îmi zgâriau braţele, iar pietrele îmi scrijeleau picioarele goale. Am îngenuncheat lângă el. Gluga încă îi acoperea chipul, însă am putut să observ că avea gura uşor întredeschisă, paralizată într-un ţipăt.

— Întoarce-te! i-am ordonat, trăgând de bucata de pânză care se prinsese sub el.

Însă nu mă putea auzi. Pentru prima dată, visul a început să-mi se pară cunoscut. Exact ca în orice alt coşmar, cu cât mă străduiam mai mult, cu atât lucrul pe care mi-l doream se îndepărta de mine.

L-am apucat de umeri şi l-am zgâlţâit.

— Întoarce-te! Pot să te scot de aici, dar trebuie să mă ajuţi.

— Eu sunt Barnabas Underwood, a îngânat el. Ştii cum să ajungi la tavernă? Aşa, fata mea, a mormăit, lovind aerul de parcă ar fi mângâiat un obraz imaginar.

Am îngheţat. Nu avea cum să mă vadă. Avea halucinaţii, îşi imagina o altă fată. Asta trebuia să fie. Cum ar fi putut să mă vadă dacă nu mă putea auzi?

— Fugi şi spune-i hangiului să trimită ajutoare, a continuat el. Spune-i că aici nu e urmă de om, ci că este unul dintre îngerii diavolului, trimis să-mi posede trupul şi să-mi fure sufletul. Roagă-l să trimită după un preot, apă sfinţită şi trandafiri.

La auzul acelor cuvinte, mi s-a făcut părul măciucă.

Şi-a întors capul înspre pădure, întinzându-şi gâtul.

— Îngerul! a şoptit îngrozit. Vine îngerul!

Se strâmba şi îşi schimonosea buzele de parcă s-ar fi luptat să recâştige controlul asupra propriului trup. Se zvârcolea violent, iar gluga i-a căzut pe spate.

Încă mai trăgeam de mantie, însă am simţit cum mâinile mi se înmoaie instinctiv. M-am holbat la bărbatul acela şi am scos o exclamaţie de uimire.

Nu era Barnabas Underwood. Era Hank Millar.

Tatăl lui Marcie.

Am clipit des până m-am trezit.

Raze de lumină pătrundeau prin fereastra dormitorului. Era întredeschisă şi o adiere leneşă îmi mângâia pielea cu primul suflu de aer al dimineţii. Inima încă îmi bătea puternic din

cauza coşmarului, dar am tras adânc aer în piept, spunându-mi că nimic din ce se întâmplase nu era real. Adevărul era că acum, când mă vedeam ancorată cu picioarele în realitate, mă deranja mai mult decât orice faptul că îl visasem pe tatăl lui Marcie. Dornică să uit, am încercat să-mi scot visul din minte.

Mi-am scot telefonul mobil de sub pernă, să văd dacă nu primisem vreun mesaj. Nici un semn de la Patch. Am tras perna aproape de mine, cuibărindu-mă în ea, încercând să ignor sentimentul de deşertăciune care mă încerca. Câte ore să fi trecut de când plecase? Douăsprezece? Câte ore urmau să mai treacă până când aveam să-l revăd? Nu ştiam. Asta mă îngrijora cel mai tare. Cu cât trecea mai mult timp, cu atât simţeam că se mărea zidul de gheaţă care ne despărţea.

„Treci de ziua de astăzi”, mi-am spus, înghiţind nodul care mi se pusese în gât. Distanţa aceea ciudată care se întinsese între noi nu avea cum să fie permanentă. Nu aveam să rezolv nimic dacă mă ascundeam în pat toată ziua. Aveam să-l revăd pe Patch. Poate că avea să treacă pe la mine după şcoală. Sau aş fi putut să-l sun. Am continuat să produc idei ridicole, fără să-mi îndrept gândul către arhangheli. Uitând de iad. Ignorând frica pe care o simţeam la gândul că eu şi Patch aveam o problemă, şi nici unul dintre noi nu era suficient de puternic pentru a o rezolva.

Am coborât rostogolindu-mă din pat şi am găsit un bileţel galben lipit de oglinda de la baie:

Vestea bună: am convins-o pe Lynn să nu-l trimită pe Scott de dimineaţă să te ducă la şcoală.

Vestea proastă: Lynn e chitită pe turul oraşului. În momentul acesta nu cred că o să meargă s-o refuzăm.

Ai putea să-i arăţi împrejurimile după curs? Stai doar puţin cu el. Foarte puţin. Ţi-am lăsat numărul lui pe masa din bucătărie.

Te pup,
Mama
PS: Te sun diseară de la hotel.

Am mormăit şi mi-am trântit capul pe masă. Nu voiam să

mai petrec nici zece minute în compania lui Scott, darămite câteva ore.

Patruzeci de minute mai târziu, făcusem duş, mă îmbrăcasem şi mâncasem un castron de cereale cu căpşune. Am auzit un ciocănit la uşa din faţă. Când am deschis-o, Vee stătea zâmbind în prag.

— Eşti gata pentru o altă zi plină de distracţie la şcoală? m-a întrebat.

— Nu vreau decât să se termine mai repede ziua de azi, am mormăit, înşfăcându-mi ghiozdanul din cuier.

— Ohooo. A făcut cineva pipi în cerealele tale?

— Da, Scott Parnell.

„Patch."

— Să înţeleg că problema incontinenţei nu s-a rezolvat odată cu trecerea timpului.

— Trebuie să-i fac un tur al oraşului după ore.

— Să stai singură cu un băiat. Ce poate fi rău în asta?

— Trebuia să fii aici aseară. Cina a fost ciudată. Mama lui Scott a început să ne povestească despre problemele pe care le-a avut el în trecut, dar el a repezit-o. În plus, parcă o ameninţa. Apoi s-a scuzat, a spus că se duce la toaletă, dar de fapt trăgea cu urechea de pe hol la ce spuneam noi.

„Iar apoi a vorbit cu gândurile mamei lui. Cred."

— Mi se pare că încearcă să păstreze un secret. Şi mi se mai pare că ar trebui să facem ceva în acest sens.

O luasem cu doi paşi înaintea lui Vee, ca să-i arăt drumul, când m-am oprit brusc. Tocmai mă lovise inspiraţia.

— Am o idee genială, am spus, întorcându-mă înspre ea. De ce nu-l plimbi tu pe Scott prin oraş? Serios, Vee. O să-ţi placă la nebunie. Are atitudinea aia nechibzuită, de băiat rău, căruia nu-i pasă de reguli. A întrebat chiar dacă avem bere. Scandalos, nu? Cred că e exact genul tău.

— Nu se poate. Mă întâlnesc cu Rixon la prânz.

Am simţit o împunsătură în inimă. Eu şi Patch stabiliserăm să ne întâlnim la prânz, dar acum mă îndoiam că asta avea să se mai întâmple. Ce făcusem? Trebuia să-l sun. Trebuia să găsesc o modalitate să-i vorbesc. Nu aveam de gând să las să se termine totul aşa. Era absurd. Însă o voce şoptită, pe care voiam s-o ignor, mă întreba de ce nu sunase el primul. Şi el avea la fel de multe motive ca mine să-şi ceară scuze.

— Îţi dau opt dolari şi treizeci şi doi de cenţi ca să-l plimbi pe Scott, ultima ofertă, am spus.

— Tentant, dar răspunsul e nu. Şi hai să-ţi mai zic ceva. Probabil că Patch n-o să fie prea încântat dacă tu şi cu Scott o să începeţi să vă petreceţi timpul împreună. Nu mă înţelege greşit, nu-mi pasă nici cât negru sub unghie ce crede Patch, iar dacă vrei să-l faci să o ia razna, n-ai decât s-o faci. Dar voiam doar să-ţi spun.

Eram pe la jumătatea treptelor verandei, când mi-a alunecat piciorul la auzul numelui lui Patch. M-am gândit să-i mărturisesc lui Vee că ne despărţiserăm, dar nu eram pregătită să rostesc acele cuvinte cu voce tare. Am simţit cum telefonul mobil, pe care aveam salvată poza lui Patch, îmi arde în buzunar. O parte din mine voia să azvârle telefonul în copacii care se întindeau dincolo de drum. Dar o altă parte nu era pregătită să-l piardă atât de repede. În plus, dacă i-aş fi spus lui Vee, ea mi-ar fi atras atenţia asupra faptului că o despărţire ne dădea liber să ne vedem şi cu alţii, iar asta era o concluzie greşită. Eu nu căutam pe altcineva, şi nici Patch. Cel puţin aşa speram eu. Ăsta nu era decât un obstacol. Prima noastră ceartă adevărată. Despărţirea nu era definitivă. Luaţi de val, amândoi spuseserăm lucruri pe care nu le credeam.

— Dacă aş fi în locul tău, aş lăsa-o baltă, m-a sfătuit Vee, străpungând treptele verandei cu tocurile ei de opt centimetri. Asta fac de fiecare dată când mă trezesc în vreo încurcătură. Sună-l pe Scott şi spune-i că pisica ta vomită intestine de şoarece şi că trebuie s-o duci la veterinar după şcoală.

— A fost aici seara trecută. Ştie că n-am pisică.

— Atunci o să-şi dea seama că nu eşti interesată. Asta dacă nu cumva are spaghete flambate pe post de creier.

Am luat sugestia ei în calcul. Dacă reuşeam să mă eschivez de la plimbarea cu Scott prin oraş, poate că aş fi putut împrumuta maşina lui Vee ca să-l urmăresc. Oricât de mult aş fi încercat să înţeleg ce se întâmplase aseară, nu puteam să ignor bănuiala aceea sâcâitoare că Scott vorbise minţii mamei lui. Cu un an în urmă, aş fi respins ideea şi aş fi considerat-o chiar ridicolă. Însă lucrurile stăteau altfel acum. Patch vorbise minţii mele de nenumărate ori. La fel făcuse Chauncey (pe care îl cunoscusem sub numele de Jules), un nefilim din trecutul meu. Pentru că îngerii căzuţi nu îmbătrâneau, iar eu îl cunoşteam pe

Scott de când avea cinci ani, scosesem deja ipoteza asta din calcul. Dar, chiar dacă Scott nu era un înger căzut, ar fi putut fi un nefilim.

Dar, dacă era un nefilim, ce căuta în Coldwater? De ce trăia viaţa obişnuită a unui adolescent? Oare ştia că era nefilim? Dar Lynn? Jurase oare credinţă vreunui înger căzut până acum? Dacă nu o făcuse, era oare responsabilitatea mea să-l avertizez cu privire la ce îi rezerva viitorul? Nu prea mă înţelesesem bine cu Scott, dar asta nu însemna că merita să renunţe la propriul trup timp de două săptămâni în fiecare an.

Bineînţeles, poate că nici măcar nu era nefilim. Poate că doar mi se păruse că îl auzisem vorbind cu mintea mamei lui.

După ora de chimie, m-am oprit la dulap, unde am scotocit prin ghiozdan după manual şi mobil. Apoi m-am îndreptat înspre uşile laterale, care îmi ofereau o privelişte completă asupra parcării. Scott stătea pe capota Mustangului său albastru electric. Purta tot şapca aia cu imprimeu hawaiian şi deodată mi-a trecut prin cap că, dacă într-o zi nu ar mai fi avut-o pe cap, probabil că nu l-aş mai fi recunoscut. Ca dovadă, nici nu ştiam ce culoare avea părul lui. Am scos din buzunar bileţelul galben pe care mi-l lăsase mama şi am format numărul lui.

— Tu trebuie să fii Nora Grey, a răspuns el. Sper că n-ai de gând să-mi dai ţeapă.

— Veşti proaste. Pisica mea e bolnavă. Veterinarul a reuşit să mă strecoare în programul lui la douăsprezece şi jumătate. Va trebui să amânăm turul, dar promit să mă revanşez. Scuze, am adăugat, neaşteptându-mă să mă simt chiar atât de vinovată.

În fond şi la urma urmei, spusesem o minciună nevinovată. Şi, sincer, nici nu puteam să cred că Scott chiar voia să facă o plimbare prin Coldwater. Sau cel puţin asta îmi repetam în gând, ca să nu am mustrări de conştiinţă.

— Mda, a mormăit Scott şi a închis.

De abia terminasem, când Vee a apărut în spatele meu.

— Nu fi prea dură cu el, fata mea.

— Aş putea să împrumut maşina ta după-amiaza asta? am întrebat-o, privindu-l pe Scott cum ocolea Mustangul şi dădea un telefon.

— Cu ce ocazie?

— Vreau să-l urmăresc pe Scott.

— Pentru ce? Azi-dimineaţă păreai destul de convinsă că e un parazit.

— E ceva cu el... ceva în neregulă.

— Da, ochelarii lui de soare. Hulk Hogan îţi spune ceva? În orice caz, nu se poate. Mă întâlnesc la prânz cu Rixon.

— Da, dar Rixon ar putea să te ducă cu maşina şi tu să-mi dai mie Neonul tău, am propus, aruncând o privire pe fereastră ca să mă asigur că Scott nu se suise încă în Mustang. Nu voiam să plece înainte să o conving pe Vee să-mi dea cheile de la maşina ei.

— Bineînţeles că ar putea, dar aş părea neajutorată. Bărbaţii din ziua de azi îşi doresc femei puternice şi independente.

— Dacă îmi dai maşina, bag benzină.

Expresia de pe chipul lui Vee s-a îmblânzit.

— Faci plinul?

— Doar până la ultima picătură.

„Sau câtă benzină vine de opt dolari şi treizeci şi doi de cenţi.”

Vee şi-a muşcat buza.

— Bine, a murmurat. Dar poate ar trebui să vin cu tine să-ţi ţin de urât, să mă asigur că n-o să se întâmple nimic rău.

— Şi ce faci cu Rixon?

— Doar pentru că am agăţat un tip supersexy nu înseamnă că o să-mi las prietena cea mai bună cu ochii în soare. În plus, presimt că o să ai nevoie de ajutorul meu.

— N-o să se întâmple nimic rău. Îl urmăresc. Nici n-o să ştie că mă ţin după el, am promis, însă, de fapt, eram încântată de oferta ei.

În ultimele câteva luni, mă schimbasem. Nu mai eram atât de naivă şi de nechibzuită ca înainte, iar ideea de a o lua pe Vee cu mine îmi surâdea. Mai ales dacă Scott era un nefilim. Singurul nefilim pe care îl cunoscusem încercase să mă ucidă.

După ce Vee l-a sunat pe Rixon şi a amânat întâlnirea, am aşteptat ca Scott să facă vreo câteva manevre şi să plece din parcare. Apoi am ieşit din clădire. A cotit la stânga, iar noi două am luat-o la goană înspre Dodge-ul ei Neon mov din 1995.

— Condu tu, a zis Vee, aruncându-mi cheile.

Câteva minute mai târziu, am ajuns din urmă Mustangul şi

am rămas la o distanţă de trei maşini în spatele lui. Scott a intrat pe autostradă, luând-o către est, înspre coastă, iar eu l-am urmat.

Peste o jumătate de oră, a ieşit de pe şosea înspre debarcader şi a intrat în parcarea de la marginea unui şir de magazine ce coborau înspre ocean. Am încetinit, lăsându-i timp să încuie uşile şi să se îndepărteze, după care am parcat la două rânduri distanţă de el.

— Se pare că Scottie-Oliţă se duce la cumpărături, a remarcat Vee. Că tot veni vorba despre cumpărături, te deranjează dacă dau o tură prin magazine, în timp ce tu îţi desfăşori urmărirea asta amatoristică? Rixon mi-a spus că-i plac fetele care poartă eşarfe, iar în şifonierul meu nu-i nici urmă de aşa ceva.

— Hai, du-te!

Stăteam la câţiva metri distanţă de Scott şi l-am văzut intrând într-un magazin de haine la modă şi ieşind peste aproape un sfert de oră cu o pungă de cumpărături în mână. Apoi a intrat în alt magazin, din care a ieşit după zece minute. Nu făcea nimic ciudat, nimic care să îmi întărească părerea că era un nefilim. După ce a intrat în al treilea magazin, atenţia i-a fost atrasă de un grup de studente care luau prânzul de cealaltă parte a străzii. Stăteau la masă sub o umbrelă, pe terasa restaurantului, şi purtau fuste scurte şi sutienele de la costumele de baie. Scott şi-a scos telefonul şi a făcut câteva poze.

M-am întors să mă aranjez în vitrina cafenelei de lângă mine, când deodată *l-am văzut* stând înăuntru la tejghea. Era îmbrăcat în pantaloni cu dungă, cu o cămaşă albastră cu gulerul răsfrânt şi un pulover de culoarea fildeşului. Acum, părul lui blond şi cârlionţat era mai lung, dat pe spate şi prins în coadă de cal. Citea ziarul.

Era tatăl meu.

A împăturit ziarul şi s-a îndreptat spre intrarea cafenelei.

Am luat-o la fugă pe trotuar către intrarea în cafenea, îmbrâncind oamenii ca să intru. Tatăl meu dispăruse în mulţime. Am alergat până în spatele cafenelei, aruncând priviri disperate de jur împrejur. La capătul holului vopsit în alb şi negru, pe stânga, era baia bărbaţilor, iar pe dreapta – a femeilor. Nu mai era altă ieşire, ceea ce însemna că tata trebuia să fie la toaletă.

— Ce faci aici? m-a întrebat Scott, aplecându-se peste umărul meu.

— Ce... ce cauţi tu aici? am ripostat, întorcându-mă brusc spre el.

— Voiam să te întreb acelaşi lucru. Ştiu că m-ai urmărit. Nu face mutra asta surprinsă! Doar am oglinzi retrovizoare. Ai vreun motiv anume pentru care mă urmăreşti?

Gândurile mi se învălmăşeau mult prea tare în minte ca să-mi pese de ceea ce trăncănea.

— Intră în toaleta bărbaţilor şi zi-mi dacă e un bărbat în cămaşă albastră acolo.

— Te-ai drogat? Ai dereglări comportamentale? Te porţi ca o schizofrenică, mi-a zis el, lovindu-mă uşor peste frunte.

— Du-te şi nu mai întreba nimic.

Scott a lovit uşa cu piciorul, deschizând-o larg. Am auzit uşile rabatabile izbite de perete şi după câteva secunde s-a întors.

— Nada.

— Am văzut un bărbat în cămaşă albastră intrând acolo. Nu mai e altă ieşire.

M-am uitat înspre uşa de la celălalt capăt al holului, singura ieşire. Am intrat în toaleta femeilor şi am împins fiecare uşă, cu inima cât un purice. Toate trei toaletele erau goale.

Mi-am dat seama că îmi ţineam respiraţia şi, într-un final, am răsuflat adânc. Mă încercau mai multe sentimente, printre care, cea mai mare intensitate aveau teama şi dezamăgirea. Mi se păruse că îl văzusem pe *tata*. Dar nu fusese decât un joc crud al imaginaţiei mele. Tatăl meu murise. Nu avea să se întoarcă niciodată, iar eu trebuia să găsesc o modalitate să accept asta. M-am ghemuit pe podea cu spatele la uşă şi am simţit cum lacrimile îmi zguduiau tot corpul.

Capitolul 5

Scott stătea în dreptul uşii, cu braţele încrucişate.

— Deci aşa arată toaleta femeilor. Tre' să recunosc, e mult mai curată.

Îmi ţineam capul plecat şi îmi trăgeam nasul, ascuns în podul palmei.

— Te rog...

— Nu plec de aici până nu-mi spui de ce m-ai urmărit. Ştiu că sunt un tip fascinant, dar chestia asta începe să mi se pară o obsesie cel puţin nesănătoasă.

M-am forţat să mă ridic şi m-am stropit cu apă rece pe faţă. Evitând privirea lui Scott reflectată în oglindă, am luat un şerveţel de hârtie şi mi-am şters chipul.

— Şi o să-mi spui şi pe cine căutai în toaleta bărbaţilor.

— Am crezut că l-am văzut pe tata, am răbufnit, adunând toată furia din mine pentru a masca durerea sfâşietoare pe care o simţeam. Na! Eşti mulţumit?

Am mototolit şerveţelul şi l-am aruncat la gunoi. Tocmai mă îndreptam spre ieşire, când Scott a dat drumul uşii, lăsând-o să se închidă şi, sprijinindu-se pe ea, blocându-mi ieşirea.

— Când o să-l găsească pe cel care a făcut-o şi o să-i distrugă viaţa pe veci, o să te simţi mai bine.

— Mulţumesc pentru cea mai proastă consolare pe care am primit-o vreodată, am spus acru, gândindu-mă că singurul lucru care m-ar fi făcut să mă simt mai bine ar fi fost să-l am pe tata înapoi.

— Ai încredere în ce spun! Taică-miu e poliţist. Trăieşte pentru a le da rudelor rămase în viaţă vestea că a dat de urma criminalului. O să-l găsească pe tipul care ţi-a distrus familia şi o să-l facă să plătească. Dinte pentru dinte. Atunci o să-ţi găseşti liniştea. Hai să ieşim de aici! Mă simt ca un ciudat pentru că stau în baia fetelor. A făcut o pauză. Asta trebuia să te facă să râzi.

— N-am chef.

Şi-a împreunat degetele deasupra capului şi a ridicat din umeri ca şi cum nu s-ar fi simţit în largul lui, ca şi cum ar fi

detestat momentele stânjenitoare din care habar n-avea cum să iasă.

— Uite, diseară mă duc la biliard într-o speluncă din Springvale. Vrei să vii?

— Pas, am zis, căci nu aveam chef să joc biliard.

Nu mi-ar fi venit în minte decât amintiri nedorite despre Patch. Îmi aminteam de prima seară în care mă ţinusem de el să terminăm o temă la biologie şi îl găsisem jucând biliard la Bo. Mi-am amintit când mă învăţase să joc biliard. Mi-am amintit cum stătea în spatele meu, atât de aproape de mine, încât simţeam fiori pe şira spinării.

Şi, mai presus de toate, mi-am amintit cum apărea întotdeauna când aveam nevoie de el. Dar şi acum aveam nevoie de el. Unde era? Se gândea oare la mine?

*****

Stăteam pe verandă, scotocind prin geantă după chei. Pantofii uzi leoarcă îmi scârţâiau pe scândurile de lemn, iar blugii la fel de uzi mi se frecau de coapse şi mă iritau. După ce îl urmărisem pe Scott, Vee mă târâse prin mai multe buticuri ca să-mi ceară părerea despre eşarfe şi în timp ce-i spuneam ce credeam despre una mov şi alta cu model rustic, în culori neutre, începuse furtuna. Cât am alergat prin parcare până la maşină, ne udaserăm până la piele. Deşi dădusem drumul la căldură, când am ajuns acasă, dinţii îmi clănţăneau, hainele reci mi se lipiseră de corp, iar eu tot mai tremuram, aproape convinsă că îmi văzusem tatăl.

Am împins uşa umflată de umezeală cu umărul, după care am bâjbâit cu degetele pe perete după întrerupător. Când am ajuns în dormitor, m-am dezbrăcat şi am pus hainele la uscat. De cealaltă parte a ferestrei, fulgerele brăzdau cerul, iar tunetele bubuiau de parcă se rupea acoperişul.

Cu toate că mai stătusem singură în casă de nenumărate ori pe timp de furtună, nu însemna că mă obişnuisem şi că acum îmi era mai puţin frică. Iar furtuna din după-amiaza aceasta nu era o excepţie. Vee ar fi trebuit să fie cu mine acum, să doarmă la mine, dar hotărâse să se întâlnească totuşi cu Rixon, căci amânase întâlnirea cu el de mai devreme. Mi-am dorit să pot călători înapoi în timp, să-i pot spune că îl

urmăream singură pe Scott dacă ea avea să stea cu mine acasă în seara aceea.

Lumina de la baie a pâlpâit de două ori. A fost singurul avertisment pe care l-am primit înainte de a se stinge, lăsându-mă singură în întunericul plin de umbre. Ploaia se năpustea asupra ferestrelor, şiroind. Am rămas nemişcată preţ de o secundă, aşteptând să vină curentul. Ploaia s-a transformat în grindină şi lovea geamurile atât de puternic, încât m-am temut că sticla avea să se spargă. Am sunat-o pe Vee.

— Tocmai s-a luat curentul.

— Da, ştiu, şi luminile de pe stradă au murit. Fir-ar să fie!

— Nu vrei să te întorci să-mi ţii de urât?

— Să mă gândesc. Nu neapărat.

— Mi-ai promis că dormi la mine.

— Da, şi i-am promis şi lui Rixon că ne întâlnim la Taco Bell. N-am de gând să-i dau de două ori ţeapă în aceeaşi zi. Dă-mi câteva ore, apoi sunt numai a ta. Te sun când termin. O să ajung, cu siguranţă, înainte de miezul nopţii.

Am închis telefonul şi am încercat din răsputeri să-mi aduc aminte unde văzusem ultima dată chibriturile. Nu era atât de întuneric încât să am nevoie de lumânări ca să văd, însă mi-ar fi plăcut să luminez încăperea cât mai mult cu putinţă, mai ales că eram singură. Nu ştiu cum se făcea, dar lumina reuşea să ţină la distanţă monştrii din imaginaţia mea. Mi-am amintit că pe masa din sufragerie erau nişte lumânări, aşa că m-am înfăşurat într-un prosop şi am coborât scările până la parter. În dulap mai erau şi alte lumânări mai mari. Dar unde erau chibriturile?

Am văzut o umbră mişcându-se pe câmpul din spatele casei, aşa că am întors repede capul înspre fereastra de la bucătărie. Ploaia se scurgea pe geamuri, deformând peisajul de afară. M-am apropiat ca să văd mai bine. Orice aş fi văzut dispăruse. „Un coiot”, m-am liniştit singură, simţind un fior brusc de adrenalină. „Era doar un coiot.” Am auzit telefonul din bucătărie sunând şi l-am înşfăcat, pe jumătate uimită, pe jumătate dorindu-mi să aud o voce umană. M-am rugat să fie Vee, să-mi spună că se răzgândise.

— Alo?

Am aşteptat.

— Alo?

Auzeam tăcerea.

— Vee? Mamă?

Cu coada ochiului, am văzut o altă umbră furişându-se pe câmp. Trăgând adânc aer în piept, am încercat să mă conving că era imposibil să mi se întâmple ceva.

Patch nu mai era prietenul meu, dar rămăsese îngerul meu păzitor. Dacă eram în pericol, avea să fie alături de mine. Dar, chiar când îmi trecea prin cap gândul ăsta, n-am putut să nu mă întreb dacă mai puteam conta pe Patch pentru ceva, pentru orice.

Probabil că mă ura. Probabil că nu mai voia să aibă de-a face cu mine. Probabil că încă era furios şi de-aia nu luase legătura cu mine.

Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mă enervam mai tare. Uite cum îmi făceam eu griji în privinţa lui, când el, mai mult ca sigur, nu era îngrijorat pentru mine! Spusese că nu avea de gând să stea cu mâinile în sân, să accepte pur şi simplu decizia mea de a ne despărţi, dar exact asta făcuse. Nu dăduse nici un mesaj, nici un telefon. Nu făcuse nimic. Şi nu putea pretinde că nu ar fi avut nici un motiv s-o facă. Ar fi putut să bată la uşa mea exact în momentul acela şi să-mi spună ce căutase la Marcie cu două seri în urmă. Ar fi putut să-mi spună de ce plecase când îi mărturisisem că-l iubesc.

Da, eram supărată. Numai că de data asta aveam de gând să fac ceva.

Am trântit receptorul şi am puricat agenda mobilului în căutarea numărului lui Scott. Aveam de gând să-mi asum riscurile şi să accept propunerea lui. Chiar dacă ştiam că o făceam dintr-un motiv greşit, voiam să ies cu el în oraş. Voiam să-i arăt lui Patch că nu-mi păsa. Dacă el credea că aveam de gând să stau acasă şi să plâng din cauza lui, se înşela. Ne despărţiserăm. Eram liberă să ies în oraş cu alţi băieţi. Şi, dacă tot făceam asta, intenţionam să testez capacitatea lui Patch de a avea grijă de mine. Poate că Scott chiar era un nefilim. Poate că mă putea pune în pericol. Poate că era exact genul acela de tip de care trebuia să mă ţin departe. Am simţit un zâmbet amar întipărindu-mi-se pe chip şi mi-am dat seama că nu conta ce făceam eu sau ce ar fi făcut Scott. Patch trebuia să mă protejeze.

— Ai plecat spre Springvale? l-am întrebat pe Scott, după

ce am format numărul.

— Deci nu-i chiar atât de îngrozitor să-ţi petreci timpul cu mine?

— Dacă ai de gând să-mi scoţi ochii cu asta, nu mai vin.

— Linişteşte-te, glumesc.

Am simţit cum zâmbea.

Îi promisesem mamei că aveam să mă ţin departe de Scott, dar nu-mi făceam griji. Dacă Scott se punea cu mine, Patch trebuia să intervină.

— Şi? am întrebat. Ai de gând să vii să mă iei sau cum facem?

— O să trec pe la tine după şapte.

Springvale este un mic orăşel pescăresc, în care cele mai importante clădiri sunt îngrămădite pe strada principală: poşta, restaurantele în care se servesc peşte şi cartofi pai, magazinele de instrumente muzicale şi salonul de biliard Z.

Z era o clădire cu un etaj şi o vitrină de sticlă prin care puteai vedea salonul şi barul. La intrare, te loveai de gunoaie şi de buruieni. Doi tipi cu cioc, raşi în cap, fumau pe trotuar, exact în dreptul uşilor; au călcat chiştocurile în picioare şi au dispărut înăuntru.

Scott a parcat într-un colţ, lângă uşile de la intrate.

— Mă duc două străzi mai încolo să găsesc un bancomat, a spus el, oprind motorul.

Am studiat firma de la intrare, care atârna deasupra vitrinei: „Salonul de biliard Z”. Numele îmi amintea de ceva.

— De unde cunosc eu numele ăsta? am întrebat.

— Acum două săptămâni, un tip a sângerat aici până a murit. A fost o încăierare. A apărut peste tot la ştiri.

Oh!

— Vin cu tine, m-am oferit eu repede.

A coborât din maşină, iar eu m-am repezit după el.

— Nu, a ripostat el. O să te uzi leoarcă. Aşteaptă înăuntru! Vin în zece minute.

Fără să-mi dea altă ocazie să mă iau după el, şi-a cocârjat umerii în ploaie, şi-a îndesat mâinile în buzunare şi a luat-o la fugă pe trotuar.

Am îndepărtat câţiva stropi de pe faţă, m-am ghemuit sub streaşină şi am analizat ce variante aveam. Puteam să intru singură sau îl puteam aştepta pe Scott. De abia trecuseră cinci

secunde, şi mi se făcuse pielea de găină. Deşi nu trecea prea multă lume pe stradă, nu puteai spune că oraşul era pustiu. Oamenii care ieşiseră pe vremea aia din casă purtau cămăşi de flanelă şi cizme de cauciuc. Păreau mai mari, mai duri, mai răi decât cei care hoinăreau pe străzile din Coldwater. Câţiva mi-au făcut cu ochiul când au trecut pe lângă mine.

Am privit de-a lungul trotuarului în direcţia în care se îndreptase Scott şi l-am văzut ocolind clădirea şi dispărând pe o alee lăturalnică. În prima fază m-am gândit că avea să-i fie foarte greu să găsească un bancomat pe o străduţă de lângă Z. Apoi mi-a trecut prin cap că poate mă minţise. Poate că, la urma urmei, nici nu avea de gând să caute un bancomat. Dar atunci ce căuta pe acea alee, în ploaie? Am vrut să-l urmăresc, dar nu-mi dădeam seama cum aş fi putut să mă ascund. Ultimul lucru de care aveam nevoie era ca el să mă prindă din nou în timp ce-l spionam. În mod evident, în ritmul acesta nu aş fi avut cum să-i câştig încrederea.

Gândindu-mă că poate reuşeam să observ ce făcea privindu-l prin una dintre ferestrele interioare, am tras de mânerul uşii şi am intrat în bar.

Înăuntru, aerul era rece şi mirosea a fum şi a transpiraţie. Tavanul era jos, iar pereţii – de beton. Singurele decoraţii erau câteva postere cu maşini de curse, un calendar *Sports Illustrated* şi o oglindă pe care erau lipite etichete de bere Budweiser. Nu era nici o fereastră în zidul care mă despărţea de Scott. Am păşit cu precauţie pe coridorul central, înaintând cu greu prin holul întunecos, luând guri mici de aer şi încercând să filtrez doza de substanţe cancerigene pe care o inhalam. Când am ajuns la capătul holului, ochii mi s-au aţintit asupra ieşirii care dădea în aleea lăturalnică. Nu era la fel de bună ca o fereastră, dar trebuia să mă mulţumesc cu atât. Dacă Scott mă prindea că-l spionam, aş fi putut să fac pe nevinovata şi să-i spun că ieşisem să iau o gură de aer curat. După ce m-am asigurat că nu mă putea vedea nimeni, am deschis uşa şi am scos capul.

Două mâini m-au înşfăcat de gulerul gecii de blugi, m-au tras afară şi m-au lipit de zidul de cărămidă.

— Ce cauţi aici? a întrebat Patch, pe un ton poruncitor.

Ploaia şuiera în spatele lui, scurgându-se în ropote de pe streaşina de metal.

— Joc biliard, m-am bâlbâit eu cu inima cât un purice, surprinsă că fusesem luată pe sus.

— Joci biliard, a repetat el.

După voce, era clar că nu înghiţise minciuna.

— Am venit cu un prieten, Scott Parnell.

Expresia de pe chipul lui s-a înăsprit.

— Ai vreo problemă cu asta? m-am răstit eu. Ne-am despărţit, nu-ţi aminteşti? Am voie să ies cu alţi băieţi dacă vreau.

Eram furioasă, furioasă pe arhangheli, pe destin, pe consecinţe. Eram furioasă că mă aflam acolo cu Scott, nu cu Patch. Şi eram furioasă pe Patch pentru că nu mă luase în braţe şi nu-mi spusese să lăsăm în urmă tot ce se întâmplase între noi în ultimele douăzeci şi patru de ore. Pentru că nu-mi spunea că lucrurile care ne despărţiseră nu mai contau şi că de acum înainte aveam să fim numai noi doi.

Patch a privit în pământ şi şi-a dus mâna la frunte. Îmi puteam da seama că încerca să se calmeze după tot ce se întâmplase în ultimele zile.

— Scott e un nefilim. De primă generaţie, rasă pură. Exact ca Chauncey.

Am clipit. Deci era adevărat.

— Mersi de informaţie, dar bănuiam deja.

— Încetează să mai faci pe curajoasa, mi-a tăiat-o el, gesticulând dezgustat. E un nefilim.

— Nu toţi nefilimii sunt ca Chauncey Langeais, i-am întors-o eu cu încăpăţânare. Nu toţi sunt malefici. Dacă i-ai acorda o şansă lui Scott, ţi-ai da seama că, de fapt, este chiar...

— Scott nu este orice nefilim bătrân, mi-a tăiat-o Patch. Aparţine unei societăţi a nefilimilor legate prin sânge, care a început să capete din ce în ce mai multă putere. Societatea vrea să-i elibereze pe nefilimi din servitutea faţă de îngerii căzuţi, în timpul lunii Heşvan. Recrutează în disperare membri ca să lupte împotriva îngerilor căzuţi, şi între cele două tabere stă să izbucnească un război. Dacă societatea o să devină suficient de puternică, îngerii căzuţi o să dea înapoi... şi o să înceapă să ia oameni vasali în schimb.

Mi-am muşcat limba şi l-am privit tulburată. Fără să vreau, mi-am amintit de visul pe care îl avusesem cu o noapte înainte. Heşvan. Nefilim. Îngeri căzuţi. Nu puteam să scap de nimic din

toate astea.

— Şi de ce îngerii nu posedă trupurile umane de obicei? am întrebat. De ce îi aleg pe nefilimi pentru asta?

— Trupurile umane nu sunt atât de puternice şi de rezistente precum cele ale nefilimilor, a răspuns Patch. Dacă i-ar poseda două săptămâni, ar muri. În fiecare lună Heşvan ar muri zeci de mii de oameni. Plus că e mult mai greu să posezi un om, a continuat el. Îngerii căzuţi nu pot obliga oamenii să le jure credinţă, trebuie să-i convingă să le ofere trupurile. Pentru asta e nevoie de timp şi de muncă de convingere. Corpurile umane se deteriorează mai repede. Puţini îngeri căzuţi ar consideră că merită să posede un trup uman dacă acesta ar muri într-o săptămână.

M-a străbătut un fior care nu prevestea nimic bun, dar am replicat:

— O poveste tare tristă, dar este foarte greu să dai vina pe Scott sau pe oricare alt nefilim pentru asta. Nici eu n-aş vrea ca vreun înger căzut să preia controlul asupra corpului meu timp de două săptămâni în fiecare an. Asta nu pare o problemă a nefilimilor, ci mai degrabă a îngerilor căzuţi.

Am văzut cum îşi încordează maxilarul.

— Z nu e un loc potrivit pentru tine. Du-te acasă!

— De-abia am ajuns.

— Bo este un loc liniştit în comparaţie cu ce se întâmplă aici.

— Mersi de pont, dar chiar n-am chef să zac toată seara în casă, plângându-mi de milă.

Patch şi-a încrucişat braţele şi m-a măsurat cu privirea.

— Te pui în pericol ca să te împaci cu mine? m-a întrebat el, ghicindu-mi intenţiile. În caz că ai uitat, nu eu sunt cel care a hotărât să ne despărţim.

— Nu te flata singur! Aici nu-i vorba despre tine.

Patch s-a scotocit prin buzunare, căutându-şi cheile.

— Te duc acasă.

După tonul lui, îmi puteam da seama că eram o mare povară pentru el şi că, dacă ar fi avut de ales, ar fi făcut orice altceva.

— Nu vreau să mă duci. N-am nevoie de ajutorul tău.

A râs, însă nu părea amuzat.

— O să te urci în jeep, chiar dacă va trebui să te târăsc eu

înăuntru, pentru că nu rămâi aici. E prea periculos.

— Nu poţi să-mi dai ordine.

— Şi, că tot veni vorba, o să încetezi să te mai vezi cu Scott Parnell, a continuat el fără să se uite la mine.

Am simţit cum explodez de mânie. Cum îndrăznea să-şi închipuie că eram slabă şi neputincioasă? Cum îndrăznea să încerce să mă controleze, spunându-mi unde puteam şi unde nu puteam să mă duc şi cu cine puteam să-mi petrec timpul? Cum îndrăznea să se poarte ca şi cum nu aş fi însemnat nimic pentru el?

L-am privit rece şi sfidător.

— Nu-mi mai face favoruri. Nu ţi-am cerut asta niciodată. Şi nu vreau să mai fii îngerul meu păzitor.

Patch şi-a îndreptat umerii, şi o picătură de ploaie i-a căzut din părul lui, lovindu-se rece ca gheaţa de clavicula mea. Am simţit cum îmi alunecă pe piele, dispărând în decolteul bluzei. El a urmărit cu privirea picătura de apă, iar eu m-am înfiorat brusc. Voiam să-i spun că-mi părea rău pentru tot ce zisesem, voiam să-i spun că nu-mi păsa de Marcie sau de arhangheli. Îmi păsa de noi. Însă crudul adevăr era că nimic din ce făceam sau spuneam noi nu putea realinia astrele. Nu aveam voie să-mi pese de noi. Asta dacă îmi doream ca Patch să rămână aproape de mine. Dacă voiam să evit să fie exilat în iad. Cu cât ne certam mai mult, cu atât era mai uşor să mă îngrop în ură, să mă conving că nu însemna nimic pentru mine şi că puteam să merg mai departe fără el.

— Retrage-ţi cuvintele, a cerut Patch, pe o voce joasă.

Nu aveam puterea să mă uit la el şi nici nu voiam să-mi retrag cuvintele. Mi-am ridicat bărbia şi mi-am fixat privirea asupra perdelei de ploaie din spatele lui. La dracu' cu mândria mea, dar şi cu a lui!

— Retrage-ţi cuvintele, Nora, a repetat, mai hotărât de data asta.

— Nu pot să fac ceea ce trebuie atâta timp cât tu eşti în viaţa mea, am spus, urându-mă pentru că îmi lăsam bărbia să tremure. Ar fi mai bine pentru toată lumea, dacă... dacă ne-am despărţi definitiv. M-am tot gândit la asta.

Nu mă gândisem. Nu mă gândisem deloc. Nici nu-mi dorisem să spun lucrurile alea. Însă o mică parte din mine, una oribilă şi detestabilă, voia ca Patch să sufere la fel de mult cum

sufeream eu.

— Vreau să dispari din viaţa mea. Definitiv.

După o clipă îndelungată şi tensionată de tăcere, Patch s-a întins înspre mine şi mi-a îndesat ceva în buzunarul din spate al pantalonilor. Nu-mi puteam da seama dacă îmi închipuisem sau nu că mâna lui rămăsese acolo un pic mai mult decât trebuia.

— Sunt bani, mi-a explicat, o să ai nevoie.

I-am scos din buzunar.

— N-am nevoie de banii tăi.

Când am văzut că nu ia bancnotele mototolite pe care i le întindeam, i le-am lipit de piept, intenţionând să mă strecor în grabă pe lângă el, însă Patch mi-a prins mâna, lipind-o de trupul lui.

— Ia-i!

După tonul vocii lui îmi puteam da seama că nu-l înţelegeam, că nu ştiam nimic despre lumea lui.

— Jumătate dintre tipii de acolo au asupra lor o armă, sub o formă sau alta. Dacă se întâmplă ceva, aruncă banii pe masă şi fugi spre uşă. Nimeni n-o să te urmărească dacă poate să înşface o mână de bani.

Mi-am amintit de Marcie. Se gândea oare că cineva ar fi putut să mă înjunghie? Aproape că am izbucnit în râs. Oare chiar credea că asta putea să mă sperie? Nici nu conta dacă voiam sau nu să fie îngerul meu păzitor. Treaba era că nimic din ceea ce făceam sau ce spuneam nu avea să-i schimbe datoria. Trebuia să aibă grijă de mine. Faptul că era aici, acum, dovedea lucrul ăsta.

Mi-a dat drumul la mână şi a tras de mânerul uşii, încordându-şi muşchii braţului. Uşa s-a închis în spatele lui, scârţâind din balamale.

Capitolul 6

L-am găsit pe Scott sprijinindu-se în tac la o masă, lângă ieşire. Când m-am apropiat de el, analiza poziţia unor bile de biliard.

— Ai găsit bancomatul? l-am întrebat, azvârlindu-mi geaca udă de blugi pe un scaun înalt de metal de lângă perete.

— Da, dar tot am înghiţit câţiva litri de apă.

Şi-a scuturat şapca hawaiiană de apă, ca pentru a sublinia gravitatea situaţiei. Poate că găsise un bancomat, însă mai întâi terminase ce avusese de făcut pe aleea lăturalnică. Şi, oricât de mult mi-aş fi dorit să ştiu ce anume făcuse, probabil că nu aveam să aflu prea curând. Pierdusem ocazia în momentul în care Patch mă trăsese deoparte ca să-mi spună că Z nu era un loc bun pentru mine şi că ar trebui să mă duc acasă.

Mi-am întins mâinile pe marginea mesei de biliard şi m-am aplecat peste ea, sperând să par în largul meu, însă adevărul era că inima îmi bătea nebuneşte. Nu doar fiindcă tocmai mă certasem cu Patch, dar şi pentru că nici o persoană din jurul meu nu părea cât de cât prietenoasă. Şi, oricât aş fi încercat, nu puteam să-mi scot din minte faptul că un om sângerase până la moarte pe una dintre acele mese. Să fi fost cea de aici? M-am ridicat de pe masă şi mi-am frecat mâinile una de cealaltă, încercând parcă să le curăţ.

— Tocmai voiam să începem un joc nou, a spus Scott. Intrarea e cincizeci de dolari. Ia un tac!

Nu prea aveam chef să joc, ci aş fi preferat să mă uit, însă, scrutând încăperea din priviri, am observat că Patch se aşezase în spate la o masă de poker. Chiar dacă nu stătea cu faţa fix spre mine, ştiam că mă privea. Privea pe toată lumea din bar. Nu mergea nicăieri fără să facă o evaluare atentă şi amănunţită a lucrurilor şi a persoanelor care îl înconjurau.

Ştiind asta, am încercat cel mai atrăgător zâmbet posibil.

— Aş fi încântată, am spus.

Nu voiam ca Patch să-şi dea seama cât de supărată eram, cât de mult suferam. Nu voiam să creadă că nu mă simţeam bine cu Scott.

Însă, înainte să mă îndrept înspre cuierul de care erau agăţate tacurile, un tip scund, cu ochelari cu rame de sârmă şi o vestă de lână, s-a apropiat de Scott. Nu se încadra deloc în peisaj; era aranjat, avea pantalonii călcaţi la dungă şi pantofii lustruiţi. L-a întrebat pe Scott pe o voce atât de joasă, încât de-abia o auzeai:

— Cât costă?

— Cincizeci, a răspuns Scott, oarecum iritat. Ca de obicei.

— Jocul e minimum o sută.

— De când?

— Permite-mi să reformulez. Pentru tine, e minimum o sută.

Scott s-a înroşit la faţă, a întins mâna spre băutura pe care o lăsase pe marginea mesei şi a aruncat-o pe jos. Apoi şi-a scos portofelul din buzunar şi a îndesat câteva bancnote în buzunarul cămăşii bărbatului.

— Ia cincizeci. O să plătesc cealaltă jumătate după joc. Acum dispari, cu respiraţia ta puturoasă cu tot, ca să pot să mă concentrez.

Bărbatul cel scund şi-a bătut uşor buza de jos cu creionul.

— Va trebui să-ţi închei socotelile cu Dew. Devine nerăbdător. A fost generos cu tine, iar tu nu l-ai tratat cum se cuvine.

— Spune-i că o să am banii până la sfârşitul serii.

— Replica asta a expirat acum mai bine de o săptămână.

Scott a făcut un pas înainte, îngrămădindu-l pe tipul mărunţel.

— Nu sunt singurul de aici care-i datorează câte ceva lui Dew.

— Da, dar eşti singurul de la care nu e sigur că o să-i ia înapoi.

Mărunţelul a scos banii pe care îi îndesase Scott în buzunar şi a lăsat bancnotele să cadă fluturând pe podea.

— Cum am spus, Dew începe să-şi piardă răbdarea, a repetat, ridicând plin de înţeles din sprâncene în direcţia lui Scott şi îndepărtându-se.

— Câţi bani îi datorezi lui Dew? am întrebat.

S-a holbat la mine.

OK, să schimbăm subiectul.

— Cum sunt adversarii? am întrebat eu în şoaptă, în timp

ce îi ocheam pe rând pe ceilalţi jucători împrăştiaţi la alte mese de biliard. Doi din trei fumau. Trei din trei aveau tatuaje cu cuţite, puşti şi multe alte arme pe braţe. În orice altă seară, aş fi fost speriată, însă Patch încă era în colţul lui. Atâta timp cât era aici, ştiam că nu aveam de ce să mă tem.

Scott a pufnit.

— Tipii ăştia sunt amatori. Pot să-i bat în cea mai proastă zi a mea. Adevărata concurenţă e acolo.

Şi-a îndreptat privirea înspre un coridor care se deschidea din salonul principal. Era îngust şi întunecat şi dădea într-o încăpere în care pâlpâia o lumină portocalie. La intrare atârna o perdea de mărgele. În dreptul uşii era aşezată o masă de biliard, sculptată migălos.

— Acolo se joacă pe bani mulţi? am întrebat eu.

— Acolo aş putea să fac într-un singur joc ce câştig aici în cinşpe.

Cu coada ochiului, l-am văzut pe Patch îndreptându-şi privirea spre mine. Prefăcându-mă că nu observ, mi-am îndesat mâinile în buzunarul de la spate şi m-am apropiat de Scott.

— Ai nevoie de o sută în total pentru următorul joc, nu-i aşa? Uite... cincizeci, am zis numărând în grabă cele două bancnote de douăzeci şi cea de zece pe care mi le dăduse Patch.

Nu eram un mare fan al jocurilor de noroc, dar voiam să-i demonstrez lui Patch că barul nu avea cum să mă mănânce de vie. Sau măcar că nu mă putea intimida. Şi puţin mă interesa dacă, făcând asta, părea că flirtam cu Scott. „Să te ia naiba“, mi-am zis în gând, chiar dacă ştiam că Patch nu mă putea auzi.

Scott se uita când la mine, când la banii pe care îi întindeam.

— Glumeşti?

— Dacă câştigi, împărţim profitul.

A cântărit banii din priviri cu o poftă care m-a luat prin surprindere. Avea nevoie de bani. Nu venise la Z în seara aceea pentru distracţie. Era dependent de jocurile de noroc.

A înşfăcat banii din mâna mea şi s-a repezit către bărbatul mărunţel cu vestă de lână, care mâzgălea în grabă, dar meticulos, numere şi scoruri pentru ceilalţi jucători. Am aruncat pe furiş o privire înspre Patch, ca să văd cum reacţiona la ceea ce tocmai făcusem, însă el era concentrat asupra jocului de

poker, iar expresia de pe chipul lui era indescifrabilă.

Bărbatul în vestă a numărat banii lui Scott, aranjând bancnotele cu îndemânare, poziţionându-le în aceeaşi direcţie. Când a terminat, a zâmbit, fără să-şi arate dinţii. Intrasem în joc.

Scott s-a întors, tamponându-şi vârful tacului cu cretă.

— Ştii ce se spune despre noroc. Trebuie să-mi săruţi tacul, a zis el, vârându-mi-l sub nas.

— Nu-ţi sărut tacul, am replicat, dându-mă un pas în spate.

Scott a dat din coate, imitând vesel cotcodăcelile unei găini.

Am aruncat o privire înspre capătul coridorului, sperând că Patch nu vedea scena umilitoare care se desfăşura în faţa lui, şi atunci am văzut-o pe Marcie Millar ivindu-se din spatele lui, aplecându-se peste el şi încolăcindu-şi braţele în jurul gâtului lui.

Inima mi-a îngheţat.

Scott continua să vorbească, atingându-mă uşor cu tacul pe frunte, însă cuvintele lui îmi intrau pe o ureche şi îmi ieşeau pe cealaltă. M-am luptat să-mi recapăt respiraţia şi mi-am concentrat atenţia asupra peretelui de beton din faţa mea, pe care îl vedeam ca prin ceaţă. Încercam să nu arăt că mă simţeam şocată şi trădată. Deci asta voise să spună când îmi mărturisise că relaţia dintre el şi Marcie era strict profesională? Pentru că eu vedeam lucrurile altfel! Şi ce căuta ea aici după ce tocmai fusese înjunghiată la Bo? Oare se simţea în siguranţă pentru că era cu Patch? Preţ de o fracţiune de secundă, m-am întrebat dacă nu cumva încerca să mă facă geloasă. Însă pentru asta ar fi trebuit să ştie că aveam să vin la Z în seara aceea. Şi nu ar fi avut cum să afle decât dacă mă spionase. Oare stătuse prin preajma mea în ultimele douăzeci şi patru de ore mai mult decât crezusem?

Mi-am înfipt unghiile în palme, forţându-mă să mă concentrez pe durere şi nu pe sentimentul acela înăbuşit, de umilinţă, care se amplifica înăuntrul meu. Am rămas aşa, amorţită, gata să izbucnesc în lacrimi, până când atenţia mi-a fost atrasă de uşa care dădea în coridor. Un tip într-un tricou roşu mulat se sprijinea de tocul uşii. Avea ceva ciudat la baza gâtului, o fâşie de piele aproape diformă, ca o cicatrice. Până să apuc să mă uit mai bine, m-a paralizat un sentiment de dejà-vu. Avea ceva incredibil de cunoscut, deşi eram conştientă că nu ne

mai văzuserăm niciodată. Am simţit brusc impulsul s-o iau la fugă, dar în acelaşi timp şi nevoia copleşitoare de a afla de unde îl ştiam.

A luat o bilă albă de biliard de pe cea mai apropiată masă şi a aruncat-o leneş de câteva ori în aer.

— Haide, a spus Scott, fluturând tacul sub ochii mei.

Tipii de la masă râdeau.

— Haide, Nora, fă-o, a insistat Scott. Doar un pupic, să-mi aducă noroc.

Mi-a strecurat tacul pe sub marginea bluzei, ridicând-o un pic.

— Încetează, i-am zis, dând băţul la o parte cu mâna.

Tipul în tricou roşu s-a mişcat atât de repede, că abia am putut să-mi dau seama ce s-a întâmplat. Şi-a îndoit braţul şi a azvârlit tacul în cealaltă parte a încăperii. O secundă mai târziu, oglinzile care atârnau pe peretele din spate s-au spart, iar în salon ploua cu cioburi.

În încăpere s-a lăsat tăcerea, întreruptă doar de baladele rock care se auzeau din difuzoare.

— Tu, a zis tipul în tricou roşu, îndreptând un pistol înspre bărbatul cu vestă de lână. Dă-mi banii!

I-a făcut semn cu pistolul să se apropie.

— Ţine-ţi mâinile la vedere!

Scott, care stătea lângă mine, şi-a croit drum prin mulţime.

— În nici un caz, prietene. Ăştia-s banii noştri.

Câteva glasuri aprobatoare s-au făcut auzite.

Tipul în roşu ţinea pistolul îndreptat înspre bărbatul în vestă, dar a aruncat o privire în direcţia lui Scott. A rânjit, dezgolindu-şi dinţii.

— Acum nu mai sunt.

— Dacă iei banii ăia, te omor.

Calmul din vocea lui Scott ascundea furia. Părea să vorbească serios. Am rămas nemişcată, fără să respir, înspăimântată de ce urma să se întâmple, pentru că nu aveam nici o îndoială că pistolul era încărcat.

— Pe bune? a întrebat tipul, zâmbind larg.

— Nici unul dintre noi n-o să îţi permită să pleci cu banii noştri, a continuat Scott. Fă-ţi un bine şi lasă pistolul jos.

În încăpere s-a auzit un alt murmur aprobator.

Cu toate că spiritele se încingeau, tipul în tricou roşu s-a scărpinat leneş pe gât cu ţeava pistolului. Nu părea deloc îngrijorat.

— Nu.

Şi-a îndreptat pistolul spre Scott şi i-a ordonat:

— Urcă-te pe masă!

— Dispari!

— Urcă-te pe masă!

Tipul în tricou roşu ţinea pistolul cu ambele mâini, ochindu-l pe Scott. Scott şi-a ridicat foarte lent mâinile, ţinându-le la nivelul umerilor, şi s-a urcat în grabă, cu spatele, pe masa de biliard.

— N-o să pleci viu de aici. Suntem treizeci la unu.

Tipul în roşu a ajuns în dreptul lui Scott din trei paşi. S-a oprit fix în faţa lui preţ de o secundă, cu degetul pe trăgaci. De pe fruntea amicului meu se scurgeau broboane de sudoare. Nu-mi venea să cred că nu-i smulgea pistolul din mână. Oare nu ştia că nu avea cum să moară? Nu ştia că era un nefilim? Chiar Patch îmi spusese că aparţinea unei societăţi legate prin sânge: Cum ar fi putut să nu ştie?

— Faci o mare greşeală, a mai zis Scott, păstrându-şi calmul, deşi în vocea lui se simţea o vagă panică.

Mă întrebam de ce nimeni nu făcea nimic să-l ajute. După cum subliniase Scott, tipul în tricou roşu era depăşit numeric de mulţimea din bar. Însă în jurul lui plana ceva malefic şi incredibil de puternic. Ceva... ce ţinea de altă lume. Mă întrebam dacă şi ei erau la fel de înspăimântaţi ca mine.

Mă întrebam şi dacă nu cumva acel sentiment de repulsie – faptul că mi-l aminteam de undeva – însemna că era un înger căzut. Sau un nefilim.

Din toţi oamenii din încăpere, privirea mi s-a intersectat brusc cu a lui Marcie. Stătea de cealaltă parte a mulţimii, iar pe chip i se întipărise o expresie pe care n-aş putea-o descrie decât ca fiind una de fascinaţie nebunească. Atunci mi-am dat seama că nu avea nici cea mai vagă idee despre ce urma să se întâmple. Nu ştia că Scott era nefilim şi că avea mai multă forţă într-o singură mână decât un om în tot corpul. Nu-l văzuse pe Chauncey, primul nefilim pe care îl cunoscusem, zdrobindu-mi mobilul în palmă. Nu fusese acolo în noaptea în care mă urmărise pe coridoarele liceului. Iar tipul în tricou roşu?

Indiferent dacă era nefilim sau înger căzut, probabil era la fel de puternic. Orice avea să se întâmple, avea să fie mai mult decât o simplă încăierare.

Ar fi trebuit să-şi înveţe lecţia primită la Bo şi să rămână acasă. La fel ar fi trebuit să fac şi eu.

Tipul în tricou roşu l-a înghiontit pe Scott cu pistolul. Fie pentru că fusese luat prin surprindere, fie de frică, Scott a bâjbâit după tac, însă tipul în tricou i l-a smuls din mână. Fără să ezite, a sărit pe masă şi a îndreptat tacul spre faţa lui Scott. A înfipt băţul în masă la câţiva centimetri de urechea lui. Băţul s-a izbit cu atâta forţă, încât a trecut prin căptuşeala de fetru, ieşind douăzeci de centimetri pe sub masă.

Mi-am înăbuşit un ţipăt.

Scott a înghiţit în sec.

— Prietene, eşti nebun, a zis el.

Deodată, un taburet a zburat prin aer, lovindu-l din lateral pe tipul în tricou roşu. Şi-a recăpătat echilibrul, însă a sărit de pe masă.

— Prindeţi-l, a ţipat cineva din mulţime.

S-a auzit un strigăt ca de război şi din ce în ce mai mulţi oameni au început să înşface taburete. M-am lăsat la pământ, în patru labe, căutând cea mai apropiată cale de ieşire prin marea de picioare. Ceva mai încolo, la o distanţă de câteva trupuri căzute la pământ, am zărit un bărbat cu un pistol prins cu o centură în jurul gleznei. A întins mâna spre el şi, după câteva clipe, am auzit răpăitul gloanţelor în încăpere. Însă nu s-a făcut tăcere, ci a urmat şi mai mult haos: înjurături, ţipete şi pumni lovind în carne. M-am ridicat şi am alergat ghemuită către uşa din spate.

Tocmai ieşisem pe uşă, când cineva m-a agăţat de gaica blugilor şi m-a ridicat în capul oaselor. Era Patch.

— Ia jeepul, mi-a ordonat, trântindu-mi cheile de la maşină în mână. După un moment de pauză, a continuat iritat: Ce mai aştepţi?

Ochii mi s-au umplut de lacrimi, însă le-am îndepărtat, clipind furioasă.

— Încetează să te porţi de parcă aş fi o mare povară! Nu ţi-am cerut niciodată ajutorul!

— Ţi-am spus să nu vii aici în seara asta. Nu ai fi o povară dacă ai asculta ce-ţi spun. Asta nu e lumea ta, e a mea. Te

încăpăţânezi să dovedeşti că poţi să-i faci faţă, dar până la urmă o să faci o prostie şi o să-ţi pierzi viaţa.

Nu eram de acord şi am deschis gura să protestez.

— Tipul în tricou roşu este nefilim, a continuat Patch, fără să-mi dea ocazia să ripostez. Semnul de înfierare înseamnă că face parte din societatea legată prin sânge despre care îţi povesteam mai devreme. Le-a jurat credinţă.

— Semn de înfierare?

— Cel de lângă claviculă.

Cicatricea era un semn de înfierare? Mi-am îndreptat privirea spre ferestruica din perete. Înăuntru, o viermuială de oameni se învălmăşea peste mesele de biliard, cărând pumni din toate direcţiile. Nu-l mai vedeam pe tipul în tricou roşu, dar acum înţelegeam de ce-l recunoscusem. Era un nefilim. Îmi amintise de Chauncey. Însă Scott nu-mi dăduse nici pe departe aceeaşi senzaţie. Mă întrebam dacă asta nu însemna cumva că, asemenea lui Chauncey, şi tipul acesta era malefic. Iar Scott nu.

Un zgomot infernal aproape că mi-a perforat timpanul, iar Patch m-a trântit la pământ. O ploaie de cioburi se năpustea asupra noastră. Se trăsese cu pistolul în fereastra uşii din spate.

— Pleacă de aici, mi-a poruncit Patch, îmbrâncindu-mă înspre stradă.

— Şi tu unde te duci? am întrebat, întorcându-mă înspre el.

— Marcie e încă înăuntru. O să mă ducă ea.

Am simţit cum mi se taie respiraţia. Nu mai puteam nici să inspir, nici să expir.

— Cum rămâne cu mine? Eşti îngerul meu păzitor.

Patch m-a sfredelit din priviri.

— Nu mai sunt, îngeraşule.

S-a strecurat pe uşă, dispărând în mulţime, înainte să pot riposta.

Când am ajuns pe stradă, am descuiat jeepul, am potrivit scaunul şi am ieşit din parcare. Nu mai era îngerul meu păzitor? Vorbea serios? Şi asta numai pentru că îi spusesem că nu mai voiam să fie? Sau îmi zisese asta ca să mă sperie? Ca să mă facă să regret că afirmasem că nu-l mai doream? Ei bine, dacă nu mai era îngerul meu păzitor, atunci nu mai era pentru că eu încercam să fac ceea ce trebuia. Încercam să fac situaţia mai uşor de suportat pentru amândoi. Încercam să-l păzesc de

arhangheli. Îi spusesem exact de ce făcusem asta, iar el arunca totul pe mine, de parcă eu eram în vreun fel vinovată pentru toate nenorocirile care se întâmplaseră. De parcă asta mi-aş fi dorit. El era mai vinovat decât mine. Simţeam un impuls să alerg înapoi după el, să-i spun că nu eram neajutorată. Nu eram un simplu pion în universul lui mare şi malefic. Şi nu eram oarbă. Puteam să văd destul de bine cât să-mi dau seama că între el şi Marcie se întâmpla ceva. De fapt, acum eram mai mult ca sigură că era ceva între ei. Trebuia s-o las baltă. Îmi era mai bine fără el. Era un nemernic. Un nemernic în care nu puteam avea încredere. Nu aveam nevoie de el pentru nimic în lume.

*****

Am parcat jeepul în faţa casei. Picioarele încă îmi tremurau şi gâfâiam zgomotos. Îmi dădeam seama că în jurul meu era o linişte mormântală. Jeepul fusese întotdeauna un refugiu; astăzi îl simţeam străin, departe de mine, mult prea mare pentru o singură persoană. Mi-am plecat capul pe volan şi am plâns. Nu m-am gândit la Patch care o ducea acasă pe Marcie, conducând maşina ei; am lăsat pur şi simplu aerul cald de la aerisire să-mi mângâie pielea, inspirând mirosul lui Patch.

Am rămas aşa, cocoşată şi plângând cu sughiţuri, până când acul rezervorului de benzină a scăzut la jumătate. M-am şters la ochi şi am oftat lung, îndurerată. Tocmai voiam să opresc motorul, când l-am văzut pe Patch pe veranda mea, sprijinindu-se de unul dintre stâlpii de susţinere.

Preţ de o clipă, m-am gândit că venise să vadă dacă eram teafără, şi lacrimi de uşurare mi-au umplut ochii. Dar îi luasem maşina. Probabil că venise să o recupereze. După cum se purtase cu mine în seara aceea, nu îmi venea în minte nici un alt motiv.

A păşit pe alee şi a deschis portiera.

— Te simţi bine?

Am încuviinţat din cap. Aş fi vrut să-i spun că eram OK, însă vocea mea era încă lipsită de vlagă, de parcă s-ar fi ascuns undeva prin stomac. Nefilimul cu privirea de gheaţă nu dispăruse din gândurile mele şi nu puteam să nu mă întreb ce se întâmplase la Z după plecarea mea. Oare Scott plecase? Dar

Marcie?

Bineînţeles că da. Patch avusese grijă de asta.

— De ce voia bani nefilimul în tricou roşu? am întrebat, strecurându-mă pe scaunul din dreapta. Hainele mele erau încă ude şi, chiar dacă ştiam că Patch nu putea simţi răcoarea rece a ploii, nu mă simţeam bine să-l las în frig.

După ce a stat un pic pe gânduri, s-a urcat la volan, închizând uşa. În urmă cu două seri, gestul acesta ar fi părut intim. Acum, simţeam doar tensiune şi stinghereală.

— Strânge bani pentru societatea aceea a nefilimilor. Tare aş vrea să ştiu mai multe despre ce au de gând să facă. Dacă au nevoie de bani, cel mai probabil îi vor folosi pentru resurse. Fie pentru asta, fie ca să mituiască îngeri căzuţi. Dar n-am habar cum, cine şi de ce, a spus el, clătinând din cap. Am nevoie de cineva din interior. Pentru prima dată, faptul că sunt înger constituie un dezavantaj. N-o să mă lase nici măcar să mă apropii de operaţiunea lor.

Preţ de o clipă, m-am gândit că poate îmi cerea ajutorul, dar eu nu eram nefilim. Prin venele mele se scurgea o cantitate neînsemnată de sânge de nefilim, ale cărui origini veneau de acum mai bine de patru sute de ani, de la Chauncey Langeais. Oricare ar fi fost intenţiile sau gândurile lui, eu eram o fiinţă umană. Nu aveam cum să pătrund în interiorul societăţii mai repede decât Patch.

— Ai spus că Scott şi nefilimul în tricou roşu fac parte din societatea de sânge, dar nu păreau să se cunoască. Eşti sigur că e şi Scott băgat în asta?

— E şi el.

— Atunci cum de nu se cunoşteau?

— Cea mai plauzibilă explicaţie pe care o găsesc acum este că acela care conduce organizaţia, oricine ar fi el, separă membrii pentru a-i ţine în ignoranţă. Fără solidaritate, nu prea există şanse ca vreunul să-l înlăture de la conducere. În plus, dacă nu ştiu cât sunt de puternici, nefilimii nu pot transmite informaţia asta mai departe duşmanilor. Îngerii căzuţi nu pot afla nimic dacă nici membrii societăţii n-au habar cine sunt.

Punând informaţiile cap la cap, nu mai eram sigură de partea cui mă aflam. E drept că mă oripila gândul că îngerii căzuţi puteau poseda trupurile nefilimilor în fiecare lună Heşvan. O parte mai puţin nobilă a mea era recunoscătoare însă că

îngerii căutau nefilimi şi nu oameni. Nu pe mine. Nu pe cei la care ţineam.

— Şi Marcie? am întrebat, încercând să păstrez un ton neutru.

— Îi place pokerul, a răspuns Patch nepăsător.

A ambalat jeepul.

— Ar trebui să plec. O să fii OK în seara asta? Mama ta e acasă?

— Marcie îşi încolăcise braţele în jurul tău, am insistat, întorcându-mă cu faţa spre el.

— Marcie habar n-are ce-i ăla spaţiu personal.

— Deci acum eşti expert când vine vorba despre Marcie?

Ochii i s-au întunecat, iar eu am ştiut că nu trebuia să mă bag în asta, dar nu-mi păsa. Aveam să mă bag.

— Ce se întâmplă între tine şi Marcie? Ce am văzut eu nu mi s-a părut prea profesional.

— Eram în mijlocul unui joc, când a apărut brusc în spatele meu. Nu e prima dată când o fată face asta, şi probabil că nu va fi nici ultima.

— Ai fi putut s-o dai la o parte.

— Mă luase în braţe, iar în următoarea clipă nefilimul a aruncat bila de biliard. Nu mă gândeam la Marcie. Am fugit afară să verific zona, în caz că era însoţit.

— Te-ai întors după ea.

— Nu puteam s-o las acolo.

Am rămas pe scaun încă o clipă pentru că stomacul mi se strânsese atât de tare, încât mă durea. Oare ce trebuia să cred? Că se întorsese după Marcie din politeţe? Din datorie? Sau din alte motive, complet diferite şi mult mai îngrijorătoare.

— L-am visat pe tatăl lui Marcie noaptea trecută.

Nici măcar nu ştiam de ce îi spusesem asta. Poate ca să-l fac pe Patch să înţeleagă că durerea pe care o simţeam era atât de intensă, încât îmi invadase şi visele. Am citit cândva că visele sunt o modalitate de a ne împăca cu ceea ce se întâmplă în realitate în vieţile noastre, şi, dacă asta era adevărat, atunci visul meu îmi spunea cu siguranţă că nu acceptasem nimic din ce se întâmplase între Patch şi Marcie. Cu siguranţă nu, pentru că visam despre îngeri căzuţi şi Heşvan. Pentru că îl visam pe tatăl lui Marcie.

— L-ai visat pe tatăl lui Marcie? Vocea lui Patch era la fel

de calmă ca de obicei, însă felul aspru în care mă privea m-a pus pe gânduri, făcându-mă să cred că era surprins de ceea ce îi spusesem. Poate chiar un pic contrariat.

— Cred că eram în Anglia. Acum multă vreme. Tatăl lui Marcie era urmărit printr-o pădure. Nu a putut să scape pentru că mantia i s-a prins în crengile copacilor. Spunea la nesfârşit că un înger căzut încercase să-l posede.

Patch a rămas un pic pe gânduri. Din nou, tăcerea lui îmi dădea de înţeles că-i spusesem ceva ce-l interesa. Dar nu puteam să-mi dau seama ce.

— Vrei să arunc un ochi prin casă? a propus el, uitându-se la ceas.

M-am uitat în treacăt înspre ferestrele întunecate şi goale ale casei de ţară. Amestecul de întuneric şi ploaie mocănească îi dădea un aspect mohorât, ostil. Nu puteam să-mi dau seama ce-mi surâdea mai puţin: să mă duc singură înăuntru sau să stau aici, afară, cu Patch, înfricoşată la gândul că ar fi putut lăsa în urmă relaţia noastră. Că m-ar fi putut înlocui cu Marcie Millar.

— Ezit pentru că nu vreau să mă ud. În plus, se vede că trebuie să ajungi undeva.

Am împins portiera şi am scos un picior afară.

— Asta pe de o parte. În al doilea rând, relaţia noastră s-a sfârşit. Nu-mi eşti dator cu nimic.

Privirile ni s-au ciocnit.

Aruncasem cuvintele acelea ca să-l rănesc, însă eu eram cea căreia i se pusese un nod în gât. Înainte să apuc să mai spun ceva care să taie şi mai adânc în carne, am luat-o la fugă către verandă, acoperindu-mi capul cu mâinile pentru a-mi feri părul de ploaie.

Ajunsă în casă, m-am sprijinit de uşa de la intrare şi l-am auzit pe Patch ambalând maşina şi îndepărtându-se. Vedeam înceţoşat din cauza lacrimilor, aşa că am închis ochii. Îmi doream ca Patch să se întoarcă. Voiam să fie aici cu mine. Voiam să mă lipească de trupul lui şi să mă sărute, să uit de frig, de sentimentul acela de deşertăciune care începea să mă îngheţe din interior spre exterior, însă nu am mai auzit zgomotul lăsat de cauciucurile care răscoleau prin pământul ud.

Fără nici un avertisment, amintirea nedorită a ultimei seri petrecute împreună, înainte ca totul să se destrame, mi-a revenit în minte. Începusem să o blochez automat. Problema era

că îmi doream să-mi amintesc. Aveam nevoie să-l ţin cumva pe Patch aproape de mine. Lăsând garda jos, am decis să îi permit gurii lui să o atingă pe a mea. La început uşor, apoi mai intens. I-am simţit corpul, cald şi bine făcut, lipit de al meu. Mâinile lui mi se încolăceau în jurul gâtului, prinzând lanţul de argint. Îmi promisese să mă iubească pe vecie...

Am închis uşa minţii, spulberând amintirea dintr-o singură mişcare.

„Să-l ia dracu'”, am zis, repetând la nesfârşit acele cuvinte.

Când am ajuns în bucătărie şi am apăsat întrerupătorul, luminile s-au aprins, şi mi-am dat seama cu uşurare că venise curentul. Butonul roşu al telefonului clipocea, şi am ascultat mesajele.

— Nora, s-a auzit vocea mamei, aici la Boston plouă cu găleata şi au stabilit să reprogrameze restul licitaţiilor. Mă îndrept spre casă şi ar trebui să ajung până la unsprezece. Poţi să o trimiţi pe Vee să doarmă acasă dacă vrei. Te iubesc. Ne vedem curând.

M-am uitat la ceas. Era zece fără câteva minute. Mai aveam doar o oră de stat singură.

Capitolul 7

A doua zi de dimineaţă am tras de mine să mă dau jos din pat şi, după o mică oprire la baie, unde m-am dat cu anticearcăn pe sub ochi şi mi-am stropit părul cu spray pentru bucle, mi-am târşâit picioarele până în bucătărie, unde mama se aşezase deja la masă. Ţinea o ceaşcă de ceai de plante în mâini, iar părul îi era răvăşit, ciufulit de somn, ca să nu spun că arăta ca un porcuşor de Guineea. Aruncându-mi o privire peste ceaşcă, mi-a zâmbit şi mi-a spus:

— 'Neaţa.

M-am afundat în scaunul de lângă ea şi am vărsat fulgi de cereale într-un castron. Mama pregătise căpşune şi o carafă mică de lapte, pe care l-am turnat peste cereale. Încercam să fiu atentă la ce mâneam, dar totul părea mult mai simplu când mama era acasă şi avea grijă ca mesele să fie mult mai consistente decât orice aş fi putut încropi eu în câteva secunde.

— Ai dormit bine? m-a întrebat.

Am încuviinţat din cap, căci tocmai băgasem în gură o lingură plină cu cereale.

— Am uitat să te întreb aseară, a continuat mama. Până la urmă, l-ai plimbat pe Scott prin oraş?

— Am contramandat.

Probabil că ar fi mai bine să o las aşa. Nu ştiam cum avea să reacţioneze dacă ar fi aflat că îl urmărisem, după care îmi petrecusem seara cu el într-o speluncă din Springvale în care se juca biliard.

Mama şi-a încreţit nasul.

— Simt cumva miros de fum?

Of, fir-ar.

— Am aprins nişte lumânări la mine în cameră azi-dimineaţă, am spus, regretând acum că nu mă învrednicisem să fac duş. Eram sigură că Z încă îşi făcea mirosul simţit în hainele, cearşafurile şi părul meu.

S-a încruntat.

— Ăsta e sigur miros de fum.

S-a ridicat, hârşâindu-şi scaunul de podea, şi s-a apropiat

de mine să mă cerceteze îndeaproape.

N-avea nici un sens să mă ascund. Mi-am scărpinat nervoasă sprânceana.

— Am fost într-un salon de biliard aseară.

— Cu Patch?

Nu cu multă vreme în urmă, stabilisem o regulă. Era categoric interzis, indiferent de împrejurări, să ies cu Patch dacă mama nu era acasă.

— Da, era şi el acolo.

— Şi?

— Nu am ieşit cu Patch. Am ieşit cu Scott, am explicat, şi, după expresia de pe chipul ei, mi-am dat seama că făcusem ceva chiar mai rău. Dar, înainte să te enervezi, am continuat în grabă, vreau doar să spun că mă omoară curiozitatea. Şi aşa îmi e destul de greu să ignor faptul că familia Parnell face aproape tot ce îi stă în putinţă ca să ascundă trecutul lui Scott. De ce, de fiecare dată când doamna Parnell deschide gura, Scott apare imediat în spatele ei, urmărind-o ca un şoim? Oare ce a făcut atât de rău?

Mă aşteptam ca mama să sară în picioare şi să-mi spună că, începând din clipa în care mă întorceam acasă de la şcoală, eram pedepsită până pe Patru Iulie, însă ea n-a zis decât:

— Da, şi eu am observat asta.

— Oare e doar impresia mea sau parcă îi e frică de el? am continuat eu, uşurată de faptul că părea mai interesată să vorbim despre Scott decât de pedeapsa pe care urmam să o primesc pentru că îmi petrecusem seara într-un salon rău famat de biliard.

— Ce fel de mamă e aia căreia îi e frică de propriul fiu? s-a întrebat mama cu voce tare.

— Cred că îi ştie secretul. Ştie ce a făcut. Iar el ştie că ea ştie.

Poate că secretul lui Scott era simplul fapt că era un nefilim, dar nu prea credeam asta. Judecând după reacţia pe care o avusese cu o seară înainte când fusese atacat de nefilimul în tricou roşu, începeam să bănuiesc că nu ştia cine era cu adevărat şi de ce era capabil. Poate că observase forţa incredibilă pe care o avea sau capacitatea de a vorbi cu mintea oamenilor, dar probabil că nu ştia cum să-şi explice toate aceste lucruri. Dar, dacă Scott şi mama lui nu încercau să ascundă

originea lui de nefilim, atunci ce tăinuiau? Oare ce făcuse de trebuia să-şi ţină trecutul atât de secret?

Peste o jumătate de oră, am intrat agale în laboratorul de chimie şi am găsit-o pe Marcie la masa noastră, vorbind la telefon şi ignorând complet semnul de pe tablă pe care scria: „TELEFOANELE MOBILE INTERZISE, FĂRĂ EXCEPŢIE”. Când m-a văzut, mi-a întors spatele şi şi-a acoperit telefonul cu mâna, dorind să-şi păstreze intimitatea. De parcă mi-ar fi păsat. Când am ajuns la masă, singura parte a conversaţiei pe care am desluşit-o a fost un seducător „Şi eu te iubesc”.

Şi-a strecurat telefonul într-un buzunar al ghiozdanului şi mi-a zâmbit.

— Era prietenul meu. Nu merge la liceu.

M-a încercat imediat un sentiment de îndoială şi m-am întrebat dacă nu cumva era Patch la celălalt capăt al firului, dar îmi jurase că tot ce se întâmplase între el şi Marcie nu însemnase nimic. Puteam să mă las cuprinsă de o gelozie nebunească ori să-l cred. Am dat compătimitoare din cap.

— Probabil că e greu să ieşi cu un ratat.

— Ha ha! Ca să ştii şi tu, după oră o să trimit un SMS tuturor celor care sunt invitaţi marţi la petrecerea de vară pe care o organizez în fiecare an. Eşti pe listă, a spus ea cu nonşalanţă. Cea mai sigură modalitate de a-ţi sabota viaţa socială este să ratezi petrecerea mea... dar tu nu trebuie să-ţi faci probleme. N-ai cum să sabotezi ceva ce nu ai.

— Petrecerea de vară din fiecare an? N-am auzit niciodată de asta.

A scos din buzunarul de la spate al blugilor o cutie care îi lăsase o urmă rotundă pe pantaloni, şi şi-a pudrat nasul.

— Asta pentru că n-ai fost niciodată invitată.

OK, stai un pic. De ce mă invita Marcie? Chiar dacă IQ-ul ei era destul de redus, nu avea cum să nu-şi da seama de animozitatea dintre noi. În plus, nici nu aveam prieteni comuni. Nici interese, de fapt.

— Uau, Marcie! Ce drăguţ din partea ta să mă inviţi! Un pic neaşteptat, dar totuşi drăguţ. O să încerc să apar.

Dar n-o să mă străduiesc prea tare.

Marcie s-a aplecat înspre mine.

— Te-am văzut aseară.

Inima mi-a bătut un pic mai tare, dar am încercat să-mi

păstrez calmul vocii. I-am vorbit pe un ton chiar nepăsător.

— Mda, şi eu te-am văzut.

— A fost o... o nebunie..., a spus ea, lăsând propoziţia neterminată de parcă ar fi vrut ca eu să o continui, să-i explic.

— Probabil.

— Probabil? Ai observat faza cu tacul? N-am mai văzut pe cineva care să facă aşa ceva. L-a înfipt în masa de biliard şi a ieşit pe partea cealaltă. Chestiile alea nu sunt de tablă?

— Eram în spatele mulţimii. N-am văzut prea multe. Îmi pare rău.

Eram intenţionat evazivă; nu voiam să port această discuţie. Ăsta era oare motivul pentru care mă invita la petrecerea ei? Voia să insufle prietenie şi încredere relaţiei noastre, pentru ca eu să-i spun ce ştiam despre ce se întâmplase aseară? Asta în cazul în care aş fi ştiut ceva.

— N-ai văzut nimic? a repetat Marcie.

După felul în care îşi încreţise fruntea, mi-am dat seama că nu prea îi venea să mă creadă.

— Nu. Ai învăţat pentru testul de azi? Am învăţat pe de rost cea mai mare parte a tabelului periodic, dar tot mă încurc la ultimul rând.

— Te-a dus vreodată Patch să joci biliard acolo? Ai mai văzut vreodată aşa ceva?

Am ignorat-o şi am deschis manualul.

— Am auzit că tu şi Patch v-aţi despărţit, a încercat ea o nouă abordare.

Am tras adânc aer în piept, dar simţeam deja cum îmi ia foc chipul.

— Care a dat papucii? a întrebat Marcie.

— Contează?

Ea m-a privit mânioasă.

— Ştii ce? Dacă nu vrei să vorbeşti, ia-ţi gândul de la petrecerea mea.

— Oricum nu veneam.

Şi-a dat ochii peste cap.

— Eşti supărată pe mine pentru că am fost cu Patch aseară? Să ştii că nu înseamnă nimic pentru mine. Ne distrăm doar. Nu e nimic serios între noi.

— Da, exact aşa şi pare, am replicat, iar în vocea mea se putea simţi o nuanţă uşoară de cinism.

— Nu fi geloasă, Nora! Eu şi Patch suntem doar prieteni foarte, foarte buni. Dar, în caz că eşti interesată, mama mea cunoaşte un psiholog, specializat în relaţiile de cuplu. Spune-mi dacă ai nevoie de trimitere. De fapt, dacă stau mai bine să mă gândesc, tariful e destul de piperat. Adică, ştiu că mama ta a lucrat ca astrolog şi toate astea...

— Hai să-ţi pun o întrebare, Marcie, am replicat eu pe un ton calm, însă mâinile îmi tremurau în poală. Ce te-ai face dacă te-ai trezi într-o bună dimineaţă şi ai afla că tatăl tău a fost ucis? Crezi că salariul mamei tale, care lucrează la JC Penny cu jumătate de normă, ar acoperi cheltuielile? Data viitoare, înainte să aduci situaţia mea familială în discuţie, pune-te în locul meu, măcar pentru o clipă. O nenorocită de secundă.

S-a uitat lung la mine, însă expresia de pe chipul ei era atât de indiferentă, încât mă îndoiam că aş fi putut să o pun pe gânduri.

După ore, m-am întâlnit cu Vee în parcare. Stătea lungită pe capota maşinii, cu mânecile suflecate, şi se bronza.

— Trebuie să vorbim, i-am spus când m-am apropiat de ea.

Ea s-a ridicat şi şi-a dat în jos ochelarii de soare, doar cât să-şi intersecteze privirea cu a mea.

— Tu şi Patch v-aţi despărţit, aşa-i?

— De la cine ştii? am întrebat eu, cătărându-mă pe capotă şi aşezându-mă lângă ea.

— Rixon. Şi, dacă te interesează, a durut. Sunt prietena ta cea mai bună şi n-ar trebui să aflu lucrurile astea de la un prieten al unui prieten. Sau de la prietenul unui fost prieten, a adăugat ea după ce s-a gândit mai bine. Mi-a pus o mână pe umăr şi m-a îmbărbătat. Cum te descurci?

— Nu prea bine.

Dar ăsta era unul dintre lucrurile pe care încercam să le îngrop undeva în adâncul sufletului, şi nu aveam cum să uit dacă vorbeam în continuare despre asta. M-am lăsat pe spate, pe parbriz, ţinându-mi caietul streaşină la ochi pentru a mă feri de soare.

— Ştii ce e cel mai nasol?

— Că am avut tot timpul dreptate şi că acum trebuie să mă suporţi când o să-ţi zic: „Ţi-am spus eu“?

— Amuzant.

— Toată lumea ştie că Patch e o mare bătaie de cap. Are atitudinea aia de băiat rău care are nevoie să fie salvat, însă adevărul e că majoritatea băieţilor răi nu vor să fie salvaţi. Le place să fie răi. Le place puterea pe care o capătă când sădesc frică şi panică în inimile mamelor de pretutindeni.

— Asta a fost... o replică înţeleaptă.

— Oricând, draga mea. Şi încă ceva...

— Vee!

A dat din mâini.

— Ascultă-mă! Am păstrat partea cea mai bună pentru sfârşit. Cred că acum e momentul să-ţi regândeşti priorităţile când vine vorba despre băieţi. Trebuie să-ţi găsim un băiat bun, un cercetaş, care să te facă să apreciezi ce înseamnă să ai un tip bun în viaţa ta. Unul ca Rixon, de exemplu.

Am străfulgerat-o cu o privire care spunea ceva de genul: „Cred că glumeşti”.

— Urăsc privirea asta, a zis Vee. Rixon chiar e un tip foarte cumsecade.

Ne-am mai uitat una la alta câteva clipe.

— Bine, poate că exagerez cu cercetaşul, a spus Vee, dar ideea e că ţi-ar prinde bine un băiat bun, unul în al cărui şifonier nu găseşti numai haine negre. Şi ce-i cu faza asta, de fapt? Oare are impresia că face parte din vreo trupă de comando?

— I-am văzut pe Patch şi Marcie împreună aseară, am trântit, oftând.

În sfârşit, o spusesem.

Vee a clipit câteva clipe, digerând informaţia.

— Ce? a întrebat ea în cele din urmă.

Am încuviinţat din cap.

— I-am văzut. Îl ţinea în braţe. Erau împreună într-un salon de biliard din Springvale.

— I-ai urmărit?

Am vrut să spun „Crede-mă pe cuvânt”, dar am reuşit doar să bălmăjesc ceva.

— Scott m-a invitat să jucăm biliard. M-am dus cu el, şi acolo ne-am întâlnit cu ei.

Am vrut să-i povestesc lui Vee tot ce se întâmplase pe urmă, dar nici ei nu-i puteam explica unele lucruri, la fel cum nu-i puteam spune nici lui Marcie. Cum aş fi putut să-i vorbesc despre nefilimul în tricou roşu ori să-i spun cum străpunsese

masa de biliard cu un tac?

Vee arăta de parcă şi-ar fi scormonit creierii după un răspuns.

— Ei bine, după cum ziceam, odată ce ai văzut că poate să-ţi fie bine, nu te mai întorci. Poate că Rixon are un prieten. Altul decât Patch..., a adăugat ea înapoi stânjenită.

— N-am nevoie de un prieten, am nevoie de o slujbă.

Un zâmbet larg a brăzdat faţa lui Vee.

— Iar vorbeşti de slujbă, ha? Pur şi simplu nu pricep aluzia.

— Am nevoie de o maşină şi, ca să-mi iau una, am nevoie de bani. Deci de o slujbă.

Aveam o întreagă listă de motive pentru a cumpăra Volkswagenul la care mă gândisem atât: maşina era mică şi, ca atare, uşor de parcat şi consuma puţin – un mare avantaj, având în vedere că nu aveam cum să dau prea mulţi bani pe benzină după ce aş fi plătit peste o mie de dolari pentru maşina în sine. Şi, deşi era ridicol să simt că aveam o legătură cu ceva atât de inert şi material precum o maşină, începeam să o privesc ca pe o metaforă a schimbării de care aveam nevoie în viaţă. Libertatea de a putea merge oricând oriunde aş fi dorit. Libertatea care mi-o conferea un nou început. Libertatea de a fi departe de Patch şi de toate amintirile pe care le aveam în comun, pe care nu reuşisem încă să le închid undeva în adâncul minţii.

— Mama este prietenă cu unul dintre managerii responsabili pe turele de noapte de la *Enzo*. Se caută barmani, m-a informat Vee.

— Habar n-am să lucrez la bar.

Vee a ridicat din umeri.

— Faci cafea. O torni în ceşti. Serveşti clienţii nerăbdători. Cât de greu poate să fie?

Patruzeci de minute mai târziu eu şi Vee eram pe malul mării şi ne plimbam pe faleză, fără să ne pese de teme şi uitându-ne nepăsătoare în vitrinele magazinelor. Cum nici una din noi nu lucra şi, prin urmare, nu aveam bani, ne exersam abilităţile de a cumpăra din ochi. Am ajuns la capătul falezei, şi privirile ni s-au oprit asupra unei cofetării. Aproape că puteam să aud cum lui Vee îi ploua în gură. Şi-a lipit faţa de sticlă şi s-a holbat la cutia cu gogoşi.

— Cred că a trecut o oră întreagă de când am mâncat

ultima dată, a spus ea. Gogoşi glazurate, preferatele mele, păzea că venim!

O luase deja înainte şi trăgea de uşa de la intrare.

— Credeam că încerci să slăbeşti, că tot vine sezonul costumelor de baie. Parcă spuneai că ai oase mari şi că vrei să ajungi la aceeaşi greutate cu Rixon.

— Chiar că ştii cum să strici cheful omului. În fine, cum ar putea să-mi facă rău o gogoaşă mică?

Nu o văzusem niciodată pe Vee mâncând doar o singură gogoaşă, dar am tăcut.

Am comandat vreo trei gogoşi şi, tocmai când ne aşezam la o masă din dreptul vitrinei, l-am văzut pe Scott de cealaltă parte a geamului de sticlă. Îşi lipise faţa de vitrină şi zâmbea. Îmi zâmbea. Uimită, am sărit din scaun. Mi-a făcut semn cu degetul să ies.

— Mă întorc imediat, i-am zis lui Vee.

S-a uitat în direcţia în care mă uitam şi eu.

— Ăla e Scottie cel Frumos?

— Încetează să-i mai spui aşa. Ce s-a întâmplat cu Scottie-Oliţă?

— A crescut. De ce vrea să stea de vorbă cu tine?

Brusc, a avut parcă o revelaţie.

— Ah, nu, nu se poate. Nu ai voie să te joci de-a răzbunarea cu el. E bătaie de cap, chiar tu ai spus asta. O să-ţi găsim un cercetaş drăguţ, doar aşa am convenit.

Mi-am aruncat geanta pe umăr.

— Nu mă joc de-a răzbunarea. Ce este? am întrebat-o, ca răspuns la privirea pe care mi-o arunca. Doar nu crezi că o să stau, pur şi simplu, aici şi o să-l ignor?

Şi-a ridicat mâinile.

— Grăbeşte-te, altfel gogoaşa ta o să intre pe lista speciilor pe cale de dispariţie.

Ajunsă afară, am dat colţul şi m-am întors în locul unde îl văzusem pe Scott. Lenevea pe o bancă, cu degetele îndesate în buzunarele pantalonilor.

— Ai supravieţuit aseară? m-a întrebat.

— Doar sunt aici, nu?

— A fost un pic mai palpitant decât ce faci de obicei, a remarcat, zâmbind.

Nu i-am amintit că el fusese cel imobilizat pe masa de

biliard, cu un tac înfipt la câţiva centimetri de ureche.

— Scuză-mă că te-am lăsat baltă. Se pare că ai găsit pe cineva care să te ducă acasă, nu?

— Nu-ţi face probleme, am mormăit morocănoasă, fără să-mi mai dau osteneala să încerc să-mi ascund iritarea. Aşa m-am învăţat minte să nu mai ies vreodată cu tine.

— O să mă revanşez. Ai timp să mâncăm ceva?

A arătat cu degetul înspre un restaurant turistic de mai jos. Se chema Alfeo. Îmi aminteam că mâncasem acolo cu trei ani în urmă cu tata, şi preţurile erau piperate. Singurul lucru pe care puteai să-l cumperi cu mai puţin de cinci dolari era apa. Poate o cola dacă aveam noroc. Luând în calcul preţurile exorbitante şi compania – în fond, ultimul lucru pe care mi-l aminteam era că Scott încercase să-mi ridice bluza cu tacul –, nu voiam nimic mai mult decât să mă întorc să-mi termin gogoaşa.

— Nu pot, am venit aici cu Vee, am zis. Ce s-a întâmplat aseară la Z, după ce am plecat?

— Mi-am recăpătat banii.

După felul în care mi-a spus asta, mi-am dat seama că nu fusese atât de simplu.

— Banii noştri, l-am corectat.

— Am jumătatea ta acasă, a aruncat în treacăt. O să trec pe la tine să ţi-i las mai încolo.

Da, sigur. Aveam senzaţia că deja cheltuise toţi banii pe care trebuia să mi-i dea.

— Şi tipul în tricou roşu? am întrebat.

— A scăpat.

— Părea foarte puternic. Nu crezi? Avea ceva... diferit.

Îl testam, încercam să aflu cât de multe ştia, dar mi-a răspuns distrat.

— Mda, probabil. Deci maică-mea mă tot bate la cap să ies în lume şi să-mi fac noi prieteni. Nu te supăra, Grey, dar tu nu prea faci parte din gaşcă. Mai devreme sau mai târziu, va trebui să te las baltă. Aminteşte-ţi doar de clipele fericite pe care le-am petrecut împreună şi sunt sigur că te vei simţi mai bine.

— M-ai pus să ies ca să rupi prietenia noastră. Când am devenit atât de norocoasă?

— M-am gândit să încep cu prietenul tău, a zis Scott. Are

un nume? Încep să cred că e un iubit imaginar. Adică, nu v-am văzut niciodată împreună.

— Ne-am despărţit.

Chipul i s-a schimonosit într-un rânjet.

— Da, aşa am auzit, dar voiam să văd dacă faci faţă situaţiei.

— Ai auzit despre mine şi Patch?

— Da, mi-a povestit o tipă care arăta super, Marcie. M-am întâlnit cu ea la benzinărie şi a venit la mine şi s-a prezentat. Apropo, mi-a spus că eşti o ratată.

— Marcie ţi-a povestit despre mine şi Patch?

Am simţit un fior pe şira spinării.

— Vrei un sfat? Un sfat sincer, ca de la băiat la fată? Uită de Patch! Treci peste! Găseşte un tip care să fie interesat de aceleaşi lucruri ca tine. Să-i placă să înveţe, să joace şah, să colecţioneze chestii, să pună gândaci în insectar... şi gândeşte-te serios să-ţi schimbi culoarea părului.

— Poftim?

Scott a tuşit şi a pus mâna la gură, dar mi-am dat seama că a făcut asta ca să ascundă un zâmbet.

— Să fim sinceri. Roşcatele au un mare dezavantaj.

— Nu sunt roşcată, am ripostat, mijindu-mi ochii.

— Ar fi putut fi mai rău, a continuat el şi a rânjit, ai fi putut să ai părul portocaliu, portocaliu ca o vrăjitoare malefică.

— Aşa mitocan eşti cu toată lumea? Poate că de-asta n-ai prieteni.

— Sunt doar mai dintr-o bucată, asta-i tot.

Mi-am ridicat ochelarii pe creştetul capului şi m-am uitat fix în ochii lui.

— Ca să ştii şi tu, nu colecţionez nici timbre, nici gândaci.

— Dar înveţi. Ştiu că înveţi. Ştiu cum sunteţi voi. Caracterul tău poate să fie definit în câteva cuvinte. Eşti obsedată de detalii. Suferi de simptomele tipice ale maniaco-depresivilor.

Am rămas cu gura căscată.

— Bun, poate că învăţ un pic mai mult. Dar nu sunt plictisitoare. Nu atât de plictisitoare.

Cel puţin speram să nu fiu.

— În mod evident, nu mă cunoşti deloc.

— Cum să nu!

— Bine, am spus eu pe un ton defensiv. Zi-mi un lucru care ţie îţi place şi în care crezi că nu m-aş băga. Nu mai râde! Vorbesc serios. Zi-mi un lucru!

— Ai participat vreodată la un duel pe bune între formaţii? Ai ascultat muzică zgomotoasă dată la maximum? Ai fost la concerte unde toată lumea face sex sălbatic în toalete? E de zece ori mai palpitant ca la Z, a zis el, scărpinându-şi o ureche.

— Nu, am replicat eu ezitând un pic.

— Vin să te iau de acasă duminică seară. Ia cu tine un buletin fals.

Şi-a arcuit sprâncenele şi m-a onorat cu un zâmbet plin de sine, batjocoritor.

— Nici o problemă, i-am spus, încercând să-mi păstrez expresia nepăsătoare pe chip.

Teoretic, mi-aş fi încălcat promisiunea dacă aş fi ieşit din nou cu Scott, dar nu aveam de gând să stau cu mâinile în sân şi să-l las să-mi spună că eram plictisitoare. Şi clar nu aveam de gând să-l las să mă facă roşcată.

— Cu ce să mă îmbrac?

— Vino cât de dezbrăcată îţi permite legea.

Aproape că m-am înecat.

— Nu ştiam că te dai în vânt după muzică, am spus, când mi-am recăpătat respiraţia.

— Când stăteam în Portland, cântam la bass într-o formaţie care se chema Geezer. Sper să mă remarce cineva din zonă. Intenţionez să caut talente locale duminică noapte.

— Sună bine, am minţit. O să fiu acolo.

Puteam să dau oricând înapoi. Un scurt mesaj putea rezolva asta. În acel moment nu mă interesa decât să fac în aşa fel încât Scott să nu aibă de ce să-mi spună în faţă că eram o fraieră maniaco-depresivă.

Am luat-o în direcţii opuse, iar eu am găsit-o pe Vee aşteptându-mă la masă, în vreme ce jumătate din gogoaşa mea era deja mâncată.

— Să nu-mi spui că nu te-am avertizat, a zis ea, văzând că privirea mi s-a oprit asupra gogoşii. Ce voia Scott?

— M-a invitat la un duel între formaţii.

— Oh, Doamne!

— Pentru ultima dată îţi repet, nu vreau să mă răzbun.

— Cum spui tu.

— Nora Grey?

Eu şi Vee ne-am ridicat privirile şi am văzut una dintre angajatele cofetăriei stând în dreptul mesei noastre. Era îmbrăcată în uniformă: un tricou polo mov, de care era prinsă o legitimaţie asortată pe care era scris numele ei, Madeleine.

— Scuză-mă, tu eşti Nora Grey? m-a întrebat ea a doua oară.

Ţinea la piept un plic de Manila, pe care mi l-a întins.

— Asta e pentru tine.

— Ce este? am întrebat, luând plicul.

— Adineauri a venit aici un tip şi m-a rugat să ţi-l dau, a zis ea, ridicând din umeri.

— Ce tip? a întrebat Vee, lungindu-şi gâtul în stânga şi în dreapta.

— A plecat deja. A spus că e important ca Nora să primească plicul. Am crezut că poate este prietenul tău. Odată, un tip a comandat un buchet de flori la noi şi ne-a spus să-l dăm iubitei lui, care stătea la masă, în colţul din spatele cofetăriei.

A arătat cu degetul înspre locul respectiv şi a zâmbit.

Mi-am strecurat degetul pe sub sigiliu şi am aruncat un ochi înăuntru. Se vedeau o foaie de hârtie şi un inel mare. Nimic altceva.

I-am aruncat o privire lui Madeleine. Avea pe gât urme de făină.

— Eşti sigură că e pentru mine?

— Tipul a arătat cu degetul spre tine şi mi-a spus: „Dă-i ăsta Norei Grey“. Tu eşti Nora Grey, nu-i aşa?

Am băgat mâna în plic, dar Vee m-a atins pe braţ.

— Nu te supăra, i-a spus lui Madeleine, dar am vrea să rămânem singure.

— De la cine crezi că e? am întrebat-o pe Vee, după ce Madeleine s-a îndepărtat şi nu ne mai putea auzi.

— Nu ştiu, dar mi s-a făcut pielea de găină când ţi l-a dat.

La auzul cuvintelor lui Vee, am simţit un fior pe şira spinării.

— Crezi că e de la Scott?

— Nu ştiu. Ce e în plic? a întrebat ea şi s-a strecurat în scaunul de lângă mine să vadă mai bine.

Am scos inelul şi ne-am uitat la el în tăcere. Îmi puteam da seama dintr-o singură privire că mi-ar fi fost larg chiar şi pe

degetul mare – deci era clar inelul unui bărbat. Era din fier, iar pe partea de sus, unde de obicei se găsea o piatră, era un sigiliu cu o mână încleştată, un pumn ameninţător. Partea de sus era carbonizată şi părea să fi fost pusă pe foc la un moment dat.

— Ce dracu..., a început Vee.

S-a oprit în momentul în care am scos şi foaia de hârtie, pe care cineva mâzgălise cu un creion negru:

INELUL ÎI APARŢINE MÂINII NEGRE. EL ŢI-A OMORÂT TATĂL.

Capitolul 8

Vee a fost prima care a sărit din scaun.

Am urmat-o în goană înspre uşa de la intrare a cofetăriei şi am ieşit afară în soarele orbitor. Ferindu-ne ochii, ne-am uitat în susul şi în josul falezei. Am fugit până jos, pe plajă, unde am făcut acelaşi lucru. Plaja era plină de oameni, dar nu am văzut nici măcar un chip cunoscut.

Inima îmi bătea puternic şi am întrebat-o pe Vee:

— Crezi că a fost o glumă?

— Eu nu râd.

— Să fi fost Scott?

— Poate. În fond, tocmai a trecut pe aici.

— Sau Marcie?

Marcie era prima persoană care îmi venea în minte, pentru că numai ea ar fi putut să fie atât de nechibzuită încât să facă aşa ceva.

Vee mi-a aruncat o privire sfredelitoare.

— Poate, ca să te necăjească.

Dar oare Marcie era chiar atât de crudă? Şi s-ar fi ostenit ea oare să facă asta? Ceea ce se întâmplase era mult mai complicat decât o simplă replică aruncată la întâmplare. Biletul, inelul, chiar şi felul în care le primisem. Totul părea să fi fost plănuit. Marcie era genul de persoană care se plictisea după ce punea cinci minute la cale ceva.

— Hai să dăm de cap chestiei ăsteia, a spus Vee, îndreptându-se spre intrarea în cofetărie.

Ajunsă înăuntru, a luat-o deoparte pe Madeleine.

— Trebuie să vorbim. Cum arăta tipul? Era scund? Înalt? Brunet? Blond?

— Purta o pălărie şi ochelari de soare, a răspuns Madeleine, aruncând pe furiş priviri înspre ceilalţi angajaţi ai cofetăriei, a căror atenţie începuse să se îndrepte înspre Vee.

— De ce întrebi? Ce era în plic?

— Poţi mai mult de atât, a continuat Vee. În ce era îmbrăcat, mai exact? Avea însemnul vreunei echipe pe pălărie? Avea păr pe faţă?

— Nu mai ţin minte, s-a bâlbâit Madeleine. Avea o pălărie neagră. Sau poate maro. Cred că era în blugi.

— Crezi?

— Haide, am intervenit, apucând-o pe Vee de braţ. Nu ţine minte. Mulţumim pentru ajutor, am spus, aruncându-i o privire.

— Ajutor? a făcut Vee. Nu ne-a ajutat cu nimic. Nu poate să primească plicuri de la tipi ciudaţi fără să ţină minte cum arătau!

— A crezut că era iubitul meu, i-am spus.

Madeleine a încuviinţat cu putere din cap.

— Chiar am crezut! Îmi pare rău! Am crezut că era un cadou! Era ceva rău în plic? Vreţi să sun la poliţie?

— Vrem să-ţi aminteşti cum arăta psihopatul ăla! a ţipat Vee.

— Purta blugi negri! a mărturisit brusc Madeleine. Ţin minte că purta blugi negri. Adică, sunt aproape sigură.

— Aproape sigură? a întrebat Vee.

Am tras-o după mine afară, pe faleză. După ceva timp, când s-a liniştit, a zis:

— Draga mea, îmi pare foarte rău pentru ce s-a întâmplat. Trebuia să mă uit mai întâi în plic. Oamenii sunt idioţi. Şi, oricine ar fi fost cel care ţi l-a dat, el e cel mai idiot dintre toţi. Le-aş arăta tuturor ce talente de ninja am dacă aş putea.

Ştiu că încerca să destindă atmosfera, însă noianul de gânduri din capul meu nu se mai sfârşea. Deja nu mă mai gândeam la moartea tatălui meu. Ajunseserăm în dreptul unei despărţituri înguste între magazine, aşa că am tras-o după mine, înghesuind-o între ziduri.

— Ascultă-mă, trebuie să vorbesc cu tine. Ieri am avut impresia că l-am văzut pe tata. Aici, pe faleză.

Vee a căscat ochii la mine, dar nu a scos un cuvânt.

— *El* era Vee, el era.

— Draga mea..., a început ea sceptică.

— Cred că e încă în viaţă.

La înmormântare, coşciugul tatălui meu avusese capacul închis. Poate că fusese făcută o greşeală, apăruse o neînţelegere, şi nu tata fusese cel care murise în acea noapte. Poate că suferea de amnezie şi de asta nu venise acasă. Poate că îl împiedica altceva. Sau altcineva...

— Nu ştiu cum să spun asta, a zis Vee, uitându-se în toate

părţile, mai puţin la mine. Dar nu cred că se întoarce.

— Atunci cum îţi explici ce am văzut? am replicat pe un ton defensiv, supărată că, dintre toţi oamenii din jurul meu, tocmai ea nu mă credea. Ochii mi s-au umplut de lacrimi, dar le-am îndepărtat repede.

— Era altcineva. Altcineva care arăta ca tatăl tău.

— Tu n-ai fost acolo. Eu l-am văzut, am ţipat, deşi nu intenţionasem să mă răstesc.

Nu aveam de gând să mă resemnez cu ce se întâmplase. Nu după toate lucrurile prin care trecusem. Cu două luni în urmă, mă aruncasem de pe grinzile din sala de sport. Ştiam că murisem. Nu puteam să neg lucrurile pe care mi le aminteam din acea seară. Şi totuşi.

Totuşi, astăzi trăiam.

Exista o şansă ca şi tata să fie în viaţă. Îl văzusem cu o zi în urmă. Chiar îl văzusem. Poate că încerca să comunice cu mine, să-mi transmită un mesaj. Voia ca eu să ştiu că trăia. Nu voia să renunţ la el.

— Nu face asta, m-a sfătuit Vee, clătinând din cap.

— Nu renunţ la el. Cel puţin nu până când aflu adevărul. Trebuie să ştiu ce s-a întâmplat în seara aia.

— Nu, nu trebuie, mi-a răspuns Vee cu hotărâre. Lasă sufletul tatălui tău să se odihnească. N-o să schimbi ce s-a întâmplat dacă răscoleşti trecutul. N-o să retrăieşti acele momente.

Să las sufletul tatălui meu să se odihnească? Dar cu mine cum rămânea? Cum aş fi putut eu să mă odihnesc fără să ştiu adevărul? Vee nu înţelegea. Nu tatăl ei fusese trimis pe lumea cealaltă într-un mod inexplicabil şi violent. Ea încă avea totul.

Mie îmi mai rămăsese doar speranţa.

Mi-am petrecut după-amiaza de duminică la bistroul lui *Enzo* în compania tabelului periodic al elementelor, concentrându-mi toată atenţia pe teme, încercând să îndepărtez orice gând despre tata sau despre plicul pe care îl primisem, în care scria că aşa-numitul Mâna Neagră era cel vinovat pentru moartea lui. Trebuia să fie o glumă. Plicul, biletul, inelul – probabil cuiva îi trecuse prin minte să-mi facă o glumă proastă. Poate lui Scott, poate lui Marcie. Dar eu nu credeam că era nici unul din ei. Scott păruse sincer când ne transmisese mie şi mamei condoleanţe. Iar Marcie, deşi era crudă, de cele mai

multe ori era imatură şi spontană.

Dacă tot stăteam la computer şi eram deja conectată la internet, am dat o căutare după Mâna Neagră. Voiam să-mi dovedesc că biletul nu avea temei. Probabil că cineva găsise inelul într-un magazin de obiecte la mâna a doua, inventase numele inteligent Mâna Neagră, mă urmărise pe faleză şi o rugase pe Madeleine să-mi înmâneze biletul. Dacă mă gândeam bine, nici măcar nu mai conta că Madeleine nu-şi mai amintea cum arăta respectivul, întrucât, cel mai probabil, acesta nici măcar nu era autorul păcălelii. Respectiva persoană oprise probabil pe cineva la întâmplare pe faleză şi îi dăduse cinci dolari să-mi trimită plicul. Asta aş fi făcut eu. Dacă aş fi fost o persoană bolnavă, cu mintea rătăcită şi care se distra rănindu-i pe alţii.

Pe ecranul computerului a apărut o pagină întreagă de linkuri cu Mâna Neagră. Primul link era al unei societăţi secrete care l-ar fi asasinat de arhiducele Franz Ferdinand al Austriei în 1914, aruncând întreaga lume în Primul Război Mondial. Următorul link făcea referire la o formaţie rock. Mâna Neagră era şi numele unui grup de vampiri dintr-un joc pe roluri. În cele din urmă, la începutul anilor 1900, o grupare italiană poreclită Mâna Neagră luase cu asalt New Yorkul. Însă nici un site nu făcea nici cea mai mică referire la Maine. În nici o imagine nu apărea vreun inel de fier, pe al cărui sigiliu să fie întipărit un pumn.

„Vezi?” mi-am spus. „O glumă.”

Dându-mi seama că ajunsesem exact la subiectul la care nu trebuia să mă gândesc, mi-am pironit privirea asupra temelor care se întindeau în faţa mea. Trebuia să mă prind cum funcţionau formulele chimice şi cum se calcula masa atomică. Se apropia primul laborator de chimie, şi, cum Marcie era partenera mea, mă pregăteam pentru ce era mai rău făcând ore suplimentare după şcoală, ca să compensez neştiinţa ei. Am introdus câteva numere în calculator, după care am transcris cu atenţie răspunsurile pe pagina deschisă a caietului meu, repetând răspunsul în gând, pentru a şterge din minte orice amintire a Mâinii Negre.

La ora cinci, am sunat-o pe mama, care era în New Hampshire.

— Voiam să văd dacă eşti bine, am spus, cum merge

treaba?

— La fel ca de obicei. La tine?

— Sunt la *Enzo*, încerc să învăţ, dar plăcinta cu mango îmi face cu ochiul.

— Acum îmi faci poftă.

— Suficient de poftă cât să vii acasă?

Mi-a răspuns cu unul dintre acele oftaturi care parcă spuneau: „Nu ţine de mine, aş vrea să pot. O să facem vafe şi plăcinte sâmbătă la prânz”.

La şase, m-a sunat Vee şi m-a convins să ne întâlnim ca să mergem la sala de fitness să facem exerciţii pe bicicletă. La şapte şi jumătate, m-a adus înapoi în faţa casei. Tocmai terminasem cu duşul şi stăteam în faţa frigiderului, căutând din priviri mâncarea pe care o pusese mama la păstrare cu o zi înainte să plece, când am auzit o bătaie puternică la uşă.

M-am uitat pe vizor. De cealaltă parte a uşii, Scott Parnell îmi arăta semnul păcii.

— Duelul formaţiilor! am exclamat, lipindu-mi o palmă de frunte.

Uitasem complet să contramandez. Am aruncat o privire înspre pantalonii de pijama cu care eram îmbrăcată şi am oftat.

După ce m-am străduit de pomană să dau puţin volum părului ud, am tras zăvorul şi am deschis uşa.

Scott mi-a analizat pantalonii de pijama.

— Ai uitat.

— Glumeşti? Am aşteptat asta toată ziua, sunt doar un pic în întârziere, am spus, arătând cu degetul înspre scări. Mă duc să mă îmbrac. Ce ar fi să... să încălzeşti nişte mâncare? E într-o cutie albastră în frigider.

Am urcat câte două scări odată, am închis uşa dormitorului şi am sunat-o pe Vee.

— Trebuie să vii la mine acum. Am nevoie de tine, m-am jelit. Sunt pe cale să merg la duelul formaţiilor cu Scott.

— Mă suni cumva ca să mă faci geloasă?

Mi-am lipit urechea de uşă. Judecând după zgomotele pe care le auzeam, Scott deschidea şi închidea dulapurile din bucătărie. Probabil că scotocea după bere sau medicamente care se eliberează numai cu prescripţie medicală. Avea să fie dezamăgit pe ambele fronturi, asta dacă nu cumva nutrea vreo speranţă total nerealistă să se facă praf cu suplimentele mele

de fier.

— Nu încerc să te fac geloasă. Nu vreau să merg singură.

— Atunci spune-i că nu poţi să mergi.

— Treaba e că... aş cam vrea să merg.

Habar n-aveam de unde se ivise şi dorinţa asta bruscă. Tot ce ştiam era că nu voiam să-mi petrec noaptea singură. Făcusem teme toată ziua, apoi mă dusesem la sală, şi ultimul lucru pe care-l doream era să stau acasă în seara aia şi să-mi citesc lista de sarcini pe care le aveam de îndeplinit la sfârşit de săptămână. Fusesem cuminte toată ziua. De fapt, cuminte toată viaţa. Meritam să mă distrez. Scott nu era cea mai bună companie din lume, dar nu era nici cea mai de lepădat persoană de pe planetă.

— Vii sau nu?

— Urăsc să recunosc asta, dar sună mult mai bine decât să conjug verbe la spaniolă la mine în cameră toată noaptea. Îl sun pe Rixon să văd dacă vrea să vină.

Am închis telefonul şi am făcut un scurt inventar al hainelor din dulap. Am hotărât să mă îmbrac într-un maiou de mătase bej, o fustă mini, colanţi de culoarea pielii şi balerini. Am stropit parfum în aer şi m-am plimbat prin mireasma lui, încercând să capăt o aromă proaspătă de grepfrut. În gândul meu, mă întrebam de ce petreceam atâta timp să mă aranjez pentru Scott. El nu făcea nimic cu viaţa lui, nu aveam nimic în comun şi majoritatea replicilor pe care ni le trântisem unul altuia fuseseră jignitoare. În plus, Patch îmi spusese să stau departe de el. Şi atunci mi-am dat seama. Exista posibilitatea ca, pe undeva în subconştient, să fiu atrasă de Scott din cauza dorinţei de a-l sfida şi de a mă răzbuna pe Patch. Şi toate astea mă duceau cu gândul înapoi la Patch.

După cum vedeam eu lucrurile, puteam să fac două chestii: să stau acasă şi să-l las pe Patch să-mi dicteze cursul vieţii ori să mă rup de fata cuminte care mergea la şcoala de duminică şi să mă distrez. Şi, deşi nu eram pregătită s-o recunosc, speram ca Patch să afle că mă duceam la duelul formaţiilor cu Scott. Speram să înnebunească la gândul că eu ieşeam cu altcineva.

După ce am luat această hotărâre, mi-am lăsat capul în jos, mi-am uscat un pic părul, cât să dau volum buclelor, şi am intrat ca o adiere în bucătărie.

— Sunt gata, l-am anunţat pe Scott.

M-a examinat pentru a doua oară în acea seară din cap până în picioare, însă de data asta m-am simţit mult mai încrezătoare în mine însămi.

— Arăţi bine, Grey, a făcut.

— Şi tu, i-am spus, încercând abordarea prietenoasă.

Aveam însă emoţii, ceea ce era ridicol, având în vedere că era vorba despre Scott. Eram prieteni. Nici măcar prieteni. Cunoştinţe.

— Intrarea e zece dolari.

Am rămas o clipă nemişcată.

— Aha, bine. Ştiam asta. Putem să ne oprim la un bancomat pe drum?

În cont aveam cincizeci de dolari, banii pe care îi primisem de ziua mea. Deja îi transferasem cu gândul în fondul de economii pentru decapotabilă, dar dacă retrăgeam zece nu însemna că se ducea totul pe apa sâmbetei. Oricum, în ritmul ăsta nu aveam să cumpăr maşina nici până la douăzeci şi cinci de ani.

Scott a azvârlit pe masă un permis de conducere de Maine, pe care era copiată fotografia mea din registrul anual al liceului.

— Eşti gata, Marlene?

Marlene?

— Nu glumeam când am vorbit despre actul de identitate fals. Doar nu te gândeşti să dai înapoi, nu?

A rânjit de parcă ar fi ştiut exact cât de tare îmi crescuse pulsul la simplul gând de a folosi un act fals şi probabil că ar fi pus pariu pe toţi banii pe care-i avea că aş fi dat înapoi în cinci secunde. Patru, trei, doi...

Am luat actul de pe masă.

— Gata sunt.

Scott a traversat centrul Coldwaterului, a ajuns în partea cealaltă a oraşului, după care a coborât câteva drumuri şerpuitoare şi a trecut peste şinele de cale ferată. A parcat în dreptul unei hale de cărămidă de patru etaje, pe care se încolăceau ierburi căţărătoare. La intrare era o mulţime de oameni care stătea la coadă. Din câte îmi puteam da eu seama, ferestrele fuseseră astupate din interior cu hârtie neagră, însă prin crăpăturile pe care fâşiile de bandă adezivă nu reuşiseră să

le acopere puteam întrezări lumina stroboscoapelor. Deasupra uşii de la intrare era atârnată o plăcuţă pe care pâlpâia numele localului scris cu litere strălucitoare şi albastre: „POŞETA DIAVOLULUI”.

Mai fusesem odată în partea aceea a oraşului, în clasa a patra, când părinţii mei ne duseseră pe mine şi pe Vee la o casă bântuită, special aranjată pentru Halloween. Nu mai fusesem niciodată la Poşeta Diavolului, dar, dintr-o singură privire, mi-am dat seama că mama ar fi preferat ca lucrurile să fi rămas aşa. Mi-am amintit de descrierea pe care o făcuse Scott. Muzică tare. Mulţime zgomotoasă, dezlănţuită. Sex sălbatic în toalete.

Oh, Dumnezeule!

— Te las să cobori aici, a zis Scott, luând o curbă. Să găseşti locuri bune. Aproape de scenă, în mijloc.

M-am dat jos din maşină şi m-am aşezat la coadă. Mărturisesc cu toată sinceritatea că nu mai fusesem niciodată într-un club la care trebuia să plăteşti intrarea. De fapt, nu mai fusesem niciodată într-un club şi cu asta-basta. Viaţa mea de noapte se limitase la filme şi îngheţate împreună cu Vee.

Mi-a sunat telefonul şi am recunoscut ringtone-ul pentru apelurile de la Vee.

— Aud muzica, dar nu văd decât calea ferată şi nişte vagoane de marfă abandonate.

— Eşti la câteva străzi distanţă. Eşti cu maşina sau pe jos?

— Cu maşina.

— Vin după tine.

Am ieşit din rând. Coada se lungea de la minut la minut. Când am ajuns la capătul străzii, am dat colţul, îndreptându-mă către şinele peste care trecuse Scott ca să ajungă aici. Trotuarul era crăpat şi denivelat, lăsat în paragină de ani de zile, şi, cum erau puţine lumini pe stradă şi aşezate la mare distanţă una de cealaltă, trebuia să calc cu mare atenţie ca să nu mă împiedic şi să cad. Halele de la capătul străzii erau întunecate, iar ferestrele semănau cu nişte ochi goliţi de expresie. Dincolo de ele, se zăreau nişte case de cărămidă abandonate, acoperite cu graffiti. Acum mai bine de o sută de ani, locul acesta fusese probabil centrul Coldwaterului. Dar lucrurile se schimbaseră. Luna dădea întregului loc un aspect misterios şi arunca raze translucide pe cimitirul de clădiri.

Mi-am strâns mâinile în jurul corpului şi am mers mai

repede. La două străzi mai încolo, o siluetă s-a conturat în amestecul de întuneric şi ceaţă.

— Vee? am strigat.

Silueta se apropia de mine, cu capul plecat şi mâinile îndesate în buzunar. Nu era Vee, ci un bărbat, înalt şi subţire, lat în umeri, cu un mers care mi se părea vag cunoscut. Nu mă simţeam tocmai în largul meu să trec pe lângă un bărbat pe trotuarul acela îngust, aşa că am băgat mâna în buzunar, scotocind după mobil. Tocmai mă pregăteam să o sun pe Vee, să aflu unde era, când bărbatul a trecut pe sub un fascicul de lumină.

M-am oprit împietrită.

Fără să mă bage în seamă, a coborât un şir de trepte din dreapta lui şi a dispărut în una dintre casele abandonate.

Mi s-a ridicat părul pe spate.

— Tată?

Am început să alerg mecanic. Am traversat strada fără să-mi mai bat capul să mă uit dacă venea vreo maşină, ştiind că nu era circulaţie. Când am ajuns în dreptul casei, nu mai eram sigură că intrase, aşa că am tras de uşile duble, înalte. Erau încuiate. Am zgâlţâit mânerele, am bătut la uşă, dar nu au cedat. Punându-mi mâinile streaşină la ochi, m-am uitat prin geamurile de lângă uşă. Luminile erau stinse, dar înăuntru puteam distinge piese de mobilier acoperite cu cearşafuri albe. Inima îmi bătea să-mi sară din piept. Oare tata era viu? Oare locuise aici în tot acest timp?

— Tată! am ţipat, prin fereastră. Sunt eu, Nora!

I-am văzut pantofii făcându-se nevăzuţi pe coridorul care începea din capătul scărilor.

— Tată! am ţipat, lovind cu pumnii în sticlă. Sunt aici, afară!

M-am dat un pas în spate şi am ridicat capul, privind spre o fereastră de la etajul al doilea şi aşteptând ca umbra lui să treacă prin dreptul ei.

Intrarea din spate.

Gândul a plutit prin mintea mea, iar eu am acţionat imediat. Am coborât în grabă treptele, strecurându-mă prin pasajul îngust ce despărţea cele două case. Bineînţeles. Uşa din spate. Dacă era descuiată, aş fi putut să intru la tata…

Un fior rece îmi mângâia ceafa. Apoi mi-a coborât pe şira

spinării, paralizându-mă preţ de o clipă. Stăteam la capătul pasajului, cu ochii aţintiţi asupra curţii din spate. Tufele se legănau docile în vânt. Poarta deschisă scârţâia din balamale. M-am dat înapoi foarte încet, pentru că nu aveam de gând să mă încred în acea linişte. Nu aveam de gând să cred că nu eram singură. Mai avusesem acel sentiment, şi de fiecare dată fusesem în pericol.

Nora, nu suntem singuri. Mai e cineva aici. Du-te înapoi!

— Tată? am şoptit, iar gândurile îmi fugeau în toate direcţiile.

Du-te şi găseşte-o pe Vee. Trebuie să pleci! O să te caut din nou. Grăbeşte-te!

Nu-mi păsa ce-mi spunea; nu aveam de gând să plec până când nu aflam ce se întâmpla. Până când nu îl vedeam. Cum ar fi putut să creadă că aş fi putut să plec? Doar era acolo. Simţeam cum în mine clocotea un sentiment de uşurare, de agitaţie şi de nerăbdare care înghiţea orice urmă de frică.

— Tată? Unde eşti?

Nu auzeam nimic.

— Tată? am încercat din nou. Nu plec de aici.

De această dată a urmat un răspuns:

Uşa din spate e deschisă.

Mi-am atins capul, simţind ecoul cuvintelor lui acolo. Acum, vocea lui era un pic diferită, dar nu aş fi putut băga mâna în foc. Poate că era un pic mai rece. Mai aspră?

— Tată? am şoptit cât am putut de încet.

Sunt înăuntru.

Acum vocea lui se auzea ceva mai tare, ca un sunet adevărat. Nu o auzisem numai în gând, ci şi în urechi. M-am întors înspre casă, fiind sigură că vorbise de la fereastră. Îndepărtându-mă de aleea pietruită, mi-am lipit palma de pervazul geamului. Voiam cu disperare să fie el, dar, în acelaşi timp, mi se făcuse pielea de găină, ceea ce mă avertiza că totul ar fi putut fi o capcană. O înşelătorie.

— Tată? îmi pierdeam vocea. Mi-e frică.

De cealaltă parte a geamului o mână reflecta imaginea mâinii mele, cinci degete se aliniau cu ale mele. Verigheta de aur a tatei strălucea pe inelarul mâinii stângi. Inima îmi bătea atât de tare, încât am simţit că ameţesc. Era el. Tatăl meu era la câţiva centimetri de mine. Viu.

Vino înăuntru. N-o să-ţi fac rău. Vino, Nora!

Insistenţa cu care mă chema mă speria. Mi-am înfipt unghiile în geam, încercând să găsesc ivărul, pentru că simţeam o nevoie copleşitoare de a mă arunca în braţele lui, de a-l împiedica să mai plece vreodată de lângă mine. Lacrimile mi se scurgeau pe obraji. M-am gândit să fug până la uşa din spate, însă nu mă înduram să-l părăsesc, chiar şi pentru câteva secunde. Nu puteam să-l pierd din nou.

Mi-am răsfirat degetele, lipindu-le de data asta mai tare de geam.

— Sunt aici, tată.

Când am atins din nou fereastra, sticla a îngheţat. Fâşii minuscule de gheaţă se întindeau ca nişte ramuri pe geam, pârâind şi pocnind. Am tresărit simţind frigul acela brusc care îmi înţepa braţul, însă pielea îmi era lipită de geam. Îngheţată. Plângând, am încercat să mă eliberez, folosindu-mă de cealaltă mână. Mâna tatei a ieşit prin sticla topită şi a încătuşat-o pe a mea, strângându-mă ca să nu fug. M-a tras brutal înspre el, hainele mi s-au agăţat de cărămizi, iar braţul meu s-a făcut nevăzut de cealaltă parte a ferestrei. Singurul gând care mă străbătea era că acela nu avea cum să fie tatăl meu.

— Ajutor, am ţipat. Vee! Mă auzi? Ajutor!

Zbătându-mă, am încercat să-mi folosesc greutatea ca să opun rezistenţă. Am simţit o durere pătrunzătoare şfichiuindu-mi braţul captiv şi am văzut cu ochii minţii un cuţit, o imagine atât de intensă, încât am simţit cum capul mi se rupe în două. Nişte flăcări de foc îmi perpeleau braţul – îmi deschidea mâna cu cuţitul.

— Opreşte-te! am ţipat. Îmi faci rău!

I-am simţit prezenţa dând târcoale minţii mele, vederea lui orbind-o pe a mea. Era sânge peste tot. Era negru şi alunecos... Al meu. Am simţit gustul fierii în gură.

— Patch, am ţipat în noapte, un strigăt de teroare şi de disperare totală.

Mi-a dat drumul, mâna a dispărut, iar eu am căzut la pământ. Fără să mă gândesc, mi-am strâns bluza în jurul braţului rănit ca să opresc sângerarea, dar, spre uimirea mea, nu era strop de sânge. Nu era nici urmă de tăietură.

Mă holbam la fereastră cu respiraţia tăiată. Era perfect intactă, vedeam în ea reflexia copacului din spatele meu, care

se legăna înainte şi înapoi în adierea nopţii. M-am ridicat în grabă şi am mers împleticindu-mă înspre trotuar. Am fugit în direcţia *Poşetei Diavolului*, aruncând câte o privire înapoi la fiecare doi paşi. Mă aşteptam să-l văd pe tata – sau pe sosia lui – ivindu-se din una dintre case, cu un cuţit în mână, dar trotuarul a rămas pustiu.

M-am uitat înainte pentru a traversa strada şi aproape că m-am izbit de o siluetă de lângă mine.

— Aici erai, a spus Vee, întinzându-se spre mine să mă liniştească, căci tocmai îmi înăbuşisem un ţipăt. Nu te-am văzut. Am ajuns la *Poşeta Diavolului* şi m-am întors să te caut. Te simţi bine? Arăţi de parcă ţi-ar veni să vomiţi.

Nu mai voiam să stau la colţul străzii. Gândindu-mă la ce se întâmplase cu câteva clipe în urmă, nu puteam să-mi amintesc decât de ziua în care îl lovisem pe Chauncey cu maşina. Câteva minute mai târziu, maşina era ca nouă, fără nici o urmă de zgârietură. Dar de data asta era ceva personal. De data asta era vorba despre tata. Ochii îmi ardeau şi fălcile îmi tremurau în timp ce vorbeam.

— Cred, cred... că l-am văzut din nou pe tata.

Vee m-a luat în braţe.

— Draga mea.

— Ştiu. Nu era real, nu era real, am repetat, încercând să mă conving.

Am clipit de câteva ori la rând, străduindu-mă să opresc lacrimile care îmi înceţoşau vederea. Dar mi se păruse atât de real. Atât de real...

— Vrei să vorbeşti despre asta?

Ce era de vorbit? Eram bântuită. Cineva se distra cu mintea mea. Îşi bătea joc de mine. Un înger căzut? Un nefilim? Fantoma tatălui meu? Sau poate îmi juca feste propria minte? Nu era prima dată când îmi închipuiam că-l vedeam pe tata. Am avut impresia că încerca să comunice cu mine, dar poate că ăsta era un mecanism de autoapărare. Poate că mintea mea mă făcea să văd ceea ce refuzam să accept: acele lucruri care dispăruseră pentru totdeauna. Umplea un gol, pentru că asta era mai uşor decât să accept ce se întâmplase şi să las totul în urmă.

Orice s-ar fi întâmplat în acea casă nu fusese real. Nu fusese tatăl meu. El nu mi-ar fi făcut rău niciodată. Mă iubea.

— Hai să ne întoarcem la *Poşeta Diavolului*, am propus, cu o voce tremurată.

Voiam să mă îndepărtez de casă cât mai repede posibil. Mi-am repetat încă o dată că, indiferent cine ar fi fost persoana pe care o văzusem acolo, nu era tatăl meu.

Ecoul zăngănitului, clinchetul şi vaietul tobelor şi al chitarelor care repetau pentru concert se distingea din ce în ce mai clar şi, deşi frica nu mă părăsise, simţeam cum bătăile inimii îşi reveneau la normal. Mă linişteam la gândul că aveam să mă pierd în hală într-o aglomeraţie de trupuri lipite unele de celelalte. În ciuda celor întâmplate, nu voiam să mă duc acasă şi să stau singură. Voiam să mă strecor în mijlocul mulţimii. Unde erau mulţi era putere.

Vee m-a prins de încheietură şi m-a forţat să mă opresc din mers.

— Aia e cine cred eu că e?

Puţin mai sus pe stradă, Marcie Millar se urca într-o maşină. Arăta de parcă şi-ar fi strecurat corpul într-o fâşie neagră de pânză, suficient de scurtă cât să-i descopere jartierele de dantelă neagră. Avea cizme înalte, peste genunchi, şi o pălărie neagră. Însă nu costumaţia ei mi-a atras atenţia, ci maşina. Un jeep Commander de un negru strălucitor. Motorul a pornit, iar jeepul s-a pus în mişcare, dând colţul şi făcându-se nevăzut.

Capitolul 9

— Dumnezeule mare, a şoptit Vee. Chiar am văzut-o pe Marcie cum se urca în jeepul lui Patch?

Am deschis gura să spun ceva, dar mă simţeam de parcă cineva şi-ar fi înfipt unghiile în gâtul meu.

— Oare mi s-a părut doar mie, a întrebat Vee, sau chiar puteai să-i vezi chiloţii tanga roşii de sub rochie?

— *Aia* nu era o rochie, am precizat, sprijinindu-mă de peretele unei clădiri.

— Încercam să fiu optimistă, dar ai dreptate. Chiar nu era o rochie. Era un top pe care şi l-a tras puţin ca să-şi acopere fundul osos. Doar gravitaţia îl mai ţinea mai jos de talie.

— Cred că mi se face greaţă, am zis, simţind cum unghiile care mi se înfigeau în gât coborau acum înspre stomac.

Vee m-a luat de umeri, silindu-mă să mă aşez pe trotuar.

— Respiră adânc!

— Iese cu Marcie.

Vestea era atât de oripilantă, încât părea incredibilă.

— Marcie e o uşuratică, a pus lucrurile la punct Vee. Ăsta-i singurul motiv. E o nesimţită, o vicleană.

— Mi-a spus că nu e nimic între ei.

— Patch are multe calităţi, dar onestitatea nu-i una dintre ele.

Am clipit în direcţia în care dispăruse jeepul. Am simţit un impuls inexplicabil de a o lua la goană după ei şi de a face ceva ce speram că aveam să regret – cum ar fi fost să o sugrum pe Marcie cu chilotul ei tanga imbecil.

— Nu e vina ta, a spus Vee, el e nenorocitul care a profitat de tine.

— Vreau acasă, am şoptit, iar vocea îmi era amorţită.

Chiar în acel moment, o maşină de poliţie a parcat în dreptul intrării în club. Un poliţist înalt, sfrijit, în pantaloni negri cu dungă şi cămaşă şi-a făcut apariţia. Strada era foarte aglomerată, dar l-am recunoscut imediat. Era detectivul Basso. Mă mai trezisem la un moment dat în jurisdicţia lui şi nu aveam nici un chef ca istoria să se repete. Mai ales pentru că eram mai

mult ca sigură că nu eram una dintre persoanele lui preferate.

Detectivul Basso şi-a croit drum dând din umeri până la capătul cozii, şi-a fluturat insigna pe sub nasul bodyguardului şi a intrat în club fără să încetinească pasul.

— Uau, a spus Vee. Ăla era poliţist?

— Da, şi e prea bătrân, aşa că nici măcar nu te gândi. Vreau să merg acasă. Unde ai parcat?

— Nu pare să aibă mult peste treizeci de ani. De când sunt tipii de treizeci de ani prea bătrâni?

— Este detectivul Basso. M-a interogat după incidentul ăla cu Jules de la şcoală.

Îmi plăcea la nebunie că, de fiecare dată când vorbeam despre asta, îi spuneam incident, în loc să-i rostesc numele adevărat: tentativă de omor.

— Basso, îmi place numele. E scurt şi sexy, exact ca numele meu. Te-a percheziţionat?

Am ţintuit-o cu privirea, dar ea încă se uita la uşa prin care intrase poliţistul.

— Nu. Mi-a pus întrebări.

— Nu mi-ar displăcea să-mi pună cătuşe. Dar nu-i spune lui Rixon.

— Hai să mergem! Dacă a venit poliţia, o să se întâmple ceva rău.

— Rău este al doilea prenume al meu, a spus ea, luându-mă de braţ şi târându-mă spre uşa de la intrare.

— Vee...

— Probabil că sunt vreo două sute de oameni înăuntru. E întuneric. Doar n-o să te recunoască tocmai pe tine din toată mulţimea aia. Asta dacă îşi mai aminteşte cine eşti. Probabil că a şi uitat de tine. În plus, n-o să te aresteze; nu faci nimic ilegal. Ei bine, cu excepţia fazei cu actul fals, dar toţi fac asta. Şi, dacă ar fi vrut să facă o razie, ar fi adus întăriri. Un singur poliţist nu poate să se pună cu toată gloata asta.

— De unde ştii că am acte false?

Mi-a aruncat o privire care spunea ceva de genul: „Nu sunt atât de proastă pe cât par”.

— Doar eşti aici, nu?

— Tu cum o să intri?

— La fel ca tine.

— Ai şi tu act fals? am întrebat-o, nevenindu-mi să cred.

De când?

Vee mi-a făcut cu ochiul.

— Rixon nu se pricepe numai la sărutat. Haide, să mergem! Pentru că eşti o prietenă atât de bună, nici măcar n-ar putea să-ţi treacă prin cap să-mi ceri să încalc regulile şi să ies din casă ca să fiu pedepsită pentru nimic. În plus, l-am sunat deja pe Rixon şi e pe drum.

Am oftat. Dar nu era vina lui Vee. Mie mi se păruse o idee bună să venim aici în seara asta.

— Cinci minute, doar atât.

Coada înainta repede, mulţimea se scurgea în clădire şi, deşi aş fi putut să fiu raţională, am plătit intrarea şi am urmat-o pe Vee în hala întunecată, lipicioasă şi asurzitoare. Într-un fel ciudat, mă simţeam bine să fiu înconjurată de întuneric şi de zgomot; volumul muzicii era atât de tare încât nu-ţi auzeai gândurile, ceea ce însemna că, şi dacă aş fi vrut, nu m-aş fi putut gândi la Patch şi la ce se întâmpla între el şi Marcie în acel moment.

În spate era un bar vopsit în negru, cu taburete de metal şi neoane suspendate, care atârnau de tavan. Eu şi Vee ne-am aşezat pe ultimele scaune rămase libere.

— Aveţi acte? ne-a întrebat tipul din spatele barului.

Vee a clătinat din cap.

— O cola light, te rog.

— Iar eu vreau o cola cu aromă de cireşe, am zis.

Vee m-a înghiontit şi s-a aplecat înspre mine.

— Ai văzut? Ne-a cerut actele. Cât de tare! Sunt sigură că voia să ştie cum ne cheamă, dar era prea timid să ne întrebe.

Barmanul a umplut două pahare, pe care le-a lăsat să alunece pe tejghea. S-au oprit exact în faţa noastră.

— Tare trucul, a ţipat Vee, încercând să se facă auzită peste muzică.

El i-a arătat degetul mijlociu şi s-a îndreptat spre următorul client.

— Oricum, era prea mic de înălţime pentru mine, s-a consolat ea.

— L-ai văzut pe Scott? am întrebat, ridicându-mă în scaun şi încercând să arunc un ochi prin mulţime.

Avusese destul timp la dispoziţie să parcheze până acum, dar nu-l puteam vedea. Poate că nu voise să plătească parcarea

şi mersese cu maşina mai departe să găsească un loc gratis. Totuşi, dacă nu cumva parcase la patru kilometri depărtare, ceea ce era puţin probabil, ar fi trebuit să fi ajuns până acum.

— Opa! Ghici cine a intrat? Privirea lui Vee era aţintită peste umărul meu, iar expresia de pe chipul ei s-a transformat într-o căutătură mânioasă. Marcie Millar. Chiar ea.

— Am crezut că a plecat! Am simţit cum mă apucă un acces de furie. Patch e cu ea?

— Negativ.

Mi-am îndreptat umerii şi m-am ridicat şi mai mult în scaun.

— Sunt calmă. Pot să fac faţă. Cel mai probabil, nici măcar n-o să ne vadă. Şi, chiar dacă ne vede, n-o să vină să vorbească cu noi. Şi chiar dacă nu credeam nici un cuvânt din ce spuneam, am adăugat: Probabil că există un motiv absurd pentru care s-a urcat în jeepul lui.

— Şi există şi un motiv la fel de absurd pentru care are acum şapca lui pe cap?

Mi-am proptit mâinile în bar şi mi-am răsucit scaunul. Era clar. Marcie îşi croia drum cu coatele prin mulţime, iar coada ei blondă de cal se ivea de sub şapca lui de baseball. Dacă asta nu era o dovadă că erau împreună nu ştiu ce altceva ar fi putut fi.

— O omor, i-am spus lui Vee, întorcându-mă înapoi cu faţa la bar, înşfăcând paharul de cola şi simţind cum mi se ridică sângele în cap.

— Bineînţeles. Şi iată şansa ta. Vine direct înspre noi.

O clipă mai târziu, Marcie îi poruncise tipului de lângă mine să se dea jos de pe scaun, iar ea se cocoţase pe el. Şi-a scos şapca lui Patch, şi-a scuturat părul, după care a lipit şapca de faţă, trăgând aer în piept.

— Nu-i aşa că miroase incredibil?

— Hei, Nora, a zis Vee, Patch nu avea păduchi săptămâna trecută?

— Ce să fie? a întrebat retoric Marcie. Iarbă proaspăt tăiată? Un condiment exotic? Sau poate... mentă?

Am trântit paharul un pic prea tare pe masă şi am vărsat câţiva stropi pe bar.

— Faci un gest foarte ecologist, i-a spus Vee lui Marcie, reciclezi gunoaiele de care nu mai are nevoie Nora.

— E un gunoi sexy, categoric mai bun decât unul gras, a

răspuns Marcie.

— Vezi cât de grasă e asta, i-a întors-o Vee, luând paharul meu de cola şi îndreptându-l pe furiş înspre Marcie.

Însă cineva din mulţime s-a împins în Vee, aşa că paharul de cola care o viza pe Marcie ne-a împroşcat pe toate trei.

— Uite ce ai făcut, a spus Marcie şi a sărit de pe scaun atât de repede, încât l-a răsturnat.

A şters iute pata de cola din poală.

— Rochia asta e de la Bebe! Ştii cât costă? Două sute de dolari!

— Nu mai valorează atât, a calmat-o Vee. Şi nu înţeleg de ce te plângi. Fac pariu că ai furat-o din magazin.

— Da? Şi? Unde vrei să ajungi cu asta?

— În cazul tău, ceea ce vezi e ceea ce primeşti. Iar eu văd ieftin. Şi nimic nu e mai ieftin decât să furi din magazin.

— Şi nimic nu e mai gras ca o bărbie dublă.

— Eşti moartă! M-ai auzit? Moartă! a făcut Vee, mijindu-şi ochii.

Marcie şi-a întors privirea înspre mine.

— Apropo, Nora, m-am gândit că poate ai vrea să ştii. Patch s-a despărţit de tine pentru că nu erai destul de uşuratică.

Vee a pocnit-o pe Marcie în moalele capului cu poşeta.

— Pentru ce a fost asta? a ţipat Marcie, apucându-se cu mâinile de cap.

Vee i-a mai dat una în ureche. Marcie s-a lăsat pe spate, uluită. Începuse să-şi mijească ochii.

— Tu..., a murmurat ea.

— Încetaţi! am ţipat, despărţindu-le şi ridicând mâinile în aer, în semn de pace.

Atrăsesem atenţia, iar oamenii începeau deja să se adune în jurul nostru, devenind din ce în ce mai interesaţi de o eventuală bătaie între fete. Puţin mă interesa ce i se întâmpla lui Marcie, dar Vee era o problemă cu totul diferită. Probabil că, dacă s-ar fi luat la bătaie, detectivul Basso ar fi dus-o la secţia de poliţie. Şi, pentru că ieşise pe furiş din casă, nu cred că părinţii ei ar fi fost foarte încântaţi să afle că stătuse şi în arest.

— Hai să ne retragem. Vee, du-te şi ia maşina! Ne vedem afară.

— M-a făcut grasă. Merită să moară. Chiar tu ai spus asta, a ripostat Vee, gâfâind.

— Şi cum ai de gând să mă omori? a replicat Marcie rânjind. O să te aşezi pe mine?

Acela a fost momentul în care lucrurile au scăpat de sub control. Vee şi-a înşfăcat propria cola de pe bar şi şi-a ridicat braţul, ţintind înspre Marcie. Aceasta s-a întors să fugă, dar s-a împiedicat de scaunul pe care îl răsturnase şi s-a întins pe jos. M-am repezit înspre Vee, încercând să anihilez orice altă formă de violenţă, când cineva m-a lovit în picior de la spate. Am căzut, iar peste câteva clipe Marcie s-a căţărat pe mine.

— Asta e pentru că mi l-ai furat pe Tod Berot în clasa a cincea, a spus ea, dându-mi un pumn în ochi.

Am urlat şi mi-am acoperit ochiul cu mâna.

— Tod Berot? am ţipat. Despre ce vorbeşti? Asta a fost în clasa a cincea.

— Şi asta e pentru că ai lipit poza aia, în care aveam un coş gigantic pe bărbie pe prima pagină a ziarului şcolii, anul trecut!

— N-am fost eu!

Bine, poate că avusesem şi eu un cuvânt de spus în alegerea pozelor, dar nu fusesem singura. Dar acum serios, Marcie îmi purta ranchiună pentru asta? Nu era cam mult să porţi pică cuiva pentru ceva ce se întâmplase cu mai bine de un an în urmă?

— Şi asta e pentru vaca de prietenă a ta, a ţipat Marcie.

— Eşti nebună!

De data asta, am parat lovitura şi am reuşit să apuc cel mai apropiat taburet de picior şi să-l întorc înspre ea.

Marcie a azvârlit taburetul la o parte. Înainte să apuc să mă ridic, a smuls băutura unui trecător din mână şi mi-a turnat-o în cap.

— Ochi pentru ochi, a spus ea. Mă umileşti, te umilesc şi eu.

Mi-am şters cola de pe faţă. Mă durea ochiul, acolo unde mă pocnise Marcie. Simţeam cum mi se întindea vânătaia pe sub piele, tatuându-mă în nuanţe de albastru şi violet. Mi se scurgea cola din păr, cea mai frumoasă bluză a mea era făcută ferfeniţe, iar eu eram cu moralul la pământ, înfrântă... şi respinsă. Patch era acum cu Marcie Millar. Iar Marcie tocmai scosese asta în evidenţă.

Sentimentele mele nu au fost o scuză pentru ce am făcut

mai apoi, dar au acţionat în mod evident ca un catalizator. Habar n-aveam cum să mă bat, dar mi-am încleştat pumnii şi am pocnit-o pe Marcie în maxilar. Preţ de o clipă, o expresie de surprindere i s-a întipărit pe chip. S-a îndepărtat de mine, ţinându-se de falcă cu ambele mâini, holbându-se la mine. Înflăcărată de mica mea victorie, m-am azvârlit asupra ei, dar fără izbândă, căci m-a prins cineva de umeri şi m-a ridicat de la podea.

— Pleacă de aici, acum, mi-a şoptit Patch în ureche, târându-mă înspre uşă.

— O s-o omor, am spus, zbătându-mă să scap din strânsoarea lui.

Mulţimea ne-a înconjurat, scandând:

— Bătaie! Bătaie! Bătaie!

Patch i-a dat la o parte şi m-a târât după el. În spatele lui, Marcie s-a ridicat şi mi-a arătat degetul mijlociu. Râmjea arogant şi îşi arcuise sprâncenele. Mesajul era clar: „Hai să văd ce poţi”.

Patch m-a predat lui Vee, după care s-a întors şi a prins-o pe Marcie de braţ. Înainte să apuc să văd în ce parte au luat-o, Vee m-a târât după ea, luptându-se cu mine până la cea mai apropiată ieşire. Am ajuns în stradă.

— Oricât de distractiv era să te văd luându-te la bătaie cu Marcie, m-am gândit că probabil nu merita să petreci o noapte în arest pentru asta, a zis Vee.

— O urăsc! am ţipat, iar vocea mea părea isterică.

— Detectivul Basso se învârtea prin mulţime când Patch te-a luat de pe ea. M-am gândit că atunci trebuia să acţionez.

— Unde a dus-o pe Marcie? L-am văzut pe Patch când a luat-o.

— Contează? Să sperăm că o să-i ia poliţia pe amândoi.

Pantofii noştri scârţâiau pe pietriş în timp ce alergam pe alee înspre locul în care parcase Vee. Luminile roşii-albastre ale unei patrule de poliţie s-au întrezărit în capătul aleii, iar eu şi Vee ne-am lipit de peretele halei.

— A fost palpitant, a spus Vee, odată ajunse în maşină.

— Da, sigur, sigur, am murmurat printre dinţi.

— Ai un gust foarte bun. Mi se face sete când îţi simt mirosul de cola cu aromă de cireşe, a spus Vee lingându-mi braţul.

— E numai vina ta! am răbufnit. Tu ai aruncat sticla mea

de cola în Marcie! Dacă n-ai fi fost tu, nu ne-am fi luat la bătaie.

— Bătaie? Ai stat pur şi simplu acolo şi ai încasat-o. Ar fi trebuit să-l rogi pe Patch să te înveţe nişte mişcări înainte să te desparţi de el.

Îmi suna telefonul. Am scotocit nervoasă după el prin geantă.

— Ce e? m-am răstit.

Când am văzut că nu răspunde nimeni, mi-am dat seama că eram atât de nervoasă, încât confundasem tonul de mesaj cu cel de apel.

Mă aştepta un mesaj necitit de la un număr necunoscut: „STAI ACASĂ ÎN SEARA ASTA“.

— E înspăimântător, a zis Vee, aplecându-se într-o parte să citească. Cui i-ai dat numărul tău?

— Probabil că e greşeală. Voia să-l trimită altcuiva.

Bineînţeles că mă gândeam la casa de la periferie, la tata, la viziunea pe care o avusesem, în care el îmi deschidea braţul cu cuţitul.

— Poate că e de la Patch, a presupus Vee.

— Nu mi-a mai apărut numărul lui ca necunoscut până acum. E o glumă.

Ce bine ar fi fost să pot să cred asta.

— Putem să mergem? Am nevoie de un analgezic.

— Cred că ar trebui să-l sunăm pe detectivul Basso. Poliţiştii adoră poveştile astea cu hărţuitori înfricoşători.

— Vrei să-l suni doar ca să flirtezi cu el.

Vee a băgat maşina în viteză.

— Încercam doar să fiu de ajutor.

— Poate ar fi trebuit să faci asta acum zece minute, când mi-ai vărsat paharul pe Marcie.

— Măcar am îndrăznit s-o fac.

M-am întors în scaun, fixând-o cu privirea.

— Mă acuzi că n-am înfruntat-o pe Marcie?

— Ţi-a furat prietenul, nu-i aşa? Jur că şi pe mine mă sperie de moarte, dar, dacă Marcie mi-ar fi furat mie prietenul, ar trebui să-mi plătească înzecit.

Mi-am îndreptat degetul spre stradă.

— Condu!

— Ştii ce? Chiar ai nevoie de un prieten. Îţi trebuie câteva ore de giugiuleală bună, de modă veche, ca să te mai relaxezi

un pic.

De ce credeau toţi că aveam nevoie de un prieten? Nu îmi trebuia un nou iubit. Prietenul pe care îl avusesem îmi ajunsese pentru o viaţă. Băieţii nu erau buni decât să frângă inimile.

Capitolul 10

O oră mai târziu, mi-am pregătit o gustare târzie constând în cremă de brânză întinsă pe biscuiţi săraţi de graham, am făcut ordine în bucătărie şi m-am uitat un pic la televizor. Mesajul pe care îl primisem ceva mai devreme, care mă avertiza să stau acasă în seara aceea, încă bântuia prin colţurile ascunse ale minţii mele. Fusese uşor să nu mă gândesc la asta ori să consider totul o greşeală sau o glumă cât timp fusesem în siguranţă în maşina lui Vee, însă acum, când rămăsesem singură, nu mă mai simţeam nici pe departe la fel de încrezătoare. Mă gândisem să ascult nişte Chopin ca să rup liniştea din casă, dar nu voiam să-mi bruiez auzul. Ultimul lucru de care aveam nevoie era să se furişeze cineva prin spatele meu...

„Revino-ţi!" mi-am poruncit. „Nimeni nu se furişează în spatele tău."

După ceva vreme, când la televizor nu mai era nimic interesant, am urcat scările înspre dormitor. Camera mea era curată din toate punctele de vedere, aşa că mi-am aranjat hainele din şifonier în funcţie de culoare, încercând să-mi fac de lucru ca să nu adorm. Dacă m-ar fi luat somnul, aş fi devenit foarte vulnerabilă, aşa că încercam să amân momentul cât de mult puteam. Am şters praful de pe birou, după care mi-am aşezat cărţile în ordine alfabetică. M-am liniştit spunându-mi că nu urma să mi se întâmple nimic rău. Probabil aveam să mă trezesc a doua zi dimineaţă şi să-mi dau seama cât de ridicolă fusese toată această teamă.

Dar poate totuşi mesajul fusese trimis de cineva care voia să-mi taie gâtul în somn. Într-o noapte atât de sinistră ca asta nimic nu era prea greu de crezut.

Un pic mai târziu, m-am trezit în întuneric. Draperiile din celălalt colţ al dormitorului se unduiau în bătaia ventilatorului. Era îngrozitor de cald, iar maioul meu elastic şi boxerii băieţeşti mi se lipeau de piele, dar eu eram prea ocupată să-mi imaginez scenarii îngrozitoare ca să mă gândesc să întredeschid fereastra.

Uitându-mă dintr-o parte în alta, am aruncat o privire înspre limbile ceasului. Era trei fără câteva minute.

Partea dreaptă a craniului îmi pulsa violent, iar ochiul mi-era închis şi umflat. Am aprins toate luminile din casă, am coborât în picioarele goale până la frigider şi am băgat nişte cuburi de gheaţă într-o pungă. Mi-am făcut curaj să mă uit în oglinda de la baie şi am oftat. O vânătaie de toată frumuseţea, roşie cu mov, mi se întindea din dreptul sprâncenei până pe obraz.

„Cum ai putut să laşi să se întâmple aşa ceva? mi-am întrebat reflexia. Cum ai putut s-o laşi pe Marcie să te caftească?”

Am luat tubul de analgezice din dulapul de la baie, am înghiţit ultimele două pastile şi m-am cuibărit la loc în pat. Gheaţa îmi înţepa pielea din jurul ochilor şi îmi umplea trupul de fiori. În timp ce aşteptam ca analgezicele să-şi facă efectul, mă luptam cu imaginea pe care o aveam în minte: Marcie urcându-se în jeepul lui Patch. Imaginea revenea, se derula, după care o lua la nesfârşit de la capăt. Eu mă zbăteam şi mă zvârcoleam în pat, acoperindu-mi faţa cu perna ca s-o îndepărtez, dar imaginea continua să revină, necăjindu-mă.

Probabil că a trecut vreo oră până când creierul meu s-a plictisit să se gândească la tot felul de modalităţi, care mai de care mai inventive, de a-i ucide pe Marcie şi pe Patch, şi am adormit.

M-am trezit auzind cum trăgea cineva un zăvor.

Am deschis ochii şi am descoperit că vedeam la fel de înceţoşat, în nuanţe alb-negru cam şterse, ca în visul în care mă întorceam în timp cu câteva sute de ani, în Anglia. Am încercat să clipesc des, să mă trezesc şi să-mi recapăt vederea, însă universul meu a păstrat culoarea gheţii şi a fumului.

Am auzit cum se deschidea uşor, cu un scârţâit lugubru, uşa de la intrare.

Mama urma să vină acasă abia sâmbătă dimineaţă, aşa că nu avea cum să fie ea. Era cineva care nu avea ce să caute aici.

Am aruncat o privire prin cameră, căutând un obiect pe care l-aş fi putut folosi ca armă. Pe noptieră erau aşezate în ordine câteva rame de fotografii, lângă o veioză ieftină luată de la farmacie.

Auzeam paşii care călcau uşor pe podeaua de lemn tare a

foaierului. Câteva secunde mai târziu, au ajuns în dreptul scărilor.

Intrusul nu s-a oprit nici măcar o clipă să asculte dacă nu cumva fusese auzit. Ştia exact unde mergea. Rostogolindu-mă fără să scot un sunet şi dându-mă jos din pat, am înşfăcat colanţii pe care îi aruncasem pe podea. I-am strâns în palme şi mi-am lipit spatele de peretele de lângă uşă. Broboane lipicioase de sudoare mi se scurgeau pe piele. Era atât de linişte, încât îmi auzeam respiraţia.

A trecut pragul uşii, iar eu m-am năpustit asupra lui, prinzându-l de gât cu un crac al colantului şi trăgând de el cu toată puterea. Ne-am zbătut preţ de o clipă, după care mi-am pierdut echilibrul şi m-am împiedicat, dând nas în nas cu Patch.

Se uita când la colanţii pe care mi-i confiscase, când la mine.

— Vrei să-mi spui ce se întâmplă?

— Ce cauţi aici? l-am întrebat pe un ton acuzator, gâfâind. Apoi am pus lucrurile cap la cap. Mesajul de mai devreme era de la tine? Cel în care îmi spuneai să stau acasă diseară? De când ai alt număr?

— A trebuit să-mi iau altul. Altul mai sigur.

Nici nu voiam să ştiu. Ce fel de persoană era atât de secretoasă? Oare se temea că i-ar fi putut cineva asculta convorbirile? Şi cine ar fi putut face asta? Arhanghelii?

— Ţi-a trecut vreodată prin cap să ciocăneşti la uşă? am întrebat, cu inima încă bătându-mi să-mi sară din piept. Am crezut că e altcineva.

— Aşteptai pe altcineva?

— Da, cum să nu!

Pe un psihopat care-mi trimitea mesaje anonime spunându-mi să mă pregătesc pentru el.

— E trecut de trei, a remarcat Patch. Oricine ar fi fost persoana pe care o aşteptai nu pare prea interesantă, căci ai adormit! mi-a trântit-o el. Încă dormi, de fapt.

După ce a rostit acele cuvinte, o expresie de satisfacţie i s-a întipărit pe chip. A devenit chiar mai liniştit, de parcă un lucru care îl pusese multă vreme în încurcătură îşi găsise în sfârşit rezolvarea.

Am clipit. Încă dormeam? Despre ce vorbea? Stai un pic! Da, bineînţeles. Asta explica de ce culorile erau atât de şterse,

de ce vedeam în alb-negru. Patch nu era, de fapt, în dormitorul meu – era în visul meu.

Dar îl visam sau intrase el intenţionat în visul meu? Oare aveam amândoi acelaşi vis?

— Ca să nu rămâi pe dinafară, am adormit aşteptându-l pe... Scott, am spus, fără să am nici cea mai vagă idee de ce spusesem aşa ceva.

Poate că vorbise gura fără mine.

— Scott, a repetat el.

— Nu începe! Am văzut-o pe Marcie urcându-se în jeepul tău.

— Avea nevoie s-o duc undeva.

Mi-am pus mâinile în şold.

— Unde s-o duci?

— Nu unde crezi tu, a şoptit.

— Da, sigur! Ce culoare aveau chiloţii ei?

Era un test pe care chiar speram să-l pice.

Nu a răspuns, dar expresia de pe chipul lui îmi spunea că nu picase. ,

M-am aruncat în pat, am înşfăcat o pernă şi am aruncat-o în el. S-a dat un pas într-o parte, iar perna s-a lovit de perete.

— M-ai minţit, am izbucnit. Mi-ai spus că nu e nimic între tine şi Marcie, dar, când nu e nimic între doi oameni, nu fac schimb de haine şi nu se urcă unul în maşina celuilalt noaptea târziu îmbrăcaţi în nişte chestii care ar putea fi uşor confundate cu articole de lenjerie!

Brusc mi-am dat seama cu ce eram eu îmbrăcată – sau, mai bine zis, de cât eram de dezbrăcată. Stăteam la câţiva centimetri de Patch în nimic mai mult decât un maiou strâmt şi o pereche de boxeri băieţeşti. Ei bine, nu puteam face prea multe în legătură cu asta, nu-i aşa?

— Schimb de haine?

— Purta şapca ta!

— Nu-i stătea bine părul.

Am rămas cu gura căscată.

— Asta ţi-a zis? Şi tu ai înghiţit minciuna asta?

— Nu e o persoană atât de rea pe cât crezi.

Chiar spusese asta? Nu-mi venea să-mi cred urechilor.

— Nu e atât de rea? am repetat, punându-mi degetul la ochi. Vezi asta? Ea mi-a învineţit ochiul Ce cauţi aici? l-am

întrebat iar, clocotind de furie, aşa cum nu mi se mai întâmplase niciodată.

Patch s-a sprijinit pe birou şi şi-a împreunat mâinile.

— Am trecut să văd cum o mai duci.

— Îţi repet, am un ochi vânăt, mersi de întrebare, m-am răţoit.

— Vrei gheaţă?

— Vreau să ieşi din visul meu!

Am înşfăcat a doua pernă de pe pat şi am azvârlit-o violent spre el. De data asta, a prins-o.

— *Poşeta Diavolului*, ochi vânăt. Te încadrezi în peisaj, a spus el, aruncându-mi perna înapoi, de parcă ar fi încercat să sublinieze cuvintele pe care tocmai le rostise.

— Îi iei apărarea lui Marcie?

— N-am nevoie s-o fac, a spus el, clătinând din cap. A ştiut să-şi poarte de grijă. Tu, pe de altă parte...

— Afară! am ţipat, arătându-i uşa.

Când am văzut că nu se mişcă, m-am năpustit asupra lui şi l-am lovit cu perna.

— Am spus să ieşi din visul meu, mincinos trădător...

Mi-a smuls perna din mână şi m-a împins până când m-a lipit cu spatele de perete, iar cizmele lui de motociclist mi-au atins degetele de la picioare. Încercam să trag aer în piept ca să-mi termin propoziţia şi să rostesc cea mai grea insultă care mi-ar fi putut trece prin cap, când Patch m-a prins de tivul boxerilor şi m-a tras şi mai aproape de el. Ochii lui erau de un negru aproape lichid. Trăgea încet şi adânc aer în piept. Am rămas aşa, agăţată între el şi perete, cu inima bătându-mi din ce în ce mai tare pe măsură ce deveneam tot mai conştientă de trupul şi de mirosul masculin de piele şi de mentă. Am simţit cum încep să las garda jos.

Deodată, fără să mă intereseze nimic altceva în afară de propria mea dorinţă, mi-am înfipt degetele în pielea lui şi l-am lipit de mine. Era atât de bine să-l simt din nou aproape. Îmi fusese atât de dor de el, dar până atunci nici nu-mi dădusem seama cât de mult.

— Să nu mă faci să regret asta, i-am spus, cu respiraţia tăiată.

— N-ai regretat niciodată ce ai simţit alături de mine.

M-a sărutat, iar eu i-am răspuns cu atâta poftă, încât am

avut impresia că aveam să-mi învineţesc buzele. Mi-am plimbat mâinile prin părul lui, strângându-l şi mai aproape de mine. Gura mea se plimba pe tot corpul lui, înfometată şi sălbatică. Toate sentimentele haotice şi încâlcite care mă bântuiseră de când ne despărţiserăm s-au evaporat, iar eu am lăsat acea nevoie înnebunitoare şi vicioasă de a fi cu el să mă înghită.

Mâinile lui se plimbau pe sub maioul meu, încolăcindu-se dibace în jurul taliei mele pentru a mă trage înspre el. Eram prinsă între perete şi corpul lui, bâjbâiam să-i deschid nasturii cămăşii şi îi mângâiam muşchii încordaţi de dedesubt.

I-am dat cămaşa jos, închizând în mintea mea acea uşă în spatele cărora sălăşluiau gândurile care îmi spuneau că fac o greşeală enormă. Nu voiam să-mi aud gândurile, mă temeam de ce avea să-mi spună cealaltă parte a mea. Ştiam că mă expuneam la şi mai multă durere, dar nu puteam să-i rezist. Nu mă puteam gândi decât că, dacă Patch era cu adevărat în visul meu, atunci acea seară avea să fie doar secretul nostru. Arhanghelii nu ne puteau vedea. Aici, toate regulile se prăbuşeau. Puteam să facem orice doream, şi nimeni avea să afle vreodată. Nimeni nu putea să afle.

Patch şi-a eliberat braţele de mânecile cămăşii, pe care a aruncat-o apoi pe jos. Mi-am plimbat degetele pe trupul lui care părea sculptat şi care îmi transmitea fiori nebuneşti. Ştiam că nu simţea nici o senzaţie fizică, dar mi-am spus că acum se lăsa purtat de iubire. De iubirea lui pentru mine. Nici nu voiam să mă gândesc că nu putea simţi atingerile mele, că poate, de fapt, întâlnirea asta nu însemna nimic pentru el. Îl doream pur şi simplu. Îl doream acum.

M-a ridicat în braţe, iar eu mi-am încolăcit picioarele în jurul lui. Am văzut cum şi-a plimbat privirea de la şifonier la pat, iar inima îmi bătea să-mi sară din piept, măcinată de dorinţă. Raţiunea mă abandonase. Nu ştiam decât că voiam să fac tot ce îmi stătea în putinţă ca să mă agăţ la nesfârşit de senzaţia aceea de euforie. Totul se întâmpla prea repede, dar ştiam cu exactitate înspre ce ne îndreptam, iar asta alina mânia rece şi distructivă care mocnise în mine toată săptămâna.

Acesta a fost ultimul meu gând, înainte să trec cu vârful degetului peste locul în care aripile i se uneau cu spatele.

Înainte să mă pot opri, memoria lui m-a înghiţit într-o clipită.

Mirosea a piele şi simţeam că stăteam pe ceva fin şi alunecos. Mi-am dat seama că eram în jeepul lui Patch înainte ca ochii mei să se poată obişnui cu întunericul. Eram pe bancheta din spate, Patch la volan, iar Marcie pe scaunul din dreapta. Avea aceeaşi rochie mulată şi cizmele înalte pe care le purtase şi cu mai puţin de trei ore în urmă.

Totul se petrecea în seara aceea. Memoria lui Patch mă întorsese în timp cu numai câteva ore.

— Mi-a distrus rochia, a spus Marcie, trăgând de materialul care i se lipise de coapse. Acum mor de frig. Şi put a cola cu aromă de cireşe.

— Vrei geaca mea? a întrebat Patch, fără să-şi ia ochii de la drum.

— Unde e?

— În spate.

Marcie şi-a desfăcut centura de siguranţă, a pus genunchiul pe cotieră şi a înşfăcat jacheta lui Patch de pe scaunul de lângă mine. După ce s-a aşezat la loc în scaun, şi-a scos rochia peste cap şi a aruncat-o pe jos, la picioare. A rămas doar în lenjerie intimă.

Mi-am înăbuşit un ţipăt de uimire.

Şi-a strecurat braţele în geaca lui Patch şi a tras fermoarul.

— Fă următoarea la stânga, i-a dat ea instrucţiuni.

— Ştiu drumul până la tine acasă, a replicat Patch, cotind la dreapta.

— Nu vreau să merg acasă, fă la stânga la a doua intersecţie.

Însă Patch a continuat să meargă înainte.

— Nu eşti prea distractiv, a mormăit Marcie, ţuguindu-şi bosumflată buzele. Nu eşti măcar curios să ştii unde voiam să mergem?

— E târziu.

— Mă refuzi? a întrebat ea, sfioasă.

— Te las acasă, apoi mă duc la mine.

— De ce nu mă iei şi pe mine?

— Poate o să te iau, într-o zi, a spus Patch.

„Ah, zău?” Voiam să-i zic vreo două lui Patch. „Mie nu-mi promisese niciodată nimic.”

— Cam vag, a replicat Marcie afectată, trântindu-şi

călcâiele pe bord şi dezgolind o porţiune bună din picioare.

Patch a rămas tăcut.

— Atunci mâine-seară, a spus Marcie. A făcut o pauză, după care a continuat cu o voce mieroasă: Nu poţi să-mi spui că ai treabă. Ştiu că Nora s-a despărţit de tine.

Patch şi-a strâns mâinile pe volan.

— Am auzit că e cu Scott Parnell acum. Ştii, tipul ăla nou. E drăguţ, dar a cam regresat.

— Chiar nu vreau să vorbesc despre Nora.

— Foarte bine, pentru că nici eu nu vreau. Vreau să vorbim despre noi.

— Ştiam că aveai prieten.

— Cuvântul-cheie în această propoziţie este *aveai*.

Patch a cotit brusc la stânga, frânând când a ajuns în parcarea lui Marcie. Nu a oprit motorul.

— Noapte bună, Marcie.

Ea a rămas nemişcată preţ de o clipă, după care a râs.

— Nu mă conduci până la uşă?

— Eşti o fată puternică, poţi să te duci singură.

— Dacă ne vede tata, n-o să se bucure prea tare, a spus ea, întinzându-se înspre Patch ca să-i îndrepte gulerul, iar mâna i-a zăbovit mai mult decât era necesar.

— Nu se uită.

— De unde ştii?

— Ai încredere în mine.

Marcie şi-a coborât vocea, vorbind pe un ton seducător şi mieros.

— Ştii, chiar îţi admir voinţa. Mă ţii în suspans, şi îmi place asta. Dar hai să-ţi explic ceva. Eu nu caut o relaţie. Nu-mi plac lucrurile complicate. N-am nevoie de inimi frânte, semnale care te induc în eroare şi gelozie. Vreau doar să mă distrez. Vreau să mă simt bine. Gândeşte-te la asta.

Pentru prima dată, Patch s-a întors înspre Marcie.

— O să iau asta în calcul, a spus el, în cele din urmă.

Deşi o vedeam pe Marcie doar din profil, mi-am dat seama că zâmbea. S-a aplecat peste cotieră şi l-a sărutat prelung şi încet pe Patch. La început, el s-a tras înapoi, după care s-a oprit. Ar fi putut să o respingă oricând, însă nu a făcut-o.

— Mâine-noapte, a murmurat Marcie, dându-se în sfârşit înapoi. La tine acasă.

— Rochia, a spus el, arătând cu degetul mormanul ud de pe jos.

— Spal-o şi dă-mi-o înapoi mâine-seară.

S-a dat jos din jeep şi a alergat până la uşă, unde s-a făcut nevăzută.

Eram prea uimită de ce văzusem ca să scot un singur cuvânt. Mă simţeam de parcă aruncase cineva o găleată cu apă îngheţată pe mine.

Mă sărutase atât de pasional, încât mi se umflaseră buzele, iar inima îmi era la fel de mistuită de flăcări.

Patch era în visul meu. Împărţeam amândoi acelaşi vis. Cumva, era real. Întreaga idee era ciudată, atât de ciudată încât părea incredibilă, la graniţa cu imposibilul, însă era real. Dacă nu ar fi fost aici, dacă nu s-ar fi strecurat pe nesimţite în visul meu, nu aş fi putut să-i ating cicatricele şi nu m-aş fi putut plimba prin amintirile lui.

Dar o făcusem. Amintirea era vie, clară şi mult prea reală.

Patch îşi putea da seama după reacţia mea că, orice văzusem, nu avea cum să fie de bine. S-a rezemat cu braţele de umerii mei şi şi-a dat capul pe spate, uitându-se în tavan.

— Ce ai văzut? a întrebat în şoaptă.

Îmi auzeam bătăile inimii.

— Ai sărutat-o pe Marcie, am spus, muşcându-mi buza cât puteam de tare ca să opresc şuvoiul de lacrimi ce stăteau să mi se prelingă pe obraz.

Şi-a luat capul în palme, după care şi-a pus mâna pe frunte.

— Spune-mi că te joci cu mintea mea. Spune-mi că e o glumă. Spune-mi că te controlează cumva, că nu ai de ales când vine vorba despre ea.

— E complicat.

— Nu, am zis, clătinând din cap plină de furie. Nu-mi spune că e complicat. Nimic nu mai e complicat - rău după toate lucrurile prin care am trecut împreună. Ce speri să obţii de la o relaţie cu ea?

— Iubire nu, a şoptit el, încrucişându-şi privirea cu a mea.

Un sentiment de deşertăciune s-a căscat în faţa mea, ameninţând să mă înghită. Lucrurile începeau să se lege, iar eu începeam să înţeleg. Relaţia cu Marcie era pentru el o satisfacţie ieftină, îl făcea să se simtă mulţumit de sine. Chiar vedea fetele

ca pe nişte cuceriri. Era un *playboy*. Fiecare fată era o nouă provocare, o combinaţie de o seară care îi lărgea orizonturile. Îşi găsea succesul în arta seducţiei. Nu îi păsa de relaţia în sine sau de sfârşitul ei – doar de felul în care începea. Şi, asemenea multor fete, şi eu făcusem greşeala de a mă îndrăgosti de el. În momentul în care începusem să-l iubesc, el plecase. Ei bine, niciodată nu ar fi avut de ce să-şi facă probleme că Marcie i-ar fi putut mărturisi iubirea ei. Singura persoană de care Marcie era îndrăgostită era ea însăşi.

— Mi-e scârbă de tine, am spus, cu vocea tremurândă.

Patch s-a ghemuit la pământ, cu coatele pe genunchi şi cu faţa îngropată în mâini.

— N-am venit aici ca să te rănesc.

— De ce ai venit? Ca să-ţi faci de cap pe la spatele arhanghelilor? Ca să mă răneşti mai mult decât ai făcut-o deja?

Nu am aşteptat un răspuns. Punându-mi mâinile la gât, am tras de lanţul de argint pe care mi-l dăduse cu câteva zile în urmă. S-a desfăcut îngrijorător de repede, dar deja sufeream prea tare ca să mă mai preocupe asta. Ar fi trebuit să-i înapoiez lanţul din ziua în care pusesem punct relaţiei, dar mi-am dat târziu seama că, până în acest moment, încă mai nutrisem speranţa că aveam să fim din nou împreună. Încă mai crezusem în noi. Mă agăţasem de gândul că încă mai exista o posibilitate să închei o înţelegere cu astrele, o înţelegere prin care Patch ar fi revenit în viaţa mea. Ce risipă înfiorătoare de timp!

I-am aruncat lanţul în faţă.

— Şi să-mi aduci inelul înapoi!

Ochii lui negri au rămas aţintiţi asupra mea, după care s-a aplecat să-şi ridice cămaşa.

— Nu.

— Cum adică? Îl vreau înapoi!

— Mi l-ai făcut cadou, a spus el în şoaptă, însă tăios.

— Ei bine, m-am răzgândit!

Mă înroşisem la faţă şi simţeam cum îmi arde tot trupul de furie. Nu-mi dădea inelul înapoi pentru că ştia cât de mult însemna pentru mine. Îl păstra pentru că, deşi fusese ridicat la rangul de înger păzitor, sufletul lui era la fel de întunecat ca în ziua în care îl cunoscusem. Iar cea mai mare greşeală pe care o făcusem vreodată fusese să mă amăgesc că lucrurile ar fi putut sta altfel.

— Ţi l-am dat pe vremea în care eram atât de tâmpită încât să cred că te iubesc! Îl vreau înapoi *acum*! i-am spus, întinzând mâna.

Nu puteam suporta ideea că inelul tatei ar fi putut rămâne la Patch. Nu îl merita. Nu merita să păstreze singura amintire palpabilă a iubirii adevărate.

Patch a plecat, ignorându-mă.

Am deschis ochii.

Am aprins lampa. Vedeam din nou întreaga paletă cromatică. M-am ridicat în capul oaselor. Un fior fierbinte de adrenalină îmi încălzea pielea. Mi-am pus mâinile la gât, căutând lanţul lui Patch, dar nu era acolo. Mi-am plimbat mâna pe aşternutul mototolit, gândindu-mă că poate îmi căzuse în somn. Însă lanţul dispăruse.

Visul fusese real.

Patch descoperise o modalitate de a mă vizita în somn.

Capitolul 11

Luni, după şcoală, Vee m-a lăsat la bibliotecă. M-am oprit o clipă în faţa clădirii ca să o sun pe mama, aşa cum făceam în fiecare zi. Ca de obicei, mi-a spus că era ocupată, că avea mult de lucru, iar eu i-am comunicat că şi eu aveam treabă cu şcoala.

Ajunsă înăuntru, am luat liftul până la laboratorul media de la etajul al treilea, mi-am verificat e-mailul, m-am uitat pe Facebook şi am verificat ce a mai făcut Perez Hilton. Ca să mă chinui singură, am căutat iar Mâna Neagră pe internet. Au apărut aceleaşi linkuri. Doar nu mă aşteptasem să apară ceva nou, nu-i aşa? În cele din urmă, nemaiavând la ce să mă gândesc, am deschis cartea de chimie şi m-am resemnat să învăţ.

Când am decis că muncisem destul pentru acea zi şi m-am hotărât să plec în căutarea unui automat, se făcuse deja târziu. De la fereastra bibliotecii care dădea spre vest, vedeam cum soarele se ascundea undeva departe şi se lăsa noaptea. Am ignorat liftul în favoarea scărilor, simţind nevoia să fac un pic de mişcare. Stătusem jos atât de mult timp, încât picioarele începuseră să-mi amorţească.

Ajunsă în hol, am băgat câteva monede în automat, am luat covrigei şi o sticlă de suc de coacăze şi m-am întors la etajul al treilea. Când am ajuns în laborator, am găsit-o pe Vee cocoţată pe masa mea şi odihnindu-şi pantofii galbeni de lac, cu tocuri înalte, pe scaunul meu. Avea o expresie uşor amuzată şi în acelaşi timp iritată. Ţinea un plic mic şi negru în mână.

— Ăsta-i pentru tine, a spus ea, aruncând plicul pe masă. La fel şi asta, a adăugat ea întinzându-mi o pungă de hârtie de la cofetărie, răsucită la un capăt. M-am gândit că poate ţi-e foame.

Judecând după dispreţul din privirea lui Vee, am avut un presentiment în legătură cu biletul, aşa că am profitat de ocazie şi m-am concentrat pe ce era în pungă.

— Brioşe!

Vee a rânjit.

— Doamna de la cofetărie mi-a spus că sunt bio. Nu prea

înţeleg eu cum se face o brioşă bio şi nici de ce costă mai mult, dar iată-le.

— M-ai salvat.

— Când crezi că termini?

— În vreo jumătate de oră.

A aşezat cheile maşinii lângă ghiozdanul meu.

— Eu şi Rixon mergem să mâncăm ceva, aşa că în seara asta eşti propriul tău şofer. Am parcat în subteran, rândul B. Mai am doar un sfert de rezervor, aşa că nu-ţi face de cap.

Am luat cheile, încercând să ignor împunsătura neplăcută pe care am simţit-o în inimă şi pe care am recunoscut-o imediat ca fiind invidie. Eram invidioasă pe relaţia lui Vee cu Rixon. Geloasă pe ieşirile ei la cină. Geloasă pentru că ea era acum mai aproape de Patch decât eram eu, căci, deşi nu-mi spusese niciodată nimic, eram sigură că se mai întâlnea cu el când ieşea cu Rixon. Îmi închipuiam cum se uitau toţi trei la filme seara. Leneveau toţi pe canapeaua lui Rixon, în timp ce eu stăteam singură acasă. Îmi doream cu disperare să o întreb pe Vee de Patch, dar adevărul era că nu puteam. Mă despărţisem de el. Luasem deja o decizie, şi venise vremea să o accept.

Dar, pe de altă parte, o întrebare nevinovată nu făcea rău nimănui.

— Auzi, Vee?

— Da? mi-a răspuns ea, întorcându-se în cadrul uşii.

Am deschis gura să spun ceva, dar atunci a intervenit orgoliul. Vee era cea mai bună prietenă a mea, dar avea totuşi gura cam slobodă. Dacă o întrebam de Patch, riscam ca el să afle în doi timpi şi trei mişcări. Avea să-şi dea seama cât de greu îmi era să trec peste despărţirea noastră.

Am zâmbit.

— Mulţumesc pentru brioşe.

— Cu plăcere, draga mea.

După ce a plecat Vee, am cojit ambalajul de hârtie de pe una dintre brioşe şi am mâncat-o singură, ascultând zumzăitul mecanic din cabinet.

Am mai făcut teme vreo jumătate de oră, am mai mâncat două brioşe, înainte să capăt curaj să mă uit la plicul negru pe care îl vedeam cu coada ochiului. Ştiam că nu-l puteam evita toată seara.

Am rupt sigiliul şi am scos o felicitare neagră în centrul

căreia era imprimată o inimioară. Pe ea scria „Îmi pare rău“. Biletul avea un parfum dulce-acrişor. Mi-am băgat nasul în el şi am tras adânc aer în piept, încercând să identific acel miros straniu şi ameţitor. Aroma de fructe arse şi mirodenii chimice mi-a coborât în gât. Am deschis felicitarea.

Am fost un nenorocit. Mă ierţi?

Am aruncat automat felicitarea la câţiva centimetri distanţă. *Patch*. Nu ştiam ce să înţeleg din scuzele astea, dar nu-mi plăcea freamătul pe care îl trezea înăuntrul meu. Da, fusese un nenorocit. Şi credea oare că o felicitare putea îndrepta totul? Dacă răspunsul era afirmativ, atunci subaprecia răul pe care mi-l provocase. O sărutase pe Marcie. O sărutase! Şi, mai mult de atât, îmi invadase visele. Nu aveam nici cea mai vagă idee cum reuşise să facă asta, dar de dimineaţă, când m-am trezit, am ştiut că fusese acolo. Era mai mult decât tulburător. Dacă putea să pătrundă în ceva atât de intim precum visele mele, ce altceva mai putea face?

— Mai sunt zece minute până la închidere, a şoptit o bibliotecară din pragul uşii.

Am printat eseul de trei pagini despre aminoacizi, apoi mi-am strâns cărţile şi le-am îngrămădit în ghiozdan. După un moment de ezitare, am luat felicitarea lui Patch şi am rupt-o într-o mulţime de bucăţele pe care le-am aruncat la gunoi. Dacă voia să-mi spună că-i părea rău, putea s-o facă în persoană. Nu prin Vee sau prin visele mele.

M-am ridicat să-mi iau paginile printate, dar, când am ajuns la jumătatea culoarului, m-am oprit să mă liniştesc, sprijinindu-mă de o masă. Partea dreaptă a corpului meu era mai grea decât cea stângă şi îmi pierdeam echilibrul. Am mai făcut un pas, iar piciorul drept mi s-a îndoit de parcă ar fi fost de hârtie. M-am ghemuit la pământ, prinzându-mă cu ambele mâini de masă, strângându-mi capul în mâini ca sângele să-mi ajungă din nou la creier. Îmi era cald şi mă simţeam lipsită de vlagă.

Mi-am îndreptat picioarele şi m-am ridicat împleticindu-mă, însă acum ceva era în neregulă cu pereţii. Se lungeau incredibil de mult şi se îngustau de parcă m-aş fi uitat la ei

printr-o oglindă din parcul de distracţii. Am clipit de mai multe ori din ochi, încercând să privesc într-un punct fix.

Oasele mele parcă erau de fier, refuzau să se mişte, iar pleoapele mi-au căzut pe ochi, şi am început să văd lumini fluorescente, reci. Speriată, le-am poruncit să se deschidă, însă corpul meu a învins. Am simţit cum nişte degete calde mi se plimbă prin minte, ameninţând-o cu somnul.

„Parfumul”, m-am gândit cu ultimele puteri. „Din felicitarea lui Patch.”

Acum stăteam în patru labe. Dreptunghiuri ciudate pâlpâiau în jurul meu, învârtindu-se în cercuri sub ochii mei. Erau uşi. Încăperea era plină de uşi deschise. Dar, cu cât mă târâm mai iute înspre ele, cu atât mai repede se închideau. Undeva în depărtare, auzeam un ticăit mohorât. M-am îndepărtat de sunet, suficient de lucidă cât să-mi dau seama că ceasul se afla la capătul camerei, de cealaltă parte a uşii.

Câteva clipe mai târziu, mi-am dat seama că braţele şi picioarele mele nu se mai mişcau, iar faptul că înaintam, târându-mă pe jos, nu era nimic mai mult decât o iluzie. Un covor aspru, industrial îmi mângâia obrazul. M-am mai străduit o dată să mă ridic în capul oaselor, după care am închis ochii, iar lumina a dispărut, undeva departe, luând forma unei spirale.

M-am trezit în întuneric.

Un aer rece, dar artificial, îmi gâdila pielea, iar zumzăitul liniştit al computerelor umplea încăperea. Mi-am strecurat mâinile sub corp, dar, când am încercat să mă ridic, în faţa ochilor mei au dansat puncte mov şi negre. Am înghiţit nodul care mi se pusese în gât şi m-am rostogolit pe o parte.

Atunci mi-am amintit că eram încă în bibliotecă. Sau cel puţin eram aproape sigură că trebuia să fiu în bibliotecă. Nu-mi aminteam să fi plecat. Dar ce căutam pe podea? Încercam să-mi amintesc cum ajunsesem aici.

Scrisoarea lui Patch. Trăsesem în piept acel parfum amar, condimentat.

Fusesem drogată?

Mă drogase Patch?

Zăceam acolo, cu inima bătându-mi puternic şi clipind atât de des, încât parcă trimiteam semnale Morse. Am încercat pentru a doua oară să mă ridic, dar mă simţeam de parcă cineva m-ar fi ţintuit la pământ cu o cizmă de oţel, cu care mă

apăsa undeva în coşul pieptului. Forţându-mă, de data asta un pic mai hotărâtă, am reuşit să mă aşez în fund. Ţinându-mă de o masă, m-am ridicat cu greu în picioare. Mintea mea încerca să îndepărteze senzaţia de ameţeală, şi am văzut ca prin ceaţă semnul verde de deasupra uşii laboratorului care indica ieşirea. M-am îndreptat împleticindu-mă înspre el.

Am tras de clanţă. Uşa s-a deschis doi centimetri, după care s-a prins de ceva. Tocmai mă pregăteam să trag mai tare, când mi-a sărit în ochi ceva aflat de cealaltă parte a geamului uşii. M-am încruntat. „Asta e ciudat.” Cineva legase un capăt al unei funii de clanţa uşii şi celălalt capăt de clanţa uşii aflate un pic mai jos.

— Hei? am ţipat ameţită, lovind cu pumnul în geam. Mă aude careva?

Am încercat din nou uşa, trăgând de ea cu toată forţa, ceea ce nu însemna mare lucru, căci muşchii mi se înmuiau de parcă ar fi fost din unt încins în momentul în care încercam să-i încordez. Funia era legată atât de strâns de cele două mânere, că nu puteam să deschid uşa laboratorului mai mult de opt centimetri. Nu aveam pe unde să mă strecor.

— E cineva acolo? am ţipat prin crăpătura uşii. Sunt blocată la etajul trei.

Biblioteca era cufundată în linişte.

Ochii mi se obişnuiseră complet cu întunericul, şi am văzut ceasul de deasupra uşii. Unsprezece? Imposibil. Oare dormisem mai mult de două ore?

Mi-am scos telefonul, dar nu aveam semnal. Am încercat să mă conectez la internet, dar calculatorul mi-a răspuns în repetate rânduri că nu există reţele disponibile.

Aruncând priviri înnebunite prin laborator, ochii mi se opreau asupra oricărui obiect pe care l-aş fi putut folosi ca să ies: computere, scaune rotative, sertare cu dosare... Însă nimic nu mă putea ajuta. Am îngenuncheat lângă aerisirea din podea şi am ţipat: „Mă aude cineva? Sunt blocată în laboratorul media de la etajul trei”. Am aşteptat, rugându-mă să primesc un răspuns. Singura mea speranţă era să mai fi rămas vreun bibliotecar prin zonă, care să fi stat până la acea oră să-şi termine ultimele treburi înainte să plece acasă. Dar era ora unsprezece, şi ştiam că destinul mi-era potrivnic.

În corpul central al bibliotecii, mecanismul liftului a

scârţâit şi ascensorul de la capătul holului s-a pus în mişcare. Mi-am ridicat capul la auzul sunetului.

La un moment dat, când aveam patru sau cinci ani, tata mă dusese în parc să mă înveţe să merg cu bicicleta fără roţi ajutătoare. Până la sfârşitul după-amiezii, puteam să mă plimb prin bucla de cinci sute de metri fără să am nevoie de ajutor. Tata mă îmbrăţişase şi îmi spusese că sosise vremea să mergem acasă, să-i arătăm şi mamei. Îl implorasem să mai stăm cât să mai fac două ture şi căzusem la înţelegere să mă mai plimb o singură dată. Când ajunsesem la jumătatea buclei, îmi pierdusem echilibrul şi căzusem. În timp ce-mi ridicam bicicleta, văzusem, nu departe, un câine mare şi maro. Se holba la mine. În acel moment, în timp ce stăteam uitându-ne unul la altul, auzisem o voce care îmi şoptise: *Nu te mişca*. Îmi ţinusem respiraţia, chiar dacă picioarele mele voiau să o ia la fugă cât de repede posibil spre tata, ca să fiu în siguranţă.

Câinele îşi ciulise urechile şi alergase agresiv înspre mine, în salturi. Tremuram de frică, dar picioarele mele prinseseră rădăcini. Cu cât se apropia mai mult, cu atât îmi doream mai mult să fug, dar ştiam că, în momentul în care aveam să mă mişc, câinele avea să dea frâu liber instinctului său animalic. La jumătatea distanţei, îşi pierduse interesul pentru silueta mea care rămăsese nemişcată ca o statuie şi se îndreptase în altă direcţie. Îl întrebasem pe tata dacă auzise şi el aceeaşi voce spunându-i să nu se mişte, iar el îmi zisese că era instinctul. În nouă din zece cazuri, dacă îmi ascultam instinctul, luam decizia cea bună.

Instinctul îmi vorbea şi acum. *Ieşi imediat*!

Am înşfăcat un monitor de pe cea mai apropiată bancă şi l-am aruncat în geamul uşii. Sticla s-a spart, lăsând în urmă o gaură gigantică. Am luat capsatorul cu trei găuri de pe masa de lucrări la comun şi l-am folosit ca să îndepărtez bucăţile de sticlă rămase. Apoi am tras un scaun lângă uşă, m-am urcat pe el, mi-am pus piciorul pe cadrul geamului şi am sărit pe hol.

Liftul şuiera şi vibra din ce în ce mai tare, ajungând pe la etajul al doilea.

Am traversat holul dintr-o singură săritură. Mi-am luat avânt, ştiind că trebuia să ajung la scările de lângă lift înainte ca acesta să se deschidă la etajul la care mă aflam eu, iar persoana dinăuntru, oricine ar fi fost, să mă vadă. Am tras de mânerul uşii

scărilor, irosind câteva secunde preţioase pentru a o închide uşor. De cealaltă parte a uşii, am auzit liftul oprindu-se. Uşa automată s-a deschis cu un zumzăit şi cineva a coborât. M-am folosit de balustradă pentru a-mi propulsa corpul, abia atingând podeaua cu picioarele. Ajunsesem la jumătatea distanţei dintre cele două etaje, când uşa casei scărilor s-a deschis. M-am oprit, cu un picior în aer, nevrând ca acea persoană să-şi dea seama că eram acolo.

Nora?

Mâna mi-a alunecat de pe balustradă. Era vocea tatei.

Nora? Eşti aici?

Am înghiţit în sec, pregătindu-mă să-i răspund. Apoi mi-am amintit ce se întâmplase în casa aceea.

Nu te mai ascunde. Poţi să ai încredere în mine. Lasă-mă să te ajut. Ieşi la vedere!

Tonul lui era ciudat şi poruncitor. În casă, când îmi vorbise prima dată, vocea tatei fusese blândă şi bună. Aceeaşi voce îmi spusese că nu eram singuri şi că trebuia să plec. Când vorbise a doua oară, vocea lui era diferită. Părea puternică şi înşelătoare. Ce ar fi fost dacă tata ar fi încercat să stea de vorbă cu mine? Ce ar fi fost dacă ar fi fost izgonit de al doilea glas, cel ciudat, care se prefăcea că era el? M-a străfulgerat gândul că cineva îl imita pe tata pentru a mă ademeni.

Am auzit paşi grei coborând în grabă scările, întrerupându-mi şirul gândurilor. Venea după mine.

Am luat-o la fugă, tropăind pe scări, fără să-mi mai pese de zgomot. „Mai repede!” ţipam în sinea mea. „Aleargă mai repede!”

Câştiga teren, era cu un şir de trepte în urma mea. Când am ajuns la parter, m-am strecurat prin uşa casei scărilor, am traversat holul şi am ieşit în noapte prin uşa deschisă de la intrare.

Afară era linişte şi cald. Alergam spre treptele de ciment care dădeau în stradă, când, într-o fracţiune de secundă, mi-am schimbat planul. M-am căţărat pe balustrada din stânga uşilor şi am sărit câţiva metri în jos, ajungând într-o curte interioară acoperită cu iarbă. Deasupra mea, uşile bibliotecii s-au deschis. M-am lipit cu spatele de zid, ridicând în aer gunoaie şi ciulini.

În momentul în care am auzit cum coboară încet treptele de ciment, am luat-o la fugă. Biblioteca nu avea parcare proprie;

împărţea un garaj subteran cu tribunalul. Am coborât în grabă rampa care ducea la garaj, m-am strecurat pe sub barieră şi m-am năpustit în parcare în căutarea maşinii. Unde spusese Vee că parcase?

„Rândul B...”

Am alergat până la capătul rândului şi am văzut mai întâi portbagajul Neonului. Am băgat cheia în uşă, m-am urcat la volan şi am pornit motorul. Tocmai ajunsesem cu maşina în dreptul rampei de la intrare, când un SUV închis la culoare a apărut de după colţ. Şoferul a ambalat motorul, îndreptându-se glonţ spre mine.

Am băgat în viteza a doua şi am apăsat acceleraţia, trecând prin dreptul SUV-ului exact în momentul în care se pregătea să blocheze ieşirea şi să mă închidă astfel în garaj.

Eram prea epuizată pentru a mă gândi încotro să mă îndrept. Am accelerat, am trecut pe lângă un semn de cedează trecerea, după care am cotit pe Walnut. SUV-ul a accelerat la rândul lui, luându-mi urma. Limita de viteză crescuse la şaptezeci de kilometri, iar şoseaua avea două benzi. Conduceam cu optzeci, uitându-mă când la drum, când în oglinda retrovizoare.

Fără să semnalizez, am tras de volan şi am cotit pe o stradă lăturalnică. SUV-ul a luat razant curba, ţinându-se pe urmele mele. Am mai cotit de două ori la dreapta, am încercuit un bloc şi am reintrat pe Walnut în faţa unei decapotabile albe, care acum mă despărţea de SUV. La semaforul din faţa mea s-a făcut galben, iar eu am intrat accelerând în intersecţie, în timp ce lumina se schimba în roşu. Cu ochii lipiţi de oglinda retrovizoare, am văzut cum maşina albă se opreşte la stop. În spatele ei, SUV-ul a frânat zgomotos.

Am tras de câteva ori aer în piept. Pulsul îmi crescuse, şi strângeam volanul în mâini.

Am urcat pe Walnut, pe deal, dar, imediat ce am ajuns de cealaltă parte a colinei, am făcut stânga. Am traversat cu zgâlţâieli de maşină nişte şine de cale ferată, croindu-mi drum printr-un cartier întunecat şi părăsit de case de cărămidă cu un singur etaj. Ştiam unde ajunsesem: Slaughterville. Cartierul îşi căpătase porecla cu peste zece ani în urmă, când trei adolescenţi se împuşcaseră mortal unul pe altul pe un teren de joacă.

O casă construită departe de stradă mi-a atras atenţia, şi am încetinit. Nu se vedea nici o lumină. În spatele proprietăţii era un garaj gol, deschis şi izolat. Am intrat cu spatele în parcare şi am băgat Neonul în garaj. După ce am verificat de trei ori ca uşile să fie închise, am stins farurile. Am aşteptat, temându-mă că în orice clipă farurile SUV-ului ar fi putut să-şi facă apariţia în josul străzii.

Am scotocit prin poşetă după telefon.

— Hei, a răspuns Vee.

— Cine a mai atins plicul de la Patch? am întrebat pe un ton poruncitor, cu vocea şuierându-mi.

— Poftim?

— Patch ţi-a dat personal plicul? Sau prin Rixon? Cine l-a mai atins?

— Vrei să-mi spui despre ce e vorba?

— Cred că am fost drogată.

A urmat o clipă de tăcere.

— Crezi că erau droguri în plic? a întrebat Vee în cele din urmă.

Am sesizat îndoiala din vocea ei.

— Hârtia era dată cu parfum, am explicat agitată. Spune-mi cine ţi-a dat-o, spune-mi exact cum a ajuns la tine.

— În drum spre bibliotecă, atunci când voiam să-ţi las brioşele, m-a sunat Rixon să vadă unde sunt, şi-a amintit ea. Ne-am întâlnit la bibliotecă, şi Patch conducea ca vântul maşina lui Rixon. Mi-a dat plicul şi m-a rugat să ţi-l dau. Ţi l-am adus împreună cu brioşele şi cu cheile de la maşină, apoi am plecat să mă întâlnesc cu Rixon.

— Nimeni altcineva nu a atins plicul?

— Nimeni.

— La mai puţin de jumătate de oră după ce l-am mirosit, m-am prăbuşit pe podeaua bibliotecii. M-am trezit după două ore.

Vee nu a răspuns imediat, iar eu mai aveam puţin şi îi auzeam gândurile, o auzeam cum digera informaţiile primite. În cele din urmă, a spus:

— Eşti sigură că nu era de la ameţeală? Ai stat mult timp în bibliotecă. N-aş putea să lucrez atâta vreme la o temă fără să trag un pui de somn.

— Când m-am trezit, am continuat, cineva era cu mine în

bibliotecă. Cred că era aceeaşi persoană care m-a drogat. M-a fugărit. Am reuşit să scap, dar m-a urmărit pe Walnut.

A urmat o altă pauză uluită.

— Oricât nu-mi place mie de Patch, trebuie să mărturisesc că nu-l cred în stare să te drogheze. E nebun, dar are limite, a zis Vee.

— Atunci cine? am întrebat, iar vocea îmi devenise slabă şi piţigăiată.

— Nu ştiu. Unde eşti?

— În Slaughterville.

— *Poftim*? Pleacă de acolo înainte să te jefuiască naibii careva! Vino aici! Dormi la mine. O să punem lucrurile cap la cap. O să ne dăm seama ce s-a întâmplat.

Însă cuvintele ei îmi rezonau în minte ca o consolare fără însemnătate. Vee era la fel de dezorientată ca mine.

Am rămas ascunsă în garaj încă douăzeci de minute, înainte să capăt destul curaj să ies înapoi pe stradă. Eram cu nervii la pământ şi cu mintea tulbure. Am decis să n-o iau pe Walnut, gândindu-mă că poate SUV-ul se plimba acum în susul şi în josul străzii, căutându-mă. Rămânând pe străzi lăturalnice, am ignorat limita de viteză şi am condus în mare grabă spre Vee.

Nu eram departe de casa ei, când am observat nişte lumini roşii şi albastre în oglinda retrovizoare.

Am oprit maşina pe marginea drumului şi mi-am rezemat capul de volan. Ştiam că întrecusem viteza şi eram supărată pe mine însămi pentru asta, dar totuşi, din toate serile, de ce trebuia să fiu prinsă tocmai acum?

Câteva clipe mai târziu, cineva a bătut în geam, iar eu am apăsat butonul, lăsându-l automat în jos.

— Ia te uită, a spus detectivul Basso. Nu ne-am mai văzut de mult.

„De ce tocmai el, dintre toţi poliţiştii”, m-am gândit. „De ce el?”

Şi-a fluturat carneţelul cu amenzi în faţa ochilor mei.

— Permisul şi certificatul de înmatriculare, ştii procedura.

Pentru că ştiam că nu aveam cum să evit o amendă cu detectivul Basso, nu-mi dădeam seama ce sens avea să mă prefac.

— Nu ştiam că munca de detectiv presupune şi eliberare

de amenzi pentru viteză.

— Unde te grăbeşti? a întrebat el, cu o urmă de zâmbet.

— Vreau doar să-mi daţi amenda şi să mă duc acasă.

— Ai alcool în maşină?

— Uitaţi-vă, am spus, ridicând mâinile în aer.

— Ieşi, mi-a cerut el, deschizându-mi uşa.

— De ce?

— Ieşi, a repetat, făcându-mi semn înspre linia discontinuă care despărţea strada, şi mergi pe linie.

— Credeţi că sunt beată?

— Cred că eşti nebună, dar verific şi starea de ebrietate, dacă tot sunt aici.

Am coborât şi am trântit uşa după mine, închizând-o.

— Până unde?

— Până unde îţi spun eu.

M-am concentrat să pun pe rând câte un picior pe pământ, dar, de fiecare dată când mă uitam în jos, vederea mi se înceţoşa. Încă simţeam cum efectul drogului îmi afecta capacitatea de coordonare, şi, cu cât mă concentram mai mult să-mi ţin picioarele pe linie, cu atât mai mult mă legănam încoace şi încolo.

— Puteţi să-mi daţi amenda, să-mi lipiţi una după ceafă şi să mă trimiteţi acasă?

Tonul meu era sfidător, dar îngheţasem de frică. Dacă nu mergeam drept pe linie, detectivul Basso m-ar fi putut trimite la secţie. Eram şi aşa destul de tulburată, şi nu cred că aş fi suportat o noapte în spatele gratiilor. Dacă venea din nou după mine tipul de la bibliotecă?

— Mulţi poliţişti din oraşele astea mici ţi-ar da drumul pur şi simplu. Bineînţeles. Unii chiar ar lua mită. Eu nu sunt unul dintre ei.

— Şi dacă aş spune că am fost drogată?

— Drogată, a rânjit el sinistru.

— Fostul meu prieten mi-a trimis o felicitare ceva mai devreme, în seara asta. Am deschis felicitarea, după care nu îmi mai amintesc decât că am leşinat. Când am văzut că nu mă întrerupe, am continuat. Am dormit mai bine de două ore. Când m-am trezit, biblioteca era închisă. Eram încuiată în laboratorul media. Cineva legase mânerul uşii de la intrare...

Vocea a început să mi se stingă şi am închis gura.

El mi-a făcut semn să continui.

— Haide, acum! Nu mă lăsa cu buza umflată.

Mi-am dat seama, un pic cam târziu ce-i drept, că tocmai mă incriminasem singură. Îi spusesem că fusesem la bibliotecă în acea seară. A doua zi dimineaţă, când se deschidea bibliotecă, primul lucru pe care aveau să-l facă angajaţii era să dea telefon la poliţie să le spună despre geamul spart. Şi acum era clar cine avea să fie prima persoană la care urma să vină detectivul Basso.

— Erai în laboratorul media, a spus el. Ce s-a întâmplat pe urmă?

Era prea târziu să dau înapoi acum. Trebuia să-mi închei povestea şi să sper că nu avea să se întâmple nimic rău. Poate că ceva din ce aveam să spun putea să-l convingă pe detectivul Basso că nu eram vinovată, că tot ce făcusem avea o motivaţie.

— Cineva a legat uşa laboratorului media, şi nu puteam să o mai deschid. Am azvârlit cu un computer în ea ca să scap.

Şi-a dat capul pe spate şi a râs.

— Există un nume pentru fetele ca tine, Nora Grey. Aducătoare de belele. Eşti ca muştele alea care stau lipite scai de cineva.

S-a dus la maşină şi a întins firul staţiei prin geamul deschis din dreptul şoferului.

— Am nevoie de cineva care să treacă pe la bibliotecă şi să verifice laboratorul media. Anunţaţi-mă dacă descoperiţi ceva. S-a sprijinit pe maşină, cu ochii la ceas. Cât crezi că o să le ia până să-mi răspundă? Am mărturia ta, Nora. Pot să te arestez pentru încălcarea proprietăţii şi pentru vandalism.

— Am fost închisă cu forţa în bibliotecă. Asta nu înseamnă că am încălcat proprietatea, am spus pe un ton agitat.

— Dacă cineva te-a drogat şi te-a închis în laborator, atunci ce cauţi aici, gonind cu nouăzeci de kilometri la oră?

— Nu ar fi trebuit să scap. Am reuşit să ies din sală înainte ca persoana care m-a drogat să mă prindă.

— Poftim? L-ai văzut? Ia descrie-mi-l!

— Nu l-am văzut, dar era un tip. Călca apăsat. Mi-am dat seama de asta când a coborât scările după mine. Călca mult prea apăsat ca să fie fată.

— Te bâlbâi. Asta, de obicei, înseamnă că minţi.

— Nu mint, eram încuiată în laborator şi cineva urca cu

liftul să mă prindă.

— Mda.

— Cine ar mai fi putut fi în clădire la ora aia? m-am răstit eu.

— Un om de serviciu, mi-a răspuns el sec.

— Nu era îmbrăcat ca un om de serviciu. Când m-am uitat în sus, pe casa scării, am văzut că purta pantaloni negri şi pantofi de sport.

— Deci, când o să te duc la tribunal, o să-i spui judecătorului că eşti expertă în vestimentaţia oamenilor de serviciu?

— Tipul m-a urmărit când am ieşit din bibliotecă, s-a urcat în maşină şi m-a urmărit. Un om de serviciu n-ar face asta.

Radioul a pârâit, iar detectivul Basso s-a aplecat după receptor.

— Am terminat de investigat biblioteca, s-a auzit vocea unui bărbat prin staţie. Nu am găsit nimic.

Detectivul Basso mi-a aruncat o privire rece, bănuitoare.

— Nimic? Eşti sigur?

— Repet: nimic.

Nimic? În loc de uşurare, am simţit panică. Spărsesem geamul laboratorului. O făcusem, fusese real. Nu era doar în imaginaţia mea. Nu era.

„Calmează-te!” mi-am poruncit. Mi se mai întâmplase asta. Nu era o noutate. În trecut, mă mai lovisem de jocurile minţii. Întotdeauna era cineva care mă lucra pe la spate, care încerca să-mi manipuleze mintea. Oare se întâmpla din nou? Dar... de ce? Trebuia să stau să mă gândesc bine la asta. Am scuturat tare din cap, dorindu-mi să primesc un răspuns.

Detectivul Basso a rupt prima pagină a carnetului de amenzi şi mi-a trântit-o în palmă.

Ochii mi s-au lipit de pe suma totală de la sfârşit.

— Două sute douăzeci şi nouă de dolari?!

— Conduceai o maşină care nu-ţi aparţine cu peste cincizeci de kilometri peste limita legală. Plăteşte amenda sau ne vedem la proces.

— Nu am atâţia bani.

— Ia-ţi o slujbă! Poate aşa n-o să mai intri în belele.

— Vă rog, nu faceţi asta, am zis, pe cel mai rugător ton posibil.

Detectivul Basso m-a cercetat cu privirea.

— Acum două luni, un puşti fără acte, fără familie, fără trecut, a murit în sala de sport a liceului.

— Moartea lui Jules a fost declarată sinucidere, am spus fără să mă gândesc, însă pe ceafă începeau să mi se scurgă broboane de sudoare.

Ce legătură avea *asta* cu amenda mea?

— În aceeaşi noapte în care a dispărut, consilierul liceului şi-a dat foc la casă, după care s-a făcut nevăzută la rândul ei. Există o legătură între aceste două incidente bizare, a spus, fixându-mă cu ochii lui căprui. *Tu*!

— Ce vreţi să spuneţi?

— Spune-mi ce s-a întâmplat cu adevărat în noaptea aia şi amenda ta o să dispară.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat, am minţit, căci nu aveam de ales.

Dacă aş fi spus adevărul, ar fi fost mult mai rău decât dacă ar fi trebuit să plătesc amenda. Nu-i puteam vorbi detectivului Basso despre îngeri căzuţi şi nefilimi. Nu avea să mă creadă niciodată dacă îi spuneam că Dabria era un înger al morţii. Sau că Jules era urmaşul unui înger căzut.

— Tu alegi, a replicat detectivul Basso, întinzându-mi cartea de vizită înainte să se urce în maşină. Dacă te răzgândeşti, ştii unde mă găseşti.

M-am uitat la cartea de vizită în timp ce se îndepărta: „DETECTIV ECANUS BASSO 207-555-3333“.

Amenda îmi ardea palma. Era grea şi mă ardea. De unde să scot două sute de dolari? Nu puteam să împrumut banii de la mama – ea abia dacă-şi permitea să cumpere de mâncare. Patch avea bani, dar îi spusesem că puteam să-mi port singură de grijă. Îi cerusem să dispară din viaţa mea. Ce ar fi însemnat dacă aş fi apelat la el imediat ce aveam o problemă? Aş fi recunoscut că avusese dreptate tot timpul.

Aş fi recunoscut că aveam nevoie de el.

Capitolul 12

Marţi, după ore, tocmai ieşeam din liceu să mă întâlnesc cu Vee. Chiulise de la ore ca să piardă vremea cu Rixon, însă îmi promisese să treacă după-amiază pe la şcoală să mă ducă acasă. Mi-a sunat telefonul. L-am scos din geantă să citesc mesajul pe care îl primisem, tocmai când Vee mă striga de pe cealaltă parte a străzii:

— Hei! Sunt aici!

M-am îndreptat înspre locul în care parcase şi mi-am înfipt coatele în cadrul geamului deschis.

— Şi? A meritat?

— Să chiulesc de la ore? O, da. Eu şi Rixon ne-am petrecut dimineaţa jucându-ne *Halo 2* pe Xbox la el acasă.

S-a aplecat şi a deschis portiera.

— Sună romantic, am remarcat, urcându-mă în maşină.

— Nu spune nu până nu încerci. Violenţa chiar îi înfierbântă pe băieţi.

— Îi înfierbântă? E ceva ce îmi scapă?

Vee s-a întors spre mine şi mi-a zâmbit cu gura până la urechi.

— Ne-am sărutat. Oh, Doamne, ce bine a fost! La început, ne-am pupat încet, uşor, dar după aia lui Rixon a început să-i vină cheful...

— Bine, gata, am întrerupt-o eu.

Oare fusesem şi eu la fel de siropoasă pe vremea când Patch era prietenul meu, iar Vee a treia roată la căruţă? Speram că nu.

— Unde mergem acum?

— M-am săturat să învăţ. Am nevoie de ceva palpitant în viaţă şi asta n-o să se întâmple atâta timp cât stau cu nasul în carte, a spus ea, intrând din nou în trafic.

— La ce te gândeşti?

— La Old Orchard Beach. Am chef de soare şi nisip. În plus, tenul meu chiar ar avea nevoie de un pic de bronz.

Old Orchard Beach suna minunat. Avea un ponton lung care se întindea până departe în mare, un parc de distracţii, iar,

după lăsarea întunericului, puteai să dansezi şi să te uiţi la artificii. Din păcate însă, trebuia să lăsăm plaja pentru mai încolo.

— Avem deja planuri pentru astă-seară, am spus, butonându-mi telefonul.

Vee s-a aplecat înspre mine ca să citească mesajul pe care îl primisem şi a rânjit.

— Petrecerea lui Marcie? Vorbeşti serios? Nu mi-am dat seama că e noua ta cea mai bună prietenă.

— Am auzit că cea mai sigură cale să-ţi sabotezi viaţa socială este să ratezi petrecerea ei.

— Ce javră! Am trăit degeaba până acum dacă accept să mă duc la petrecerea ei.

— Cred că ar trebui să-ţi revizuieşti comportamentul, pentru că eu mă duc... Iar tu vii cu mine.

Vee s-a cufundat în scaun, şi mâinile i s-au încleştat pe volan.

— Oricum, ce are de gând? De ce te-a invitat?

— Suntem colege la chimie.

— Mie mi se pare că o ierţi mult prea repede pentru ochiul ăla vânăt.

— Sunt partenera ei la chimie, am o obligaţie faţă de ea. Trebuie să trec pe acolo măcar jumătate de oră.

— Deci tu spui că motivul pentru care mă târăşti la petrecerea lui Marcie este că stai lângă ea în fiecare dimineaţă la orele de chimie? a întrebat Vee, aruncându-mi o privire neîncrezătoare.

Ştiu că era o scuză ridicolă, dar nu la fel de penibilă ca adevărul. Trebuia să fiu complet sigură că Patch trecuse peste relaţia noastră şi că acum era interesat de Marcie. Cu două seri înainte, când îi atinsesem cicatricele şi călătorisem prin amintirile lui, păruse reţinut faţă de Marcie. Până să se sărute, fusese chiar evaziv, încă nu-mi dădusem seama ce simţea pentru ea. Dar, în cazul în care nu mai suferea după mine, mi-ar fi fost mult mai simplu să fac acelaşi lucru. Dacă mi se confirma că Patch era cu Marcie, mi-ar fi fost mult mai uşor să-l urăsc. Şi îmi doream să-l urăsc. Pentru binele nostru, al amândurora.

— Se vede pe faţa ta că minţi. Mincinosul roade osul, a spus Vee. Aici nu e vorba despre tine şi Marcie, ci despre Patch şi Marcie. Vrei să afli ce se întâmplă între ei.

— Bine! Şi ce e rău în asta? am întrebat, ridicându-mi mâinile în aer.

— Dumnezeule! a exclamat ea, clătinând din cap. Chiar că te mănâncă...

— M-am gândit să scotocim prin dormitorul ei. Să vedem dacă găsim ceva care să demonstreze că sunt împreună.

— Cum ar fi ce? Prezervative folosite?

Deodată, am simţit cum îmi vine mâncarea înapoi. Nu mă gândisem la asta. Oare se culca cu ea? Nu. Nu puteam să cred aşa ceva. Patch nu ar fi putut să-mi facă asta. Nu cu Marcie.

— Ştiu! a propus Vee. Am putea să-i furăm jurnalul!

— Ăla pe care îl cară tot timpul după ea din primul an de liceu?

— Ăla despre care zice că ar pune în umbră până şi cele mai cunoscute reviste de scandal, a ciripit ea, iar tonul vocii era incredibil de zglobiu. Dacă se întâmplă ceva între ea şi Patch, atunci sigur a scris în jurnal.

— Nu ştiu ce să zic.

— Oh, haide! I-l dăm înapoi după ce terminăm. Nu facem nici un rău.

— Cum? I-l aruncăm pe balcon şi fugim? O să ne omoare dacă o să afle că i l-am luat.

— Sigur. I-l aruncăm pe balcon sau îl furăm în timpul petrecerii, citim ce scrie prin el şi îl punem la loc de unde l-am luat înainte să plecăm.

— Nu mi se pare o idee prea bună.

— N-o să spunem nimănui ce am citit. O să fie secretul nostru. Totul e în regulă atâta timp cât nu facem rău nimănui.

Nu ţineam neapărat să furăm jurnalul lui Marcie, dar îmi puteam da seama că Vee nu avea de gând să renunţe la idee. Cel mai important lucru era s-o conving să vină cu mine la petrecere. Nu aveam destul curaj să mă duc singură. Mai ales pentru că nu puteam conta pe nimeni acolo. Nu ştiam pe nimeni. Aşa că i-am spus:

— Atunci, vii să mă iei diseară?

— Sigur că da. Auzi, n-am putea să-i dăm foc la dormitor înainte să plecăm?

— Nu. În fond, n-o să aibă cum să afle că ne-am furişat acolo.

— Da, dar subtilitatea nu prea e printre calităţile mele.

I-am aruncat o privire şi am ridicat din sprâncene.
— Serios?

*****

Trecuse un pic de nouă când eu şi Vee am urcat dealul care ducea înspre cartierul lui Marcie. Harta socioeconomică a Coldwaterului poate fi trasată printr-un simplu test: aruncă o pietricică pe orice stradă din oraş. Dacă pietricica o ia la vale, te afli într-un cartier select, dacă stă pe loc, eşti într-un cartier al clasei de mijloc. Iar dacă pierzi pietricica într-un nor de praf înainte să poţi să-ţi dai seama în ce parte se îndreaptă, ei bine... atunci te afli la mine în cartier. În pădurile din spatele oraşului.

Urcam dealul cu maşina. Cartierul în care locuia Marcie era mai vechi, iar copacii bătrâni se aplecau deasupra drumului, prinzând între ramurile lor toată lumina lunii. Curţile caselor erau bine întreţinute şi aranjate, iar parcările aveau formă de semicerc. Toate casele erau albe, cu acoperişuri negre, construite în stil colonial. Vee lăsase în jos geamurile maşinii, şi ascultam ritmul monoton al melodiilor hip-hop.

— Ce adresă e? a întrebat Vee, scrutând peisajul prin parbriz. Casele sunt atât de departe de drum, că nu văd numerele de pe garaje.

— Brenchley Street numărul 22.

Am ajuns într-o intersecţie, iar Vee a cotit pe Brenchley. Muzica se auzea din ce în ce mai tare în timp ce coboram pe stradă, aşa că am presupus că ne îndreptam în direcţia bună. Pe ambele părţi erau maşini parcate una lângă alta. După ce am trecut pe lângă o remiză frumos renovată, muzica s-a auzit atât de tare, încât geamurile maşinii au început să vibreze. Şiruri nesfârşite de oameni se plimbau pe gazon, scurgându-se în casă pe uşa de la intrare. În casa lui Marcie. A fost de ajuns să arunc o singură privire ca să mă întreb de ce fura din magazine. Doar de plăcere? Ca să se revolte împotriva reputaţiei perfecte pe care şi-o clădiseră părinţii ei?

Dar n-am stat să mă mai gândesc la asta. Am simţit cum mi se strânge stomacul. În parcare am văzut jeepul negru al lui Patch. Era clar că ajunsese primul. Probabil stătuse singur cu Marcie în casă, cu mult înainte să înceapă petrecerea. Nici nu voiam să ştiu ce făcuseră. Am tras adânc aer în piept şi mi-am

spus că puteam să fac faţă situaţiei. Şi nu era oare asta dovada pe care o căutam? Pentru care venisem aici?

— La ce te gândeşti? a întrebat Vee, cu ochii aţintiţi asupra jeepului.

— Că îmi vine să vomit.

— Ar fi frumos să faci asta în foaierul lui Marcie. Dar serios! Cum te simţi acum că ştii că Patch e aici?

Mi-am ridicat uşor capul.

— Marcie m-a invitat. Am tot dreptul să fiu aici, la fel ca Patch. N-am de gând să-l las să decidă pentru mine unde pot să mă duc şi unde nu.

Era amuzant pentru că, de fapt, exact asta făceam.

Uşa de la intrare era deschisă. Dădea într-un hol întunecat şi aglomerat, unde te loveai de o mulţime de trupuri care dansau pe ritmul melodiilor lui Jay-Z. Foaierul dădea într-o sufragerie foarte mare, înaltă, cu mobilă victoriană, închisă la culoare. Toate piesele de mobilier, inclusiv măsuţa de cafea, erau folosite pe post de scaune. Vee a ezitat un pic înainte să intre.

— Am nevoie de un moment să mă pregătesc mintal pentru asta, a spus ea, ridicându-şi vocea şi încercând să acopere muzica. Vreau să spun că locul ăsta a fost infestat de prezenţa lui Marcie. Peste tot sunt portrete cu Marcie, mobila lui Marcie, mirosurile lui Marcie. Că tot veni vorba despre tablouri, ar trebui să găsim nişte poze vechi de familie. Mi-ar plăcea să văd cum arăta tatăl lui Marcie acum zece ani. Când apare la televizor în reclamele pentru reprezentanţa lui, nu-mi dau seama dacă arată atât de tânăr datorită operaţiilor estetice sau tonelor de machiaj.

Am înşfăcat-o de braţ şi am tras-o înspre mine.

— N-o să mă laşi baltă acum.

— Prea bine, dar te avertizez, a spus Vee, aruncând o privire în casă şi încruntându-se, dacă văd chiar şi o singură pereche de chiloţi, am plecat de aici. Acelaşi lucru e valabil şi pentru prezervativele folosite.

Am deschis gura să spun ceva, după care am închis-o la loc cu un pocnet. Existau şanse destul de mari să vedem ambele lucruri de care pomenise, şi era în interesul meu să nu accept termenii înţelegerii ei.

Marcie s-a ivit din întuneric cu un castron de punci în

mână şi m-a salvat de la continuarea discuţiei. S-a uitat lung când la mine, când la Vee şi a declarat:

— Pe tine te-am invitat, dar pe ea nu.

— Şi mie îmi pare bine să te văd, a replicat Vee.

Marcie a sfredelit-o pe Vee lent cu privirea, analizând-o de sus până jos.

— Tu nu cumva ţineai o cură de slăbire pe culori? Mi se pare că ai renunţat înainte să te apuci. Apoi s-a uitat la mine. Iar tu ai un ochi tare drăguţ.

— Ai auzit ceva, Nora? a întrebat Vee. Mi s-a părut că aud ceva.

— Da, sunt sigură că ai auzit ceva, am spus.

— Oare ce am auzit... un câine care trage vânturi? m-a întrebat.

— Cred că da, am aprobat eu, încuviinţând din cap.

— Ha, ha, ha, a făcut Marcie, mijindu-şi ochii.

— Iar am auzit sunetul acela, a spus Vee. Cred că e foarte balonat câinele ăsta, ar trebui să-i dăm nişte laxative.

Marcie ne-a vârât bolul de punci sub nas.

— Hai, donaţi bani. Nimeni nu intră aici gratis.

— Ce? am spus eu şi Vee în acelaşi timp.

— Do-na-ţi-e! Doar nu credeţi că v-am invitat aici pe degeaba. Am nevoie de banii voştri. Simplu ca bună ziua.

Eu şi Vee ne-am uitat la bolul plin ochi cu bancnote.

— Pentru ce sunt banii? am întrebat.

— Noi uniforme pentru majorete. Echipa vrea tricouri cu abdomenul descoperit, dar şcoala e prea zgârcită să cumpere unele noi, aşa că eu strâng fonduri.

— Cât de interesant! a exclamat Vee. Acum, termenul de *Echipa Târfelor* va căpăta un nou înţeles.

— Ai întrecut măsura! a izbucnit Marcie, iar chipul i s-a înnegrit. Vrei să intri? Ai face bine să ai o bancnotă de douăzeci. Dacă mai scoţi un singur cuvânt, o să măresc taxa de intrare la patruzeci.

— Eu nici n-am vrut să vin, a spus Vee, înghiontindu-mă. Plăteşte tu!

— Dăm fiecare câte zece? m-am oferit eu.

— În nici un caz! Asta a fost ideea ta. Suporţi consecinţele.

M-am întors spre Marcie cu zâmbetul pe buze.

— Douăzeci de dolari e foarte mult, am subliniat eu,

încercând să ajung la o înţelegere cu ea.

— Da, dar gândeşte-te cât de bine o să arăt în noua uniformă, a spus ea. Trebuie să fac cinci sute de genuflexiuni în fiecare seară ca să dau jos un centimetru de pe talie şi să ajung de la şaizeci şi unu la şaizeci înainte să înceapă şcoala. Nu pot să-mi permit nici măcar un strop de grăsime dacă o să port un tricou care îmi dezgoleşte abdomenul.

N-am îndrăznit să-mi poluez mintea cu imaginea lui Marcie îmbrăcată într-o uniformă şcolară promiscuă, aşa că am continuat:

— Ce zici de cincisprezece?

Marcie şi-a pus mâna în şold şi părea gata să ne trântească uşa în nas.

— OK, linişteşte-te, plătim, a spus Vee, îndesându-şi mâna în buzunarul de la spate. A trântit câteva bancnote mototolite în bol, dar era întuneric şi nu-mi puteam da seama câte.

— Mi-eşti datoare vândută, m-a anunţat.

— Trebuia să-mi dai banii să-i număr mai întâi, a spus Marcie, căutând prin bol şi încercând să găsească donaţia lui Vee.

— M-am gândit că e o cifră cam mare pentru tine. Când ai învăţat să numeri până la douăzeci? a întrebat Vee.

Marcie şi-a mijit din nou ochii, după care s-a întors, răsucindu-se pe călcâie, şi a dus bolul înapoi în casă.

— Cât i-ai dat? am întrebat-o pe Vee.

— Nu i-am dat nimic. Am azvârlit un prezervativ în bol.

— De când ai tu prezervative la tine? am întrebat-o arcuindu-mi sprâncenele.

— Am găsit unul pe gazon în timp ce veneam spre ea. Cine ştie, poate că o să-l folosească. Şi atunci o să mă declar mulţumită că n-am lăsat materialul ei genetic să se răspândească aiurea.

Eu şi Vee am intrat în casă şi ne-am aşezat cu spatele la perete. În sufragerie, pe o canapea de catifea, mai multe cupluri stăteau îmbârligate ca nişte agrafe de hârtie. În mijlocul încăperii se dansa. De cealaltă parte a sufrageriei, se întrezărea un coridor arcuit care dădea în bucătărie, unde tinerii beau şi râdeau. Nimeni nu ne băga în seamă, iar eu încercam să-mi recapăt forţele, dându-mi seama că nu avea să fie atât de greu să pătrundem neobservate în dormitorul lui Marcie. Problema

era că începeam să mă gândesc că nu venisem la petrecere ca să mă furişez în dormitorul ei şi să găsesc dovezi că era cu Patch. De fapt, puteam să bag mâna în foc că venisem pentru că ştiam că şi Patch avea să fie aici. Şi voiam să-l văd.

După cum mergeau lucrurile, dorinţa avea să mi se îndeplinească. Patch a apărut în pragul uşii de la bucătărie, îmbrăcat într-un tricou polo negru şi blugi închişi la culoare. Nu eram obişnuită să-l analizez de la distanţă. Avea ochii de culoarea nopţii, iar părul îi cădea unduindu-se peste urechi de parcă ar fi trebuit să bage foarfeca în el de mai bine de două luni. Avea un corp care atrăgea într-o clipită sexul opus, dar atitudinea lui spunea ceva de genul „N-am chef de vorbă". Tot nu avea nimic pe cap, ceea ce însemna că şapca încă se afla la Marcie. „Nu-i mare lucru", mi-am spus. Asta nu mai era treaba mea. Patch n-avea decât să dea şapca oricui ar fi vrut. Doar pentru că nu mi-o împrumutase niciodată mie, asta nu însemna că-mi rănise sentimentele.

Jenn Martin, o fată cu care făcusem matematică în primul an de liceu, vorbea cu Patch, însă el era cu gândul în altă parte, îşi rotea privirea de jur împrejur, de parcă nu ar fi avut încredere în nimeni de acolo. Stătea relaxat, însă era cu ochii în patru, de parcă ar fi aşteptat în orice clipă să se întâmple ceva.

Mi-am întors ochii în altă direcţie chiar înainte să-şi oprească privirea asupra mea. Nu aş fi vrut să mă surprindă holbându-mă la el cu regret şi cu pasiune.

Anthony Amowitz mi-a făcut cu mâna din cealaltă parte a încăperii. I-am zâmbit automat. Fusese colegul meu la sport anul acela şi, deşi nu-i schimbasem niciodată mai mult de zece cuvinte cu el, era drăguţ să ştiu că, în sfârşit, cineva se bucura să ne vadă pe mine şi pe Vee.

— De ce îţi aruncă Anthony Amowitz zâmbete de proxenet? m-a întrebat Vee.

— Spui că e proxenet doar pentru că e aici, la petrecerea lui Marcie, am replicat, dându-mi ochii peste cap.

— Aşa, şi?

— E drăguţ cu noi, i-am spus, înghiontind-o. Zâmbeşte-i şi tu!

— Drăguţ? E în călduri!

Anthony a ridicat un pahar roşu de plastic în direcţia mea şi a strigat ceva, dar muzica era dată prea tare ca să-l aud.

— Ce? am strigat şi eu.

— Arăţi minunat! a răcnit el, cu un zâmbet nătâng pe chip.

— Oh, Doamne, a spus Vee. Nu e numai proxenet, mai e şi beat pe deasupra.

— Aşa, şi? Poate e un pic ameţit.

— Nu, e beat şi speră să te înghesuie în colţul vreunui dormitor.

Scârbos.

Cinci minute mai târziu, ne aflam tot în dreptul uşii de la intrare. Din greşeală, cineva îmi vărsase jumătate de bere pe pantofi, dar, din fericire, încă nu mă împroşcase nimeni cu vomă. Tocmai voiam să-i propun lui Vee să ne mutăm din dreptul uşii deschise – aveam impresia că în curând toţi invitaţii aveau să înceapă să-şi verse sucurile gastrice pe noi –, când am văzut-o pe Brenna Dubois întinzându-mi un pahar roşu de plastic.

— Ăsta e pentru tine, cu complimente din partea tipului din cealaltă parte a camerei.

— Ţi-am spus eu, a şoptit Vee.

Am aruncat pe furiş o privire înspre Anthony, care mi-a făcut cu ochiul.

— Ăăă, mersi, dar nu sunt interesată, i-am zis Brennei.

Nu aveam prea multă experienţă când venea vorba despre petreceri, dar ştiam că nu trebuia să accept băuturi a căror provenienţă era îndoielnică. Îmi şi închipuiam că cineva pusese vreun drog în băutură.

— Spune-i lui Anthony că nu beau decât din doze sigilate.

Uau! Păream şi mai naivă decât crezusem.

— Anthony? a întrebat ea confuză.

— Da, Anthony Proxenetul, a spus Vee. Tipul care te-a făcut mesagera lui.

— Ai crezut că Anthony mi-a dat paharul? a întrebat ea, clătinând din cap. E de la tipul din cealaltă parte a camerei.

S-a întors în direcţia în care, cu câteva clipe înainte, stătea Patch.

— Mda, era acolo. Presupun că a plecat. Era sexy rău şi purta o cămaşă neagră, dacă te lămureşte cu ceva informaţia asta.

— Oh, Doamne, a făcut Vee, de data asta ca pentru sine.

— Mersi, i-am zis Brennei, nemaiavând de ales decât să

accept paharul.

Fata s-a pierdut în mulţime, iar eu am aşezat paharul care mirosea a ceva asemănător cu cola cu aromă de cireşe pe masa de lângă mine. Oare Patch încerca să-mi transmită vreun mesaj? Voia să-mi amintească de seara mea penibilă de la *Poşeta Diavolului*, când Marcie mă împroşcase cu cola cu aromă de cireşe?

Vee mi-a strecurat ceva în mână.

— Ce-i asta? am întrebat.

— Un walkie-talkie. L-am împrumutat de la fratele meu. O să mă aşez pe scări şi o să ţin de şase. Dacă vine cineva, te anunţ prin radio.

— Vrei să mă strecor în dormitorul lui Marcie *acum*?

— Vreau să furi jurnalul.

— Da, în legătură cu asta... Cred că încep să mă răzgândesc.

— Glumeşti, nu? m-a întrebat Vee. Nu poţi să dai înapoi acum. Închipuie-ţi doar ce scrie în jurnal. Asta e marea noastră şansă să aflăm ce se întâmplă între Patch şi Marcie. Nu poţi să laşi să ne scape o asemenea ocazie.

— Dar nu e bine ce facem.

— Dacă o să-l furi suficient de repede cât să nu ai timp să te simţi vinovată pentru asta, nici n-o să ţi se mai pară atât de aiurea ce faci.

Am privit-o cu asprime.

— Încearcă să vorbeşti cu tine însăţi, o să te ajute, a adăugat Vee. Spune-ţi de o mie de ori că nu e greşit ce faci şi o să ajungi să crezi asta.

— Nu iau jurnalul. Vreau doar să... arunc o privire. Şi să fur şapca lui Patch.

— O să-ţi dau bugetul pe un an al revistei şcolii dacă îmi aduci jurnalul în următoarele treizeci de minute, a spus Vee, cu disperare în voce.

— De asta vrei jurnalul? Ca să-l publici în revistă?

— Gândeşte-te la asta! Aş putea să fac carieră.

— Nu, am refuzat eu, hotărâtă. Şi, încă ceva, eşti rea, Vee.

— Of, măcar am încercat, a zis ea, oftând.

— N-ar fi mai bine să ne trimitem mesaje? am întrebat-o, uitându-mă la walkie-talkie-ul din mână.

— Spionii nu-şi trimit mesaje.

— De unde ştii?

— De unde ştii tu că-şi trimit?

Gândindu-mă că nu avea rost să mă cert pe tema asta, am îndesat walkie-talkie-ul în buzunarul din spate al blugilor.

— Eşti sigură că dormitorul lui Marcie e la etajul al doilea?

— Unul dintre foştii ei prieteni stă cu mine în bancă la ora de spaniolă. Mi-a spus că în fiecare seară, la ora zece fix, Marcie se dezbracă... cu luminile aprinse. Câteodată, când el şi prietenii lui se plictisesc, vin până aici cu maşina să urmărească spectacolul. Mi-a spus că Marcie nu se grăbeşte niciodată şi că, până termină ea să se despoaie, au deja dureri de ceafă de la atâta holbat. Mi-a mai povestit că la un moment dat...

— Opreşte-te! am spus, punându-mi mâinile la urechi.

— Auzi, din moment ce eu mi-am poluat creierul cu asemenea detalii, m-am gândit că ar trebui să le ştii şi tu. Singurul motiv pentru care m-am străduit să aflu informaţiile astea greţoase a fost ca să te ajut pe tine.

Mi-am îndreptat privirea spre scări. Îmi simţeam stomacul de două ori mai greu decât cu câteva minute în urmă. Deşi nu făcusem încă nimic, mă simţeam vinovată. Când devenisem atât de josnică încât să mă strecor în dormitorul lui Marcie? Cum de îl lăsasem pe Patch să-mi sucească minţile în asemenea măsură încât să mă aducă în halul ăsta?

— Hai că mă duc, am spus, fără să par prea convingătoare. Ţii de şase, da?

— Înregistrat.

Am urcat scările. La capătul lor era o baie cu dale mari şi stucatură în formă de coroană. Am înaintat pe holul din stânga, am trecut pe lângă o încăpere ce semăna cu un dormitor de oaspeţi şi pe lângă o sală de fitness, în care am observat o bandă de alergări şi o bicicletă medicinală. Am făcut câţiva paşi înapoi şi am luat-o pe holul din dreapta. Prima uşă era întredeschisă, aşa că m-am uitat pe furiş înăuntru. Toată încăperea era vopsită în nuanţe spumoase de roz: pereţi roz, draperii roz şi o plapumă roz cu trei perne roz aruncate pe pat. Hainele din şifonier se revărsau pe pat, podea şi alte piese de mobilă. Pe pereţi erau lipite câteva fotografii de mărimea unor postere şi toate o înfăţişau pe Marcie pozând seducătoare în uniforma ei de majoretă. Am simţit cum mi se întoarce stomacul pe dos, după care am zărit şapca lui Patch pe măsuţa de

toaletă. M-am încuiat în cameră şi am răsucit şapca până când a căpătat o formă conică. Am îndesat-o în buzunarul de la spate. Lângă şapcă, pe măsuţă, era o cheie de maşină. Era o rezervă, dar avea simbolul de jeep. Patch îi dăduse lui Marcie cheia de rezervă de la maşina lui.

Am luat şi cheia de pe măsuţă şi am băgat-o în celălalt buzunar. Dacă tot mă aflam acolo, m-am gândit să mă uit şi după alte lucruri care i-ar fi putut aparţine.

Am deschis şi am închis câteva sertare, m-am uitat sub pat, în comodă şi pe raftul de sus al şifonierului. În cele din urmă, mi-am strecurat mâna între saltea şi arcurile patului şi am scos jurnalul. Mica agendă albastră a lui Marcie, despre care se spunea că ar fi fost mai scandaloasă decât un tabloid. O ţineam în mâini, gata să cedez ispitei de a o deschide. Oare ce scrisese despre Patch? Ce secrete ascundeau paginile acelea?

Am auzit hârâitul walkie-talkie-ului.

— Oh, rahat, s-a auzit vocea lui Vee prin aparat.

L-am scos din buzunar şi am apăsat unul dintre butoane.

— Ce s-a întâmplat?

— Câine. Câine mare. Tocmai a apărut împleticindu-se din sufragerie sau cum se numeşte spaţiul ăsta deschis enorm. Se holbează la mine. Pe bune, se uită fix în ochii mei.

— Ce fel de câine e?

— Nu cunosc ultimele noutăţi în materie de rase de câini, dar presupun că e un doberman. Are o faţă ascuţită şi îşi arată colţii. Seamănă destul de mult cu Marcie, dacă asta te ajută cu ceva. Hopa! Tocmai şi-a ridicat urechile. Vine spre mine. Cred că e un câine din ăla care-ţi citeşte gândurile. Ştie că nu stau aici de pomană, a înţeles că am ceva de rezolvat...

— Stai calmă...

— Marş, câine, am spus, marş!

Am auzit mârâitul inconfundabil al unui câine mare prin walkie-talkie.

— Ăăă, Nora? Avem o problemă, a spus Vee o clipă mai târziu.

— N-a plecat câinele?

— Mai rău. Fuge în salturi spre etaj.

Exact atunci am auzit un lătrat la uşă. Nu s-a oprit, ci a început să latre din ce în ce mai tare şi să mârâie.

— Vee! am şuierat eu în walkie-talkie. Scapă de câine!

A răspuns ceva, dar eu n-o mai auzeam din cauza mârâiturilor animalului. Mi-am pus o mână la ureche.

— Ce spui?

— Vine Marcie! Pleacă de acolo!

Am încercat să îndes jurnalul sub saltea, dar l-am îndoit şi dintre paginile lui au început să cadă sute de bileţele şi de poze. În grabă, panicată, am adunat bileţele şi pozele şi le-am îndesat la loc în agendă. Apoi am vârât jurnalul, destul de mic, având în vedere câte secrete se spunea că ascunde, şi walkie-talkie-ul în buzunarul de la spatele pantalonilor şi am stins lumina. Aveam să pun jurnalul la locul lui mai târziu. Deocamdată, trebuia să ies de acolo.

Am ridicat geamul, gândindu-mă că va trebui să îndepărtez plasa, însă cineva o dăduse deja la o parte. Probabil că Marcie o scosese cu multă vreme în urmă, când se furişa noaptea afară din casă. La gândul acesta, am simţit un strop de speranţă. Dacă Marcie coborâse pe geam, atunci puteam şi eu să o fac. Poate că nu aveam să cad şi să mor. Bineînţeles, Marcie era majoretă şi, ca atare, mult mai flexibilă şi mai coordonată în mişcări.

Am scos capul pe geamul deschis şi am aruncat o privire afară. Uşa de la intrarea principală era exact sub mine, sub un portic care se sprijinea pe patru stâlpi. Am scos un picior afară, balansându-l în aer, şi l-am aşezat pe acoperişul de ţiglă. După ce am fost sigură că nu aveam să alunec pe porticul uşor înclinat, am scos şi celălalt picior. Sprijinindu-mă în ambele picioare, am tras geamul în jos. Tocmai mă ascunsesem sub pervaz, când încăperea s-a umplut de lumină. Câinele zgâria geamul cu ghearele şi lătra furios. M-am lăsat pe vine şi m-am lipit de peretele casei, rugându-mă ca Marcie să nu deschidă geamul şi să se uite în jos.

— Ce este? s-a auzit vocea înăbuşită a lui Marcie prin geam. Ce-i cu tine, Boomer?

Pe spate mi se scurgeau broboane de sudoare. Marcie avea să se uite în jos şi să mă vadă. Am închis ochii şi am încercat să uit că în casa ei erau o mulţime de oameni cu care trebuia să mă întâlnesc la şcoală în următorii doi ani. Ce explicaţie puteam să găsesc că mă furişasem în dormitorul lui Marcie? Cum aveam să le explic că ţineam în mână jurnalul ei? Nu puteam suporta acel gând umilitor.

— Taci din gură, Boomer! a ţipat Marcie. Poate cineva să ţină câinele până deschid geamul? Dacă nu-l ţine careva, e atât de prost încât o să se arunce pe fereastră. Tu, ăla de pe hol! Da, tu. Prinde câinele de zgardă şi nu-i da drumul. Fă ce-ţi spun!

Am sperat ca lătrăturile câinele să acopere zgomotele pe care aveam să le fac, aşa că m-am răsucit şi m-am lipit cu spatele de perete. Am înghiţit în sec. Mi-era oarecum frică de înălţime, şi, gândindu-mă la distanţa care se căsca între mine şi pământul de dedesubt, începusem să transpir.

Mi-am proptit călcâiele în acoperişul de ţiglă şi am încercat să mă îndepărtez cât de mult de marginea lui. Apoi m-am chinuit să scot walkie-talkie-ul din pantaloni.

— Vee? am şoptit eu.

— Unde eşti? a ţipat ea, încercând să acopere sunetul muzicii ce se auzea pe fundal.

— Crezi că poţi să scapi azi de câinele ăla?

— Cum?

— Foloseşte-ţi imaginaţia.

— Şi ce să fac? Să-l otrăvesc?

Mi-am şters sudoarea de pe frunte cu podul palmei.

— Mă gândeam mai degrabă să-l închizi într-un dulap.

— Adică să-l ating?

— Vee!

— OK, OK. O să mă gândesc la ceva.

După treizeci de secunde, am auzit vocea lui Vee scurgându-se prin fereastra dormitorului lui Marcie.

— Auzi, Marcie? a ţipat ea, acoperind lătratul câinelui. Nu vreau să mă bag, dar să ştii că a venit poliţia. E în pragul uşii de la intrare. Au zis că au venit pentru că s-a plâns cineva din cauza zgomotului. Vrei să-i invit înăuntru?

— Ce? a urlat Marcie, exact deasupra mea. Nu văd nici o maşină de poliţie.

— Probabil că a trebuit să parcheze câteva străzi mai încolo, în fine, cum spuneam, am observat că unii dintre invitaţii tăi au substanţe ilegale în mână.

— Aşa, şi? s-a răţoit ea. E o petrecere.

— Alcoolul este interzis persoanelor sub douăzeci şi unu de ani.

— Minunat! a ţipat Marcie. Ce mă fac? A făcut o pauză, după care şi-a ridicat din nou vocea: Probabil că tu i-ai chemat!

— Cine, eu? a întrebat Vee. Ai înnebunit? Cum să ratez toată mâncarea asta care se dă pe gratis? În nici un caz!

Câteva clipe mai târziu, lătrăturile furioase ale lui Boomer au început să se audă din ce în ce mai slab, iar lumina dormitorului s-a stins.

Am rămas nemişcată preţ de o clipă, cu urechile ciulite. Când am fost sigură că dormitorul lui Marcie era gol, m-am lăsat pe burtă şi m-am târât până în dreptul geamului. Câinele dispăruse. La fel şi Marcie, şi, dacă aş fi putut să...

Mi-am lipit mâinile de fereastră, încercând s-o ridic, dar nici nu s-a urnit. Mi-am proptit palmele în cadrul geamului şi am împins cu toată puterea. Nu s-a întâmplat nimic.

„OK", m-am gândit, „nu-i mare lucru". Probabil că Marcie închisese fereastra pe dinăuntru. Nu-mi rămânea decât să atârn acolo încă vreo cinci ore până la sfârşitul petrecerii. Apoi s-o sun pe Vee să vină să mă dea jos cu o scară.

Am auzit paşi pe trotuar şi mi-am lungit gâtul să văd dacă nu cumva aveam în sfârşit noroc şi nu venea Vee să mă salveze. Spre groaza mea, Patch stătea cu spatele la mine, îndreptându-se înspre jeep. A format în grabă un număr şi a dus telefonul la ureche. Două secunde mai târziu, a început să-mi sune mobilul în buzunar. Înainte să apuc să arunc aparatul în tufele de la marginea casei, Patch s-a oprit.

A aruncat o privire peste umăr, după care şi-a ridicat privirea. S-a uitat la mine, iar eu m-am gândit că ar fi fost de o mie de ori mai bine dacă Boomer m-ar fi sfâşiat de vie.

— Ia te uită cine trage cu ochiul pe gaura cheii, a comentat el.

Îmi dădeam seama că zâmbea chiar dacă nu-l vedeam.

— Nu mai râde, i-am spus, cu obrajii roşii de ruşine. Dă-mă jos de aici!

— Sari.

— Ce?

— Te prind.

— Eşti nebun? Vino aici şi deschide geamul sau adu o scară!

— N-am nevoie de scară. Sari, că nu te scap.

— Oh, da, sigur! Că te şi cred.

— Vrei să te ajut sau nu?

— Asta numeşti tu ajutor? am şuierat furioasă. Ăsta nu e

ajutor!

Şi-a învârtit cheile pe deget şi s-a întors cu spatele.

— Eşti un nenorocit! Vino înapoi!

— Nenorocit? a repetat el. Tu eşti cea care spionează pe la geamuri.

— Nu spionam, eu... eu... eu...

„Gândeşte-te la ceva!”

Patch a aruncat o privire înspre fereastra de deasupra mea, şi am văzut cum i se lumina chipul pe măsură ce înţelegea ce se întâmplase. Şi-a dat capul pe spate şi a izbucnit într-un hohot de râs.

— Scotoceai prin dormitorul lui Marcie.

— Nu, am negat eu, dându-mi ochii peste cap, de parcă ar fi fost cel mai absurd lucru pe care l-aş fi auzit vreodată.

— Ce căutai?

— Nimic.

Am scos şapca lui Patch din buzunarul de la spate şi i-am aruncat-o în faţă.

— Şi, apropo, uite-ţi şapca idioată!

— Te-ai dus acolo după şapca mea?

— Mi-am pierdut timpul, evident.

Am aruncat o privire speriată dincolo de marginea acoperişului şi am avut impresia că prăpastia de sub mine se căscase cu încă vreo cinci metri. Am păşit atent pe margine şi am întrebat:

— De ce ai sunat?

— Nu te-am mai văzut înăuntru şi voiam să fiu sigur că eşti bine.

Părea sincer, dar se pricepea să mintă.

— Şi cola cu gust de cireşe?

— Aia a fost o ofertă de pace. Sari sau nu?

Pentru că nu aveam altă soluţie, m-am apropiat cu atenţie de marginea porticului. Simţeam un gol în stomac.

— Dacă mă scapi..., l-am avertizat.

Patch şi-a întins braţele. Am închis ochii şi m-am lăsat să alunec pe marginea acoperişului. Am simţit aerul şfichiuindu-mi corpul, iar apoi am aterizat în braţele lui Patch, lipindu-mă de el. Am rămas aşa preţ de o clipă, cu inima bătându-mi să-mi sară din piept din cauza adrenalinei, dar şi pentru că eram atât de aproape de el. Era cald, şi aveam senzaţia că îl cunoşteam de o

viaţă. Trupul lui solid mă făcea să mă simt în siguranţă. Voiam să mă agăţ de cămaşa lui, să-mi îngrop chipul în gâtul lui şi să nu-i mai dau drumul niciodată.

Patch mi-a aranjat o buclă răvăşită după ureche.

— Vrei să te întorci la petrecere? a murmurat el.

Am clătinat din cap.

— Te duc acasă.

A făcut semn cu bărbia înspre jeep pentru că încă avea mâinile încolăcite în jurul corpului meu.

— Am venit cu Vee, am spus. Ar trebui să plec cu ea.

— Vee n-o să ia mâncare chinezească în drum spre casă.

Mâncare chinezească. Asta însemna că Patch urma să vină la mine acasă să mâncăm. Şi, cum mama nu era acasă, însemna că noi doi aveam să fim singuri-singurei...

Am lăsat garda jos un pic mai mult. Probabil că arhanghelii nu erau prin preajma noastră. Patch nu părea îngrijorat, aşa că nu aş fi avut nici un motiv să mă tem. Şi luam doar cina. Avusesem o zi lungă şi tristă şi eram înfometată după ora petrecută la sala de sport. Suna minunat să iau cina cu Patch. Ce putea fi rău într-o cină obişnuită? Oamenii luau masa tot timpul fără ca lucrurile să degenereze.

— E doar o cină, am spus ca să mă conving mai degrabă pe mine decât pe Patch.

Mi-a zâmbit inocent, însă zâmbetul lui nu prevestea nimic bun. Era zâmbetul unui băiat rău. Zâmbetul malefic, fermecător al unui tip care, cu numai două seri înainte, o sărutase pe Marcie... iar acum, în seara aceea, mă invita la masă, sperând probabil ca lucrurile să se transforme în cu totul şi cu totul altceva. Credea că nu era nevoie decât de un zâmbet, unul care să-mi topească inima, ca să şterg cu buretele toată suferinţa pe care mi-o provocase. Ca să mă facă să uit că o sărutase pe Marcie.

Toate acele frământări sufleteşti au dispărut în momentul în care am revenit în prezent. Bănuielile mele s-au împrăştiat şi au fost înlocuite de un sentiment puternic de nelinişte care nu avea de-a face cu Patch sau cu ce se întâmplase duminică noapte. Mi s-a făcut pielea de găină. Am privit umbrele care se lungeau pe gazon.

— Ce este? a murmurat Patch, ghicindu-mi teama şi strângându-mă ocrotitor în braţe.

Şi apoi m-a străbătut din nou acel fior. Am simţit ceva în aer. Mă împresura o ceaţă invizibilă, caldă, care plutea aproape de pământ, apropiindu-se din ce în ce mai mult, ca o mie de şerpi invizibili ce se târau prin aer. Senzaţia era atât de tulburătoare, încât mi-era greu să cred că Patch nici măcar nu băgase de seamă că era ceva în neregulă, chiar dacă nu simţea acea prezenţă.

— Ce este, îngeraşule? a întrebat el în şoaptă.

— Suntem în siguranţă?

— Contează?

M-am uitat de jur împrejur. Nu ştiam de ce, dar acelaşi gând îmi revenea la nesfârşit în minte. „Arhanghelii. Sunt aici."

— Vreau să zic... arhanghelii, am şoptit atât de încet, încât abia dacă îmi puteam auzi propria voce. Nu ne privesc?

— Ba da.

Am încercat să mă dau un pas înapoi, dar Patch a refuzat să-mi dea drumul.

— Nu mă interesează ce văd ei. M-am săturat de jocul ăsta!

Încetase să-şi mai frece nasul de gâtul meu, iar în ochii lui am zărit o expresie tulburată de sfidare.

M-am străduit şi mai mult să mă desprind de el.

— Lasă-mă!

— Nu mă vrei? a întrebat, cu un zâmbet şiret pe buze.

— Nu asta e problema. Nu vreau să fiu vinovată pentru nimic din ce ţi se poate întâmpla. Lasă-mă!

Cum putea să se poarte ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic? Arhanghelii încercau să găsească orice motiv să-l îndepărteze. Nu putea fi văzut cu mine în braţe.

M-a mângâiat pe umeri, dar, în momentul în care am încercat să profit de acel moment şi să mă smulg din îmbrăţişarea lui, m-a prins de mână. Deodată, am auzit vocea lui pătrunzându-mi în gând.

Aş putea să fiu un nenorocit. Aş putea să plec chiar acum, dar am putea să încetăm să mai ascultăm regulile arhanghelilor.

A spus acele lucruri cu atâta hotărâre, încât am ştiut că nu era prima dată când se gândea la asta. Era un plan pe care-l analizase în secret de multe, multe ori.

Inima îmi bătea nebuneşte. Să plece? Să nu mai respectăm regulile?

— Despre ce vorbeşti?

Aş trăi mereu pe drumuri, ascunzându-mă în permanenţă, sperând că arhanghelii n-o să mă găsească.

— Şi dacă te-ar găsi?

Aş fi judecat. Găsit vinovat, dar tot am petrece două săptămâni împreună, singuri, până o să decidă asupra pedepsei.

Parcă vedeam expresia siderată de pe propriul meu chip.

— Iar apoi?

M-ar trimite în iad. A făcut o pauză, după care a adăugat, sigur pe el: *Nu mă tem de iad. Merit tot ce are să mi se întâmple. Am minţit, am înşelat, am trădat. Am rănit oameni inocenţi. Nici nu-mi pot amintit toate relele pe care le-am făcut. Într-un fel sau altul, am plătit pentru ele toată viaţa. Iadul nu va fi cu mult mai diferit.* Gura i s-a schimonosit şi a zâmbit scurt. *Dar sunt sigur că arhanghelii au un atu în mânecă.* Zâmbetul i-a dispărut, şi s-a uitat la mine cu sinceritate. *Nu am simţit niciodată că e greşit să fiu cu tine. Ăsta e singurul lucru bun pe care l-am făcut în viaţă. Tu eşti singurul lucru bun. Nu-mi pasă de arhangheli. Spune-mi ce vrei să fac. Spune acel cuvânt. O să fac orice vrei tu. Putem pleca chiar acum.*

Am aşteptat o clipă, încercând să accept cuvintele lui. M-am uitat la jeep. Zidul de gheaţă dintre noi se sfărâmase. Zidul fusese ridicat doar de arhangheli. Fără ei, toate lucrurile din cauza cărora ne certaserăm nu însemnau nimic. Ei erau problema. Voiam să-i las în urmă, să las totul în urmă şi să fug cu Patch. Voiam să fiu nechibzuită. Să mă gândesc la un singur lucru, să iau o decizie de moment. Am fi putut să facem în aşa fel încât să uităm de consecinţe. Am fi reuşit să luăm regulile în râs, să ignorăm limitele şi, mai presus de toate, ziua de mâine. Aveam să fim doar noi doi, eu şi Patch, şi nimic altceva nu avea să mai conteze.

Nimic altceva în afară de promisiunea a ce avea să se întâmple în momentul în care acele săptămâni aveau să se apropie de sfârşit.

Aveam două variante, însă răspunsul era clar. Singura modalitate în care aş fi putut să-l ţin aproape pe Patch era să-l las să plece. Să nu am nimic de-a face cu el.

Abia în momentul când el şi-a plimbat degetele pe obrajii mei, mi-am dat seama că plângeam.

— Şşş, a murmurat el, o să fie bine. Te vreau. Nu pot să

mai continui aşa, cu jumătăţi de măsură, să trăiesc între două lumi.

— Dar te vor trimite în iad, am bâlbâit, nereuşind să-mi opresc buza din tremurat.

— Am avut mult timp la dispoziţie pentru a mă obişnui cu gândul ăsta.

Eram hotărâtă să nu-l las pe Patch să vadă cât de greu îmi era să fac asta, dar m-am înecat cu şuvoiul de lacrimi care mi se scurgea pe gât. Ochii îmi eram umezi şi umflaţi şi simţeam cum mă înţepa pieptul. Era numai vina mea. Dacă nu aş fi fost eu, nu ar fi devenit înger păzitor. Dacă nu aş fi fost eu, arhanghelii nu ar fi fost hotărâţi să-l distrugă. Eram vinovată pentru că ajunsese în situaţia asta.

— Fă-mi un serviciu, am spus în cele din urmă cu o voce slabă, pe care nu o recunoşteam. Spune-i lui Vee că mă duc singură acasă, pe jos. Am nevoie să fiu singură.

— Îngeraşule? a murmurat Patch, încercând să mă apuce de mână, însă eu m-am dat înapoi.

Am simţit cum picioarele mi-o iau înainte, cum păşesc regulat, lăsându-mă purtată din ce în ce mai departe de el, de parcă mintea mi-ar fi amorţit şi ar fi predat toată capacitatea de locomoţie corpului meu.

Capitolul 13

În după-amiaza următoare, Vee m-a lăsat cu maşina în faţa uşii principale de la *Enzo*. Eram îmbrăcată într-o rochie de vară galbenă cu imprimeu, care îmi dădea un aspect sexy, dar profesionist în acelaşi timp. Vestimentaţia mea era cu mult mai optimistă decât sentimentele care mă măcinau. M-am oprit în faţa vitrinei să-mi scutur părul, care îmi cădea în bucle pe umeri, după ce se tuflise de la somn, însă gestul meu părea lipsit de naturaleţe. M-am forţat să zâmbesc. Exersasem un zâmbet toată dimineaţa, însă şi acesta era fragil şi meschin. Privindu-mă în vitrină, mi se părea fals şi sec. Însă, având în vedere că plânsesem toată noaptea, era cel mai frumos zâmbet pe care îl aveam.

După ce mersesem pe jos de la Marcie până acasă cu o seară înainte, mă cuibărisem în pat, însă nu dormisem, ci îmi petrecusem întreaga noapte măcinată de gânduri autodistructive. Cu cât stăteam mai mult trează, cu atât mă îndepărtam mai mult de realitate. Voiam să demonstrez ceva, şi deja sufeream atât de tare, încât nici nu mă interesa cât de drastică era decizia pe care voiam s-o iau. Mi-a venit un gând, acel gen de gând pe care nu credeam că o să-l nutresc vreodată. Dacă îmi puneam capăt zilelor, arhanghelii aveau să vadă asta. Aveau s-o vadă şi să aibă mustrări de conştiinţă. Voiam să se simtă vinovaţi, să pună sub semnul îndoielii legile lor arhaice. Voiam să fie vinovaţi pentru că mai întâi îmi distruseseră viaţa, iar apoi mă omorâseră cu bună ştiinţă.

Aceste gânduri m-au chinuit şi m-au tulburat toată noaptea. Trecusem printr-o paletă întreagă de sentimente. Simţisem cum mi se frânge inima, apoi negasem asta, după care mă înfuriasem. La un moment dat, regretasem că nu fugisem cu Patch. Orice moment de fericire, indiferent cât de scurt, părea să-mi surâdă mai mult decât acea tortură îndelungată pe care aveam să o simt în fiecare zi, ştiind că nu avea să fie al meu niciodată.

Însă, în momentul în care soarele începuse să se ivească pe cer, am ajuns la o concluzie. Trebuia să trec peste asta. Ori

depăşeam momentul, ori intram în depresie pentru totdeauna. Mă străduisem să fac duş, să mă îmbrac şi plecasem la şcoală hotărâtă să nu arăt nimănui cum mă simţeam. Aveam senzaţia că tot trupul mi se frângea în bucăţi, dar am refuzat să arăt până şi cel mai mic semn de autocompătimire. Nu aveam de gând să-i las pe arhangheli să câştige. Intenţionam să mă repun pe picioare, să-mi iau o slujbă, să-mi plătesc amenda pentru viteză, să termin şcoala de vară cu cele mai bune note şi să-mi ocup timpul cu atâtea lucruri încât să mă pot gândi la Patch numai seara, când eram singură cu gândurile mele şi nu mai aveam de ales.

Înăuntrul cafenelei *Enzo*, pe peretele din stânga şi pe cel din dreapta, se întindeau două balcoane semicirculare, iar un şir de trepte late te conduceau înspre salonul şi barul principal. Balcoanele semănau cu nişte podiumuri curbate care se ridicau deasupra unei săli. Mesele de la balcon erau ocupate, iar în sală rămăseseră numai câţiva pierde-vară care beau cafea şi citeau ziarele de dimineaţă.

După ce am tras aer în piept, am coborât scările şi m-am îndreptat înspre tejghea.

— Mă scuzaţi, am auzit că angajaţi barmani, i-am spus femeii care stătea în dreptul casei de marcat.

Simţeam că vocea îmi era lipsită de vlagă, dar nu mai aveam energie să vorbesc altfel. Femeia, o roşcată între două vârste pe al cărei ecuson scria ROBERTA, şi-a ridicat privirea.

— Aş vrea să completez o cerere.

Am reuşit să încropesc un fel de zâmbet, însă mă temeam că nu eram suficient de credibilă.

Roberta şi-a şters mâinile pistruiate pe o lavetă şi s-a înălţat de după tejghea.

— Barmani? Angajările s-au terminat.

Mi-am aţintit privirea asupra ei, ţinându-mi respiraţia, simţind cum mi se îneacă toate corăbiile. Planul pe care îl pusesem la cale era totul pentru mine. Nici nu mă gândisem ce aveam să fac în cazul în care urma să se destrame chiar şi cea mai neînsemnată părticică a lui. Aveam nevoie de un alt plan. Aveam nevoie de slujba asta. Aveam nevoie de o viaţă care să fie ţinută sub control, în care fiecare minut să fie planificat şi fiecare sentiment dozat.

— Dar căutăm un asistent de ospătar de încredere, însă

numai pe tura de noapte, de la şase la zece, a adăugat Roberta.

Am clipit surprinsă, iar buza de jos îmi tremura uşor.

— Oh, am spus eu, asta e... bine.

— Noaptea stingem luminile, trimitem barmanii acasă, punem nişte jazz şi încercăm să creăm o atmosferă mai sofisticată. Înainte, după ora cinci, restaurantul era gol, dar acum sperăm să atragem mulţi clienţi. E o perioadă grea, a explicat ea. Tu va trebui să întâmpini clienţii şi să le notezi comenzile, pe care le vei transmite mai apoi la bucătărie. Când e gata mâncarea, o duci la mese.

Am încercat să dau interesată din cap, hotărâtă să-i arăt cât de mult îmi doream acea slujbă, şi am simţit cum mi se crapă buzele de cât de mult le întinsesem încercând să zâmbesc.

— Sună... minunat, am spus eu cu o voce răguşită.

— Ai experienţă de muncă?

Nu aveam. Dar eu şi Vee mergeam la *Enzo* de cel puţin trei ori pe săptămână.

— Ştiu meniul pe de rost, am spus, începând să par mai plină de viaţă, mai reală.

Totul depindea de slujba asta. Aveam să-mi construiesc o nouă viaţă.

— Asta îmi place să aud, a zis Roberta. Când poţi să începi?

— Astă-seară?

Nu-mi venea să cred că-mi dădea slujba.

Eram în faţa ei, incapabilă să zâmbesc sincer, dar ea trecea asta cu vederea. Îmi dădea o şansă. I-am întins mâna, după care, o fracţiune de secundă mai târziu, mi-am dat seama că tremuram.

Mi-a ignorat mâna întinsă, cercetându-mă cu privirea dintr-o parte, făcându-mă să mă simt chiar şi mai expusă şi mai timidă.

— E totul în regulă?

Am tras aer în piept şi mi-am ţinut respiraţia.

— Da, sunt bine...

A încuviinţat din cap.

— Să fii aici la şase fără un sfert ca să-ţi dau uniforma înainte să începi.

— Mulţumesc din suflet..., am bâiguit, încă în stare de şoc,

dar ea deja dispăruse în spatele tejghelei.

Când am ieşit în soarele orbitor, am început să-mi fac calcule în gând. Plecând de la premisa că aveam să câştig salariul minim pe economie dacă aveam să lucrez în fiecare seară pentru următoarele două săptămâni, aş fi putu să-mi plătesc amenda de viteză. Şi, dacă aveam să lucrez în fiecare noapte timp de două luni, ceea ce însemna şaizeci de nopţi, atunci aş fi fost prea absorbită de muncă pentru a mă mai gândi la Patch. După şaizeci de nopţi, vacanţa de vară s-ar fi apropiat de sfârşit, iar apoi aş fi putut să-mi canalizez din nou energiile asupra şcolii. Mă decisesem deja să-mi umplu orarul cu cursuri grele. Puteam să mă descurc, indiferent de cât de dificile ar fi fost temele, dar o inimă frântă era cu totul şi cu totul altceva.

— Ei? a făcut Vee, strecurându-se lângă mine în maşină. Cum a mers?

M-am aşezat pe scaunul din dreapta.

— Am primit slujba.

— Frumos. Păreai foarte agitată la venire, ca şi cum ai fi putut s-o dai în bară, dar acum nu mai ai nici un motiv de îngrijorare. Oficial, ai devenit un membru muncitor al acestei societăţi. Sunt mândră de tine, draga mea. Când începi?

Am verificat orarul de pe uşă.

— Peste patru ore.

— O să trec pe acolo diseară şi o să cer să mă aşeze la o masă de-a ta.

— Ai face bine să laşi un bacşiş generos, am sfătuit-o şi, deşi încercasem să fac o glumă, aproape că m-au podidit lacrimile.

— Sunt şoferul tău. Asta valorează mai mult decât un bacşiş.

Şase ore şi jumătate mai târziu, la *Enzo* era plin ochi. Uniforma mea de lucru consta dintr-o cămaşă albă şi lungă, pantaloni gri de tweed, o vestă asortată şi o şapcă de băiat care împarte ziare. Nu reuşeam să-mi îndes părul sub şapcă, iar buclele îmi ieşeau răvăşite de dedesubt. În acel moment, simţeam cum şuviţele răzleţe mi se lipesc de obrajii transpiraţi. În ciuda faptului că eram complet depăşită de situaţie, într-un fel ciudat, era bine să fiu prinsă până peste cap cu treabă. Nu aveam deloc timp să mă gândesc nici măcar un pic la Patch.

— Tu, fata cea nouă! a strigat la mine Fernando, unul

dintre bucătari. Stătea în spatele unui zid jos care despărţea cuptoarele de restul bucătăriei, fluturând o spatulă în mână. E gata comanda!

Am înşfăcat trei farfurii cu sendvişuri, le-am aliniat cu grijă pe braţ şi am ieşit cu spatele pe uşile rabatabile. Am traversat salonul şi, în drum spre masă, mi-am încrucişat privirea cu a unei hostesse. Mi-a făcut semn cu capul înspre o masă de sus, de la balcon, la care abia se aşezase cineva. Am răspuns dând scurt din cap. „Mă duc într-un minut."

— Un sendviş cu costiţe, unul cu salam şi unul cu friptură de curcan, am anunţat, aşezând farfuriile în dreptul celor trei oameni de afaceri îmbrăcaţi la costum. Poftă bună!

Am urcat în fugă scările către balcon, scoţând din buzunarul de la spate carneţelul pe care notam comenzile. Când am ajuns la jumătatea podiumului, m-am împiedicat. Marcie Millar se aşezase exact în faţa mea, la ultima masă. I-am recunoscut şi pe Addyson Hales, Oakley Williams şi Ethan Tyler, toţi colegi de-ai mei de şcoală. M-am gândit să mă uit în altă parte şi să-i spun hostessei să trimită pe altcineva – pe oricine altcineva – la acea masă, dar tocmai atunci Marcie şi-a ridicat privirea, iar eu am ştiut că nu mai era cale de scăpare.

Pe chip i s-a întipărit un zâmbet crud.

Mi s-a tăiat respiraţia. Oare aflase cumva că îi furasem jurnalul? Abia când ajunsesem aseară acasă şi mă urcasem în pat, îmi amintisem că încă îl aveam asupra mea. I l-aş fi dat înapoi chiar în acel moment, dar era ultimul lucru la care mă mai gândisem. Jurnalul părea cu totul şi cu totul lipsit de însemnătate faţă de sentimentele crude care mă măcinau pe dinăuntru şi pe dinafară. De când îl furasem, zăcuse neatins pe podeaua dormitorului meu, exact lângă hainele pe care le azvârlisem pe jos.

— Uniforma ta e cel mai drăguţ lucru pe care l-am văzut vreodată, nu-i aşa? s-a auzit vocea lui Marcie plutind peste muzica de jazz. Ethan, nu ai purtat şi tu o vestă ca asta anul trecut la bal? Cred că Nora a dat iama prin şifonierul tău.

În timp ce râdeau, eu îmi ţineam creionul lipit de carneţelul de luat comenzi.

— Vă aduc ceva de băut? Specialitatea din seara asta este shake-ul de nucă de cocos cu lămâie verde.

Oare simţea vreunul dintre ei nota de vinovăţie din glasul

meu? Am înghiţit în sec sperând că, data viitoare când aveam să deschid gura, tremuratul acela avea să dispară.

— Ultima dată când am venit aici, era ziua maică-mii, a spus Marcie. Chelneriţa i-a cântat *La mulţi ani*.

Mi-au trebuit câteva secunde să înţeleg încotro bătea.

— Ah, nu. În nici un caz. Nu sunt chelneriţă, sunt asistentă de ospătar.

— Nu-mi pasă ce eşti. Vreau să-mi cânţi *La mulţi ani*.

Am rămas împietrită, căutând disperată o cale de scăpare. Nu-mi venea să cred că Marcie îmi cerea să mă umilesc în asemenea hal. Dar stai un pic! Bineînţeles că-mi cerea să mă umilesc. În ultimii unsprezece ani, ţinusem, în minte, scorul meciurilor noastre, iar acum eram sigură că şi ea făcea acelaşi lucru. Trăia numai ca să fie întotdeauna cu un pas înaintea mea. Mai rău era că, deşi era conştientă că scorul ei era deja de două ori mai mare decât al meu, încă alerga după puncte. Ceea ce însemna că, în afară de faptul că-i plăcea să-şi bată joc de mine, nici nu juca deloc corect.

— Vreau să văd un act, am spus eu, întinzând mâna.

Marcie a ridicat nepăsătoare din umeri.

— L-am uitat acasă.

Ştiam amândouă că nici nu-şi uitase permisul de conducere şi că nici nu era ziua ei.

— Suntem foarte ocupaţi în seara asta, am spus, prefăcându-mă că îmi cer scuze. Şefului meu nu i-ar plăcea să-i neglijez pe ceilalţi clienţi.

— Şeful tău ar vrea să-ţi mulţumeşti clienţii. Hai cântă odată!

— Şi, că tot veni vorba, s-a băgat Ethan în conversaţie, adu şi un tort din ăla de ciocolată gratis.

— Putem să dăm doar câte o felie, nu tot tortul, i-am spus.

— Putem să dăm doar câte o felie, nu tot tortul, m-a imitat Addyson.

Toată lumea de la masă a izbucnit în râs.

Marcie a scotocit prin geantă şi a scos un aparat de fotografiat de unică folosinţă. Butonul roşu a clipit, şi ea a îndreptat obiectivul în direcţia mea.

— Abia aştept să arăt asta în toată şcoala. Ce bine că am e-mailurile tuturor. Cine ar fi crezut că poate fi atât de folositor să lucrezi la secretariat?

Ştia de jurnal. Ştia mai mult ca sigur. Şi asta era răzbunarea. Câştigasem cincizeci de puncte pentru că furasem agenda. Însă ea avea să primească de două ori pe atât după ce trimitea întregului liceu un videoclip cu mine cântând „La mulţi ani, Marcie”.

Am făcut un semn spre bucătărie, care era în spatele meu, după care am dat încet înapoi:

— Uite ce e, am foarte multe comenzi...

— Ethan, du-te şi spune-i acelei chelneriţe minunate de acolo că vrem să vorbim cu managerul. Spune-i că ajutoarea ei e irascibilă, a zis Marcie.

Nu-mi venea să cred. Lucram la *Enzo* de trei ore, iar Marcie avea să facă în aşa fel încât să fiu concediată. Cum aveam să-mi plătesc amenda de viteză? Puteam să-mi iau gândul de la Volkswagen. Şi, mai presus de toate, aveam nevoie de slujbă ca să pot să fac faţă crudului adevăr: Patch dispăruse din viaţa mea. Pentru totdeauna.

— A expirat timpul, a spus Marcie. Ethan, du-te şi caută-l pe manager.

— Stai, am oprit-o. O s-o fac.

Marcie a chiţăit şi a bătut din palme.

— Ce bine că mi-am încărcat bateria!

Fără să-mi dau seama, mi-am tras şapca pe cap şi mi-am acoperit faţa.

— Mulţi ani trăiască...

— Mai tare! au ţipat toţi.

— Mulţi ani trăiască, am ridicat eu vocea, prea jenată ca să-mi dau seama dacă nu cântam cumva fals. Cine să trăiască, Marcie să trăiască.

Nimeni nu a spus nimic. Marcie a aruncat aparatul de fotografiat la loc în geantă.

— Mda, plictisitor.

— N-a fost nimic ieşit din comun, a spus Ethan.

Sângele mi s-a scurs din obraji, iar chipul meu şi-a revenit la o culoare normală. Am zâmbit în treacăt, uşor tulburată, dar victorioasă. Câştigasem cinci sute de puncte. Interpretarea mea merita cel puţin atât. Marcie nu reuşise să mă facă bucăţi. Preluasem oficial conducerea.

— Deci vrea cineva ceva de băut? am întrebat, pe un ton surprinzător de vesel.

Imediat după ce am notat comanda, m-am întors cu spatele, îndreptându-mă înapoi spre bucătărie, când Marcie a strigat după mine.

— Ah, Nora!

M-am oprit ca trăsnită. Am tras adânc aer în piept, întrebându-mă la ce cazne mai voia să mă supună. Oh, nu. Putea să mă întreacă... doar dacă le spunea... chiar atunci. În faţa tuturor. Avea să spună lumii întregi că îi furasem jurnalul, şi toţi aveau să vadă cât de jalnică şi de demnă de dispreţ eram.

— Ai putea să te grăbeşti cu comanda aia? a întrebat Marcie. Trebuie să ajungem la o petrecere.

— Să mă grăbesc cu comanda? am repetat eu prosteşte.

Oare nu-şi dăduse seama că îi dispăruse jurnalul? Asta voia să însemne întrebarea ei?

— Ne întâlnim cu Patch la plaja Delphic, şi nu vreau să întârzii, a spus Marcie, punându-şi mâna la gură în secunda doi. Oh, scuze, îmi pare atât de rău, nici nu m-am gândit că n-ar trebui să pomenesc de Patch. Probabil că ţi-e foarte greu să-l vezi cu altcineva.

Zâmbetul de care mă agăţasem până atunci a dispărut. Am simţit cum mă trec fiorii, cum mi se face cald. Inima îmi bătea atât de puternic, încât îmi simţeam capul uşor ca un fulg. Pereţii încăperii începeau să se apropie, să se strângă, iar în mijlocul lor nu mai vedeam decât zâmbetul diabolic al lui Marcie, care râdea de mine. Deci totul revenise la normal. Patch se reîntorsese la Marcie. Şi, după ce plecasem în acea seară, el se resemnase probabil în faţa sorţii. Dacă nu mă putea avea pe mine, avea să se mulţumească şi cu Marcie. Dar de ce lor li se permitea să aibă o relaţie? Oare arhanghelii nu trebuiau să-i supravegheze şi pe ei? Cum rămânea cu sărutul lor? Oare arhanghelii închideau ochii pentru că ştiau că nu însemna nimic pentru nici unul dintre ei? Voiam să ţip pentru că nu era drept. Marcie putea să fie cu Patch, când ea nici măcar nu îl iubea, iar eu nu, tocmai pentru că îmi era drag, iar arhanghelii ştiau asta. De ce era interzis să ne îndrăgostim? Oare erau îngerii şi oamenii chiar atât de diferiţi?

— Sunt bine, am trecut peste asta, am informat-o pe un ton rece, dar civilizat.

— Foarte bine pentru tine, a spus Marcie, ronţăindu-şi seducătoare paiul.

Nu mă crezuse.

Când am ajuns înapoi în bucătărie, am transmis bucătarilor comanda lui Marcie. Am lăsat gol spaţiul de „instrucţiuni speciale de pregătire a mâncării”. În fond, Marcie se grăbea să se întâlnească pe plaja Delphic cu Patch. Nasol atunci.

Am luat comanda care deja mă aştepta şi am ieşit cu tava din bucătărie. Spre surprinderea mea, l-am văzut pe Scott stând în dreptul uşii de la intrare. Purta haine comode, blugi Levi’s largi şi tricou, şi, după limbajul corpului celor două hostesse îmbrăcate în negru, îmi dădeam seama că flirtau cu el.

— Hei, l-am salutat, scoţându-mi şapca de pe cap.

— Vee mi-a spus că o să te găsesc aici.

— Ai sunat-o pe Vee?

— Da, când am văzut că nu-mi răspunzi la mesaje.

Mi-am şters fruntea cu podul palmei, aranjând câteva fire rebele de păr la locul lor.

— Telefonul meu e în spate. N-am apucat să verific apelurile de când am ajuns. Ce vrei?

— La ce oră termini?

— La zece. De ce?

— E o petrecere pe plaja Delphic şi caut o persoană pe care s-o târăsc după mine acolo.

— De fiecare dată când ies cu tine se întâmplă ceva rău, am spus eu, iar zâmbetul de pe faţa lui a dispărut. Încăierarea de la Z, mi-am amintit eu, *Poşeta Diavolului.* De fiecare dată a trebuit să caut pe cineva să mă ducă acasă.

— A treia oară e cu noroc, a replicat el glumeţ, iar eu am băgat pentru prima dată de seamă că avea un zâmbet drăguţ. Copilăresc chiar. Îl făcea să pară mai puţin dur şi răutăcios, şi m-am întrebat dacă nu cumva mai avea şi o altă latură, una pe care o ţinuse ascunsă.

Existau şanse destul de mari ca aceasta să fie aceeaşi petrecere la care mergea şi Marcie. Aceeaşi la care trebuia să fie şi Patch. Pe aceeaşi plajă pe care stătusem cu el cu mai puţin de o săptămână şi jumătate în urmă, când mă pripisem şi îi mărturisisem că viaţa mea era perfectă. N-aş fi putut niciodată să ghicesc cât de repede avea să se dea totul peste cap.

Am făcut un inventar rapid al sentimentelor mele, dar aveam nevoie de mai mult de câteva secunde ca să-mi dau

seama cum mă simţeam. Voiam să-l văd pe Patch – aveam să-mi doresc întotdeauna asta –, dar nu asta era problema. Trebuia să-mi dau seama dacă puteam să fac faţă sentimentelor. Puteam să suport să-l văd împreună cu Marcie? Mai ales după tot ce-mi spusese cu o seară în urmă.

— O să mă gândesc la asta, i-am zis lui Scott, dându-mi seama că stătusem un pic cam mult pe gânduri.

— Vrei să trec pe la tine la zece să te iau?

— Nu. Dacă vin, o să mă aducă Vee, am replicat eu, arătând cu degetul înspre uşile de la bucătărie. Trebuie să mă întorc la treabă.

— Sper să vii, a spus el, aruncându-mi un zâmbet înainte să iasă pe uşă.

Când am plecat, am găsit-o pe Vee pierzând vremea prin parcare.

— Mersi mult că ai venit să mă iei, am zis, trântindu-mă în scaun.

Mă dureau picioarele, iar urechile încă îmi ţiuiau de la şase ore de stat în râsete şi conversaţii purtate cu voce tare într-un restaurant plin ochi – ca să nu mai pomenesc despre nenumăratele momente în care zbieraseră la mine bucătarii şi chelneriţele, din diverse motive. Încurcasem comenzile de cel puţin două ori şi, în repetate rânduri, intrasem în bucătărie pe altă uşă. De două ori aproape că m-am ciocnit de câte o chelneriţă cu braţele pline de farfurii. Vestea bună era că aveam în buzunar o grămadă de bancnote mototolite. Primisem bacşişuri în valoare de treizeci de dolari. După ce plăteam amenda, aveam să pun toate bacşişurile în puşculiţa dedicată Volkswagenului. Visam cu ochii deschişi la ziua în care n-aş mai fi fost nevoită să o rog pe Vee să mă ducă de colo-colo.

Dar şi mai mult visam la ziua în care aveam să-l uit pe Patch.

Vee a rânjit.

— Să ştii că ăsta nu-i un serviciu gratuit. Îmi eşti datoare pentru toate drumurile astea. O să te bântuie gândul ăsta într-o bună zi.

— Vee, îţi spun sincer, eşti cea mai bună prietenă din lume. Cea mai bună.

— Îhâm, poate ar trebui să sărbătorim momentul acesta şi să trecem pe la Skippy să mâncăm o îngheţată. Mi-ar face

bine o îngheţată. De fapt, am nevoie de nişte E-uri. Nimic nu mă face mai fericită ca o farfurie plină ochi cu mâncare prăjită de la fast-food învelită în E-uri delicioase.

— O lăsăm pe altă dată? am întrebat. Am fost invitată la plaja Delphic astă-seară. Eşti mai mult decât bine-venită, am adăugat eu repede.

Nu eram sigură că luasem cea mai bună decizie când mă hotărâsem să ies în seara aceea. De ce voiam să trec iar prin calvarul de a-l revedea pe Patch? Ştiu că motivul era că voiam să-l simt aproape de mine, chiar dacă acest aproape nu însemna mai nimic. O persoană mai puternică şi mai curajoasă ar fi întrerupt orice legătură şi i-ar fi întors spatele. O persoană puternică nu ar fi bătut cu pumnii la uşa sorţii. Patch dispăruse din viaţa mea pentru totdeauna. Ştiam că trebuia să accept asta, dar era o mare diferenţă între a gândi şi a face ceva.

— Cine mai merge? a întrebat Vee.

— Scott şi câţiva colegi.

Nu era cazul să pomenesc numele lui Marcie, pentru că aş fi primit un refuz în două secunde. Aveam senzaţia că urma să am nevoie de Vee în seara aia.

— Cred că mai bine o să mă giugiulesc cu Rixon şi o să mă uit la un film. Pot să-l întreb dacă nu are vreun prieten cu care să-ţi facă lipeala. Aşa am putea să ieşim la o întâlnire în patru. Să mâncăm popcorn, să spunem bancuri şi să ne giugiulim.

— Pas, am replicat eu.

Nu voiam pe altcineva. Îl voiam pe Patch.

Până când a intrat Vee cu maşina în parcarea din dreptul plajei Delphic, cerul devenise negru ca smoala. Luminile felinarelor, care îmi aminteau de cele de pe un stadion de fotbal, străluceau pe construcţiile văruite de lemn care adăposteau caruselul, jocurile de arcadă şi terenul de minigolf, formând o aureolă care plana deasupra plajei. În lipsa altor surse de curent, acesta era singurul punct luminos de pe coasta care se întindea sute de kilometri în depărtare. Cum nu credeam că cineva putea să cumpere hamburgeri ori să joace air-hockey la acea oră din noapte, i-am făcut semn lui Vee să parcheze lângă traversele care ajungeau până la buza apei.

Am coborât din maşină şi mi-am luat rămas-bun. Vee mi-a făcut semn cu mâna, ţinând telefonul la ureche şi stabilind cu Rixon unde şi când să se întâlnească.

Încă puteam simţi în aer canicula din timpul zilei şi auzeam o paletă întreagă de sunete, de la zgomotul îndepărtat al muzicii cântate la parcul de distracţii din portul Delphic, de sus de pe stânci, până la zgomotul plăcilor de surf târâte pe nisip. Am sărit peste tufele care mărgineau ca un gard linia de coastă, am coborât în fugă panta şi m-am plimbat de-a lungul fâşiei înguste de nisip pe care fluxul nu o înghiţise încă.

Am trecut pe lângă grupuri răzleţe de oameni care se jucau în apă, săreau peste valuri şi aruncau bucăţi de lemn ce pluteau mai apoi pe oceanul întunecat, chiar dacă salvamarii plecaseră de mult. Mă uitam după Scott, după Patch, Marcie sau orice altă persoană cunoscută. Puţin mai în faţă, flăcările portocalii ale unui foc de tabără licăreau şi dansau în întuneric. Mi-am scos telefonul şi l-am sunat pe Scott.

— Hei!

— Am ajuns. Unde eşti?

— La sud de focul de tabără. Tu?

— La nord de el.

— Te găsesc eu.

Două minute mai târziu, Scott s-a trântit pe nisip lângă mine.

— Ai de gând să stai într-un colţ toată noaptea? m-a întrebat el.

Respiraţia îi mirosea a alcool.

— Nu mă omor după majoritatea oamenilor care au venit la petrecerea asta.

A încuviinţat înţelegător din cap şi mi-a întins un termos de metal.

— N-am microbi, pe cuvântul meu de cercetaş. Bea cât vrei.

M-am apropiat cât să miros lichidul din termos. M-am tras imediat înapoi, simţind aburi care mă ardeau pe gât.

— Ce ai acolo? l-am întrebat eu, înecându-mă. Ulei de motor?

— E reţeta mea secretă. Dacă ţi-aş spune, ar trebui să te omor.

— Nu-i nevoie. Sunt sigură că, dacă aş lua o gură, tot acolo aş ajunge.

Scott s-a lăsat pe spate, proptindu-şi coatele în nisip. Se schimbase. Purta un tricou cu Metallica, cu mânecile tăiate, un

şort kaki şi şlapi. Eu rămăsesem îmbrăcată în uniforma de la serviciu, mai puţin şapca de băiat care împarte ziare pe cap, vesta şi cămaşa cu nasturi. Din fericire, îmi luasem la mine un maiou de mătase înainte să plec la muncă, dar nu aveam cu ce să înlocuiesc pantalonii de tweed.

— Ia zi, Grey. Ce cauţi aici? Trebuie să recunosc că am crezut că ai să mă refuzi ca să-ţi faci temele pentru săptămâna viitoare.

M-am întins pe nisip lângă el şi l-am sfredelit cu privirea.

— Comportamentul ăsta de mitocan începe să se învechească. Aşa, şi? Sunt jalnică. Şi ce-i cu asta?

— Îmi place orice e jalnic, a declarat el, rânjind. Exact jalnicul din tine o să mă ajute să trec de primul an de liceu. Mai ales la engleză.

Oh, Dumnezeule!

— Dacă aia a fost o întrebare, să ştii că răspunsul e nu. N-o să-ţi scriu lucrările la engleză.

— Asta crezi tu. Încă nu l-ai văzut pe Scott cel Fermecător.

Am pufnit în râs, iar rânjetul de pe faţa lui s-a mărit.

— Ce? Nu mă crezi? a întrebat.

— Nu cred că tu şi cuvântul „farmec” aţi avea ce căuta în aceeaşi propoziţie.

— Nici o fată nu poate să-i reziste lui Scott cel Fermecător. Îţi spun eu, sunt înnebunite după el. Uite care-i chestia: sunt beat douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, nu reuşesc să-mi păstrez o slujbă, nu înţeleg exerciţii elementare de matematică şi pierd vremea cu jocuri video şi băutură.

Mi-am dat capul pe spate şi am râs atât de tare, încât am simţit cum mi se zguduie umerii. Începeam să cred că îmi plăcea mai mult varianta beată a lui Scott decât cea trează. Cine ar fi crezut că Scott putea să fie atât de depreciativ faţă de el însuşi?

— Nu mai saliva după mine, a spus Scott, ridicându-mi jucăuş bărbia. O să mi se urce la cap.

I-am zâmbit relaxată.

— Ai un Mustang. Numai pentru asta ar trebui să primeşti cel puţin zece puncte.

— Tare! Zece puncte. Îmi mai trebuie doar două sute ca să mă ştergi de pe lista neagră.

— De ce nu te laşi de băut?

— Să mă las de băut? Glumeşti? Viaţa mea e de rahat, chiar şi când sunt pe jumătate conştient. Dacă m-aş lăsa de băut şi aş vedea cum arată cu adevărat, probabil m-aş arunca de pe un pod. Am rămas tăcuţi preţ de o clipă. Când sunt praf, aproape că uit de mine, a continuat el, iar zâmbetul de pe buze i-a pierit. Ştiu că fizic încă sunt aici, dar în rest parcă mă aflu pe altă lume. Într-un loc în care mi-e bine.

A dat conţinutul termosului pe gât, cu ochii aţintiţi asupra mării întunecate din faţa lui.

— Mda, nici viaţa mea nu e prea veselă.

— Te referi la tatăl tău? a ghicit el, ştergându-şi buza de sus cu podul palmei. Nu a fost vina ta.

— Ceea ce face lucrurile şi mai greu de suportat.

— Cum aşa?

— Dacă ar fi fost vina mea, asta ar fi însemnat că am dat-o în bară, pur şi simplu. M-aş fi învinovăţit o bună perioadă de timp, dar în cele din urmă aş fi trecut peste asta. În clipa asta, sunt blocată, mă lovesc mereu de aceeaşi întrebare: „De ce tata?”

— Destul de corect, a aprobat Scott.

A început să plouă uşor. O ploaie de vară, cu stropi graşi şi calzi, care cădeau din toate părţile.

— Ce dracu'? s-a auzit în depărtare glasul lui Marcie, ţipând lângă focul de tabără.

Am studiat siluetele oamenilor care începeau să se ridice. Patch nu era printre ei.

— Haideţi toţi la mine! a strigat Scott, ridicându-se plin de entuziasm. Se clătina întruna şi abia îşi mai ţinea echilibrul. Deacon Road numărul şaptezeci şi doi, apartamentul treizeci şi doi. Uşile sunt deschise. Am o grămadă de bere în frigider. Ah, şi încă ceva, mama e plecată toată noaptea la Bunco!

Au început toţi să chiuie de fericire, să-şi adune pantofii şi alte articole de vestimentaţie pe care le aruncaseră prin nisip şi să urce dunele înspre parcare.

Scott m-a înghiontit în coapsă cu şlapul.

— Vrei să mă însoţeşti? Haide, te las să conduci!

— Mersi de ofertă, dar cred că seara se termină aici pentru mine.

Patch nu era acolo. El fusese singurul motiv pentru care venisem, şi deodată am avut senzaţia că seara nu fusese numai

o dezamăgire, dar şi o pierdere de vreme. Ar fi trebuit să mă simt uşurată pentru că nu-i văzusem pe Patch şi pe Marcie împreună, însă mă încerca un sentiment de dezamăgire, de singurătate, de regret. Şi eram epuizată. Singurul lucru la care mă gândeam era să mă bag în pat şi să pun capăt zilei cât de curând posibil.

— Un prieten adevărat nu te lasă să conduci beat, a spus Scott, încercând să mă convingă să iau maşina.

— Încerci să faci apel la conştiinţa mea?

A legănat cheile în faţa ochilor mei.

Cum poţi să refuzi o ocazie unică în viaţă? Aceea de a conduce *Armăsarul*?

M-am ridicat în picioare şi mi-am scuturat nisipul de pe fund.

— Ce ar fi dacă mi-ai vinde *Armăsarul* pentru treizeci de dolari? Pot să-ţi plătesc chiar cash.

A râs, sprijinindu-şi braţul pe umerii mei.

— Oi fi eu beat, Grey, dar nici chiar atât de beat.

Capitolul 14

Când am intrat în Coldwater, am traversat oraşul cu Mustangul, luând-o mai întâi pe Beech Street şi apoi pe Deacon. Ploua în continuare încet. Drumul era îngust şi şerpuia, iar la marginea trotuarului, brazii şi pinii îşi încrucişau coroanele. Când am ajuns în dreptul următoarei intersecţii, Scott mi-a arătat cu degetul un complex de apartamente în stilul celor din Cape Cod, cu balcoane minuscule şi ţigle gri. Pe gazonul din faţa clădirilor era un mic teren de tenis lăsat în paragină. Întregul complex arăta de parcă ar fi avut urgent nevoie de renovare.

Am oprit Mustangul în parcare.

— Mersi că m-ai adus, a spus, îmbrăţişând tetiera scaunului meu. Avea ochii sticloşi şi zâmbea leneş, cu colţurile gurii căzute într-o parte.

— Te descurci să ajungi înăuntru? l-am întrebat.

— Nu vreau să ajung înăuntru, a bălmăjit el. Covorul miroase a pipi de câine, iar tavanul din baie e plin de mucegai. Vreau să stau aici, cu tine.

„Pentru că eşti beat.“

— Trebuie să merg acasă. E târziu, şi tot n-am apucat s-o sun pe mama astăzi. O să se panicheze groaznic dacă nu-i dau de ştire în curând.

M-am întins şi am deschis portiera din dreapta.

Între timp, el răsucea o buclă de-a mea pe deget.

— Eşti drăguţă.

Mi-am desfăcut bucla.

— N-o să se întâmple nimic din ce crezi tu. Eşti beat.

— Un pic, a rânjit el.

— Nici n-o să mai ţii minte asta mâine.

— Am crezut că e ceva între noi, atunci pe plajă.

— Da, dar legătura noastră nu merge mai departe de atât. Vorbesc serios. Te dau afară. Hai, coboară!

— Dar maşina mea?

— O iau eu astă-seară şi ţi-o aduc înapoi mâine după-amiază.

Scott a tras aer în piept, mulţumit, după care s-a cufundat,

relaxat, în scaun.

— Vreau să mă duc înăuntru şi să ascult Jimi Hendrix, singur. Poţi să le spui tuturor că s-a terminat petrecerea?

— Tocmai ai invitat şaizeci de oameni la tine. N-o să intru să le spun că petrecerea s-a terminat, am zis, dându-mi ochii peste cap.

Scott s-a aplecat într-o parte, a deschis portiera şi a vomitat.

Scârbos.

L-am apucat de tricou, l-am tras înăuntru şi am ambalat Mustangul cât să mai înaintez un metru. Apoi am pus frână şi am sărit din maşină. Am înconjurat Mustangul, am ajuns în dreptul portierei lui Scott şi l-am tras afară de braţe, având grijă să nu calc în locul în care îşi golise conţinutul stomacului. Şi-a aruncat braţul peste umărul meu. Asta era tot ce puteam să fac pentru a-l susţine.

— Care-i apartamentul? l-am întrebat.

— Treizeci şi doi. La ultimul etaj.

Ultimul etaj. Bineînţeles. De ce m-am gândit că aş fi putut să-mi trag un pic răsuflarea?

L-am târât pe Scott pe scări, gâfâind, şi am intrat clătinându-mă în apartamentul care pulsa de viaţă. Tot felul de trupuri se zbânţuiau şi dansau pe un rap dat atât de tare, încât simţeam cum mi se rupe creierul în mii de bucăţi.

— Dormitorul e în capăt, a murmurat Scott în urechea mea.

L-am împins prin mulţime, am deschis uşa de la capătul holului şi l-am aruncat pe Scott pe salteaua patului de cazarmă din colţul camerei. În celălalt colţ, se aflau un birou mic, un coş de rufe pliant, un suport de chitară şi câteva greutăţi. Vopseaua se desprindea de pe pereţii albi, decoraţi cu un poster din *Naşul III* şi un fanion al echipei de fotbal din Boston.

— Asta-i camera mea, a spus Scott, văzând că mă uitam de jur împrejur.

A făcut semn înspre salteaua de lângă el.

— Fă-te comodă!

— Noapte bună, Scott.

Tocmai închideam uşa după mine, când a întrebat:

— Poţi să-mi aduci ceva de băut? Apă, te rog. Trebuie să scap de gustul ăsta din gură.

Deşi de-abia aşteptam să plec de acolo, nu puteam să nu simt o urmă de compasiune pentru Scott. Dacă aş fi plecat atunci, probabil că a doua zi s-ar fi trezit într-o baltă de vomă. Nu era mare lucru dacă îl ajutam să-şi revină un pic şi îi dădeam un analgezic.

Bucătăria în formă de U a apartamentului se întrezărea din sufrageria transformată în ring de dans, şi, după ce m-am strecurat printre corpurile lipite unele de celelalte care blocau intrarea, am deschis şi am închis diverse dulapuri, căutând un pahar. Am găsit câteva ceşti de plastic deasupra chiuvetei, agăţate de un robinet, şi am umplut una dintre ele cu apă. Tocmai când mă întorceam să-i duc apa lui Scott, am simţit cum îmi sare inima din piept. Patch stătea la câţiva metri de mine, sprijinindu-se de dulapurile de lângă frigider. Se distanţase de restul mulţimii şi îşi trăsese şapca pe ochi, semn că nu era interesat să intre în vorbă cu nimeni. Părea nerăbdător şi se tot uita la ceas.

Pentru că nu aveam cum să-l evit, decât dacă aş fi sărit peste bar direct în sufragerie, şi pentru că simţeam că, într-un fel, îi eram datoare să mă port politicos – în plus, nu eram oare amândoi suficient de maturi cât să facem faţă civilizat situaţiei? –, mi-am umezit buzele, care mi se uscaseră de parcă ar fi fost de nisip, şi m-am îndreptat înspre el.

— Te distrezi?

Expresia dură de pe chipul lui s-a înmuiat, şi mi-a zâmbit.

— Ştiu exact ce altceva aş vrea să fac acum.

Aveam de gând să ignor acea aluzie. M-am săltat pe masa de la bucătărie, lăsându-mi picioarele să-mi atârne în aer.

— Stai toată noaptea?

— Dacă trebuie să o fac, te rog, împuşcă-mă acum.

— N-am pistol, îmi pare rău, am spus eu arătându-i mâinile.

— Numai asta te opreşte? a întrebat el, iar pe buze i se întipărise acel zâmbet perfect de băiat rău.

— Dacă te-aş împuşca, nu ai muri, i-am explicat. Iată un dezavantaj al nemuririi.

A clătinat din cap, şi un zâmbet straniu i s-a ivit pe sub umbra şepcii.

— Dar ai face-o dacă ai putea? a întrebat el.

— Nu te urăsc, Patch. Încă..., am adăugat, ezitând înainte

să dau un răspuns.

— Ura nu e un sentiment suficient de puternic? a ghicit el. E ceva mai profund?

Am zâmbit, fără să deschid gura.

Ştiam amândoi că acea conversaţie nu avea să ducă nicăieri, în special în acel context, aşa că Patch ne-a salvat pe amândoi făcând semn cu capul înspre mulţimea din spatele nostru.

— Ştii tu ce faci? Mai stai pe aici?

Am sărit de pe masă.

— Nu. Îi duc apa asta lui Scott, o să-i caut nişte apă de gură dacă găsesc, după care plec.

M-a prins de braţ.

— Pe mine m-ai împuşca, dar te duci să-l doftoriceşti pe Scott?

— Scott nu mi-a frânt inima.

Preţ de o clipă, nici unul dintre noi nu a mai zis nimic, după care Patch mi-a spus aproape în şoaptă:

— Hai să mergem!

Ştiam exact ce voia să spună după felul în care mă privea. Voia să fug cu el. Să-i sfidăm pe arhangheli. Să ignor faptul că în cele din urmă aveau să-l găsească.

Nici nu puteam să mă gândesc la ce aveau să-i facă fără să îngheţ de frică, să simt fiori pe şira spinării şi să împietresc de groază. Patch nu-mi descrisese niciodată iadul. Dar ştia cum arăta. Şi faptul că nu-mi povestise nimic despre asta mă ajutase să-mi clădesc propria imagine cât se poate de reală şi de mohorâtă.

Îmi ţineam privirea aţintită asupra sufrageriei.

— I-am promis lui Scott un pahar cu apă.

— Petreci cam mult timp cu un tip despre care eu aş spune că e malefic – şi, având în vedere standardele mele, ăsta nu e un lucru pe care îl spun despre oricine.

— Trebuie să fii un prinţ negru ca să recunoşti unul?

— Mă bucur că ţi-ai păstrat simţul umorului, dar vorbesc serios. Ai grijă!

Am încuviinţat din cap.

— Apreciez că îmi porţi de grijă, dar ştiu ce fac.

M-am strecurat pe lângă Patch, croindu-mi drum printre corpurile care se zbenguiau în sufragerie. Trebuia să plec. Era

prea mult pentru mine să stau lângă el, să simt acel zid de gheaţă, înalt şi impenetrabil, dintre noi. Să ştiu că amândoi ne doream ceva ce nu puteam avea, chiar dacă stăteam atât de aproape unul de altul, încât aproape că ne puteam atinge.

Ajunsesem la jumătatea sufrageriei, când cineva m-a înşfăcat de spatele bluzei. M-am întors, aşteptându-mă să-l văd pe Patch, gata să-mi dea şi mai multe sfaturi sau, chiar mai rău, riscând să mă sărute, dar era Scott, care îmi rânjea leneş. Mi-a îndepărtat părul de pe faţă şi s-a aplecat înspre mine, lipindu-şi gura de a mea. Avea gust de apă de gură cu aromă de mentă şi dinţi proaspăt periaţi. Am început să mă dau înapoi, după care m-am gândit că nu ar fi trebuit să-mi pese dacă ne vedea Patch. Nu făceam nimic din ceea ce el nu făcuse deja. Aveam acelaşi drept ca el să merg mai departe, să trec peste relaţia noastră. El o folosea pe Marcie ca să-şi umple golul din inimă, iar acum îmi venea şi mie rândul, cu Scott.

Mi-am petrecut mâinile pe după gâtul lui Scott. El a înţeles semnalul şi m-a tras mai aproape, trasând cu degetul conturul coloanei mele vertebrale. Deci asta însemna să săruţi pe altcineva. Patch săruta încet, era experimentat, nu se grăbea, în timp ce Scott era nerăbdător, jucăuş şi uşor confuz. Era ceva cu totul diferit şi nou... şi nu neapărat rău.

— Hai la mine în cameră, mi-a şoptit Scott la ureche, strecurându-şi degetele în ale mele şi trăgându-mă după el pe coridor.

Mi-am ridicat ochii înspre locul în care îl văzusem ultima dată pe Patch. Privirile ni s-au întâlnit. Rămăsese cu o mână în aer, undeva la ceafă, şi părea căzut pe gânduri, împietrit, după ce mă văzuse sărutându-mă cu Scott.

„Uite aşa m-am simţit eu”, am spus în gând.

Numai că nu m-am simţit mai bine după ce am făcut-o. Ci tristă, josnică şi nesatisfăcută. Nu eram genul de persoană care să se joace cu sentimentele altora sau să apeleze la şiretlicuri murdare ca să se consoleze sau să capete mai multă încredere în sine. Dar simţeam acea durere puternică în suflet şi, din cauza asta, l-am lăsat pe Scott să mă tragă după el pe coridor.

Scott a împins uşa dormitorului cu piciorul. A stins luminile, şi ne-am cufundat în întuneric. Am aruncat o privire înspre salteaua de pe podea, iar apoi m-am uitat la fereastră. Geamul era întredeschis. Într-un moment de panică, mi-am

închipuit cum mă strecor prin spaţiul acela minuscul şi dispar în noapte. Probabil că acesta era un semn că eram pe cale să comit o greşeală imensă. Aveam să duc treaba asta la bun sfârşit doar ca să demonstrez ceva? Aşa voiam eu să-i arăt lui Patch cât de tare sufeream şi cât de supărată eram? Ce spuneau lucrurile astea despre mine?

Scott m-a luat de umeri şi m-a sărutat mai apăsat. Am analizat în gând opţiunile pe care le aveam. Puteam să-i spun lui Scott că-mi era rău. Ori că mă răzgândisem. Sau puteam să-l refuz pur şi simplu...

Scott şi-a scos cămaşa şi a aruncat-o pe jos.

— Ăăă, am început eu.

M-am uitat încă o dată de jur împrejur, căutând o cale de scăpare, şi am observat că uşa dormitorului se întredeschisese, iar în lumina care se scurgea de pe coridor s-a întrezărit o umbră. Umbra a păşit înăuntru, a închis uşa, iar eu am rămas cu gura căscată.

Patch a luat de pe jos tricoul lui Scott şi i l-a aruncat în faţă.

— Ce dracu...? a întrebat Scott, trăgându-şi tricoul peste cap şi acoperindu-se.

— Ai şliţul desfăcut, l-a avertizat Patch.

Scott şi-a tras fermoarul pantalonilor.

— Ce faci? Nu poţi să intri aici. Sunt ocupat, iar asta e camera mea!

— Ai înnebunit? m-am răstit la Patch, roşie la faţă de mânie. Patch şi-a mijit ochii înspre mine.

— Nu vrei să fii aici! Nu cu el.

— Nu tu decizi asta.

— Lasă că am eu grijă de el, a spus Scott, sărind de lângă mine. A mai înaintat un pas înainte ca Patch să-şi proptească pumnul în falca lui. S-a auzit un trosnet dezgustător.

— Ce faci? am ţipat la Patch. I-ai rupt falca?

— Auu! a gemut Scott, masându-şi maxilarul cu podul palmei.

— Nu i-am rupt falca, dar, dacă te mai atinge vreodată, falca o să fie prima de pe lista lucrurilor pe care o să i le rup, a răspuns Patch.

— Ieşi afară! am ţipat la Patch, arătându-i uşa cu degetul.

— O să te omor, a mârâit Scott, deschizându-şi şi

închizându-şi maxilarul pentru a se asigura că era întreg.

Însă, în loc să se întoarcă şi să plece, Patch s-a poziţionat din trei mişcări în dreptul lui Scott. L-a lipit cu spatele de perete. Scott a încercat să-şi vină în fire, dar Patch l-a mai izbit o dată de perete, dezorientându-l şi mai mult.

— Dacă o mai atingi o singură dată, i-a şoptit lui Scott în ureche, pe o voce calmă, dar ameninţătoare, o să regreţi asta cum n-ai regretat nimic în viaţa ta. Înainte să plece, Patch şi-a aţintit privirea asupra mea. Nu merită, a spus el, după care a făcut o pauză. Cum nu merit nici eu.

Am deschis gura, dar nu aveam ce să-i răspund. Nu eram acolo pentru că îmi doream asta, ci ca să mă răzbun pe Patch. Amândoi ştiam asta la fel de bine.

Scott s-a prelins pe perete.

— Aş fi putut să-l dobor dacă nu eram atât de praf, a spus el, masându-şi falca de jos. Cine dracu' se crede? Nici măcar nu-l cunosc. Tu-l cunoşti?

În mod evident, Scott nu-l mai ţinea minte pe Patch de la Z, dar barul fusese plin ochi de oameni în acea seară, aşa că nu mă puteam aştepta ca Scott să-şi amintească toate chipurile.

— Îmi pare rău, am spus, făcând semn cu mâna înspre uşa pe care tocmai ieşise Patch. Te simţi bine?

Un zâmbet a început să-i apară încet pe faţă.

— N-am fost niciodată mai bine, a zis el, în timp ce de-a lungul fălcii i se contura o vânătaie de toată frumuseţea.

— A luat-o razna.

— Cel mai bine e să fii razna, a îngăimat el, ştergându-şi cu podul palmei un firicel de sânge din colţul gurii.

— Ar trebui să plec, i-am zis. O să-ţi aduc maşina mâine, după şcoală.

Mă întrebam cum aş fi putut să plec de acolo trecând pe lângă Patch cu capul sus, păstrându-mi ultimul strop de demnitate. Aş fi putut la fel de bine să mă duc la el şi să recunosc că avusese dreptate: venisem cu Scott aici doar ca să-i fac lui rău.

Scott şi-a strecurat degetul pe sub bluza mea, ţinându-mă pe loc.

— Nu pleca, Nora! Nu încă...

— Scott..., am spus eu, desprinzându-i degetul.

— Spune-mi dacă merg prea departe, a continuat el,

scoţându-şi tricoul pentru a doua oară.

Pielea lui albă strălucea în întuneric. După felul în care i se conturau muşchii pe braţe, era clar că petrecuse ceva timp la sală.

— Mergi prea departe, am spus.

— N-ai fost prea convingătoare, a replicat, dându-mi la o parte părul de pe gât şi cuibărindu-şi nasul în ceafa mea.

— Nu-mi place de tine în felul ăsta, i-am spus, aşezându-mi mâinile între noi.

Eram obosită şi simţeam cum mă lua durerea de cap. Mi-era ruşine de mine însămi şi voiam să mă duc acasă şi să dorm până când aveam să uit de acea seară.

— De unde ştii? Nici măcar nu ai încercat să vezi cum e.

Am lovit întrerupătorul, iar lumina a inundat încăperea. Scott şi-a acoperit ochii cu mâinile şi s-a dat un pas înapoi, bălăbănindu-se.

— Plec..., am spus, după care am amuţit, căci privirile mi s-au oprit asupra unui semn ciudat de la baza gâtului lui Scott, undeva între sfârc şi claviculă.

Pielea era cicatrizată şi strălucea. Undeva, în străfundurile minţii, am făcut o legătură şi mi-am dat seama că acela trebuie să fi fost semnul de înfierare pe care îl primise Scott în momentul în care jurase credinţă societăţii legate prin sânge a nefilimilor. Totuşi, acesta era doar un gând nebulos, pierdut undeva în ceaţă, în comparaţie cu chestia care mi-a atras cu adevărat atenţia. Semnul avea forma unui pumn încleştat. Era identic, avea aceeaşi formă şi mărime cu pecetea în relief de pe inelul de fier din plic.

Ferindu-şi ochii de lumină, Scott a mârâit şi a căutat să se sprijine de piciorul patului ca să-şi recapete echilibrul.

— Ce-i semnul ăla? am întrebat.

Gura mi se uscase.

Scott a rămas uimit, după care a căutat să-şi acopere cicatricea cu mâna.

— Mă prosteam cu nişte prieteni într-o seară. Nu-i nimic grav. Doar o cicatrice.

Avea tupeul să mintă?

— Tu mi-ai dat plicul, am ţipat la el plină de furie. Atunci, pe faleză, la cofetărie. Tu mi-ai dat plicul cu inelul de fier.

Camera lui părea izolată undeva într-o lume ireală,

departe de basul care se auzea pulsând în sufragerie. Deodată, nu m-am mai simţit în siguranţă, singură în compania lui Scott.

Scott s-a uitat chiorâş la mine, înfruntând lumina ce părea să-l orbească.

— Despre ce vorbeşti?

Tonul vocii lui era prudent, ostil, chiar confuz.

— Crezi că e amuzant? Ştiu că tu mi-ai dat inelul.

— Ce... inel?

— Inelul care ţi-a lăsat semnul ăla pe piept!

A scuturat din cap, tare, de parcă ar fi vrut să-şi revină din ameţeală. Apoi a ridicat brusc braţul, lipindu-mă de perete.

— Cum ai aflat despre inel?

— Îmi faci rău, am spus plină de ură, deşi tremuram de frică.

Mi-am dat seama că Scott nu se prefăcea. Dacă nu cumva era un actor mai bun decât îmi închipuisem eu, chiar nu ştia nimic despre plic. Dar ştia ceva despre inel.

— Cum arăta? m-a întrebat el, strângându-mi tricoul în pumn şi scuturându-mă. Cum arăta tipul care ţi-a dat inelul?

— Ia-ţi mâinile de pe mine, i-am poruncit, îmbrâncindu-l.

Însă Scott era mult mai greu decât mine, şi a rămas cu picioarele proptite bine în podea, blocându-mă între corpul lui şi perete.

— Nu l-am văzut. Mi l-a trimis prin cineva.

— Ştie unde sunt? Ştie că sunt în Coldwater?

— Cine? m-am răstit la el. Despre cine vorbeşti? Ce se întâmplă aici?

— De ce ţi-a dat inelul?

— Nu ştiu! Nu ştiu nimic despre *el*! De ce nu-mi spui tu?

S-a înfiorat şi părea cuprins de o panică turbată.

— Ce ştii?

Îmi ţineam privirea aţintită asupra lui Scott, însă strângeam atât de tare din dinţi, încât mă durea când respiram.

— Inelul era într-un plic cu un bilet pe care scria că Mâna Neagră mi-a ucis tatăl. Mai scria şi că inelul era al lui. *Tu* eşti Mâna Neagră? am întrebat, umezindu-mi buzele.

Pe chipul lui Scott încă puteam să citesc neîncrederea; îşi rotea ochii încoace şi încolo, gândindu-se dacă să mă creadă sau nu.

— Uită că am purtat conversaţia asta dacă ştii ce e mai

bine pentru tine.

Am încercat să-mi eliberez mâna, dar încă mă ţinea blocată.

— Ieşi! a exclamat. Şi stai departe de mine.

De data asta, mi-a dat drumul, îmbrâncindu-mă în direcţia uşii.

M-am oprit în prag. Mi-am şters mâinile transpirate pe pantaloni.

— Nu plec până nu-mi spui ce-i cu Mâna Neagră.

Am crezut că Scott avea să se înfurie şi mai tare, dar m-a străfulgerat cu o privire pe care poate i-ar fi aruncat-o unui câine dacă l-ar fi prins făcându-şi nevoile pe gazonul lui. Şi-a ridicat tricoul de parcă ar fi vrut să-l întoarcă pe dos, după care pe buzele lui a apărut un zâmbet ameninţător. A aruncat tricoul pe pat. Şi-a desfăcut cureaua, şi-a tras fermoarul şi şi-a scos şortul, rămânând doar într-o pereche de boxeri mulaţi de bumbac, încerca să adopte o atitudine şocantă, hotărât să mă intimideze şi să mă facă să plec. Aproape că reuşise să mă convingă, însă nu aveam de gând să-l las să scape de mine atât de uşor.

— Ai spus că inelul Mâinii Negre ţi-a lăsat cicatricea aia pe piele. Sper că nu te aştepţi să cred că nu ştii nimic despre asta, că habar n-ai cum de s-a întâmplat aşa ceva.

Nu a răspuns.

— În clipa în care o să ies pe uşa asta, o să sun la poliţie. Dacă mie nu-mi spui, poate măcar cu ei ai să vrei să vorbeşti. Poate că au mai văzut semne ca al tău. Pot să-mi dau seama dintr-o singură privire că ascunzi ceva.

Tonul vocii mele era calm, însă pe spate mi se scurgeau broboane de sudoare. Ce lucru prostesc şi riscant dădusem pe gură? Dacă Scott nu mă lăsa să plec? Era clar că ştiam suficient de multe despre Mâna Neagră cât să-l înfurii. Oare credea că ştiam prea multe? Dacă mă ucidea şi-mi arunca trupul la groapa de gunoi? Mama nu ştia unde eram, şi majoritatea celor care mă observaseră intrând în casa lui Scott erau beţi. Oare şi-ar fi amintit a doua zi că mă văzuseră aici?

Eram atât de cufundată în gânduri, încât nici măcar nu sesizasem că Scott se aşezase pe pat. Îşi ţinea capul în palme. Îi tremura spatele, şi am băgat de seamă că plângea în tăcere, încercând să-şi stăpânească sughiţurile. La început, am crezut

că se prefăcea, că îmi întindea o capcană, dar sunetele pe care încerca să le înăbuşe în piept erau reale. Era beat, labil emoţional, şi nu puteam să-mi dau seama cât de în siguranţă puteam să fiu în preajma lui. Am rămas neclintită, temându-mă că o singură mişcare, fie ea şi de abia vizibilă, ar fi putut să-l întărâte.

— Când stăteam în Portland, am adunat datorii la jocurile de noroc, a spus. Îi tremura vocea de disperare şi de epuizare. Managerul de la salonul de biliard făcea presiuni asupra mea, îmi cerea banii înapoi, iar eu trebuia să-mi păzesc spatele de fiecare dată când ieşeam din casă. Trăiam în panică pentru că ştiam că, într-o bună zi, avea să mă găsească şi aveam să fiu norocos dacă urma să scap doar cu picioarele rupte. Într-o seară, când mă întorceam acasă de la muncă, cineva m-a atacat pe la spate, m-a târât într-o hală şi m-a legat de o masă. Era prea întuneric să văd faţa tipului, dar m-am gândit că probabil îl trimisese managerul după mine. I-am spus că-i dau orice voia dacă mă lăsa în pace, dar a râs şi mi-a zis că nu voia banii mei şi că de fapt... îmi plătise deja datoria. Înainte să-mi dau seama dacă glumea, mi-a spus că el era Mâna Neagră şi că banii erau ultimul lucru de care avea nevoie. Avea o brichetă Zippo. A aprins-o şi şi-a ţinut inelul de la mâna stângă în dreptul flăcărilor pentru a-l încălzi. Mă treceau toate apele. I-am spus că fac orice voia el, numai să mă dea jos de pe masă. Mi-a rupt tricoul şi m-a apăsat cu inelul pe piept. Îmi ardea pielea, şi ţipam cât mă ţineau plămânii. Mi-a dat degetul peste cap, mi-a rupt osul şi mi-a spus că, dacă nu-mi ţineam gura, avea să mi le rupă pe toate pe rând. Mi-a spus că mă însemnase. Scott de-abia mai vorbea. Am făcut pe mine. Chiar acolo pe masă. M-a speriat de moarte. Aş face orice să nu-l mai văd în viaţa mea. De asta m-am mutat înapoi în Coldwater. Nu m-am mai dus la şcoală şi m-am ascuns în sala de sport toată ziua, antrenându-mă, în caz că m-ar mai fi căutat vreodată. Ca să fiu pregătit, în caz că o să mă găsească din nou.

Şi-a încheiat povestea şi şi-a şters nasul cu podul palmei.

Nu ştiam dacă puteam sau nu să am încredere în el. Patch îmi spusese clar că nu trebuia, dar Scott tremura. Pălise, transpira şi îşi trecea mâinile prin păr, respirând adânc şi prelung. Oare inventase o asemenea poveste? Toate detaliile se potriveau cu lucrurile pe care le bănuisem deja despre el. Era

dependent de jocurile de noroc. Lucrase noaptea în Portland la un supermarket de cartier. Se mutase înapoi în Coldwater ca să scape de trecutul lui. Avea un semn pe piept, o cicatrice pe care i-o făcuse cineva. Oare putea să stea la câţiva centimetri distanţă de mine şi să spună minciuni despre lucrurile prin care trecuse?

— Cum arăta? am întrebat. Mâna Neagră.

— Era întuneric. Era înalt, asta-i tot ce-mi amintesc, a spus el, clătinând din cap.

Am căutat să leg povestea lui Scott de cea a tatei, căci în amândouă apărea Mâna Neagră. Mâna Neagră îl găsise pe Scott după ce acesta adunase datorii. În schimbul datoriei plătite, Mâna Neagră îl însemnase. Oare tata păţise acelaşi lucru? Oare nu fusese omorât din întâmplare, aşa cum crezuse poliţia? Oare Mâna Neagră plătise o datorie de-a tatei şi îl omorâse pentru că refuzase să fie însemnat? Nu. Nu credeam asta. Tata nu era interesat de jocurile de noroc şi nu avea datorii. Era contabil. Ştia valoarea banului. Nimic din povestea lui Scott nu avea legătură cu tata. Trebuia să fie altceva.

— A mai spus ceva Mâna Neagră? am întrebat.

— Încerc să uit tot ce s-a întâmplat în noaptea aia.

A băgat mâna sub saltea şi a scos o scrumieră de plastic şi un pachet de ţigări. A aprins una, suflând încet fumul, şi a închis ochii.

Gândurile mele continuau să se întoarcă la aceleaşi trei întrebări: Oare Mâna Neagră era adevăratul ucigaş al tatălui meu? Cine era el? Unde îl puteam găsi?

Iar apoi mai apărea o întrebare nouă: Oare Mâna Neagră era conducătorul societăţii legate prin sânge a nefilimilor? Dacă el era cel care însemna nefilimi, atunci avea sens. Numai un conducător sau o persoană cu autoritate ar fi putut să recruteze membri care să lupte împotriva îngerilor căzuţi.

— Ţi-a spus de ce ţi-a făcut asta? l-am întrebat.

Era clar că îl însemnase ca să-l distingă ca membru al societăţii, dar poate era mai mult de-atât. Poate era ceva ce ştiau numai nefilimii.

Scott a clătinat din cap şi a mai tras un fum.

— Nu ţi-a dat nici un motiv?

— Nu, s-a răstit Scott.

— Te-a mai căutat de-atunci?

— Nu.

Puteam să-mi dau seama din privirea lui înnebunită că era atât de speriat, încât nu mai putea nici să vorbească.

M-am gândit la seara în care fuseserăm în Z. La nefilimul în tricou roşu. Avea oare acelaşi semn ca Scott? Eram aproape sigură că da. Era logic ca toţi membrii societăţii să aibă acelaşi semn. Iar asta însemna că mai erau şi alţii ca Scott şi ca nefilimul de la Z. Existau membri peste tot, membri recrutaţi cu forţa, dar privaţi de putere adevărată sau de scop pentru că erau ţinuţi în neştiinţă. Ce aştepta Mâna Neagră? De ce nu voia să unească membrii societăţii? Ca îngerii căzuţi să nu afle ce plănuia?

Oare de asta fusese ucis tata? Oare moartea lui avea legătură cu societatea asta?

— Ai mai văzut semnul Mâinii Negre la altcineva?

Ştiam că mă puneam în primejdie, căci mă duceam prea departe, dar trebuia să aflu cât de multe ştia Scott.

Nu a răspuns. Se prăbuşise adormit pe pat. Avea gura larg căscată, iar respiraţia îi mirosea puternic a alcool şi a fum.

L-am scuturat uşor.

— Scott? Ce poţi să-mi spui despre societate? L-am plesnit uşor peste obraz. Scott, trezeşte-te! Mâna Neagră ţi-a spus că eşti nefilim? Ţi-a zis ce înseamnă asta?

Însă căzuse într-un somn adânc, ameţit de aburii de alcool.

I-am stins ţigara, l-am învelit cu o pătură şi am plecat.

Capitolul 15

Eram cufundată în vis când a ţârâit telefonul. Am scos un braţ de sub pătură, am bâjbâit cu mâna pe noptieră şi mi-am găsit telefonul mobil.

— Alo? am bălmăjit, ştergându-mi saliva din colţul gurii.

— Ai ascultat buletinul meteo? a întrebat Vee.

— Ce? am mormăit eu. Încercam să-mi deschid ochii, dar încă eram cufundată în somn. Cât e ceasul?

— Cer senin, temperaturi ridicate, nici un pic de vânt. După ore, mergem la Old Orchard Beach. Chiar acum bag plăcile de înot în maşină.

A îngânat prima strofă din *Summer Nights* din filmul *Grease*. M-am strâmbat şi am îndepărtat telefonul de la ureche.

Am încercat să mă trezesc frecându-mă la ochi şi m-am concentrat să desluşesc ora pe care o arătau limbile ceasului. Dar era imposibil ca acul ceasornicului să indice ora şase... nu?

— Ce costum de baie să-mi iau? Unul roz dintr-o bucată sau un bikini auriu? Chestia cu bikini e că trebuie să fii un pic bronzat înainte să-l porţi. Auriul o să-mi facă pielea şi mai albă. Poate că, de data asta, o să-l iau pe ăla roz ca să mă bronzez un pic şi...

— De ce arată ceasul meu ora şase şi douăzeci şi cinci? am întrebat ca prin vis, încercând să capăt forţă în glas.

— E o întrebare-capcană?

— Vee!

— Daaa. Te-ai supărat rău?

Am trântit telefonul şi m-am cuibărit în pat. Auzeam cum sună fixul de jos, din bucătărie. Mi-am pus perna în cap. A intrat robotul telefonic, însă nu era chiar atât de uşor să scapi de Vee. A sunat din nou. Telefonul ţârâia la nesfârşit.

Am apelat-o pe mobil.

— Ce este?

— Auriu sau roz? Nu te-aş întreba dacă n-ar fi important... doar că... o să vină şi Rixon şi o să fie prima dată când o să mă vadă în costum de baie.

— Detaliază. Care-i planul? Să mergem toţi trei? Nu bat

drumul până acolo ca să fiu a treia roată la căruţă.

— Iar eu nu am de gând să te las să zaci toată după-amiaza cu expresia aia acră pe faţă.

— N-am o faţă acră.

— Ba da. Chiar acum o ai.

— Asta e faţa mea supărată. M-ai trezit la şase dimineaţa!

*****

Cerul era de un albastru văratic şi nu se zărea nici un nor cât vedeai cu ochii. Coborâsem geamurile maşinii, şi un vânt fierbinte ne sufla în păr, iar mirosul ameţitor de apă sărată ne umplea nările. Vee a ieşit de pe autostradă şi a coborât înspre Old Orchard Street, cu ochii după un loc de parcare. Pe ambele sensuri, maşinile înaintau încet, cu mult sub limita legală de viteză, sperând să găsească un loc în care să se poată opri, înainte să treacă în grabă pe lângă el şi să piardă ocazia.

— E plin ochi aici, s-a plâns Vee. Unde să parchez?

A cotit pe o alee şi a încetinit la semaforul din dreptul unei librării.

— Arată promiţător. Sunt o mulţime de locuri libere aici.

— Pe semn scrie că aici pot să parcheze numai angajaţii.

— Şi cum o să ştie că nu lucrăm aici? Neonul se încadrează perfect în peisaj. Pe toate maşinile astea parcă scrie că sunt din pătura inferioară.

— Mai scrie şi că maşinile contravenienţilor o să fie ridicate.

— Spun asta doar ca să sperie oamenii ca mine şi ca tine. E o ameninţare gratuită. Nu trebuie să ne facem probleme.

A parcat şi a tras frâna de mână. Am înşfăcat o umbrelă şi o geantă de plajă plină cu sticle cu apă, snacksuri, cremă de plajă şi prosoape din portbagaj, după care am coborât pe Old Orchard Street, strada care dădea pe plajă. Pe nisip erau presărate umbrele colorate, iar valurile spumoase se rostogoleau pe sub stâlpii subţiri ai pontonului. Am recunoscut un grup de băieţi de la şcoală jucându-se frisbee un pic mai în faţă.

— În mod normal, aş propune să mergem mai aproape să-i vedem pe băieţii ăia, a spus Vee, dar Rixon e atât de sexy, că nici măcar nu mă tentează ideea.

— Apropo, când vine Rixon?

— Alo! Asta n-a sunat prea frumos. De fapt, ai fost chiar un pic cinică.

Mi-am pus mâna streaşină la ochi şi m-am uitat chiorâş înspre linia de coastă, căutând un loc ideal în care să instalăm umbrela.

— Ţi-am spus deja că urăsc să fiu a treia roată la căruţă.

Ultimul lucru de care aveam nevoie era să stau în soarele fierbinte toată după-amiaza, privindu-i pe Vee şi pe Rixon cum se giugiulesc.

— Ca să ştii şi tu, Rixon a avut câteva treburi de terminat, dar a promis să ajungă aici până la trei.

— Ce fel de treburi?

— Cine ştie? L-o fi convins Patch să-i facă vreo favoare. Patch are întotdeauna nevoie de câte ceva de la Rixon, ba îl trimite colo, ba îi spune să aibă grijă de asta. De parcă n-ar putea să-şi rezolve singur lucrurile. Sau măcar să-l plătească pe Rixon în loc să profite de el. Crezi că ar trebui să mă dau cu cremă de plajă? O să mă enervez foarte tare dacă m-am strofocat atâta degeaba şi plec de aici fără să mă bronzez!

— Rixon nu pare genul de tip care să-i lase pe alţii să profite de el.

— Alţii? Nu vorbesc despre alţii, ci despre Patch. Rixon parcă îl venerează. E atât de jalnic! Mi se întoarce stomacul pe jos. Patch nu e genul de individ la care să vreau să aspire prietenul meu.

— Sunt prieteni de mult.

— Aşa am auzit. Bla, bla, bla. Probabil că Patch vinde droguri. Nu. Probabil că face trafic cu arme, iar Rixon e un fel de piesă care poate fi sacrificată, care aleargă de colo-colo pe degeaba, şi vinde arme şi-şi riscă pielea.

Mi-am dat ochii peste cap. Dar ochelarii mei de soare imitaţie Ray-Ban îmi ascundeau expresia plictisită.

— Şi Rixon are cumva vreo problemă cu asta?

— Nu, a spus ea, ţâfnoasă.

— Atunci nu te băga!

Dar Vee nu avea de gând s-o lase baltă aşa uşor.

— Dacă Patch nu vinde arme, atunci de unde are atâţia bani?

— Ştii de unde are.

— Spune-mi, a zis ea, încrucişându-şi cu încăpăţânare mâinile în sân. Spune-mi cu voce tare de unde are bani.

— De unde îi are şi Rixon.

— Aha. Exact cum credeam. Ţi-e ruşine să spui.

— Te rog! Asta-i cea mai mare prostie pe care am auzit-o, am replicat, privind-o cu asprime.

— Ah, da?

Vee s-a îndreptat cu paşi hotărâţi înspre o femeie care construia un castel de nisip cu doi copilaşi.

— Mă scuzaţi, doamnă. Îmi pare rău că vă întrerup şi vă răpesc din timpul preţios şi plăcut pe care îl petreceţi alături de cei mici, dar prietena mea ar vrea să vă spună cu ce se ocupă fostul ei iubit.

Am prins-o pe Vee de braţ şi am tras-o după mine.

— Vezi? a spus Vee. Ţi-e ruşine. Nu poţi s-o spui cu voce tare fără să simţi cum ţi se întoarce stomacul pe dos.

— Jucând poker, biliard. Na! Am zis-o. Nu m-am făcut mică şi încă sunt în viaţă. Mulţumită? Nu ştiu care-i marea chestie. Şi Rixon trăieşte tot din asta.

Vee a clătinat din cap.

— Eşti în ceaţă, fetiţo. Nu-ţi cumperi hainele pe care şi le cumpără Patch din banii câştigaţi la pariuri la Bo.

— Despre ce vorbeşti? Patch poartă tricouri şi blugi.

Vee şi-a pus o mână în şold.

— Ştii cât costă blugii pe care-i poartă el?

— Nu, am spus, confuză.

— Să spunem doar că n-ai de unde să-ţi cumperi o pereche de blugi ca ăia în Coldwater. Probabil că şi-i comandă din New York. O pereche costă patru sute de dolari.

— Minţi.

— Pe cuvântul meu. Săptămâna trecută, purta un tricou de la un concert Rolling Stones cu autograful lui Mick Jagger pe el. Rixon mi-a zis că e autentic. Patch nu-şi pune pe carduri fise de poker. Înainte să te desparţi de el, l-ai întrebat vreodată de unde face rost de bani? Sau cu ce a plătit jeepul ăla strălucitor şi frumuşel?

— Patch şi-a câştigat jeepul la un joc de poker, am înfruntat-o eu. Dacă a câştigat un jeep, sunt sigură că ar putea să câştige suficient de mult cât să-şi permită pantaloni de patru sute de dolari. Poate că se pricepe foarte bine la poker.

— Patch ţi-a zis că a câştigat jeepul, numai că Rixon are o altă poveste.

Mi-am dat părul peste umeri, încercând să dau impresia că nu mă interesa câtuşi de puţin încotro se îndrepta conversaţia noastră, pentru că, oricum, nu credeam nimic din ce-mi spunea.

— Ah, da? Şi ce ţi-a spus?

— Nu ştiu. Rixon nu vrea să îmi dea amănunte. A zis doar că „Patch ar vrea ca tu să crezi că a câştigat jeepul. Dar şi-a murdărit mâinile ca să aibă maşina aia”.

— Poate că ai auzit prost.

— Da, poate, a repetat Vee cinică. Sau poate că Patch e un nebun periculos care are o afacere ilegală.

I-am trântit în palmă, poate puţin cam tare, un tub de loţiune de plajă.

— Dă-mi cu asta pe spate şi ai grijă să o întinzi bine.

— Cred că mă dau direct cu ulei, a spus Vee, frecându-mă cu cremă pe spate. Mai bine mă ard un pic decât să stau o zi întreagă la plajă şi să mă întorc acasă la fel de albă cum am plecat.

Mi-am întors capul, însă nu puteam să văd cât de bine mă dădea Vee cu cremă.

— Ai grijă să mă dai şi pe sub bretele.

Mi-am aşternut prosopul sub umbrelă şi m-am ghemuit la umbra ei, asigurându-mă că nu îmi rămăseseră picioarele în soare. Vee şi-a întins prosopul la un metru distanţă şi şi-a dat cu ulei pe picioare. Nu-mi veneau în minte decât fotografiile pacienţilor care sufereau de cancer de piele din cabinetul doctorului.

— Că tot veni vorba despre Patch, a spus Vee, ce se mai întâmplă? Mai e cu Marcie?

— Ultima dată era, am spus băţoasă, gândindu-mă că singurul motiv pentru care mă întrebase era ca să mă enerveze şi mai tare.

— Ei bine, ştii care e părerea mea.

Ştiam, dar aveam s-o mai aud încă o dată, indiferent dacă voiam sau nu.

— Se potrivesc, a spus, accentuându-şi reflexele aurii ale părului cu o loţiune specială cu miros chimic de lămâie. Nu cred că o să dureze, bineînţeles. Patch se va plictisi şi va căuta altceva. Exact cum a făcut cu...

— Putem să găsim alt subiect de discuţie? am întrerupt-o, strângând din ochi şi masându-mi muşchii gâtului.

— Sigur nu vrei să vorbim despre asta? Am impresia că ai multe pe cap.

Am oftat. Nu avea sens să ascund nimic. Insuportabilă sau nu, Vee era prietena mea cea mai bună şi merita să ştie adevărul, măcar acum când puteam să i-l mărturisesc.

— Acum două seri, după ce am fost la *Poşeta Diavolului*, m-a sărutat.

— Ce a făcut?

Mi-am apăsat ochii cu podul palmelor.

— A venit la mine în dormitor.

Vee nu avea cum să înţeleagă că mă sărutase în vis. Dar ideea era că mă sărutase. Locul era irelevant. În plus, nici nu voiam să mă gândesc ce însemna faptul că acum avea puterea de a intra în visele mele.

— L-ai primit în casă?

— Nu chiar, dar a intrat oricum.

— OK, a spus Vee, arătând de parcă ar fi încercat să găsească un răspuns logic la idioţenia pe care o spusesem. Uite ce o să facem. O să depunem un jurământ cu sânge. Nu te uita aşa la mine, vorbesc serios. Dacă jurăm cu sânge, va trebui să-ţi ţii promisiunea. Dacă nu, o să se ţi întâmple ceva rău, şoarecii o să-ţi roadă picioarele în somn, de exemplu. Şi, când o să te trezeşti, nu o să mai ai decât nişte cioturi însângerate. Ai un briceag? O să găsim un briceag, ne tăiem şi ne lipim palmele una de alta. O să juri că n-o să mai rămâi niciodată singură cu Patch. Aşa, când o să te mai simţi tentată, o să existe ceva care să te împiedice să faci asta.

Am vrut să-i spun că nu ţinea întotdeauna de mine să rămân singură cu Patch. Câteodată nu aveam de ales. Se mişca asemenea aburilor. Dacă voia să fie singur cu mine, avea să o facă. Şi, deşi nu-mi plăcea să recunosc asta, pe mine nu mă deranja întotdeauna.

— Am nevoie de ceva un pic mai eficient decât un jurământ cu sânge, am spus.

— Draga mea, revino-ţi! Asta e o treabă serioasă. Ai face bine să crezi în lucrurile astea, pentru că eu cred. Mă duc să caut un cuţit, a hotărât, ridicându-se iute.

Am tras-o de mână, trântind-o la loc lângă mine.

— Am jurnalul lui Marcie.

— Ce? a spus Vee, împroşcându-mă cu scuipat.

— L-am luat, dar nu l-am citit.

— De ce aud de asta abia acum? Şi ce îţi ia atât de mult să deschizi acea comoară? Hai să-l lăsăm pe Rixon, să mergem chiar acum acasă şi să-l citim. Ştii că Marcie a scris despre Patch în el.

— Ştiu.

— Atunci de ce mai pierdem vremea? Te temi de ce ai putea să afli? Pentru că pot să-l citesc eu mai întâi, să filtrez informaţiile şi să-ţi zic direct răspunsurile.

— Dacă îl citesc, s-ar putea să nu mai vorbesc niciodată cu Patch.

— Asta ar fi bine.

M-am uitat chiorâş la Vee.

— Nu ştiu dacă asta vreau.

— Oh, draga mea! Nu-ţi face asta! Mă omori. Citeşte jurnalul ăla idiot şi pune punct capitolului ăstuia. Mai sunt şi alţi băieţi pe lumea asta. N-o să fim niciodată în criză de băieţi.

— Ştiu, am zis, deşi simţeam că era o minciună ieftină. Înainte de Patch nu mai fusesem cu nici un băiat. Cum puteam susţine că aveam să mai fiu cu cineva?

— N-o să citesc jurnalul. O să i-l dau înapoi. Port războiul ăsta ridicol cu Marcie de ani de zile şi am cam obosit. Vreau să depăşesc momentul ăsta.

Vee a rămas cu gura căscată şi a mai bombănit un pic.

— Nu poţi să depăşeşti momentul după ce citeşti mai întâi jurnalul? Sau măcar să mi-l dai mie să arunc un ochi. Doar cinci minute, atât îţi cer.

— Aleg drumul cel drept.

— Nu vrei să dai înapoi, nu? a remarcat Vee, dându-şi la rândul ei ochii peste cap.

— Nu.

Peste prosoapele noastre s-a lăsat o umbră.

— Vă supăraţi dacă stau cu voi, frumoase domnişoare?

Ne-am ridicat privirea şi l-am văzut pe Rixon stând deasupra noastră în pantaloni de baie şi maiou, cu un prosop aruncat pe umeri. Avea o conformaţie greoaie, dar arăta surprinzător de dur şi de rezistent, cu un nas acvilin şi o claie de păr închis la culoare care îi cădea pe frunte. Pe umăr avea

tatuate două aripi de înger şi, cum stătea în umbră, arăta de parcă ar fi fost angajat de mafie. Era fermecător, glumeţ şi pus pe rele.

— Ai reuşit să ajungi! a spus Vee, cu gura până la urechi.

Rixon s-a aşezat pe nisip, lângă noi, sprijinindu-se într-un cot, cu faţa în palmă.

— Ce-am pierdut?

— Vee vrea să mă facă să depun un jurământ cu sânge, am spus.

— Pare o treabă serioasă, a făcut el, ridicând din sprâncene.

— Are impresia că aşa o să-l ţin pe Patch la distanţă de mine.

Rixon şi-a dat capul pe spate şi a râs.

— Îţi urez noroc atunci.

— Hei, a spus Vee, jurămintele cu sânge sunt chestii serioase.

Rixon i-a pus mâna pe coapsă, într-un mod intim, şi i-a surâs plin de afecţiune. Am simţit cum mi se umple inima de invidie. Cu câteva săptămâni în urmă, Patch m-ar fi atins în acelaşi fel. Ironia era că, acum câteva săptămâni, Vee se simţise la fel cum mă simţeam eu acum, de fiecare dată când fusese nevoită să iasă cu mine şi cu Patch. Ştiam că asta ar fi trebuit să mă facă să accept invidia mai uşor, dar durerea era prea mare. Răspunzându-i lui Rixon, Vee s-a aplecat şi l-a sărutat pe gură. Mi-am întors privirea în altă parte, dar nu am reuşit să înlătur invidia care îmi stătea ca o piatră pe inimă.

Rixon şi-a dres glasul.

— Hai că merg să iau nişte cola, s-a oferit el, având destul tact cât să-şi dea seama că mă făceau să mă simt prost.

— Mă duc eu, a replicat Vee, ridicându-se şi scuturându-şi nisipul de pe fund. Cred că Nora vrea să stea de vorbă cu tine, Rixon.

A făcut semnul ghilimelelor când a rostit „să stea de vorbă”.

— Aş rămâne şi eu, dar nu sunt un mare fan al subiectului cu pricina.

— Ăăă, am început eu jenată, nefiind foarte sigură de aluzia lui Vee, dar perfect conştientă că nu avea să-mi placă acea discuţie.

Rixon mi-a zâmbit, aşteptând să-i spun despre ce era vorba.

— Patch, a anunţat Vee, lămurindu-ne pe amândoi şi făcând atmosfera şi mai încărcată decât era deja.

După ce a spus asta, s-a îndepărtat.

— Vrei să vorbim despre Patch? a întrebat Rixon, frecându-şi bărbia.

— Nu chiar. Dar ştii cum e Vee. Întotdeauna reuşeşte să transforme o situaţie neplăcută într-una cu adevărat jenantă, am spus ca pentru mine.

— Atunci e bine că nu mă ruşinez uşor, a replicat Rixon amuzat.

— Aş vrea să pot spune acelaşi lucru acum.

— Cum îţi merge? a întrebat el, încercând să spargă gheaţa.

— Cu Patch sau în general?

— Cu amândouă.

— Se poate şi mai bine. Dându-mi seama că exista o mare posibilitate ca Rixon să-i transmită lui Patch tot ce aveam să-i spun, am adăugat repede: Sunt pe calea cea bună. Dar pot să-ţi pun o întrebare personală? E despre Patch, dar, dacă nu vrei să-mi răspunzi, să nu te simţi nevoit s-o faci, nu mă supăr.

— Spune!

— Mai e îngerul meu păzitor? Cu ceva vreme, după ce ne-am certat, i-am spus că nu mai vreau să fie. Iar acum nu mai sunt sigură ce e între noi. Nu mai e îngerul meu doar pentru că i-am spus că nu-l mai vreau?

— El încă te are în grijă.

— Dar cum de nu mai e prin preajma mea când am nevoie de el?

Am văzut o licărire în ochii lui Rixon.

— Te-ai despărţit de el, ai uitat? E stânjenitor pentru el. Majoritatea bărbaţilor detestă ideea de a sta prin preajma unei foste iubite mai mult decât sunt nevoiţi s-o facă. Asta pe de o parte. Doi la mână, mi-a spus că arhanghelii îl supraveghează îndeaproape. Se străduieşte să păstreze o relaţie strict profesională.

— Deci încă e îngerul meu păzitor?

— Sigur, numai că în secret.

— Şi cine l-a însărcinat să mă păzească?

— Arhanghelii, a spus Rixon ridicând din umeri.

— Nu există o modalitate să-i anunţ că aş vrea pe altcineva? Chestia asta nu merge prea bine. Mai ales de la despărţire încoace.

Nu mergea, prea bine? Mă întorcea pe dos. Tot acest du-te-vino – faptul că îl vedeam, dar nu puteam să fiu cu el – mă omora.

Şi-a plimbat degetul mare pe buze.

— Pot să-ţi spun ce ştiu, dar există o şansă destul de mare ca informaţiile astea să fie depăşite. A trecut ceva vreme de când nu mai sunt la curent. Eşti gata să auzi asta? Ca să vezi ce amuzant e, trebuie să depui un jurământ cu sânge.

— Glumeşti?

— Trebuie să te tai în palmă şi să laşi să cadă câteva picături de sânge pe pământ. Nu pe covor sau pe piatră, ci în ţărână. Apoi depui jurământul, recunoscând cerului că nu te temi să-ţi verşi propriul sânge. Din ţărână ai venit şi în ţărână te vei întoarce. În momentul în care depui jurământul, renunţi la dreptul de a avea un înger păzitor şi anunţi că îşi accepţi soarta, fără ajutorul celor de sus. Ţine minte că eu nu-ţi recomand asta. Ţi-au trimis un înger dintr-un motiv întemeiat. Cineva de acolo de sus crede că eşti în pericol. Asta e senzaţia mea, dar cred că e mai mult decât o suspiciune paranoică.

Nu-mi dădea informaţii de ultima oră – simţeam şi eu că ceva malefic voia să pătrundă în lumea mea şi ameninţa să mă cufunde în întuneric. În primul rând, năluca tatălui meu care reapărea la nesfârşit şi vedenia care o însoţea. Deodată, m-a străfulgerat un gând.

— Oare e posibil ca persoana care mă urmăreşte să fie în acelaşi timp îngerul meu păzitor? am întrebat eu în şoaptă.

Rixon a pufnit în râs.

— Patch?

Vorbea de parcă ar fi fost imposibil. Nici nu era de mirare. Rixon fusese întotdeauna alături de Patch. Chiar dacă Patch era vinovat, Rixon i-ar fi luat partea. Loialitatea oarbă întrecea orice alt sentiment.

— Dacă ar încerca să-mi facă rău, ar şti cineva? am întrebat. Arhanghelii? Îngerii morţii? Dabria ştia când oamenii se apropiau de moarte. Ar putea oare un înger al morţii să-l oprească pe Patch înainte să fie prea târziu?

— Dacă te îndoieşti de Patch, să ştii că nu ţi-ai ales bine omul, a spus el pe un ton rece. Îl cunosc mai bine decât tine. Îşi ia în serios rolul de înger păzitor.

Dar, dacă Patch ar fi vrut să mă omoare, plănuise crima perfectă, nu-i aşa? Era îngerul meu păzitor. Era însărcinat să aibă grijă de mine. Nimeni nu avea cum să-l suspecteze pe *el*...

Însă avusese deja şansa de a mă ucide. Şi nu profitase de ea. Sacrificase ce-şi dorise mai presus de toate, să devină om, pentru a mă salva. Nu ar fi făcut asta dacă ar fi vrut să mă omoare.

Nu-i aşa?

Am înlăturat bănuielile. Rixon avea dreptate. Era ridicol să-l bănuiesc pe Patch.

— E fericit cu Marcie?

Mi-am pus mâna la gură. Mă ferisem de la bun început să îl întreb asta. Îmi ieşise pur şi simplu pe gură. M-am înroşit.

Rixon m-a privit îndelung, pregătindu-şi răspunsul.

— Patch e cea mai importantă persoană din viaţa mea, e ca o familie pentru mine şi îl iubesc ca pe un frate, dar nu e potrivit pentru tine. Eu ştiu asta, el ştie asta şi, undeva în adâncul sufletului, cred că şi tu ştii asta. Poate că nu vrei să auzi asta, dar el şi Marcie sunt leiţi. Sunt croiţi din aceeaşi stofă. Patch trebuie să se mai şi distreze un pic. Şi poate să facă asta, pentru că Marcie nu-l iubeşte. Nimic din ceea ce simte ea pentru el nu are cum să atragă atenţia arhanghelilor.

Am rămas tăcuţi, iar eu mă străduiam să nu arăt ce simţeam, să-mi ascund undeva în adâncul sufletului toate emoţiile. Cu alte cuvinte, eu le dădusem de ştire arhanghelilor. Sentimentele mele pentru Patch ne expuseseră, nu ceva ce făcuse sau spusese el. Era numai vina mea. Potrivit explicaţiei lui Rixon, Patch nu mă iubise niciodată. Nu-mi împărtăşise niciodată sentimentele. Nu voiam să accept asta. Voiam să ştiu că Patch ţinuse la mine la fel cum ţinusem eu la el. Nu voiam să cred că nu fusesem nimic mai mult decât o distracţie cu care el îşi trecea timpul.

Mai era un lucru, o întrebare pe care doream cu disperare să i-o pun lui Rixon. Dacă eu şi Patch am fi rămas în relaţii bune, l-aş fi întrebat chiar pe el, dar asta nu mai intra acum în discuţie, însă Rixon era la fel de experimentat ca Patch. Ştia lucruri de care alţii habar n-aveau – mai ales când venea vorba

despre îngeri căzuţi şi nefilimi şi, dacă nu ştia ceva, putea afla oricând. Acum, Rixon era singura mea şansă de a-l găsi pe Mâna Neagră.

Mi-am umezit buzele şi am decis să pun întrebarea:

— Ai auzit vreodată de Mâna Neagră?

Rixon a tresărit. M-a analizat din priviri preţ de o clipă, în tăcere, după care pe faţă i s-a aşternut o expresie amuzată.

— Glumeşti? N-am mai auzit numele ăsta de o grămadă de timp. Credeam că lui Patch nu-i place să i se spună aşa. Să înţeleg că ţi-a povestit despre asta?

Am simţit cum îmi îngheaţă inima. Fusesem cât pe ce să-i spun lui Rixon despre plicul cu inelul de fier şi biletul în care scria că Mâna Neagră îmi omorâse tatăl, dar acum mă străduiam să găsesc un nou răspuns.

— Mâna Neagră e porecla lui Patch?

— N-a mai folosit-o de ani de zile, de când am început să-i spun Patch. Nu i-a plăcut niciodată Mâna Neagră, a spus el, scărpinându-se pe obraz. Asta se întâmpla pe vremea când lucram ca mercenari pentru regele Franţei, angajaţi în operaţiunile murdare din secolul al XVIII-lea. Ce raţii frumuşele, ce bani frumoşi!

Fie că auzeam acele cuvinte, fie că mă plesnea cineva peste faţă era totuna. Simţeam cum îmi fugea pământul de sub picioare. Cuvintele lui Rixon mă învăluiau, iar eu mă simţeam pierdută în ceaţă, de parcă mi-ar fi vorbit într-o limbă străină şi nu aş fi putut să ţin pasul cu el. Am fost imediat cuprinsă de îndoieli. Nu Patch. Nu ar fi putut să-l omoare el pe tata. Oricine altcineva. Numai el nu.

Treptat, gândurile au început să se împrăştie şi altele le-au luat locul. Am început să analizez diverse momente, să caut dovezi, în noaptea în care îi dăruisem inelul meu lui Patch: în momentul în care îi spusesem că îl primisem de la tata, insistase că nu-l putea lua, părea aproape de neclintit în decizia de a nu-l accepta. Şi simplul nume de Mâna Neagră. Se potrivea, i se potrivea de minune. Străduindu-mă să mai rezist câteva minute şi având grijă să nu-mi trădez sentimentele, mi-am ales cuvintele cu foarte mare atenţie.

— Ştii ce regret cel mai mult? i-am spus, încercând să-i vorbesc pe un ton cât mai firesc. E o idioţenie, şi probabil o să râzi.

Ca să par şi mai convingătoare, am scos un râs banal care se auzea de undeva din străfundurile sufletului meu, dintr-un loc de care nici nu avusesem până atunci idee că există.

— Mi-am lăsat puloverul preferat la el acasă. E de la Oxford, unde visam să ajung cândva, i-am explicat eu. Mi l-a luat tata când a fost în Anglia şi înseamnă mult pentru mine.

— Ai fost acasă la Patch? Rixon părea sincer surprins.

— Doar o dată. Era mama la mine, aşa că ne-am dus la el să ne uităm la un film. Mi-am lăsat puloverul pe canapea.

Ştiam că intrasem pe un teren periculos – cu cât dădeam mai multe detalii despre casa lui Patch, cu atât existau mai multe şanse să o dau în bară, să greşesc un detaliu şi să mă dau în vileag. Pe de altă parte, dacă eram prea vagă, Rixon îşi putea da seama că minţeam.

— Sunt impresionat. Îi place să-şi ţină casa secretă.

„Oare de ce?“ m-am întrebat. Ce ascundea? De ce era Rixon singura persoană care avea voie să pătrundă în sanctuarul lui Patch? Ce putea oare să împărtăşească el numai cu Rixon? Oare nu mă lăsase să merg niciodată la el pentru că ştia că aveam să văd ceva care l-ar fi deconspirat, care mi-ar fi confirmat că era vinovat de moartea tatei?

— Ar însemna foarte mult pentru mine să-mi recuperez puloverul, am spus.

Mă simţeam detaşată, de parcă m-aş fi privit, de undeva de departe, cum conversam cu Rixon. Parcă o persoană mai puternică, mai înţeleaptă şi mai stăpânită rostea cuvintele care îmi ieşeau pe gură. Nu eram eu fata aceea. Eu eram cea care simţea cum se rupea în bucăţi la fel de fine ca nisipul de sub picioarele ei.

— Du-te mâine la prima oră! Patch pleacă devreme de acasă, dar, dacă ajungi la el în jur de şase jumătate, ar trebui să-l prinzi.

— Aş prefera să nu dau ochii cu el.

— Vrei să-l iau eu data viitoare când trec pe la el? Sunt sigur că o să ajung acolo mâine-seară. Sau cel mai târziu în weekend.

— Aş vrea să-l recuperez mai repede. Mama tot întreabă de el. Patch mi-a dat o cheie şi, dacă nu cumva a schimbat yalele, aş putea să intru. Problema e că, data trecută când am fost la el, era întuneric şi nu-mi mai amintesc bine drumul. Nu

am fost prea atentă pentru că nici nu mă gândeam că va trebui să mă întorc să-mi iau puloverul, după despărţire.

— În Swathmore. Lângă cartierul industrial.

Am memorat informaţia.

Dacă locuia lângă centrul industrial, puteam să fac pariu că stătea într-unul dintre blocurile de cărămidă de la marginea oraşului vechi. Nu vedeam unde în altă parte, asta dacă nu cumva îşi alesese ca reşedinţă vreuna dintre fabricile dezafectate sau cocioabele pentru vagabonzi de pe malul râului, ceea ce părea puţin probabil.

Am zâmbit, sperând să par relaxată.

— Ştiam că e undeva pe lângă râu. La ultimul etaj, nu? am întrebat la plesneală, asumându-mi riscul.

M-am gândit că Patch nu ar fi vrut să-şi audă vecinii tropăind deasupra lui.

— Da, a spus Rixon, la numărul treizeci şi patru.

— Ştii dacă Patch o să fie acasă diseară? N-aş vrea să dau nas în nas cu el. Mai ales dacă e acolo cu Marcie. Vreau doar să iau puloverul şi să plec.

Rixon a tuşit în pumn.

— Ăăă, nu, n-ar trebui să fie acasă.

S-a scărpinat pe obraz şi mi-a aruncat o privire agitată, aproape compătimitoare.

— De fapt, eu şi Vee ieşim diseară la un film cu Patch şi cu Marcie.

Am simţit fiori pe şira spinării. Parcă nu mai aveam aer... Şi apoi, exact în momentul în care am simţit că nu mai puteam să continui cu minciuna, să-mi controlez sentimentele, am reuşit să vorbesc din nou clar. Trebuia să o fac.

— Vee ştie?

— Încă mă gândesc cum să-i spun.

— Ce să-mi spui?

Ne-am întors amândoi înspre Vee, care s-a trântit pe nisip cu o tavă de carton cu sticle de cola în mână.

— Ăăă... e o surpriză, a întors-o Rixon. Am pregătit ceva pentru diseară.

Vee a zâmbit seducător.

— Dă-mi un indiciu. Te rooog!

Eu şi Rixon ne-am aruncat o privire scurtă, după care am întors capul în direcţii diferite. Nu voiam să mă bag în asta. În

plus, deja mă gândeam la altceva. Gândurile mi s-au îndreptat mecanic înspre noua informaţie primită: astă-seară. Patch şi Marcie. Ieşeau în oraş. Apartamentul lui Patch avea să fie gol.

Trebuia să intru în el.

Capitolul 16

Trei ore mai târziu, partea exterioară a coapselor lui Vee era roşie ca racul, avea băşici pe degetele de la picioare, iar faţa îi era umflată de la căldură. Rixon plecase cu o oră înainte, iar eu şi Vee târâm după noi umbrela şi geanta de plajă, urcând aleea care dădea în Old Orchard Street.

— Mă simt ciudat, a spus Vee. Parcă îmi vine să leşin. Poate că nu trebuia să mă dau cu atâta ulei.

Aveam capul în nori, iar căldura îmi dădea o senzaţie de disconfort, dar starea mea nu avea legătură cu vremea. Simţeam o durere care îmi crăpa capul în două. Încercam la nesfârşit să înghit ca să scap de gustul amar din gură, dar, cu cât înghiţeam mai mult, cu atât mi se făcea mai greaţă. Numele de „Mâna Neagră" continua să-mi răsune în minte, de parcă încerca să mă ia în stăpânire ca să-i acord toată atenţia mea, înfigându-şi unghiile în creierul meu şi dându-mi dureri de cap de fiecare dată când încercam să-l ignor. Nu mă puteam gândi la asta acum, de faţă cu Vee, pentru că îmi dădeam seama că aveam să mă prăbuşesc la pământ dacă o făceam. Trebuia să mai fentez un pic durerea, să o mai arunc un pic departe de mine, undeva în aer, de fiecare dată când ameninţa să se abată asupra mea. Mă adăposteam la umbra disperării surde, încercând să amân inevitabilul cât de mult puteam. „Patch. Mâna Neagră. Nu se poate."

Vee s-a oprit.

— Ce e aia?

Stăteam în parcare, în spatele librăriei, la câţiva metri de maşină, şi ne holbam la bucata imensă de metal prinsă de roata din stânga, spate.

— Pare un cârlig pentru blocarea roţii, am spus.

— Văd asta, dar ce caută pe maşina mea?

— Cred că vorbeau serios când au scris faza aia cu contravenienţii.

— Nu face pe deşteapta cu mine! Cum procedăm acum?

— Îl sunăm pe Rixon? am sugerat.

— N-o să fie foarte încântat să vină înapoi până aici. Dar

mama ta? A venit în oraş?

— Nu încă. Părinţii tăi?

Vee s-a aşezat în curbă şi şi-a îngropat faţa în mâini.

— Tre' să coste o avere să scoţi cârligul de pe roată. Asta o să fie picătura care o să umple paharul. Mama o să mă trimită la mănăstire.

M-am aşezat lângă ea, şi ne-am gândit împreună la opţiunile pe care le aveam.

— Nu mai avem alţi prieteni? a întrebat Vee. O persoană pe care s-o putem suna să ne ducă acasă fără să ne simţim vinovate? Nu m-aş simţi vinovată să o sun pe Marcie s-o rog să vină până aici, dar sunt aproape sigură că o să mă refuze. N-ar face asta pentru noi. Mai ales pentru noi. Tu eşti prietenă cu Scott. Crezi că ar veni să ne ia. Ia stai un pic... ăla nu e jeepul lui Patch?

M-am uitat în direcţia în care se uita şi Vee. La celălalt capăt al aleii, înspre Imperial Street, era parcat un jeep Commander, negru şi strălucitor. Geamurile erau fumurii şi o rază de soare se reflecta în ele.

Inima a început să-mi bată mai tare. Nu mă puteam întâlni cu Patch. Nu aici. Nu încă. Nu acum, când doar un dig fragil, construit cu atenţie, şi a cărui fundaţie se dărâma din ce în ce mai mult cu fiecare secundă care trecea, mă împiedica să izbucnesc în lacrimi.

— Trebuie să fie pe aici, pe undeva, a făcut Vee. Dă-i un mesaj şi spune-i că avem maşina blocată. E adevărat că nu-l suport, dar o să mă folosesc de el, dacă o să mă ducă acasă cu maşina.

— Mai degrabă i-aş da mesaj lui Marcie decât lui Patch, am replicat, sperând ca Vee să nu-şi dea seama de tonul ciudat şi întunecat din vocea mea, care trăda suferinţa şi ura.

„Mâna Neagră... Mâna Neagră... nu Patch... te rog, să nu fie Patch... trebuie să fie o greşeală, o explicaţie...” Durerea de cap s-a înteţit, de parcă propriul corp mă avertiza să opresc acel noian de gânduri pentru binele meu.

— Pe cine altcineva putem suna? a întrebat Vee.

Ştiam amândouă pe cine mai puteam suna. Pe nimeni. Eram nişte fiinţe vai de capul lor, care nu aveau prieteni. Nimeni nu ne datora nimic. Singura persoană care ar fi lăsat totul baltă ca să sară în ajutorul meu stătea lângă mine. Şi viceversa.

Mi-am îndreptat atenţia înspre jeep. Aparent fără motiv, m-am ridicat de pe trotuar.

— Mergem acasă cu jeepul. Conduc eu.

Nu eram sigură ce mesaj voiam să-i transmit lui Patch cu asta. Ochi pentru ochi? Mă răneşti, te rănesc şi eu? Sau poate ceva de genul: „Dacă ai avut ceva de-a face cu moartea tatei, ăsta e numai începutul...”

— Crezi că Patch o să se înfurie când o să afle că i-ai furat jeepul? a întrebat Vee.

— Nu-mi pasă. Doar n-o să stau aici toată seara.

— Am o presimţire proastă în legătură cu asta, a spus Vee. Nu-mi place de Patch nici măcar într-o zi obişnuită. Nu vreau să-l văd cu capsa pusă.

— Ce s-a întâmplat cu spiritul tău de aventură?

O dorinţă arzătoare a pus stăpânire pe mine, şi nu îmi doream nimic altceva mai mult decât să iau jeepul şi să-i transmit astfel un mesaj lui Patch. Mă şi vedeam cum intram cu maşina lui într-un copac. Nu suficient de tare cât să sară airbagurile, dar destul cât s-o zgârii. O mică amintire de la mine. Un avertisment.

— Spiritul meu de aventură dispare înaintea unei misiuni sinucigaşe, mi-a întors-o Vee. O să fie nasol când o să-şi dea seama că ai fost tu.

Partea raţională a creierului meu m-ar fi sfătuit să dau înapoi, dar mă părăsise orice urmă de logică. Dacă făcuse rău familiei mele, dacă îmi distrusese familia, dacă mă minţise...

— Ştii măcar cum să furi o maşină? a întrebat Vee.

— Patch m-a învăţat.

Nu părea convinsă.

— Vrei să spui că l-ai văzut pe Patch furând o maşină şi acum vrei să încerci şi tu?

Am păşit agale pe alee înspre Imperial Street, în timp ce Vee alerga în spatele meu. M-am uitat în stânga şi în dreapta, atentă la maşini, după care am traversat strada. Am încercat uşa. Era încuiată.

— Nu-i nimeni aici, a zis Vee, punându-şi mâna streaşină la ochi ca să vadă înăuntru. Cred că ar trebui să plecăm. Haide, Nora! Lasă maşina!

— Trebuie să ajungem cumva acasă. Am rămas pe drumuri.

— Încă avem două picioare, cel stâng şi cel drept. Ale mele au chef de mişcare. De-abia aşteaptă să facă o plimbare lungă. Ai înnebunit? a ţipat ea.

Îndreptasem vârful umbrelei înspre geamul din dreptul şoferului.

— Ce? am zis. Trebuie să ne urcăm înăuntru.

— Lasă umbrela jos! O să atragi atenţia dacă spargi geamul ăla. Ce te-a apucat? a spus ea, holbându-se la mine.

Mi-a apărut brusc o imagine în minte. L-am văzut pe Patch stând deasupra tatălui meu cu un pistol în mână. O împuşcătură a rupt tăcerea.

Mi-am dus mâinile la genunchi şi m-am aplecat în faţă, simţind cum ochii mi se umplu de lacrimi. Pământul se învârtea în jurul meu. Broboane de sudoare mi se prelingeau pe faţă. Mă sufocam, de parcă tot oxigenul s-ar fi evaporat brusc din aer. Cu cât încercam mai mult să trag aer în piept, cu atât mai paralizaţi îmi simţeam plămânii. Vee ţipa la mine, dar strigătul ei se auzea de undeva de departe, de parcă ar ţipat de sub apă.

Brusc, pământul s-a oprit din învârtit. Am tras de trei ori aer în piept. Vee îmi poruncea să mă aşez, strigând ceva despre insolaţie. M-am smuls din strânsoarea ei.

— Mă simt bine, i-am spus, ridicând o mână când s-a apropiat a doua oară de mine. N-am nimic.

Ca să-i demonstrez că totul era în regulă, m-am aplecat să ridic geanta de plajă, care probabil îmi căzuse din mână, şi în acel moment am văzut cheia de rezervă a jeepului strălucind pe fundul ei. Cheia pe care o furasem din dormitorul lui Marcie în noaptea în care dăduse petrecerea.

— Am o cheie de la jeep, am spus eu surprinsă.

Vee s-a încruntat.

— Patch nu ţi-a cerut-o niciodată înapoi?

— Nici nu mi-a dat-o vreodată. Am găsit-o în dormitorul lui Marcie. Marţi noapte.

— Uau!

Am descuiat maşina şi m-am urcat, apoi am aranjat scaunul, am potrivit ambreiajul şi am apucat volanul cu ambele mâini. Deşi era cald, mâinile îmi erau reci şi îmi tremurau.

— Sper că te gândeşti doar să mergem cu maşina asta acasă, nu şi să o strici, a spus Vee, punându-şi centura de siguranţă. Zic asta pentru că îţi pulsează vena de pe tâmplă, şi

ultima dată când te-am văzut aşa te pregăteai s-o pocneşti pe Marcie în falcă la *Poşeta Diavolului*.

Mi-am umezit buzele, care erau aspre şi elastice în acelaşi timp.

— I-a dat lui Marcie o cheie de rezervă de la maşină. Ar trebui să parchez chestia asta undeva pe fundul oceanului.

— Poate că a avut un motiv întemeiat, a replicat Vee, agitată.

Am râs dispreţuitor.

— N-o să-i fac nimic la maşină până nu te las pe tine acasă, am spus trăgând de volan înspre stânga şi intrând pe stradă.

— Juri să spui asta şi când o să încerci să-i explici lui Patch de ce i-ai furat maşina?

— Nu o fur. Am rămas pe drumuri. Asta înseamnă că o împrumut.

— Nu, asta se cheamă că eşti nebună, a pus ea lucrurile la punct.

Îmi dădeam seama cât de consternată era Vee de furia mea.

Vedeam scris, undeva în ochii ei: „iraţională”. Poate că eram iraţională. Poate că întrecusem măsura. „Două persoane pot avea aceeaşi poreclă”, m-am gândit încercând să mă conving pe mine însămi. Puteau. „Puteau, puteau, puteau.” Speram să ajung să cred ce spuneam, dacă repetam acel lucru la nesfârşit, însă acel colţişor al inimii mele pe care îl rezervasem încrederii era gol.

— Hai să plecăm de aici, a zis Vee pe un ton precaut şi speriat, pe care nu-mi mai vorbise niciodată. Am limonadă acasă. Apoi putem să ne uităm la televizor, să tragem un pui de somn. Nu lucrezi diseară?

Tocmai voiam să-i spun că Roberta îmi dăduse liber în seara aceea, când am apăsat pedala de frână.

— Ce-i ăsta?

Vee mi-a urmărit privirea. S-a aplecat şi a ridicat o fâşie de pânză de pe jos. A fluturat sutienul roz de la un costum de baie în faţa ochilor mei.

Ne-am uitat una la alta. Amândouă ne gândeam la acelaşi lucru.

Marcie.

Nu era nici o urmă de îndoială că venise aici cu Patch. Stăteau pe plajă chiar în acel moment, întinşi pe nisip, făcând cine ştie ce.

Am simţit cum mă cuprinde un val violent de ură. Îl detestam. Şi mă uram şi pe mine pentru că îmi adăugase numele pe lista de fete pe care le sedusese, iar mai apoi le trădase. M-a apucat dorinţa oarbă să îndrept greşeala comisă din ignoranţă. Nu aveam de gând să fiu încă o cucerire pe lista lui. Nu putea să mă facă să dispar. Dacă el era Mâna Neagră, aveam să aflu. Şi, dacă avusese ceva de-a face cu moartea tatei, aveam să-l fac să plătească.

— N-are decât să se întoarcă pe jos acasă, am mârâit printre dinţi.

Am apăsat acceleraţia şi am demarat în trombă, lăsând în urmă dâre de cauciuc.

Câteva ore mai târziu, stăteam în faţa frigiderului, cu uşa deschisă, studiind conţinutul acestuia şi căutând ceva ce aş fi putut folosi pe post de cină. Pentru că nu mă tenta nimic, m-am îndreptat spre cămara îngustă din celălalt colţ al bucătăriei, unde am făcut acelaşi lucru. Am ales o cutie de farfalle şi un borcan de sos de spaghete.

Când ceasul electronic al aragazului a bipăit, am scurs pastele, le-am pus într-un bol şi am băgat sosul în cuptorul cu microunde. Rămăsesem fără parmezan, aşa că am răzuit nişte caşcaval şi m-am convins că era o cină gustoasă. Cuptorul cu microunde s-a oprit, şi am turnat cu lingura sos şi caşcaval peste spaghete. Tocmai când mă îndreptam spre masă cu farfuria, l-am văzut pe Patch sprijinindu-se de ea. Aproape că mi-a alunecat farfuria din mână.

— Cum ai intrat? l-am întrebat.

— Poate că n-ar fi rău să încui uşa de la intrare pe viitor. Mai ales când eşti singură acasă.

Părea relaxat, însă ochii lui spuneau altceva. Erau de culoarea marmurei negre şi mă sfredeleau. Eram sigură că ştia că furasem maşina. Nici nu ar fi fost greu, din moment ce era parcată în faţa casei. Existau atâtea locuri în care aş fi putut ascunde jeepul, căci casa era înconjurată de păduri dese. Însă nici măcar nu-mi trecuse prin cap să-l ascund. Dezgustul şi şocul mă obosiseră prea tare. Mi se clarificau în minte tot felul de lucruri: cuvintele lui dulci, ochii lui negri, strălucitori, faptul că

era atât de priceput la minciuni, la seducţie şi la femei. Mă îndrăgostisem de diavolul în persoană.

— Ai luat jeepul, a observat.

Era calm, dar nu părea vesel.

— Vee a parcat într-o zonă interzisă şi i-au pus un cârlig pe roată. Trebuia să ajungem acasă, şi am văzut jeepul parcat pe cealaltă parte a străzii.

Palmele îmi transpiraseră, dar nu îndrăzneam să-mi şterg mâinile. Nu în faţa lui. Arăta diferit. Era mai dur, mai neînduplecat. Lumina pală a lămpilor de bucătărie îi trasa conturul pometţilor, iar părul negru, ciufulit după o zi de stat la plajă, îi cădea pe frunte, aproape atingându-i genele enervant de lungi. Zâmbea cinic, iar gura, pe care o considerasem întotdeauna senzuală, îi era uşor strâmbă. Zâmbetul lui nu era câtuşi de puţin călduros.

— Nu puteai să suni să mă anunţi? a întrebat el.

— Nu aveam telefonul la mine.

— Nici Vee?

— Nu are numărul tău. Iar eu oricum nu mai ţineam minte noul tău număr. N-aveam cum să dăm de tine.

— N-ai cheie de la maşină. Cum ai intrat?

M-am abţinut din răsputeri să nu-i arunc o privire acuzatoare.

— Aveam rezerva ta.

Am observat că încerca să-şi dea seama unde voiam să ajung. Ştiam amândoi că nu-mi dăduse niciodată o cheie de rezervă. L-am privit cu atenţie. Voiam să descopăr dacă îşi dăduse seama că mă referem la cheia de la Marcie, însă chipul şi ochii lui nu trădau nimic. Era stăpân pe sine, impasibil.

— Care rezervă? a întrebat.

Întrebarea lui m-a înfuriat şi mai tare, pentru că mă aşteptam ca el să ştie exact despre ce cheie vorbeam. Câte rezerve avea? Câte fete mai aveau în poşetă chei de la jeepul lui?

— A prietenei tale, i-am spus. Sau nici asta nu e suficient de clar?

— Stai să văd dacă am înţeles. Ai furat jeepul ca să te răzbuni pe mine pentru că i-am dat o cheie de rezervă lui Marcie?

— Am furat jeepul pentru că eu şi Vee aveam nevoie de el,

l-am lămurit cu răceală. Până nu demult, erai mereu lângă mine când aveam nevoie de tine. Am crezut că poate încă mai e aşa, dar se pare că m-am înşelat.

Patch nu şi-a luat ochii de la mine.

— Vrei să-mi spui despre ce e vorba, de fapt, aici?

Când a văzut că nu răspund, a tras un scaun de sub masa de la bucătărie şi s-a aşezat, cu braţele încrucişate, întinzându-şi picioarele.

— Am destul timp, a spus.

Mâna Neagră. Despre asta era vorba cu adevărat. Dar îmi era frică să-l înfrunt. Mi-era teamă de ce aveam să aflu şi de cum ar fi putut reacţiona el. Eram sigură că habar n-avea cât de multe ştiam eu. Dacă îl acuzam că era Mâna Neagră, nu mai aveam cale de întoarcere. Ar fi trebuit să fac faţă adevărului care avea puterea de a mă distruge până nu mai rămânea nimic din mine.

— N-ai nimic de zis? m-a întrebat, arcuindu-şi sprâncenele.

— E vorba despre a spune adevărul. Ceva ce tu nu ai făcut niciodată.

Dacă el îmi omorâse tatăl, cum putuse oare să se uite în ochii mei de atâtea ori, spunându-mi cât de rău îi părea, fără să recunoască adevărul? Cum putuse să mă sărute, să mă mângâie, să mă ţină în braţe, să se suporte pe el însuşi?

— Ceva ce eu nu am făcut niciodată? Nu te-am minţit niciodată, din ziua în care te-am cunoscut. Nu ţi-a plăcut mereu ce am avut să-ţi spun, dar am fost întotdeauna cinstit cu tine.

— M-ai făcut să cred că mă iubeşti. O minciună!

— Îmi pare rău că asta a fost impresia pe care ţi-am lăsat-o.

Nu-i părea rău. În privirea lui era ceva rece, mânios. Ura faptul că îl făceam să revină şi să stea de vorbă cu mine. Voia să fiu ca restul fetelor şi să dispar undeva în trecutul lui, fără să mai scot un sunet.

— Dacă ai fi simţit vreodată ceva pentru mine, nu te-ai fi combinat numaidecât cu Marcie.

— Dar tu nu te-ai combinat cu Scott imediat? Preferi un băiat care e pe jumătate om în locul meu.

— Pe jumătate om? Scott este o persoană.

— E nefilim. Jeepul valorează mai mult decât el, a spus, îndreptându-şi nepăsător mâna în direcţia uşii de la intrare.

— Poate că şi el are aceeaşi părere despre îngeri.

A ridicat din umeri, leneş şi arogant.

— Mă îndoiesc. Dacă nu am fi fost noi, rasa lui nici măcar nu ar fi existat.

— Monstrul lui Frankenstein nu şi-a iubit stăpânul.

— Şi?

— Nefilimii caută deja să se răzbune pe îngeri. Poate că ăsta e doar începutul.

Patch şi-a dat jos şapca de baseball şi şi-a trecut o mână prin păr. După expresia de pe chipul lui, aveam impresia că situaţia era mult mai periculoasă decât îmi spusese iniţial. Cât de mult mai dura până când nefilimii aveau să-i înfrângă pe îngeri? Bineînţeles că nu o puteau face până de Heşvan. Patch nu avea cum să spună că, în mai puţin de cinci luni, haite întregi de îngeri căzuţi aveau să posede şi să ucidă, în final, zeci de mii de oameni. Însă, după felul în care se purta, după privirea lui, ştiam că exact asta avea să se întâmple.

— Ce-o să faci în legătură cu asta? am întrebat, îngrozită.

A ridicat paharul cu apă pe care mi-l turnasem şi a luat o înghiţitură.

— Mi s-a cerut să nu mă bag.

— Arhanghelii ţi-au cerut?

— Rasa nefilimilor este malefică. Nu ar fi trebuit să populeze niciodată Pământul. Există doar din cauza mândriei îngerilor căzuţi. Arhanghelii nu vor să aibă de-a face cu ei. N-au de gând să se bage când vine vorba despre nefilimi.

— Şi toţi oamenii vor muri?

— Arhanghelii au planul lor. Câteodată trebuie să se întâmple ceva rău înainte să apară altceva bun.

— Plan? Ce plan? Să se uite cum mor oameni nevinovaţi?

— Nefilimii o să cadă în propria capcană. Dacă pentru a anihila rasa nefilimilor vor trebui să moară oameni, arhanghelii vor risca asta.

Mi s-a făcut părul măciucă.

— Şi tu eşti de acord cu asta?

— Acum sunt un înger păzitor. Sunt credincios arhanghelilor.

În ochii lui am văzut o străfulgerare de ură şi, preţ de o clipă, am crezut că aceasta era îndreptată împotriva mea. De parcă m-ar fi învinovăţit pe mine pentru ceea ce devenise. Am

vrut să mă apăr, dar am simţit cum mă îneacă furia. Oare uitase tot ce se întâmplase în acea seară? îmi dădusem viaţa pentru el, iar el nu voise s-o accepte. Dacă voia să dea vina pe cineva pentru situaţia în care se afla, acea persoană nu eram eu!

— Cât de puternici sunt nefilimii? am întrebat.

— Destul.

Vocea lui era atât de calmă, încât mă călca pe nervi.

— Ar putea să-i înfrângă pe îngerii căzuţi până de Heşvan, nu?

A încuviinţat din cap.

Mi-am strâns mâinile în jurul corpului, încercând să îndepărtez un fior, dar era mai degrabă de natură psihologică decât fizică.

— Trebuie să faci ceva.

Şi-a închis ochii.

— Dacă îngerii căzuţi n-o să mai poată să posede trupurile nefilimilor, o să le ia pe cele ale oamenilor, am insistat, încercând să apelez la conştiinţa lui, să răzbat dincolo de acea atitudine nepăsătoare. Asta ai spus chiar tu. Vor muri zeci de mii de oameni. Poate şi Vee, poate şi mama, poate chiar eu.

A rămas tăcut.

— Nu-ţi pasă chiar deloc?

S-a uitat la ceas şi s-a ridicat de la masă.

— Nu-mi place deloc că trebuie să plec când încă nu am terminat de discutat, dar sunt în întârziere.

Cheia de rezervă a jeepului zăcea într-un bol, pe bufet. A luat-o şi a băgat-o în buzunar.

— Mersi pentru cheie. O să trec faza de azi pe lista lucrurilor pe care mi le datorezi.

M-am strecurat între el şi uşă, blocându-i ieşirea.

— Lista?

— Te-am adus acasă de la Z, te-am dat jos de pe acoperişul lui Marcie, iar acum te-am lăsat să-mi foloseşti maşina. Nu fac favoruri pe degeaba.

Eram destul de sigură că nu glumea. De fapt, eram chiar convinsă că vorbea foarte serios.

— Poţi să-mi plăteşti după fiecare favor în parte, dar m-am gândit că o listă ar fi mai simplă.

Zâmbea batjocoritor. Un rânjet de nemernic de prima mână.

Mi-am mijit ochii înspre el.

— De fapt, ţie chiar îţi place chestia asta, nu-i aşa?

— Într-una din zilele astea o să vin să-mi plăteşti datoriile. Abia atunci o să înceapă să-mi placă totul cu adevărat.

— Nu mi-ai împrumutat jeepul, am spus. L-am furat. Şi nu a fost o favoare. L-am luat cu forţa.

S-a uitat la ceas pentru a doua oară.

— O să terminăm discuţia asta mai târziu. Trebuie să plec.

— Exact, m-am răstit eu. Trebuie să te duci la film cu Marcie. Du-te şi distrează-te, în timp ce lumea stă să se prăbuşească în jurul tău.

Încercam să mă conving că îmi doream să plece. Merita să fie cu Marcie. Nu-mi păsa. Eram tentată să azvârl cu ceva după el. M-am gândit să trântesc uşa. Dar nu aveam de gând să-l las să plece fără să-i pun întrebarea care îmi frământa gândurile. M-am muşcat de obraz ca să nu-mi tremure vocea.

— Ştii cine l-a omorât pe tata?

Vocea mea era rece, iar tonul – impasibil. Parcă nu era glasul meu. Era vocea unei persoane care clocotea de ură, de suferinţă şi de dorinţa de a acuza.

Patch s-a oprit cu spatele la mine.

— Ce s-a întâmplat în noaptea aia?

Nici măcar nu m-am mai străduit să-mi ascund disperarea din voce.

După un moment de tăcere, a vorbit:

— Mă întrebi de parcă ai crede că ar trebui să ştiu.

— Ştiu că tu eşti Mâna Neagră.

Am închis ochii o secundă, simţind cum o senzaţie de greaţă îmi străbate întreg trupul.

S-a uitat la mine peste umăr.

— Cine ţi-a spus asta?

Deci e adevărat?

Am băgat de seamă că îmi încleştasem pumnii şi că tremuram puternic.

— *Tu* eşti Mâna Neagră.

L-am privit, sperând că avea să nege.

Ceasornicul vechi din hol a bătut ora fixă, scoţând un sunet greu şi răsunător.

— Ieşi! am tunat.

Nu voiam să plâng în faţa lui. Refuzam să o fac. Nu voiam

să-i dau satisfacţie.

A rămas pe loc, cu chipul acoperit de umbre, rece, cumva satanic.

Se auzea doar ticăitul ceasului. Unu, doi, trei.

— O să plăteşti pentru asta, am mai adăugat.

Vocea aceea nu-mi aparţinea.

Patru. Cinci.

— O să găsesc o cale. Meriţi să ajungi în iad. Mi-ar părea rău numai dacă arhanghelii ar reuşi să o facă înaintea mea.

Privirea i s-a întunecat.

— Meriţi tot ce o să ţi se întâmple, am aruncat. De fiecare dată când m-ai sărutat şi m-ai ţinut în braţe, ştiind ce i-ai făcut tatălui meu...

M-am înecat şi mi-am întors privirea în altă parte, simţind cum mă doboară durerea în momentul în care chiar nu mi-aş fi dorit să se întâmple aşa ceva.

Şase.

— Pleacă, am mai şoptit, cu voce tremurândă.

Mi-am ridicat privirea încărcată de furie înspre el, intenţionând să-l fac să plece după ce vedea ura şi dezgustul din ochii mei, dar eram singură pe hol. M-am uitat de jur împrejur, aşteptându-mă să stea ascuns undeva în afara câmpului meu vizual, însă nu era acolo. Peste umbrele din hol s-a lăsat o tăcere bizară, şi mi-am dat seama că ceasornicul se oprise din ticăit.

Limbile lui rămăseseră împietrite, arătând ora şase şi douăsprezece minute. Se opriseră în momentul în care Patch dispăruse pentru totdeauna.

Capitolul 17

După ce a plecat Patch, mi-am schimbat hainele de plajă şi am tras pe mine o pereche de blugi negri, un tricou şi o geacă de fâş pe care o câştigasem la petrecerea de Crăciun de anul trecut a ziarului şcolii. Deşi mi se strângea stomacul numai când mă gândeam la asta, trebuia să scotocesc prin apartamentul lui Patch – şi trebuia să o fac în seara aceea, înainte să fie prea târziu.

Fusese o prostie din partea mea să-i spun lui Patch că ştiam că el era Mâna Neagră. Îmi scăpase într-un moment de furie nechibzuită. Acum nu mai beneficiam de avantajul de a-l putea lua prin surprindere. Nu credeam că mă considera o ameninţare – probabil că promisiunea mea de a-l trimite direct în iad îl amuza –, dar ştiam, din surse sigure, că făcuse mari eforturi să stea ascuns. Având în vedere tot ce ştiam despre arhanghelii atotştiutori şi atotvăzători, probabil că nu fusese foarte uşor pentru el să le ascundă faptul că avusese un rol în asasinarea tatălui meu. Eu nu aveam cum să-l trimit în iad, dar arhanghelii puteau. Dacă găseam o modalitate de a-i contacta, atunci secretul pe care îl păstrase atât de bine avea să fie dat în vileag. Arhanghelii căutau un motiv să-l trimită în iad. Ei bine, eu aveam unul.

Ochii mi s-au umezit, şi am clipit des, încercând să îndepărtez lacrimile. La un moment dat în viaţă nu l-aş fi crezut pe Patch în stare să-mi omoare tatăl. M-ar fi pufnit râsul la simpla idee, aş fi considerat-o absurdă, jignitoare. Acum însă, acest lucru nu făcea decât să-mi confirme planul inteligent şi meticulos pe care îl pusese la cale ca să mă inducă în eroare.

Ceva îmi spunea că apartamentul din Swathmore era locul în care îşi ţinea ascunse secretele. Era singurul lui punct vulnerabil, în afară de Rixon, nimeni nu avea voie să intre acolo. Ceva mai devreme, când îi spusesem lui Rixon că fusesem deja acolo, se arătase sincer surprins. „Îi place să-şi ţină casa ascunsă”, îmi spusese el. Oare Patch reuşise să se ascundă şi de arhangheli? Părea puţin probabil, aproape imposibil, dar Patch demonstrase că se pricepea foarte bine să depăşească orice

obstacol care îi ieşea în cale. Era singura fiinţă suficient de inventivă şi de deşteaptă cât să-i păcălească pe arhangheli. M-am înfiorat brusc, gândindu-mă ce ar fi putut ascunde în apartament. Aveam presentimentul că urma să se întâmple ceva rău. Deşi ştiam că nu trebuia să mă duc acolo, îi eram datoare tatei să-i tărăsc ucigaşul în faţa justiţiei.

Am văzut o lanternă sub pat şi am îndesat-o în buzunarul din faţă al fâşului. Când mă ridicam, ochii mi-au căzut asupra jurnalului lui Marcie. Se odihnea pe biblioteca mea, deasupra unui raft de cărţi. Am stat un pic pe gânduri, simţindu-mi conştiinţa încărcată. Am oftat şi am îndesat jurnalul lângă lanternă, după care am închis uşa şi am plecat.

Am mers un kilometru şi jumătate pe jos până la Beech, de unde am luat autobuzul până pe Hering Street. Am mers trei străzi pe jos până la Keate, m-am urcat într-un alt autobuz înspre Clementine, după care am urcat pe jos drumul şerpuit de pe dealul pitoresc care dădea în cartierul lui Marcie. În Coldwater nu puteai găsi ceva mai select. Puteam simţi mirosul de iarbă proaspăt tăiată şi de hortensii în aerul nocturn, iar strada nu era deloc circulată. Maşinile erau parcate în garaje, aşa că strada părea mai largă şi mai curată. În ferestrele caselor albe, coloniale, se reflectau ultimele raze de soare, iar eu parcă vedeam în spatele obloanelor familiile care se aşezau la masă pentru a lua cina. Mi-am muşcat buza, uimită de regretul care m-a izbit brusc. Nimic nu mă putea consola. Familia mea nu avea să mai ia niciodată masa împreună. De trei ori pe săptămână, luam cina singură sau la Vee. Restul de patru seri, când mama era acasă, mâneam de obicei în faţa televizorului.

Din cauza lui Patch.

Am intrat pe Brenchley, numărând casele până când am ajuns în dreptul vilei lui Marcie. În faţa casei era parcată o Toyota 4Runner roşie, dar eu ştiam că Marcie nu era acasă. Probabil că plecaseră la film cu maşina lui Patch. Am luat-o pe scurtătură, călcând pe gazon, gândindu-mă să las agenda pe terasă, după ce sunam la uşă.

Marcie tocmai ieşea din casă cu poşeta aruncată pe umăr şi cu cheile în mână. Când m-a văzut, a rămas împietrită în pragul uşii.

— Ce cauţi aici? a întrebat.

Am deschis gura, însă şi au trecut câteva secunde bune

până să apuc să bălmăjesc ceva.

— Nu credeam că eşti acasă...

Mi-a aruncat o privire dispreţuitoare.

— Ei bine, uite că sunt.

— Am crezut că... tu şi Patch....

Nu mai puteam să vorbesc coerent. Aveam jurnalul în mână, la vedere. Îl putea observa din clipă în clipă.

— A contramandat, s-a răstit ea la mine, de parcă nu ar fi fost treaba mea.

Nici nu o mai auzeam. Putea să vadă agenda în orice moment. Am vrut să dau timpul înapoi. Trebuia să mă fi gândit mai bine înainte. Trebuia să iau în calcul posibilitatea ca ea să fie acasă. Am aruncat agitată o privire în spate, scrutând strada de parcă cineva ar fi putut să-mi sară în apărare.

Lui Marcie i s-a tăiat respiraţia.

— Ce faci cu jurnalul meu?

M-am întors cu faţa la ea, cu obrajii în flăcări.

A coborât treptele terasei. Mi-a smuls jurnalul din mână şi l-a strâns gânditoare la piept.

— Tu... tu l-ai luat?

Mi-am lăsat mâinile să-mi cadă neputincioase pe lângă trup.

— L-am luat în noaptea în care ai dat petrecerea.

Am clătinat din cap.

— A fost o prostie din partea mea. Îmi pare atât de rău...

— L-ai citit? a întrebat.

— Nu.

— Mincinoaso! a urlat. L-ai citit, nu-i aşa? Cine nu l-ar fi citit? Te urăsc! Chiar atât de plicticoasă e viaţa ta încât trebuie să-ţi bagi nasul în lucrurile mele? L-ai citit pe tot sau doar părţile în care am scris despre tine?

Tocmai mă pregăteam să-i spun că nici măcar nu îl deschisesem, când, la auzul cuvintelor lui Marcie, m-am blocat şi am chibzuit asupra lucrurilor pe care le spusese.

— Despre mine? Ce ai scris despre mine?

A azvârlit jurnalul pe terasă, în spatele ei, după care şi-a îndreptat spatele şi şi-a ridicat umerii.

— Ce-ţi pasă ţie? a întrebat ea, încrucişându-şi braţele şi străfulgerându-mă cu privirea. Acum ştii adevărul. Cum te simţi când ştii că mama ta se culcă cu bărbaţii altor femei?

Am pufnit în râs nevenindu-mi să cred, însă râsul meu ascundea mai mult decât o notă de mânie.

— Poftim?

— Chiar crezi că mama ta pleacă din oraş în toate nopţile astea? Ha!

Am imitat poziţia lui Marcie.

— Da, chiar cred.

Oare ce voia să insinueze?

— Atunci lămureşte-mă, te rog, de ce e parcată maşina ei un pic mai jos pe strada asta o dată pe săptămână?

— Ai confundat-o, am replicat, simţind cum clocotesc de mânie.

Acum eram sigură încotro bătea Marcie. Cum îndrăznea să o acuze pe mama că avea o aventură? Şi cu tatăl ei, dintre toţi oamenii din lume. Chiar dacă ar fi fost ultimul om de pe pământ, mama nu s-ar fi atins de el nici moartă. O uram pe Marcie, iar mama ştia asta. Nu se culca cu tatăl ei. Nu mi-ar fi făcut niciodată aşa ceva. Nu i-ar fi făcut aşa ceva tatălui meu. Niciodată.

— Are un Taurus bej, cu numărul X4I24? a întrebat Marcie.

Glasul îi era rece ca gheaţa.

— Deci îi ştii numărul de înmatriculare, am spus, după ce am stat un pic pe gânduri, încercând să ignor faptul că aveam inima cât un purice. Asta nu dovedeşte nimic.

— Trezeşte-te, Nora! Părinţii noştri se cunoşteau din liceu. Mama ta şi tatăl meu au fost împreună.

Am clătinat din cap.

— Asta e o minciună. Mama nu mi-a povestit niciodată nimic despre tatăl tău.

— Pentru că nu vrea să ştii, a spus ea, iar ochii îi scăpărau. Pentru că încă este cu el. Ăsta este micul ei secret murdar.

Am scuturat şi mai vehement din cap. Mă simţeam ca o păpuşă ruptă în bucăţi.

— Poate că mama l-a cunoscut pe tatăl tău în liceu, dar asta a fost demult, înainte să-l cunoască pe tata. O confunzi. Ai văzut maşina altcuiva parcată la tine pe stradă. Dacă nu e acasă, pleacă din oraş cu treabă.

— I-am văzut împreună, Nora. Era mama ta, aşa că nu încerca să-i cauţi scuze. În ziua aceea am venit la şcoală şi ţi-am mâzgălit dulapul cu spray cu un mesaj pentru mama ta. Nu

înţelegi? Vocea ei se transformase într-un şuierat revoltat: Aveau o aventură. Au fost împreună toţi anii ăştia. Ceea ce înseamnă că tatăl meu ar putea fi tatăl tău şi că tu ai putea fi... sora mea.

Mi-am strâns braţele în jurul corpului şi m-am îndepărtat de ea, simţind că mi se face rău. Îmi înghiţeam lacrimile, care mă ardeau pe gât. Fără să scot un cuvânt, am păşit pe aleea din faţa casei lui Marcie. Am crezut că avea să ţipe după mine, că urma să-mi spună ceva şi mai îngrozitor, însă mai groaznic decât atât nici nu se putea.

Nu m-am mai dus acasă la Patch.

Mersesem probabil pe jos până la Clementine, trecusem de staţia de autobuz, de piscina oraşului, pentru că următorul lucru pe care mi l-am amintit a fost că stăteam pe o bancă pe gazonul din faţa bibliotecii publice. Lumina unui felinar stradal se revărsa asupra mea. Era o noapte caldă, dar eu stăteam cu genunchii la gură şi tremuram. Gândurile mi se învălmăşeau în cap şi născoceam tot felul de teorii care mă bântuiau.

Priveam prin întunericul care se lăsa asupra mea. Vedeam farurile maşinilor apărând în capătul străzii, apropiindu-se şi apoi pierzându-se în depărtare. De la o fereastră deschisă de pe cealaltă parte a străzii se auzeau din când în când râsete. Cineva se uita la televizor, la o comedie. Adierile reci îmi făceau pielea de găină. Mirosul puternic de iarbă, mosc şi umezeală lăsat în urmă de ziua aceea caniculară mă sufoca.

M-am întins pe bancă, închizându-mi ochii în faţa perdelei de stele. Mi-am apăsat stomacul cu mâinile tremurânde. Îmi simţeam degetele ca nişte ramuri îngheţate. M-am întrebat de ce trebuia să fie atât de groaznică viaţa câteodată, de ce oamenii la care ţineam cel mai mult trebuiau să mă dezamăgească cel mai rău şi pe cine voiam să urăsc mai mult, pe Marcie, pe tatăl ei sau pe mama.

Undeva, în adâncul sufletului, mă agăţam de speranţa că Marcie se înşela şi speram să-i pot arunca asta în faţă la un moment dat.

Dar senzaţia de leşin care mă încerca nu-mi spunea decât că aveam să fiu şi mai dezamăgită.

Nu puteam să-mi amintesc exact când, dar se întâmplase probabil cu un an în urmă. Poate cu puţin timp înainte să moară tata... Nu. După. Tocmai se sfârşea o zi lungă de primăvară.

Trecuseră şi înmormântarea, şi perioada de doliu în care fusesem scutită de şcoală, aşa că mă reîntorsesem la ore. Vee mă convinsese să chiulim de la şcoală – şi, pe atunci, nu prea opuneam rezistenţă la nimic. Mă lăsam dusă de val, făceam orice. Gândindu-ne că mama trebuia să fie la muncă, ne duseserăm la mine. Probabil că ajunseserăm acasă pe la sfârşitul orei a şaptea de şcoală.

Când casa de ţară apăruse în câmpul nostru vizual, Vee mă trăsese într-o parte de pe drum.

— E o maşină la tine în parcare, îmi zisese ea.

— A cui o fi? Parcă e un Land Cruiser.

— Mama ta are altă maşină.

— Crezi că o fi un detectiv?

Părea puţin probabil ca un detectiv să conducă un SUV de peste şaizeci de mii de dolari, dar cum eram obişnuită să tot vină la noi poliţişti, acesta fusese primul lucru la care mă gândisem.

— Hai să ne uităm mai bine.

Aproape că ajunsesem în parcare, când cineva deschisese uşa casei, şi se auziseră voci. Era vocea mamei şi o altă voce... mai joasă. De bărbat.

Vee mă trăsese după ea, şi ne ascunseserăm după colţul casei, unde nu ne putea vedea nimeni.

În zărisem pe Hank Millar urcându-se în Land Cruiser şi plecând.

— Dumnezeule mare! exclamase Vee. În mod normal, aş fi bănuit că au o aventură, dar mama ta e o persoană foarte decentă. Fac pariu că încerca să-i vândă o maşină.

— A bătut drumul până aici doar pentru asta?

— Cum să nu, iubita mea. Vânzătorii de maşini nu au limite.

— Mama are deja o maşină.

— Un Ford. Ăsta e cel mai mare duşman al Toyotei. Tatăl lui Marcie o să fie mulţumit abia când tot oraşul o să conducă Toyota.

Am revenit în prezent. Dar dacă nu încerca să-i vândă o maşină? Dacă aveau o aventură? Gândul nu-mi ieşea din minte. Înghiţeam în sec fără să vreau.

Unde puteam să mă duc? Acasă? Nu mă mai simţeam acasă în conacul de ţară. Nu mă mai simţeam în siguranţă.

Parcă era o cutie cu minciuni. Părinţii mei inventaseră o poveste despre iubire, familie şi devotament şi mă făcuseră să cred în ea. Dar, dacă Marcie spunea adevărul – şi cea mai mare temere a mea era că o făcea –, familia mea nu fusese decât o glumă. O mare minciună, de care nici măcar nu-mi dădusem seama. Oare nu ar fi trebuit să văd nişte semnale de alarmă? Nu ar fi trebuit să mă pocnească brusc gândul că intuisem acest lucru de la bun început, dar că alesesem să neg în loc să accept crudul adevăr? Asta era pedeapsa pentru că avusesem încredere în oameni. Asta era pedeapsa pentru că încercasem să văd ce era mai bun în ei. Oricât de mult l-aş fi urât pe Patch în acel moment, eram invidioasă pe detaşarea lui, pe faptul că reuşea să se ţină la distanţă de toţi. El suspecta pe toată lumea, bănuia întotdeauna tot ce era mai rău; el ştia cât de josnică era o persoană de la bun început. Era dur şi avea experienţă, iar oamenii îl respectau pentru asta.

Pe el îl respectau, iar pe mine mă minţeau.

M-am ridicat în capul oaselor şi am format numărul mamei. Nu ştiam ce să-i spun dacă răspundea, însă aveam să mă las ghidată de acel sentiment de furie şi de trădare care mă cuprinsese. În timp ce suna telefonul, pe faţă mi se scurgeau lacrimi fierbinţi. Le-am îndepărtat cu podul palmei. Îmi tremura bărbia şi fiecare muşchi al trupului meu era încordat. Îmi veneau în minte cuvinte dure, duşmănoase. Îmi imaginam cum i le spuneam, cum i-o tăiam de fiecare dată când încerca să se apere cu şi mai multe minciuni. Iar dacă ar fi plâns... nu mi-ar fi părut rău. Merita să sufere din cauza alegerii pe care o făcuse. Mi-a intrat mesageria vocală, şi m-am stăpânit cu greu să nu arunc telefonul în întuneric.

Apoi am sunat-o pe Vee.

— Hei, draga mea! E important? Sunt cu Rixon...

— Plec de acasă, i-am spus, fără să-mi pese că putea să simtă lacrimile din vocea mea. Pot să stau o vreme la tine? Până îmi dau seama încotro s-o apuc...?

Am auzit cum Vee trage aer în piept.

— Poftim?

— Mama se întoarce sâmbătă. Vreau să plec până atunci. Pot să stau la tine restul săptămânii?

— Ăăă, pot să întreb...

— Nu.

— Bine, sigur, a făcut Vee, încercând să-şi mascheze şocul. Poţi să stai, nu e nici o problemă. O să-mi spui ce se întâmplă când o să fii pregătită.

Am simţit cum mă podidesc iar lacrimile. În acel moment, Vee era singura persoană pe care mă puteam baza. Poate că era enervantă, pisăloagă şi leneşă, dar nu mă minţise niciodată.

Am ajuns acasă în jurul orei nouă şi am tras pe mine o pijama de bumbac. Era o noapte rece, iar în aer plutea o umezeală care părea să-mi pătrundă pe sub piele şi să-mi răcească oasele. După ce mi-am încălzit o cană cu lapte, m-am băgat în pat. Era prea devreme să mă culc, dar nu aş fi putut să adorm nici dacă mă străduiam; gândurile mele încă erau împrăştiate în toate direcţiile. Am privit fix în tavan, încercând să-mi şterg din minte ultimii şaisprezece ani şi să caut un nou început. Oricât de mult m-aş fi străduit, nu reuşeam să-mi imaginez că Hank Millar ar fi putut fi tatăl meu.

Am sărit din pat şi am păşit pe hol, îndreptându-mă spre dormitorul mamei. Am deschis cufărul de lângă pat, căutând albumul cu poze din liceu. Nici nu ştiam dacă avea aşa ceva, dar, dacă avea, atunci trebuia să-l fi pus aici. Dacă ea şi Hank Millar fuseseră colegi de liceu, atunci trebuia să aibă poze cu el. Dacă fuseseră îndrăgostiţi, atunci i-ar fi semnat albumul cu o dedicaţie specială. După cinci minute în care am căutat atent prin cufăr, m-am întors înapoi cu mâna goală.

Am coborât în bucătărie, am căutat ceva de mâncare prin dulapuri, dar nu-mi mai era foame. Nu puteam să mănânc. Mă gândeam doar că familia mea nu fusese altceva decât o mare minciună. M-am surprins uitându-mă lung la uşa de la intrare, dar unde aş fi putut să mă duc? Mă simţeam pierdută în acea casă. Îmi doream cu disperare să plec, dar nu aveam unde să merg. După ce am stat câteva minute în hol, am urcat scările şi m-am dus înapoi în dormitor. Zăceam în pat, sub pătură, şi am închis ochii, iar în mintea mea se desfăşura o rolă de film. Vedeam poze cu Marcie şi cu Hank Millar, pe care nu-l cunoşteam şi al cărui chip mi-l imaginam cu mare dificultate, poze cu părinţii mei. Imaginile se succedau din ce în ce mai repede, până când s-au unit într-un colaj ciudat şi înnebunitor.

Deodată, imaginile au început să se succeadă în sens invers, de parcă aş fi călătorit înapoi în timp. Rola de film s-a decolorat, şi vedeam în ceaţă, în alb şi negru. Atunci mi-am dat

seama că păşisem în cealaltă lume.

Visam.

Stăteam în curte. Un vânt năprasnic împrăştia frunzele moarte prin parcare, făcându-le să se rotească în jurul gleznelor mele. Un nor ciudat, ca un coş, forma vârtejuri pe cerul de deasupra mea, fără să coboare la pământ, de parcă ar fi aşteptat momentul potrivit să lovească. Patch stătea cocoţat pe marginea terasei, cu capul plecat şi cu mâinile sprijinite pe genunchi.

— Ieşi din visul meu, am ţipat la el, încercând să acopăr vuietul vântului.

— Nu înainte să-ţi explic ce se întâmplă, mi-a spus el, clătinând din cap.

— Nu vreau să aud ce ai să-mi spui, am zis, înfăşurându-mă şi mai tare în bluza de pijama.

— Arhanghelii n-au cum să ne audă aici.

Am râs acuzator.

— Nu ţi-a ajuns să mă manipulezi în lumea reală, acum vrei s-o faci şi aici?

— Să te manipulez? Încerc să-ţi spun ce se întâmplă! a repetat el, ridicând capul.

— Intri cu forţa în visul meu, l-am provocat eu. Ai mai făcut asta şi după ce am fost la *Poşeta Diavolului* şi o faci şi acum.

Deodată, asupra noastră s-a năpustit o rafală de vânt, iar eu m-am dat un pas înapoi. Crengile copacilor trosneau şi gemeau. Mi-am îndepărtat părul de pe faţă.

— După ce am fost la Z, a spus Patch, când am rămas în maşină, mi-ai spus că ai avut un vis despre tatăl lui Marcie. În seara în care l-ai visat, şi eu mă gândeam la el. Îmi aminteam exact acelaşi lucru pe care l-ai visat şi tu, dorindu-mi să pot să găsesc un mod să-ţi spun adevărul. Nu mi-am dat seama că, de fapt, comunicam cu tine.

— Tu m-ai făcut să visez chestia aia?

— Nu era un vis. Era o amintire.

Am încercat să diger informaţia primită. Dacă visul era real, atunci Hank Millar trăise în Anglia cu sute de ani în urmă. Mi-am reamintit visul. „Spune-i hangiului să trimită ajutoare”, îmi ceruse Hank. „Spune-i că aici nu e urmă de om. Spune-i că este unul dintre îngerii diavolului, trimis să-mi posede trupul şi

să-mi fure sufletul.”

Hank Millar *era* nefilim?

— Nu ştiu cum am reuşit să îmi intersectez visele cu ale tale, a spus Patch, dar de atunci am tot încercat să comunic cu tine astfel. Am reuşit să o fac în noaptea în care te-am sărutat, după ce am fost la *Poşeta Diavolului*, dar de atunci mă tot lovesc de un zid. Sunt norocos că am reuşit să ajung aici acum. Cred că e din cauza ta. Nu mă laşi să intru.

— Pentru că nu vreau să intri în mintea mea!

S-a dat jos de pe balustradă şi a coborât în curte, lângă mine.

— Trebuie să mă laşi să intru!

M-am întors cu spatele.

— Am fost însărcinat să am grijă de Marcie, a zis el.

Au trecut cinci secunde, după care am simţit cum totul începe să se prăbuşească în jurul meu. Acea senzaţie fierbinte, de greaţă, care îmi adăsta în stomac de când plecasem de la Marcie mi-a invadat restul corpului.

— Tu eşti îngerul păzitor al lui Marcie?

— N-a fost o sarcină plăcută.

— Arhanghelii au făcut asta?

— Când m-au numit îngerul tău păzitor, mi-au spus foarte clar că nu trebuia decât să-ţi port de grijă. Să fim împreună nu a însemnat să-ţi port de grijă. Ştiam asta, dar nu-mi plăcea ideea că arhanghelii puteau să-mi dicteze ce să fac cu viaţa mea personală. În noaptea în care mi-ai dat inelul, ne supravegheau.

Îmi aminteam că stătuserăm în maşină în noaptea dinainte să ne despărţim.

— Imediat ce mi-am dat seama că ne supravegheau, am plecat, însă răul fusese deja făcut. Mi-au spus că slujba mea cu tine avea să se sfârşească imediat ce găseau un înlocuitor. Apoi am fost numit îngerul lui Marcie. M-am dus acasă la ea în seara aia ca să văd cu ochii mei ce făcusem.

— De ce Marcie? am întrebat eu tăios. Ca să mă pedepsească?

— Tatăl lui Marcie este nefilim de primă generaţie, rasă pură, a spus el, plimbându-şi mâna pe faţă. Acum, că Marcie a împlinit şaisprezece ani, e în pericol de a fi sacrificată. Acum două luni, când am încercat să te sacrific ca să primesc un trup uman, dar până la urmă ţi-am salvat viaţa, nu mulţi îngeri căzuţi

ştiau că puteau să schimbe ceea ce sunt. Acum sunt înger păzitor. Toţi ştiu asta şi mai ştiu şi că am devenit astfel pentru că te-am salvat de la moarte. Acum, mult mai mulţi dintre ei au impresia că puteau să-şi înşele destinul. Fie salvând un om şi recăpătându-şi aripile, fie ucigându-şi nefilimul vasal şi transformându-şi trupul din înger căzut în om.

Am recapitulat în minte tot ce ştiam despre îngeri căzuţi şi nefilimi. Cartea lui Enoh vorbea despre un înger căzut care devenise om după ce îşi omorâse vasalul nefilim ori sacrificase unul dintre urmaşii feminini ai acestuia. Cu două luni în urmă, Patch încercase să facă acelaşi lucru folosindu-se de mine pentru a-l ucide pe Chauncey. Acum, dacă îngerul căzut care îl forţase pe Hank Millar să jure credinţă voia să devină om, ei bine, ar fi trebuit să...

Să o sacrifice pe Marcie.

— Vrei să spui că e de datoria ta să ai grijă ca îngerul căzut care l-a obligat pe Hank Millar să-i jure credinţă să nu o sacrifice pe Marcie ca să primească un trup uman? am întrebat.

De parcă m-ar fi cunoscut destul de bine încât să-mi ghicească următoarea întrebare, mi-a explicat.

— Marcie nu ştie, e complet în ceaţă.

Nu voiam să vorbesc despre asta. Nu-l voiam pe Patch acolo, îmi ucisese tatăl. Luase de lângă mine pentru totdeauna o persoană pe care o iubisem. Patch era un monstru. Nimic din ce ar fi spus nu putea să mă facă să-mi schimb părerea.

— Chauncey a format societatea legată prin sânge a nefilimilor, a spus el.

— Ce? De unde ştii? am întrebat, devenind brusc atentă.

— Am pătruns în câteva amintiri. Amintiri ale altor persoane, a răspuns el, ezitând.

— Amintirile altor persoane? am întrebat eu şocată, deşi nu ar fi trebuit să fiu.

Cum putea să justifice toate acele lucruri îngrozitoare pe care le făcuse? Cum putea să vină aici şi să-mi spună că analizase în secret cele mai intime şi mai personale gânduri ale unor oameni şi să se aştepte să câştige admiraţia mea pentru asta? Ori să se aştepte să-l ascult.

— Un urmaş al lui Chauncey îi continuă acum planul. N-am reuşit să-i descopăr încă numele, dar se zvoneşte că nu ar fi prea încântat de moartea lui Chauncey, ceea ce nu prea are

sens. Acum el e la putere, şi pentru asta n-ar trebui să-i pară rău ori să aibă remuşcări. Şi asta mă face să mă întreb dacă nu cumva acest succesor este un prieten apropiat al lui Chauncey sau o rudă.

— Nu vreau să aud aşa ceva, am spus eu scuturând din cap.

— Urmaşul vrea să-l găsească pe ucigaşul lui Chauncey.

Am încetat să mai protestez, am amuţit, şi ne-am uitat unul la altul.

— Vrea să-l facă pe ucigaş să plătească, a spus el.

— Cu alte cuvinte, vrea ca eu să plătesc, am murmurat eu, deodată lipsită de vlagă.

— Nimeni nu ştie că tu l-ai ucis pe Chauncey. Până şi el a aflat că eşti urmaşa lui cu câteva clipe înainte să moară, aşa că nu prea sunt şanse să mai ştie altcineva. Dacă urmaşul lui Chauncey se porneşte să-i caute descendenţii, eu îi urez noroc. Ştiu că mi-a luat o grămadă de timp până să te găsesc. A făcut un pas spre mine, dar eu am dat înapoi. Când te trezeşti, trebuie să spui că vrei să fiu din nou îngerul tău păzitor. Spune-o ca şi cum ţi-ai dori cu adevărat asta, ca să te audă arhanghelii şi să-ţi dea acordul lor. Fac tot ce pot ca să te ţin în siguranţă, dar nu pot să mă apropii de tine. Am nevoie să pot pătrunde printre oamenii din jurul tău, în sentimentele tale, în lumea ta.

Ce voia să spună? Că arhanghelii găsiseră deja un înger păzitor cu care să-l înlocuiască? De asta intrase pe ascuns în visul meu în acea seară? Pentru că i se interzisese să mă mai vadă şi nu mai putea să pătrundă în gândurile mele, aşa cum voia?

Am simţit cum mă atinge pe şolduri, ţinându-mă ocrotitor la pieptul lui.

— N-o să permit nimănui să-ţi facă rău.

Mi-am îndreptat spatele şi m-am smuls din îmbrăţişarea lui. În mintea mea era haos. „Vrea ca ucigaşul să plătească.” Nu puteam să nu mă gândesc la asta. Simpla idee că cineva voia să mă omoare mă paraliza. Nu voiam să fiu acolo. Nu voiam să ştiu lucrurile alea. Îmi doream să mă simt din nou în siguranţă.

Dându-mi seama că Patch nu avea de gând să iasă din visul meu, am decis să acţionez. Am luptat împotriva frontierelor invizibile ale visului, forţându-mă să mă trezesc. „Deschide ochii”, mi-am poruncit. „Deschide-i!“

Patch m-a apucat de braţ.

— Ce faci?

Simţeam cum deveneam din ce în ce mai lucidă. Puteam simţi căldura aşternuturilor, faţa de pernă moale mângâindu-mi chipul. Toate mirosurile cunoscute din camera mea mă linişteau.

— Nu te trezi, îngeraşule!

Şi-a plimbat mâinile prin părul meu şi mi-a prins faţa în palme, forţându-mă să mă uit în ochii lui.

— Mai sunt şi alte lucruri pe care trebuie să le afli! E foarte important să vezi aceste amintiri. Încerc să-ţi spun un lucru pe care altfel nu am cum să ţi-l comunic. Vreau ca tu să-ţi dai seama ce încerc să-ţi transmit. Trebuie să încetezi să mă mai respingi.

M-am uitat în altă parte. Mi se părea că picioarele mi se ridicau deasupra ierbii şi că pluteam spre norul care se rotea deasupra mea. Patch a întins mâna după mine, blestemând în gând, însă atingerea lui era uşoară ca un fulg, imaginară.

„Trezeşte-te“, mi-am spus. „Trezeşte-te.“

Am lăsat norul să mă înghită.

Capitolul 18

M-am trezit trăgând adânc aer în piept. Camera mea era cufundată în întuneric, iar luna strălucea ca un glob de cristal prin fereastră. Aşternuturile erau fierbinţi şi umede şi mi se încolăciseră în jurul picioarelor. Acele ceasornicului arătau ora nouă şi jumătate.

Am sărit din pat şi m-am dus la baie, unde am umplut un pahar cu apă rece. L-am dat pe gât, după care m-am sprijinit de perete. Nu puteam să adorm la loc. Nu puteam să-l las pe Patch să intre din nou în visele mele. Am traversat în goană holul, încercând să rămân trează, dar eram atât de agitată, că nu aş fi adormit nici dacă aş fi vrut.

Câteva minute mai târziu, pulsul mi s-a liniştit, dar mintea îmi rămăsese zbuciumată. *Mâna Neagră*. Aceste două cuvinte mă bântuiau. Erau ameninţătoare, ciudate, batjocoritoare. Nu reuşeam să le fac faţă fără să simt că universul meu, şi aşa fragil, se năruia. Ştiu că evitam să găsesc o cale de a-i anunţa pe arhangheli că Patch era Mâna Neagră, ucigaşul tatălui meu, pentru a mă proteja de un adevăr ruşinos: acela că mă îndrăgostisem de un ucigaş. Îl lăsasem să mă sărute, să mă mintă, să mă trădeze. Când mă atinsese în vis, toată vlaga se scursese din mine şi simţisem cum mă prindea din nou în vraja lui. Încă avea inima mea la picioare, şi asta era cea mai mare trădare. Ce fel de om eram eu dacă nu reuşeam să-l aduc pe ucigaşul tatei în faţa justiţiei?

Patch îmi spusese că aş fi putut să le cer arhanghelilor ca el să fie din nou îngerul meu păzitor rostind pur şi simplu acele vorbe cu voce tare. Părea logic să pot spune în gura mare şi „Patch mi-a omorât tatăl!” şi să-mi duc sarcina la bun sfârşit. Atunci mi-aş fi făcut dreptate. Patch avea să fie trimis în iad, iar eu aş fi putut să-mi refac treptat viaţa. Dar nu reuşeam să rostesc acele cuvinte, de parcă ar fi fost legate cu un lanţ undeva înăuntrul meu.

Se adunaseră prea multe. De ce era Patch, un înger păzitor, încurcat cu o societate secretă, legată prin sânge, a nefilimilor?

Dacă el era Mâna Neagră, de ce însemna recruţi? De ce crea nefilimi? Nu era numai ciudat, ci de-a dreptul ilogic. Nefilimii îi urau pe îngeri şi invers. Iar dacă Mâna Neagră era urmaşul lui Chauncey şi noul conducător al societăţii... cum ar fi putut fi Patch acea persoană?

Mi-am masat fruntea, căci aveam senzaţia că urma să-mi explodeze creierul din cauza întrebărilor pe care mi le repetam la nesfârşit în minte. De ce, atunci când venea vorba despre Mâna Neagră, toate pistele păreau un labirint nesfârşit care dădea întotdeauna într-o uşă-capcană?

În acel moment, Scott era singura mea legătură cu Mâna Neagră. Singura pe care mă puteam baza. Ştia mai multe decât spunea, eram sigură de asta, dar era prea speriat ca să dezvăluie ceva. Când vorbise despre el, în tonul vocii lui simţisem o frică reală. Aveam nevoie să-mi spună ce ştia, dar el fugea de trecutul lui, şi nimic din ce aş fi făcut eu nu avea cum să-l facă să se întoarcă în timp şi să înfrunte ceea ce i se întâmplase. Mi-am cuprins capul cu palmele, încercând să gândesc limpede.

Am sunat-o pe Vee.

— Veşti bune, a început ea înainte să pot să deschid gura. L-am convins pe tata să mă ducă la plajă cu maşina şi să plătească amenda ca să-mi recuperez maşina. Sunt gata de acţiune!

— Bun, pentru că am nevoie de ajutorul tău.

— Ajutor e celălalt nume al meu.

Eram aproape sigură că îmi spusese deja că, de fapt, celălalt nume al ei era Periculos, dar am păstrat informaţia pentru mine.

— Trebuie să mă ajuţi să scotocesc prin dormitorul lui Scott.

Probabil că Scott nu păstra la vedere detalii care să trădeze faptul că era implicat în activităţile societăţii nefilimilor, dar ce alternativă aveam? Până acum, demonstrase că se pricepea de minune să evite răspunsurile directe, iar după ultima noastră întâlnire eram aproape sigură că devenise suspicios în privinţa mea. Dacă voiam să aflu ce ştia, trebuia să fac o mică investigaţie.

— Se pare că Patch a contramandat întâlnirea noastră în patru, aşa că sunt deschisă la orice propunere, a acceptat Vee,

un pic cam prea doritoare.

Mă aşteptam să mă întrebe de ce voiam să ne strecurăm în dormitorul lui Scott.

— N-o să fie nici periculos, nici palpitant să-i cotrobăim prin cameră, i-am spus, ca să mă asigur că eram amândouă pe aceeaşi lungime de undă. Tu n-o să faci decât să stai în faţa casei, în maşină, şi să mă suni dacă îl vezi că vine acasă. Eu o să intru.

— Chiar dacă nu spionez nu înseamnă că n-o să fie palpitant. O să fie ca şi cum m-aş uita la un film. Numai că în filme, băieţii buni scapă întotdeauna. Dar aici e vorba despre realitate, şi există riscul să te prindă careva. Înţelegi unde vreau să ajung? E cât se poate de palpitant.

Mie mi se părea că Vee era un pic cam prea nerăbdătoare să fiu descoperită.

— Tu o să mă previi dacă Scott vine acasă, da?

— Da, iubita mea, cum să nu. Ţin de şase.

Apoi am sunat acasă la Scott. A răspuns doamna Parnell.

— Nora, ce bine că te aud! Scott mi-a spus că au început să se încingă treburile între voi doi, a adăugat ea pe un ton conspirativ.

— Ei bine, ăăă...

— Mereu m-am gândit că ar fi tare drăguţ ca Scott să se însoare cu o fată cunoscută. Nu mi-ar plăcea să-l ştiu căsătorit cu o străină. Dacă sunt scrântiţi socrii lui? Eu şi mama ta suntem prietene atât de bune! Îţi imaginezi cât ne-am distra dacă am organiza împreună nunta? Dar poate mă pripesc! Toate la vremea lor, aşa se spune.

Oh, Doamne!

— Scott e acasă, doamnă Parnell? Vreau să-i spun nişte lucruri care cred că o să-l intereseze.

Am auzit-o cum acoperă receptorul cu mâna şi strigă.

— Scott! Răspunde la telefon! E Nora!

Câteva clipe mai târziu, l-am auzit pe Scott:

— Închide acum, mamă, a spus el precaut.

— Voiam să fiu sigură că răspunzi, dragule.

— Am răspuns.

— Nora are ceva interesant să-ţi spună, a zis ea.

— Atunci închide, ca să poată să-mi spună.

A oftat dezamăgită şi a închis.

— Parcă ţi-am zis să mă laşi în pace, m-a repezit Scott.

— Ai găsit vreo formaţie? am întrebat, sperând să preiau controlul şi să-i trezesc interesul înainte să apuce să-mi închidă telefonul.

— Nu, a zis el, sceptic şi precaut.

— I-am spus unui prieten că ştii să cânţi la chitară...

— Cânt la bass.

— ... Şi, din vorbă în vorbă, am găsit o formaţie care vrea să vii diseară la o audiţie. Chiar în seara asta.

— Cum se cheamă formaţia?

Nu mă aşteptasem la întrebarea asta.

— Ăăă... Pigmen.

— Parcă ar fi o formaţie din anii '60.

— Vrei să mergi la audiţie sau nu?

— La ce oră?

— La zece. La *Poşeta Diavolului*.

Aş fi vrut să găsesc o hală undeva mai departe, dar nu ştiam nici una. Trebuia să mă mulţumesc cu douăzeci de minute, cât îi lua să se ducă până acolo şi să se întoarcă.

— Zi-mi cu cine să iau legătura şi dă-mi numărul lui de telefon.

La asta nu mă gândisem.

— I-am spus prietenului meu că o să-ţi transmit, dar nu m-am gândit să cer numele şi numerele de telefon ale membrilor formaţiei.

— N-am de gând să-mi stric seara ducându-mă la o audiţie fără să ştiu înainte cine sunt tipii ăştia, ce cântă şi unde au mai avut concerte. Ce cântă? Punk, indie-pop, metal?

— Ţie ce îţi place?

— Punk.

— Fac rost de numerele lor şi te sun înapoi.

Am închis şi am sunat-o pe Vee.

— I-am spus lui Scott că i-am făcut rost de o audiţie în seara asta, dar vrea să ştie despre ce fel de muzică este vorba şi unde au mai avut concerte. Dacă îi dau numărul tău, te prefaci că eşti prietena unuia din formaţie? Spune doar că răspunzi întotdeauna la telefonul iubitului tău când e la repetiţii. Fără să-i dai detalii. Nu te îndepărtezi de la subiect. Spune-i că formaţia cântă punk, că sunt în vogă şi că ar fi idiot dacă nu ar veni la audiţie.

— Începe să-mi placă chestia asta cu spionatul, s-a înfierbântat Vee. Când viaţa mea pare să o ia într-o direcţie plictisitoare, nu trebuie decât să mă întâlnesc cu tine.

*****

Stăteam pe terasă cu genunchii la gură, când Vee a intrat în parcare.

— Cred că ar trebui să ne oprim la Skippy să luăm nişte hotdogi înainte să începem, a propus ea când m-am urcat în maşină. Nu ştiu de ce, dar hotdogii parcă îmi dau curaj. Am impresia că pot să fac aproape orice după ce mănânc unul.

— Asta pentru că eşti ameţită de la toate chimicalele pe care le bagă în ei.

— Repet, cred că ar trebui să ne oprim la Skippy.

— Deja am mâncat paste la cină.

— Pastele nu sunt extrem de săţioase.

— Ba da, sunt foarte săţioase.

— Da, dar nu ca muştarul şi condimentele.

După un sfert de oră, ieşeam din parcarea de la Skippy cu doi hotdogi la grătar, o cutie mare de cartofi prăjiţi şi două milkshake-uri de căpşune.

— Urăsc mâncarea asta, am zis eu şi m-am strâmbat, simţind cum mi se scurge în palmă grăsimea de pe hârtia de împachetat. E nesănătoasă.

— Şi relaţia ta cu Patch a fost la fel. Dar asta nu te-a oprit.

Nu am răspuns.

Când am ajuns la o distanţă de jumătate de kilometru de complexul de apartamente al lui Scott, Vee s-a oprit pe marginea drumului. Cea mai mare problemă avea să fie locul unde ne opream. Deacon Road se înfunda după complex. Eu şi Vee eram descoperite, şi, dacă Scott ar fi trecut pe lângă noi şi ar fi văzut-o pe Vee în Neon, şi-ar fi dat seama că era ceva în neregulă. Nu-mi făcusem probleme că îi putea recunoaşte vocea la telefon, dar mă temeam că îi ţinuse minte chipul. Ne văzuse împreună de mai multe ori, iar la un moment dat ne surprinsese chiar urmărindu-l cu maşina. Era vinovată prin asociere.

— Trebuie să intrăm pe câmp şi să laşi maşina în spatele tufelor ălora, i-am spus lui Vee.

S-a aplecat peste volan şi a privit în întuneric.

— E un şanţ acolo, între mine şi tufe?

— Nu e foarte adânc. Crede-mă, reuşim să trecem peste el.

— Mie mi se pare adânc. Iar maşina asta e un Neon, nu un 4x4.

— Neonul nu e foarte greu. Dacă ne blocăm, o să cobor şi o să împing.

Vee a accelerat şi a sărit peste bordură. Auzeam cum se agăţau ierburile de cadrul maşinii.

— Accelerează! am zis, iar dinţii îmi clănţăneau în timp ce săream peste pietrele de la marginea drumului.

Maşina s-a dus înainte şi a alunecat în şanţ, iar roţile din faţă s-au oprit, împotmolindu-se în pământ.

— Nu cred că o să reuşim să ieşim de aici, a spus Vee, accelerând. Roţile s-au învârtit pe loc, dar maşina nu a pornit. Trebuie să iau stânga de volan.

A tras stânga şi a ambalat din nou motorul.

— Aşa mai merge, a spus ea, în timp ce maşina începea să urce.

— Ai grijă la pietroi..., am avertizat-o, dar era prea târziu.

Vee a intrat cu maşina fix într-un pietroi mare şi ascuţit, pe jumătate îngropat în pământ. A tras frâna şi a oprit motorul. Ne-am dat jos şi ne-am uitat la roata din stânga.

— Ceva nu e în regulă, a spus Vee. Aşa trebuie să arate cauciucul?

Eu mă dădeam cu capul de trunchiul unui copac.

— Deci avem pană, a tras ea concluzia. Ce facem acum?

— Ne vedem de planul nostru. Eu o să scotocesc prin camera lui Scott, iar tu ţii de şase. Când mă întorc, o să-l suni pe Rixon.

— Şi ce-o să-i spun?

— Că am văzut o căprioară şi tu ai tras de volan ca să nu o calci. Atunci ai intrat cu maşina în şanţ, iar apoi te-ai lovit de bolovan.

— Îmi place povestea asta. Mă face să par o iubitoare de animale. Lui Rixon o să-i placă asta.

— Mai ai întrebări?

— Nu. Am înţeles. Te sun imediat ce Scott părăseşte clădirea. Te mai sun o dată dacă se întoarce şi îţi spun să ieşi naibii de acolo.

Vee şi-a coborât privirea către picioarele mele.

— Ai de gând să te caţeri pe bloc şi să intri pe fereastră? Poate că pentru asta ar fi trebuit să-ţi iei nişte tenişi. Balerinii tăi sunt frumuşei, dar nu prea practici.

— O să intru pe uşă.

— Ce-o să-i spui mamei lui Scott?

— Nu contează. Îi place de mine. O să mă poftească înăuntru.

I-am întins hotdogul care se răcise.

— Vrei ăsta?

— În nici un caz. O să ai nevoie de el. Dacă se întâmplă ceva rău, ia o înghiţitură. Peste zece secunde, o să simţi cum stomacul tău se umple de căldură şi de fericire.

Am alergat până la Deacon, ascunzându-mă la umbra copacilor ori de câte ori zăream o siluetă mişcându-se în dreptul ferestrelor luminate ale apartamentului lui Scott de la etajul al treilea. Din câte îmi puteam da seama, doamna Parnell era în bucătărie, făcând ture între chiuvetă şi frigider. Probabil că făcea o prăjitură sau pregătea o gustare. Lumina din dormitorul lui Scott era aprinsă, dar draperiile erau trase. Apoi lumina s-a stins şi, după câteva clipe, Scott a intrat în bucătărie şi a sărutat-o pe mama lui pe obraz.

Am stat nemişcată timp de cinci minute, ferindu-mă de ţânţari, până când Scott a ieşit pe uşa din faţă cu o chitară în mână. A pus chitara în portbagajul Mustangului şi a ieşit din parcare.

Un minut mai târziu, a sunat Vee.

— Vulturul a părăsit cuibul, a spus ea.

— Ştiu, am răspuns. Rămâi unde eşti. Intru.

Am urcat şi am sunat la uşă. Uşa s-a deschis şi, de îndată ce m-a văzut, doamna Parnell a zâmbit larg.

— Nora! a spus ea, prinzându-mă cu drag de umeri. Tocmai l-ai ratat pe Scott. A plecat la o audiţie cu formaţia. Nici nu pot să-ţi spun cât de mult înseamnă pentru el că te-ai ocupat să-i aranjezi treaba asta. O să-i dea pe spate pe toţi. Aşteaptă şi ai să vezi.

M-a ciupit cu afecţiune de obraz.

— De fapt, Scott tocmai m-a sunat. Şi-a lăsat nişte partituri acasă şi m-a rugat să trec să le iau. S-ar fi întors personal după ele, dar nu voia să întârzie la audiţie şi să facă o

impresie proastă.

— Ah! Da, bineînţeles! Te rog, intră! Ţi-a spus ce cântece voia?

— Mi-a trimis câteva nume printr-un mesaj.

A deschis larg uşa.

— Hai să te conduc la el în cameră. Scott o să fie foarte supărat dacă audiţia nu iese bine. De obicei, e foarte atent să aleagă muzica potrivită, dar totul s-a întâmplat atât de repede. Sunt sigură că înnebuneşte, sărăcuţul.

— Părea foarte supărat, i-am spus. O să mă grăbesc cât pot.

Doamna Parnell m-a condus pe hol. Când am trecut pragul şi am intrat în camera lui Scott, am fost uimită de schimbarea de peisaj. Primul lucru pe care l-am observat a fost vopseaua neagră de pe pereţi. Erau albi ultima dată când venisem la el. Posterul din *Naşul* şi fanionul echipei de fotbal din Boston dispăruseră. În aer se simţea un miros puternic de vopsea şi îngrăşământ de plante.

— Încearcă să ignori pereţii, a spus doamna Parnell. Scott are o cădere nervoasă. Câteodată, e greu să te muţi dintr-un loc în altul. Are nevoie să iasă mai des afară.

S-a uitat la mine cu subînţeles. M-am prefăcut că nu pricep aluzia.

— Deci astea sunt partiturile? am întrebat, arătând cu mâna spre un maldăr de hârtii de pe jos.

Doamna Parnell şi-a şters mâinile pe şorţul de bucătărie.

— Vrei să te ajut să cauţi cântecele?

— Nici o problemă, serios. Nu vreau să vă reţin. Termin într-o secundă.

Am închis uşa imediat ce a plecat. Am lăsat telefonul şi hotdogul de la Skippy pe un birou de lângă pat şi m-am apropiat de şifonier.

O pereche de ghete de baschet albe se iveau dintr-un maldăr de pantaloni şi tricouri azvârlite pe podea. Numai câteva cămăşi în carouri atârnau pe umeraşe. M-am întrebat dacă nu cumva i le cumpărase doamna Parnell, pentru că nu mi-l puteam imagina pe Scott îmbrăcat în aşa ceva.

Sub pat, am găsit o bâtă de metal, o minge de baseball şi o plantă într-un ghiveci. Am sunat-o pe Vee.

— Cum arată marijuana?

— Are cinci frunze, a spus Vee.

— Scott creşte iarbă aici. Sub pat.

— Eşti surprinsă?

Nu eram, dar asta explica de ce mirosea a îngrăşământ. Nu mi-l puteam imagina pe Scott fumând iarbă, dar nu aş fi putut să bag mâna în foc că nu vindea. Era disperat să facă rost de bani.

— Te sun dacă mai găsesc ceva, am anunţat-o.

Mi-am aruncat telefonul pe patul lui Scott şi am înconjurat camera din câţiva paşi. Nu erau multe locuri în care să poţi ascunde ceva. Sub birou nu am găsit nimic. Găurile de aerisire erau goale. Nu cususe nimic în pătură. Eram pe cale să renunţ, când am zărit ceva, undeva sus, pe şifonier, care mi-a atras atenţia. Peretele era găurit.

Am tras scaunul de la birou lângă şifonier şi m-am urcat pe el. În perete era o gaură de mărime mijlocie, care fusese acoperită cu o bucată de rigips. M-am întins cât de mult am putut şi am lovit cu un umeraş de sârmă. Din câte îmi puteam da seama, îndesase o cutie portocalie de adidaşi Nike înăuntru. Am agăţat-o cu umeraşul, dar n-am reuşit decât s-o împing şi mai mult în perete.

Am auzit un bâzâit şi mi-am dat seama că telefonul era pus pe silenţios şi că păturile de pe patul lui Scott îi înăbuşeau vibraţiile.

M-am dat jos de pe scaun.

— Vee? am răspuns.

— Ieşi de acolo! a şuierat ea speriată. Scott a sunat din nou şi a cerut indicaţii că nu ştia cum să ajungă la hală. Dar eu nu ştiam unde îi spuseseşi să se ducă. M-am cam blocat şi i-am spus că eu sunt doar prietena unuia şi că nu ştiu unde se ţin audiţiile. M-a întrebat în ce hală repetă şi i-am zis că nu ştiu nici asta. Vestea bună e că a închis, aşa că nu m-am încurcat prea tare în minciuni. Vestea proastă e că vine spre casă. Chiar acum.

— Cât timp mai am?

— Din moment ce tocmai a trecut pe lângă mine gonind cu o sută patruzeci de kilometri la oră, cred că un minut. Sau mai puţin.

— Vee!

— Nu da vina pe mine... tu n-ai răspuns la telefon!

— Fugi după el şi trage de timp! Mai am nevoie de încă două minute.

— Să fug după el. Cum? Am pană.

— Cu propriile tale picioare.

— Adică să fac sport?

Ţinând telefonul cu bărbia, am găsit o bucată de hârtie în geantă şi am căutat pe biroul lui Scott un pix.

— Nu sunt mai mult de două sute de metri până aici. E ca şi cum ai da o singură tură pe terenul de sport. Fugi!

— Ce-i spun când îl ajung din urmă?

— Improvizează, asta fac spionii. O să-ţi vină ceva în minte. Fugi!

Am închis telefonul.

Unde erau toate pixurile? Cum de nu era un singur pix, un singur creion pe biroul lui Scott? În cele din urmă, am găsit unul în geantă şi am mâzgălit câteva cuvinte pe bucăţica de hârtie. Am strecurat-o sub hotdog.

Am auzit Mustangul huruind în parcare.

M-am dus la şifonier, m-am căţărat a doua oară pe scaun şi am împuns cutia cu umeraşul, ridicându-mă pe vârfuri.

Cineva a trântit uşa de la intrare.

— Scott? s-a auzit vocea doamnei Parnell din bucătărie. Cum de te-ai întors atât de repede?

Am strecurat partea ascuţită a umeraşului sub capacul cutiei şi am reuşit s-o scot din ascunzătoare. Apoi gravitaţia a făcut restul. Cutia mi-a căzut în mână. Tocmai o îndesasem în geantă şi aşezasem cu o singură mână scaunul la loc, când uşa dormitorului s-a dat de perete.

Scott şi-a aţintit privirea asupra mea.

— Ce cauţi aici? a întrebat el pe un ton poruncitor.

— Nu mă aşteptam să te întorci atât de repede..., m-am bâlbâit eu.

— Audiţia era o minciună, nu-i aşa?

— Eu...

— Ai vrut să plec de acasă.

A ajuns în dreptul meu din doi paşi şi m-a apucat de mână, scuturându-mă puternic.

— Ai făcut o mare greşeală că ai venit aici.

Doamna Parnell a apărut în pragul uşii.

— Ce s-a întâmplat, Scott? Pentru Dumnezeu, dă-i drumul!

S-a întors ca să-ţi aducă partiturile pe care le uitaseşi.

— Minte. N-am uitat nimic.

Doamna Parnell s-a uitat la mine.

— E adevărat?

— Am minţit, am mărturisit eu tremurând.

Am înghiţit în sec, încercând să-mi recapăt calmul vocii.

— Treaba e că îmi doream foarte tare să-l invit pe Scott la petrecerea solstiţiului de vară de la plaja Delphic, dar n-am reuşit să-mi fac curaj să-i spun în faţă. Of, este foarte jenant.

Am făcut un pas spre birou şi i-am întins hotdogul împreună cu bucata de hârtie pe care îi scrisesem mesajul.

— Nu fi crenvurst afumat, a citit Scott, vino la petrecerea solstiţiului de vară cu mine.

— Şi? Ce părere ai? am încercat să mă abţin să nu zâmbesc. Eşti crenvurst sau nu?

Scott se uita când la mine, când la hotdog, când la bilet.

— Poftim?

— Măi să fie, e cel mai drăguţ lucru pe care l-am văzut vreodată, s-a băgat doamna Parnell în discuţie. Nu vrei să fii un crenvurst afumat, nu-i aşa, Scott?

— Ne laşi un pic, mamă?

— Solstiţiul de vară e o petrecere tematică? a întrebat doamna Parnell. E ca un dans? Aş putea să fac o rezervare pentru nişte costume...

— Mamă!

— Oh, bine. Mă duc în bucătărie. Nora, trebuie să recunosc, habar n-am avut că plănuiai să-l inviţi la petrecere. Chiar credeam că ai venit să iei partiturile. Bravo! Eşti deşteaptă, a spus ea şi mi-a făcut cu ochiul, închizând uşa după ea.

Am rămas singură cu Scott şi am simţit cum îmi pierd tot calmul.

— Ce cauţi, de fapt, aici? a întrebat Scott, iar tonul lui era mult mai ameninţător.

— Ţi-am spus...

— Nu te cred...

A cercetat camera din priviri.

— Ce ai făcut aici?

— Am trecut să-ţi las hotdogul, jur. Am căutat pe birou un pix cu care să-ţi scriu biletul, dar nimic mai mult.

Scott s-a apropiat de birou, a deschis fiecare sertar în parte şi a scotocit prin ele.

— Ştiu că minţi.

M-am îndreptat spre uşă.

— Ştii ce? Păstrează hotdogul, dar uită de solstiţiul de vară. Încercam să fiu drăguţă. Încercam să mă revanşez pentru seara trecută, pentru că mă simţeam vinovată că te-ai ales cu faţa spartă. Uită ce am zis.

M-a analizat în tăcere. Habar n-aveam dacă crezuse ce-i spusesem, dar nu-mi păsa. Singurul meu gând era să plec de-acolo.

— Sunt cu ochii pe tine, a mârâit în cele din urmă, pe un ton surprinzător de ameninţător.

Nu-l mai văzusem niciodată pe Scott atât de ostil şi de rece.

— Gândeşte-te la asta! De fiecare dată când o să crezi că eşti singură, să te întrebi dacă nu cumva sunt cu tine acolo. Te supraveghez. Dacă te mai prind vreodată la mine în cameră, te omor. M-ai înţeles?

— E clar, am articulat eu, înghiţind în sec.

Când să ies, am trecut pe lângă doamna Parnell, care stătea lângă şemineu bând un pahar de ceai. A sărit din scaun, a aşezat paharul pe un suport şi m-a tras jos, lângă ea.

— Scott e un băiat tare bun, nu-i aşa? a întrebat ea.

— Am putea să spunem asta.

— Fac pariu că l-ai invitat la petrecere din timp pentru că ştiai că aveau să sară fetele pe el dacă nu te grăbeai.

Solstiţiul de vară era a doua zi şi toţi aveau deja pereche. Pentru că nu puteam să-i spun asta doamnei Parnell, am ales să-i zâmbesc. Putea să interpreteze asta cum voia ea.

— Să-l duc să-şi ia măsurile pentru un costum? m-a întrebat.

— De fapt, petrecerea nu e ceva ieşit din comun. Poate să vină liniştit în blugi şi tricou.

Aveam să-l las pe Scott să-i dea vestea cea mare că nu mai mergeam împreună la petrecere.

Şi-a pierdut un pic din entuziasm.

— Ei bine, o să vină şi balul de început de an. Ai de gând să-l inviţi la balul de început de an?

— Nu m-am gândit încă la asta. Şi, oricum, poate că Scott

nici n-o să vrea să vină cu mine.

— Nu fi prostuţă! Tu şi cu Scott aveţi un trecut împreună! E înnebunit după tine!

Sau nebun, punct.

— Trebuie să plec, doamnă Parnell. Mă bucur că v-am revăzut.

— Să conduci cu atenţie! mi-a spus ea, scuturându-şi degetul arătător în direcţia mea.

M-am întâlnit cu Vee în parcare. Stătea aplecată, cu mâinile pe genunchi, şi trăgea adânc aer în piept. Tricoul îi era pătat de transpiraţie.

— Frumoasă muncă de spionaj ai făcut azi! i-am zis.

Şi-a ridicat privirea. Avea faţa roz ca şunca de Praga.

— Ai încercat vreodată să fugi după o maşină? a gâfâit ea.

— O să mă revanşez. I-am dat lui Scott hotdogul şi l-am întrebat dacă vrea să vină cu mine la petrecerea solstiţiului de vară.

— Ce legătură are hotdogul cu toate astea?

— I-am spus că ar fi un crenvurst afumat dacă n-ar veni cu mine.

— Aş fi alergat mai repede dacă aş fi ştiut că o să văd cum îl faci crenvurst, a izbucnit Vee.

Peste trei sferturi de oră, tatăl lui Vee i-a chemat pe cei de la depanări, care au reparat roata. După aceea, Vee m-a lăsat în faţa casei. Nu am mai pierdut timpul. Am făcut ordine pe masa din bucătărie şi am scos cutia lui Scott din poşetă. Era bine înfăşurată în straturi multiple de bandă adezivă, de aproape jumătate de centimetru grosime. Orice ar fi ascuns acolo, nu voia ca restul lumii să afle.

Am tăiat banda adezivă cu un cuţit de friptură. Am scos capacul, l-am aşezat deoparte şi m-am uitat în cutie. Pe fundul ei zăcea inocentă o şosetă albă.

M-am holbat la ciorap şi am simţit cum mi se scufundă toate corăbiile. Apoi m-am încruntat. Am tras un pic de şosetă, cât să mă uit dacă nu cumva era ceva înăuntru. Mi s-au înmuiat genunchii.

Înăuntru era un inel. Unul dintre inelele Mâinii Negre.

Capitolul 19

Mă uitam absentă la inel. Nu puteam să-mi stăpânesc şirul gândurilor. „Două inele?” Nu ştiam ce trebuia să însemne asta. Era clar că Mâna Neagră avea mai multe inele, dar de ce era unul dintre ele la Scott? Şi de ce se străduise atât să-l pitească într-o ascunzătoare secretă din perete?

Şi, dacă era atât de ruşinat de semnul pe care îl avea pe piept, de ce păstra inelul care poate că i-l făcuse?

Când am ajuns la mine în dormitor, mi-am scos violoncelul din dulap şi am ascuns inelul lui Scott în compartimentul pentru partituri, exact lângă fratele lui, cel pe care îl primisem în plic cu o săptămână în urmă. Nu ştiam ce să înţeleg din asta. Mă dusesem la Scott să caut răspunsuri, dar acum mă simţeam mai confuză ca oricând. M-aş mai fi gândit un pic la inele, poate că aş fi pus cap la cap şi câteva teorii, dar mă simţeam prea pierdută.

Când ceasul a bătut miezul nopţii, am verificat pentru ultima dată dacă toate uşile erau încuiate şi m-am băgat în pat. Mi-am pus câteva perne la spate, m-am aşezat în fund şi mi-am făcut unghiile cu un albastru întunecat ca miezul nopţii. După ce am terminat cu manichiura, am început să-mi pictez unghiile de la picioare şi mi-am deschis iPodul. Am citit câteva capitole din cartea de chimie. Ştiam că nu puteam să stau trează la nesfârşit, dar eram hotărâtă să amân cât mai mult posibil momentul în care aveam să adorm. Mă înspăimânta gândul că, dacă m-ar fi luat somnul, Patch ar fi putut să mă aştepte în cealaltă lume.

Nici nu mi-am dat seama că adormisem decât în momentul când m-am trezit la auzul unui sunet ciudat, un hârşâit. Stăteam în pat, îngheţată de frică, încordându-mă să aud din nou zgomotul şi să-l identific. Draperiile erau trase, iar în încăpere pluteau umbre. M-am dat jos din pat şi mi-am făcut curaj să arunc o privire prin draperii. Curtea din spate era liniştită. Netulburată. Teribil de înşelătoare.

Am auzit un scârţâit la parter. Am luat telefonul mobil de pe noptieră şi am întredeschis uşa dormitorului, cât să arunc o

privire afară. Holul era gol, şi am păşit uşor pe el, cu inima bătându-mi atât de tare, încât aveam impresia că stătea să-mi sară din piept. Tocmai ajunsesem în capul scărilor, când am auzit un păcănit slab care mă avertiza că mânerul uşii de la intrare se rotea.

Uşa s-a deschis, şi o siluetă a păşit prudentă în holul întunecat. Scott intrase la mine în casă şi stătea la patru metri de mine, la capul de jos al scărilor. Am strâns mai puternic mobilul în mâna udă leoarcă de sudoare.

— Ce cauţi aici? am strigat la el.

S-a uitat uluit la mine. Şi-a ridicat mâinile la nivelul umărului, vrând să-mi arate că nu avea nici o armă.

— Trebuie să vorbim.

— Uşa era încuiată. Cum ai intrat?

Vocea mea era piţigăiată şi tremura.

Nu a răspuns, dar nici nu era nevoie. Scott era nefilim – era anormal de puternic. Eram aproape convinsă că, dacă aş fi coborât să verific încuietoarea, aş fi descoperit că o rupsese, căci avea o forţă incredibilă în mâini.

— E ilegal să intri prin efracţie, am spus.

— La fel e şi furtul. Ai luat ceva ce-mi aparţine.

Mi-am umezit buzele.

— Ai unul dintre inelele Mâinii Negre, l-am înfruntat.

— Nu este... al meu, l-am furat.

Faptul că ezita îmi dădea de înţeles că minţea.

— Dă-mi înapoi inelul, Nora.

— Ţi-l dau după ce îmi spui ce se întâmplă.

— Pot să fiu şi agresiv dacă vreau, a spus el, urcând prima treaptă.

— Nu te mişca! i-am poruncit, grăbindu-mă să sun la urgenţe de pe mobil. Dacă mai faci un singur pas, sun la poliţie.

— Poliţia o să ajungă aici peste douăzeci de minute.

— Nu-i adevărat.

Dar ştiam amândoi că aşa era.

A mai făcut un pas.

— Opreşte-te, am repetat. O să sun, jur că o s-o fac.

— Şi ce-o să le spui? Că ai intrat la mine în cameră? Că mi-ai furat bijuterii preţioase?

— Mama ta m-a lăsat să intru, am ripostat, agitată.

— Nu ar fi făcut-o dacă ar fi ştiut că vii să furi de la mine.

A mai făcut un pas, iar treptele au scârţâit sub greutatea lui.

Mi-am stors creierii, căutând o modalitate de a-l împiedica să urce mai departe. În acelaşi timp, îmi doream să-l conving să-mi spună adevărul o dată pentru totdeauna.

— M-ai minţit în legătură cu Mâna Neagră. În seara aia, la tine în dormitor, uau, ce bine ai jucat! Lacrimile au fost aproape convingătoare.

Îl vedeam că ardea de nerăbdare să afle cât de multe ştiam.

— Am minţit, a spus el în cele din urmă. Încercam să nu te implic şi pe tine în treaba asta. Nu vrei să te încurci cu Mâna Neagră, crede-mă.

— E prea târziu. L-a omorât pe tata.

— Tatăl tău nu e singurul pe care Mâna Neagră l-a vrut mort. Şi pe mine vrea să mă ucidă, Nora. Am nevoie de inel.

Ajunsese acum pe a cincea treaptă.

Mort? Mâna Neagră nu îl putea omorî pe Scott. El era nemuritor. Oare Scott credea că eu nu ştiam? Şi de ce era atât de chitit să recapete inelul? Credeam că-şi dispreţuia semnul de înfierare. Deodată, mi-a venit o nouă idee.

— Mâna Neagră nu te-a obligat să accepţi semnul acela, nu-i aşa? l-am întrebat. Tu l-ai vrut. Tu ai vrut să devii membru al societăţii. Tu ai vrut să-i juri credinţă. De asta ai păstrat inelul. E un simbol sacru, nu-i aşa? Ţi l-a dat Mâna Neagră după ce te-a însemnat?

S-a apucat şi mai strâns de balustradă.

— Nu, am fost forţat.

— Nu te cred.

Şi-a mijit ochii.

— Crezi că aş putea să las un psihopat să-mi înfigă un inel încins în piept? Dacă sunt atât de mândru de semn, de ce îl acopăr mereu?

— Pentru că reprezintă o societate secretă. Sunt sigură că te-ai gândit că nu e mare lucru să te laşi însemnat ca să profiţi de tot ce-ţi poate oferi o societate puternică.

— Să profit? Crezi că Mâna Neagră a făcut ceva pentru mine? Chiar şi cel mai mic lucru? a ripostat el, înfuriat. Mâna Neagră e diavolul în persoană. Nu pot să scap de el, şi crede-mă că am încercat. De mai multe ori decât îţi poţi închipui.

I-am analizat vorbele şi l-am prins cu o altă minciună.

— S-a întors, am gândit eu cu voce tare. După ce te-a însemnat, s-a întors. M-ai minţit când mi-ai spus că nu l-ai mai văzut niciodată.

— Bineînţeles că s-a întors, a spus Scott. Venea seara târziu ori se furişa pe la spatele meu când mă întorceam de la muncă, cu nişte ochelari de schi pe faţă. Era mereu acolo.

— Ce voia?

— Dacă îţi spun, îmi dai înapoi inelul? a insistat el, căscând ochii la mine.

— Depinde. Dacă o să consider că-mi spui adevărul...

Începuse să-şi frângă mâinile.

— L-am văzut prima dată în ziua în care am împlinit paisprezece ani. Mi-a spus că nu sunt om. Că sunt nefilim, exact ca el. Mi-a zis că trebuia să intru în grupul de care aparţinea. Că toţi nefilimii trebuie să se unească. Mi-a spus că nu exista nici o altă cale să ne eliberăm de îngerii căzuţi.

Scott şi-a ridicat sfidător privirea înspre mine, dar în ochii lui puteam vedea o umbră de precauţie, de parcă ar fi crezut că l-aş fi putut considera nebun.

— Am crezut că o luase razna. Că halucina. Îl tot alungam, dar el revenea la nesfârşit. A început să mă ameninţe. Mi-a spus că îngerii căzuţi aveau să mă prindă când împlineam şaisprezece ani. Mă urmărea când ieşeam de la şcoală sau de la muncă. Susţinea că-mi păzea spatele şi că ar trebui să-i fiu recunoscător. Apoi a aflat despre datoriile la jocurile de noroc. Mi le-a plătit, gândindu-se că aveam să consider treaba asta o favoare şi că aveam să intru în grupul lui. Dar nu prinsese ideea – voiam să dispară, să plece. Când i-am spus că aveam de gând să-i cer tatei să facă rost de un ordin de restricţie ca să-l ţin departe de mine, m-a târât în hală, m-a legat şi m-a însemnat. Mi-a spus că asta era singura cale de a mă proteja. Mi-a zis că într-o zi aveam să înţeleg şi să-i mulţumesc.

Din tonul vocii lui Scott am înţeles că acea zi nu avea să vină niciodată.

— Parcă ar fi obsedat de tine.

— Crede că l-am trădat, a continuat Scott, scuturând din cap. Eu şi mama ne-am mutat aici ca să scăpăm de el. Ea nu ştie despre treburile astea cu nefilimii, nici despre semn, crede că e pur şi simplu un obsedat care mă urmăreşte. Ne-am mutat,

dar el nu vrea ca eu să fug şi mai ales nu vrea să rişte să deschid gura şi să dau în vileag cultul lui secret.

— Ştie că eşti în Coldwater?

— Nu ştiu. De asta am nevoie de inel. După ce m-a însemnat, mi-a dat inelul. Mi-a spus că trebuie să-l păstrez şi să găsesc alţi membri pe care să-i recrutez. Mi-a zis să nu-l pierd şi că, dacă îl pierd, o să se întâmple ceva rău.

Lui Scott îi tremura un pic vocea.

— E nebun, Nora. Cine ştie ce ar putea să-mi facă...

— Trebuie să mă ajuţi să-l găsesc.

A făcut doi paşi înainte.

— Nici să nu te gândeşti! N-am de gând să încep să-l caut, a spus el şi a întins mâna. Acum, dă-mi inelul! Hai să nu mai pierdem vremea. Ştiu că e aici.

Nu ştiu din ce motiv, poate doar din instinct, m-am întors cu spatele şi am luat-o la fugă. Am trântit uşa de la baie după mine şi am încuiat-o.

— M-am cam plictisit de faza asta, a spus Scott prin uşă. Deschide! A aşteptat. Crezi că uşa asta poate să mă oprească?

Nu credeam, dar nu ştiam ce altceva să mai fac. Stăteam cu spatele lipit de peretele din baie, şi atunci am văzut un cuţit de bucătărie pe marginea etajerei. Îl ţineam la baie ca să deschid pachetele cu cosmetice ori să scot mai uşor etichetele hainelor. L-am luat de pe etajeră şi am scos lama din teacă.

Scott s-a izbit cu toată greutatea de uşă, care s-a deschis, lovindu-se de perete.

Stăteam faţă în faţă, iar eu mi-am îndreptat cuţitul spre el.

Scott a făcut un pas în faţă, mi-a smuls cuţitul din mână şi l-a îndreptat înspre mine.

— Cine-i şeful acum? a zis el şi a rânjit batjocoritor.

Holul din spatele lui Scott era întunecat, iar becul din baie lumina doar tapetul floral decolorat de la intrare. O umbră s-a furişat atât de lin pe tapet, încât aproape că nu am văzut-o. Rixon a apărut în spatele lui Scott, cu lampa de alamă pe care o pusese mama pe măsuţa de la intrare în mână. L-a pocnit pe Scott cu lampa în cap, şi am auzit cum ceva se zdrobeşte.

— Auu! a bâiguit Scott, bălăbănindu-se şi încercând să se întoarcă să vadă ce-l lovise. Din reflex, a ridicat cuţitul şi a lovit cu el în aer.

A ratat, iar Rixon l-a pocnit cu lampa în braţ, făcându-l să

scape cuţitul chiar în clipa în care se prăbuşea, căzând pe o parte şi lovindu-se de perete. Rixon a dat cu piciorul în cuţit, care a alunecat pe hol. Şi-a proptit pumnul în faţa lui Scott. Un strop de sânge a pătat peretele. Rixon l-a pocnit şi a doua oară, iar Scott s-a lovit cu spatele de perete şi s-a prelins pe podea. Apucându-l de guler, Rixon l-a ridicat în picioare şi l-a pocnit a treia oară. Scott şi-a dat ochii peste cap.

— Rixon!

Am tresărit, scăpând de violenţa momentului la auzul glasului isteric al lui Vee. Urca în goană scările, agăţându-se de balustradă ca să ajungă mai repede sus.

— Opreşte-te, Rixon! O să-l omori!

Rixon i-a dat drumul lui Scott şi a făcut un pas în spate.

— Patch m-ar face bucăţi dacă nu l-aş ucide, a zis.

Apoi s-a întors înspre mine.

— Eşti teafără?

Faţa lui Scott era împroşcată cu sânge, iar mie mi se întorcea stomacul pe dos.

— N-am nimic, am bâiguit, încă paralizată de frică.

— Eşti sigură? Vrei să bei ceva? Vrei o pătură. Hai să te întinzi un pic!

Mi-am rotit privirea de la Rixon la Vee.

— Ce ne facem acum?

— O să-l sun pe Patch, a spus Rixon, deschizându-şi mobilul şi punându-l la ureche. Ar vrea să fie aici să vadă asta.

Eram prea şocată pentru a protesta.

— Ar trebui să chemăm poliţia, a propus Vee, aruncând o privire scurtă înspre trupul tumefiat, lipsit de cunoştinţă al lui Scott. Să-l legăm? Dacă se trezeşte şi încearcă să fugă?

— Îl leg şi îl bag în portbagaj imediat ce dau telefon, a răspuns Rixon.

— Vino aici, draga mea, m-a îmbrăţişat Vee. M-a ajutat să cobor scările. Îşi încolăcise braţul în jurul umerilor mei. Te simţi bine?

— Da, am răspuns automat, încă pierdută. Cum aţi ajuns aici?

— Rixon a trecut pe la mine, însă am avut o senzaţie ciudată şi am propus să mergem să vedem dacă eşti bine. Când am ajuns aici, am văzut Mustangul lui Scott în parcare. M-am gândit că nu avea cum să fie ceva bun, mai ales după ce

scotocisem pe la el prin dormitor. I-am zis lui Rixon că ceva nu e în regulă, iar el mi-a cerut să aştept în maşină. Mă bucur că am ajuns înainte să se întâmple ceva mai rău. Dumnezeule mare! Oare ce-o fi fost în capul lui? Cum să sară la tine cu cuţitul?

Înainte să apuc să-i spun că eu îl ameninţasem prima, Rixon a coborât în grabă scările şi a venit lângă noi în hol.

— I-am lăsat un mesaj lui Patch, a spus. Ar trebui să ajungă în curând. Am chemat şi poliţia.

După douăzeci de minute, detectivul Basso a frânat în dreptul curţii mele. Pe capota maşinii scânteiau luminile sirenei de poliţie. Scott îşi recăpăta treptat cunoştinţa şi începea să se mişte şi să geamă în portbagajul lui Rixon. Avea faţa tumefiată şi însângerată şi mâinile legate la spate. Detectivul Basso l-a târât afară şi a înlocuit funia cu cătuşe.

— N-am făcut nimic, a protestat Scott.

Buza vineţie era acoperită de sânge.

— Să pătrunzi prin efracţie înseamnă nimic? a întrebat detectivul Basso. E amuzant, dar legea nu e de acord cu tine.

— A furat ceva ce-mi aparţinea, a spus Scott, arătând cu bărbia în direcţia mea. Întrebaţi-o! A intrat la mine în dormitor ceva mai devreme în seara asta.

— Ce a furat?

— Nu... nu pot să vorbesc despre asta.

Detectivul Basso mi-a aruncat o privire, căutând confirmare.

— A fost cu noi toată seara, a intervenit Vee repede. Nu-i aşa, Rixon?

— Exact, a spus Rixon.

Scott m-a străfulgerat cu o privire în care puteam citi trădarea.

— Ia te uită, nu mai eşti atât de virtuoasă acum.

Detectivul Basso l-a ignorat.

— Hai să vorbim despre cuţitul ăla cu care ai atacat-o.

— Ea m-a atacat prima!

— Tu ai intrat la mine în casă, am spus. Eram în legitimă apărare.

— Vreau un avocat, a ţipat Scott.

Detectivul Basso a zâmbit, dar se vedea că nu avea răbdare.

— Un avocat? Pari vinovat, Scott. De ce ai încercat s-o

înjunghii?

— Nu am încercat s-o înjunghii. I-am smuls cuţitul din mână. Ea încerca să-l bage în mine.

— Se pricepe să mintă, a comentat Rixon, trebuie să recunoaştem.

— Eşti arestat, Scott Parnell, a spus detectivul Basso, plecând capul lui Scott şi ajutându-l să se urce pe bancheta din spate a maşinii de poliţie. Ai dreptul să păstrezi tăcerea. Tot ce spui poate şi va fi folosit împotriva ta.

Scott avea încă o expresie ostilă întipărită pe chip, mascată însă de toate acele vânătăi şi tăieturi.

— Faceţi o mare greşeală, a zis, uitându-se fix la mine. Dacă o să mă duc la închisoare, o să fiu ca un şobolan în cuşcă. O să mă găsească şi o să mă omoare. Mâna Neagră o va face.

Părea cu adevărat înspăimântat, iar eu eram cu inima îndoită, neştiind dacă ar fi trebuit să-l felicit în secret pentru interpretarea fără cusur ori să fiu uimită pentru că habar n-avea de puterile lui ca nefilim. Dar cum putea să fie însemnat şi membru al unei societăţi legate prin sânge a nefilimilor fără să ştie că era nemuritor? Cum ar fi putut societatea să omită să-i spună asta?

Scott nu-şi lua privirea de la mine. Pe un ton rugător, a încheiat:

— Asta a fost, Nora. Dacă plec de aici, sunt mort.

— Da, da, bine, l-a oprit detectivul Basso, trântind portiera.

Apoi s-a întors înspre mine.

— Crezi că o să reuşeşti să nu intri în belele restul serii?

Capitolul 20

Am deschis fereastra dormitorului şi m-am aşezat pe pervaz. Mă gândeam. O adiere răcoroasă şi corul nocturn al insectelor îmi ţineau companie. La celălalt capăt al câmpului, se vedea o lumină pâlpâind la fereastra unei case. Într-un fel ciudat, mă liniştea să ştiu că nu eram singurul om încă treaz la acea oră.

După ce plecase detectivul Basso, luându-l pe Scott cu el, eu şi Vee cercetaserăm yala de la uşa de la intrare.

— Uau! exclamase Vee, holbându-se la uşa deformată. Cum a reuşit Scott să îndoaie mânerul în halul acesta? Cu o torţă aprinsă?

Eu şi Rixon de-abia dacă schimbaserăm vreo privire.

— O să trec mâine pe la tine să schimb yala, a zis el.

Asta se întâmplase cu mai bine de două ore în urmă, iar Rixon şi Vee plecaseră de mult, lăsându-mă singură cu gândurile mele. Nu voiam să mă gândesc la Scott, dar, cu toate astea, mintea încă îmi zăbovea asupra celor întâmplate. Oare exagera sau aveam să aflu a doua zi că fusese agresat în mod misterios în timp ce se afla în custodia poliţiei? În orice caz, de murit nu avea cum să moară. Poate avea să se trezească cu câteva vânătăi, dar nimic mai mult. Nici nu voiam să mă gândesc că Mâna Neagră ar fi putut merge mai departe de atât – asta în cazul în care Mâna Neagră era adevărata ameninţare. Scott nici măcar nu era sigur că Mâna Neagră ştia că revenise în Coldwater.

Aşa că mi-am spus că oricum nu puteam face nimic în acel moment. Scott intrase la mine în casă şi mă ameninţase cu cuţitul. Era numai vina lui că ajunsese după gratii. Era închis, iar eu eram în siguranţă. Ironia era că îmi doream ca şi eu să fi fost la închisoare în acea seară. Dacă Scott era un fel de momeală pentru Mâna Neagră, atunci aş fi vrut să fiu acolo, să-l înfrunt o dată pentru totdeauna.

Nu prea mai reuşeam să mă concentrez, pentru că aveam nevoie de somn, dar am încercat să sortez cum puteam mai bine informaţiile de care dispuneam. Scott era însemnat de

Mâna Neagră, un nefilim. Rixon îmi spusese că Patch era Mâna Neagră, un înger. Mi se părea că mă aflam în căutarea a doi indivizi cu totul şi cu totul diferiţi, dar care purtau acelaşi nume...

Trecuse cu mult de miezul nopţii, dar nu voiam să dorm. Nu dacă asta ar fi însemnat să mă deschid în faţa lui Patch, să simt cum mă înlănţuie în vraja lui, cum mă seduce cu cuvintele şi atingerea lui mătăsoasă, ameţindu-mă şi mai tare. Mai mult decât somn, îmi doream răspunsuri. Tot nu mă dusesem acasă la Patch, iar acum eram mai sigură ca oricând că acolo aveam să găsesc răspunsurile pe care le căutam.

Am tras pe mine o pereche de blugi strâmţi, închişi la culoare, şi un tricou negru mulat. Pentru că la meteo anunţaseră ploaie, mi-am luat tenişii şi fâşul impermeabil.

Am luat un taxi până în cel mai estic punct al Coldwaterului. Râul lucea ca un şarpe lung şi negru. Dincolo de râu, conturul coşurilor fabricilor îmi juca feste în întunericul nopţii, şi aveam impresia că vedeam monştri de fiecare dată când mă uitam la ele cu coada ochiului. Când am ajuns în dreptul străzii cu numărul 500 din cartierul industrial, am văzut două blocuri de apartamente, ambele înalte de trei etaje. Am intrat în holul primei clădiri. Era linişte, şi am presupus că toţi chiriaşii dormeau. M-am uitat la cutiile poştale, dar numele de Cipriano nu era scris nicăieri. Însă Patch nu ar fi fost atât de neatent încât să lase un asemenea indiciu dacă se străduia aşa de mult să ascundă locul în care stătea. Am urcat scările până la ultimul etaj. Am văzut apartamentul 3A, B şi C, dar nici urmă de 34. Am coborât în grabă treptele, am mai mers o jumătate de stradă şi am intrat în cealaltă clădire.

În spatele uşii de la intrare era un hol îngust, acoperit cu plăci de faianţă zgâriate şi cu un strat subţire de vopsea care abia dacă acoperea desenul graffiti în negru şi roşu. Cutiile poştale erau aşezate la capătul holului, la fel ca în clădirea în care fusesem înainte. La intrare, aparatul de aer condiţionat huruia şi zumzăia, iar uşile unui lift vechi se căscau în faţa mea, gata să mă înghită ca nişte fălci. Am ignorat ascensorul şi am ales să urc pe scări. Clădirea lăsa impresia că era abandonată. Părea un loc singuratic, în care vecinii îşi vedeau de treburile lor. Un loc în care nimeni nu se cunoştea cu nimeni, iar secretele erau uşor de păstrat.

La etajul al treilea era o liniște mormântală. Am trecut pe lângă apartamentele 31, 32 şi 33. La capătul holului am descoperit apartamentul 34. Brusc, m-am întrebat ce aveam să fac dacă Patch era acasă. Nu puteam decât să sper că nu era. Am ciocănit la uşă, dar nu am primit nici un răspuns. Am apăsat pe clanţă şi, spre surprinderea mea, uşa s-a deschis.

Am privit prin întunericul din apartament, stând nemişcată, încordându-mi auzul.

Am apăsat pe întrerupătorul de lumină, de lângă uşa de la intrare, dar fie erau arse becurile, fie curentul tăiat. Am scos lanterna din fâş şi am intrat în apartament, închizând uşa după mine.

M-a copleşit un miros scârbos de mâncare stricată. Am îndreptat lanterna în direcţia bucătăriei. Pe bar erau o cratiţă cu o omletă veche de câteva zile şi un pahar cu lapte, aproape plin, care se acrise. Nu era genul de loc în care mi-aş fi imaginat că ar fi locuit Patch, dar asta nu dovedea decât că mai erau o grămadă de lucruri pe care nu le ştiam despre el.

Am lăsat cheile şi poşeta pe bar şi mi-am tras bluza peste nas, încercând să mă feresc de miros. Pereţii erau goi, iar mobila lipsea aproape cu desăvârşire. În sufragerie se aflau un televizor vechi cu antenă, probabil alb-negru, şi o canapea jerpelită. Ambele erau aşezate departe de fereastra pe care lipise cu bandă adezivă hârtie de împachetat carne.

Folosindu-mă de lumina slabă a lanternei, mi-am croit drum pe holul care dădea în baie. Era goală, cu excepţia unei perdele bej de duş, care fusese probabil cândva albă, şi a unui prosop spălăcit de hotel, atârnat într-un cui. Nu era nici urmă de săpun, lamă de ras sau cremă de bărbierit. Linoleumul se desprindea la margini, iar dulăpiorul cu medicamente de deasupra chiuvetei era gol.

Am mers mai departe, spre dormitor. Am apăsat clanţa şi am împins uşa. Un miros rânced de transpiraţie şi de aşternuturi murdare plutea în aer. Cum luminile erau stinse, m-am gândit că nu era nici o problemă să ridic obloanele şi să deschid fereastra ca să intre nişte aer curat. Raza unui felinar stradal a pătruns înăuntru, colorând încăperea în nuanţe cenuşii.

Pe noptieră erau îngrămădite farfurii cu mâncare uscată, şi, chiar dacă erau aşternuturi pe pat, nu aveau aspectul acela ţeapăn al cearşafurilor proaspăt spălate. De fapt, după miros, nu

mai văzuseră o maşină de spălat de luni de zile. Într-un colţ era un birou mic, cu un monitor. Computerul în sine dispăruse, şi mi-am închipuit că Patch avusese mare grijă să nu lase în urma lui nici măcar un indiciu că fusese acolo.

M-am ghemuit în faţa biroului, deschizând şi închizând sertare. Nu mi s-a părut nimic ieşit din comun. Găsisem creioane şi un exemplar din Pagini Aurii. Tocmai mă pregăteam să închid uşa, când o cutie de bijuterii lipită cu bandă adezivă de partea de jos a biroului mi-a atras atenţia. Mi-am plimbat degetele pe sub birou, dezlipind cutia de banda adezivă care o ţinea să nu cadă. Am ridicat capacul. Mi s-a făcut părul măciucă.

În cutie erau şase dintre inelele Mâinii Negre.

Am auzit cum se întredeschide cu un scârţâit uşa de la celălalt capăt al holului.

Am sărit în picioare. Oare se întorsese Patch? Nu puteam să-l las să mă găsească. Nu acum, când tocmai descoperisem inelele Mâinii Negre la el în casă.

M-am uitat de jur împrejur, căutând un loc unde să mă ascund, între mine şi şifonier era patul dublu. Dacă ocoleam patul, riscam să fiu văzută din pragul uşii. Dacă mă căţăram pe el, riscam să mă dea de gol scârţâitul arcurilor.

Uşa de la intrare s-a închis cu un păcănit de-abia desluşibil. Am auzit paşi călcând apăsat pe linoleumul din bucătărie. Pentru că nu aveam de ales, m-am urcat pe pervaz, am scos picioarele afară şi m-am lăsat să alunec pe cât de încet posibil pe scara de incendiu. Am încercat să închid geamul după mine, dar era înţepenit. M-am ascuns sub geam, lăsându-mi doar ochii la vedere, ca să rămână obişnuiţi cu întunericul din apartament.

Pe peretele holului a apărut o umbră. Se apropia. M-am făcut nevăzută sub geam.

Mă temeam că aici avea să se termine totul, că aveam să fiu prinsă, când umbra s-a întors. După mai puţin de un minut, uşa de la intrare s-a deschis şi s-a închis. În apartament s-a lăsat din nou o tăcere sinistră.

M-am ridicat încet. Am mai stat aşa un minut şi, când am fost singură că nu mai era nimeni în apartament, m-am târât înapoi înăuntru. Simţindu-mă brusc expusă şi vulnerabilă, am traversat holul din câţiva paşi. Trebuia să merg într-un loc liniştit, unde să fiu singură cu gândurile mele. Îmi scăpa ceva?

Era clar că Patch era Mâna Neagră, dar cum reuşise să se infiltreze în societatea legată prin sânge a nefilimilor? Care era rolul lui? Ce dracu' se întâmpla aici? Mi-am aruncat geanta pe umăr şi m-am îndreptat spre uşă.

Eram cu mâna pe clanţă, când am auzit un sunet ciudat. Un ceas. Ticăitul discret şi ritmat al unui ceas. M-am încruntat şi m-am îndreptat spre bucătărie. Nu auzisem sunetul când venisem sau... parcă nu-l auzisem. Ascultând cu atenţie, m-am ghidat după ticăitul înăbuşit şi am ajuns în cealaltă parte a încăperii. Am îngenuncheat în faţa dulapului de sub chiuveta de la bucătărie.

Din ce în ce mai speriată, am deschis uşile dulapului. Deşi eram tot mai confuză, am reuşit să-mi dau seama ce era drăcovenia din faţa ochilor mei: dinamită, bandă adezivă izolantă, fire albe, albastre şi galbene...

M-am ridicat împleticindu-mă şi am ieşit în goană pe uşă. Alergam atât de repede pe scări, încât mă împiedicam în propriile picioare şi trebuia să mă ţin de balustradă ca să nu cad. Când am ajuns la parter, am luat-o la fugă pe stradă fără să mă opresc. Am întors capul o singură dată şi am văzut o lumină scânteind, după care flăcările au înghiţit geamurile apartamentului de la etajul trei. Fumul se ridica în aerul nopţii. Bucăţi de cărămidă şi lemn, care străluceau portocalii din cauza căldurii, cădeau pe stradă.

Am auzit în depărtare sunetul strident al sirenelor de poliţie lovindu-se de clădiri şi am grăbit pasul, după care am alergat către următoarea stradă, înspăimântată să nu atrag atenţia asupra mea, dar prea confuză pentru a pleca din acel loc. După ce am dat colţul, am fugit înnebunită. Nu ştiam încotro mă duc. Pulsul îmi crescuse, iar gândurile mi se învălmăşeau în cap. Dacă aş mai fi zăbovit cinci minute în apartament, acum aş fi fost moartă.

Am izbucnit în hohote de plâns. Îmi curgea nasul şi mă durea stomacul. Mi-am şters ochii cu podul palmei şi am încercat să mă concentrez pe umbrele care pluteau în întunericul din faţa mea: erau indicatoare, maşini parcate, o curbă, licăritul înşelător al luminilor de pe stradă reflectat în geamuri. În câteva secunde, lumea se transformase într-un labirint de neînţeles. Ba descopeream adevărul, ba mi se scurgea printre degete, în vreme ce pământul îmi fugea de sub

picioare.

Oare cineva încercase să arunce în aer dovezile din apartament? Inelele Mâinii Negre? Oare Patch era vinovatul?

Am văzut o benzinărie în faţă. M-am îndreptat clătinându-mă spre toaleta de afară şi m-am încuiat înăuntru. Abia mă ţineam pe picioare, iar degetele îmi tremurau atât de tare, încât nu reuşeam să învârt robinetul. M-am stropit cu apă rece pe faţă ca să-mi revin din şoc. Mi-am sprijinit mâinile pe chiuvetă şi am tras adânc aer în piept, gâfâind şi înghiţind în sec.

Capitolul 21

Nu dormisem de treizeci şi şase de ore, cu excepţia celor câteva ceasuri în care mă întâlnisem cu Patch în vis joi seara.

Nu fusese greu să rămân trează pe parcursul acelei nopţi; ori de câte ori simţeam că mi se închideau ochii, vedeam flăcările exploziei şi mă trezeam zvârcolindu-mă. Pentru că nu puteam să dorm, mi-am petrecut noaptea gândindu-mă la Patch.

Când Rixon îmi spusese că Patch era Mâna Neagră, sădise în mintea mea o bănuială care prinsese rădăcini şi înflorise, înghiţind orice urmă de încredere. Însă nu căzusem pe de-a-ntregul pradă îndoielii. Nu încă. O parte din mine încă îşi dorea să nu accepte ideea că Patch mi-ar fi putut omorî tatăl. Mi-am muşcat tare buzele, concentrându-mă asupra durerii, pentru a nu-mi aminti momentele în care îşi plimbase degetele pe gura mea sau îmi sărutase lobul urechii. Nu mă puteam gândi la asta.

Nici nu m-am sinchisit să mă dau jos din pat la şapte ca să mă duc la cursurile de vară. Îi lăsasem o mulţime de mesaje detectivului Basso de dimineaţă, după-amiaza şi apoi seara, îl sunasem din oră în oră, dar nici nu-mi răspunsese, nici nu telefonase. Îmi spuneam că sun ca să văd ce făcea Scott, însă, în adâncul sufletului, bănuiam că sunam ca să mă asigur că poliţia era prin preajmă. Oricât de mult mi-ar fi displăcut detectivul Basso, mă simţeam un pic mai în siguranţă ştiind că puteam să-l sun oricând. Pentru că o mică parte din mine începea să creadă că lucrurile care se întâmplaseră noaptea trecută nu fuseseră numai o tentativă de a distruge dovezi.

Nu cumva cineva încercase să mă omoare?

La un moment dat, în timp ce mă gândeam la tot ce se întâmplase în acea noapte, am pus cap la cap fragmentele de informaţii pe care le aveam la îndemână ca să înţeleg ceva. Singurul lucru clar la care mă tot întorceam era societatea de sânge a nefilimilor. Patch îmi spusese că urmaşul lui Chauncey voia să răzbune moartea acestuia. Patch îmi jurase că nimeni nu putea să facă legătura între mine şi moartea lui Chauncey, dar începeam să mă tem că nu avea dreptate. Dacă urmaşul aflase

despre mine, poate că noaptea trecută încercase pentru prima dată să se răzbune.

Părea puţin probabil să mă fi urmărit cineva până la apartamentul lui Patch la acea oră târzie, dar, dacă ştiam un lucru sigur despre nefilimi, acela era că se pricepeau foarte bine să facă imposibilul.

Mi-a sunat telefonul în buzunar, şi am răspuns înainte să apuce să sune a doua oară.

— Alo?

— Hai să mergem la petrecerea solstiţiului de vară, a ciripit Vee. O să mâncăm nişte vată pe băţ, o să ne dăm în maşinuţe, poate o să ne hipnotizeze vreun magician şi o să facem nişte chestii mai tari ca în *Girls Gone Wild*.

Inima îmi sărise din piept când sunase telefonul, dar acum mă liniştisem. Deci nu era detectivul Basso.

— Bună, am răspuns.

— Ce zici? Ai chef de distracţie? Ai chef de Delphic?

Sincer, nu aveam. Plănuiam să-i telefonez detectivului Basso din oră în oră până când avea să-mi răspundă.

— Pământul către Nora.

— Nu mă simt prea bine, i-am zis.

— Cum adică nu te simţi bine? Te doare capul? Stomacul? Ai crampe? Intoxicaţie alimentară? Delphic este ca un leac pentru toate lucrurile astea.

— Trebuie să zic pas. Mersi, oricum.

— Faci asta din cauza lui Scott? E la închisoare, oricum. Nu are cum să te găsească. Hai, vino şi distrează-te! Eu şi Rixon n-o să ne sărutăm în faţa ta, dacă asta te deranjează.

— O să-mi pun pijamaua şi o să mă uit la televizor.

— Vrei să spui că un film e mai distractiv decât mine.

— Astă-seară, da.

— Dă-l încolo de film! Ştii că o să te bat la cap până ai să vii, nu?

— Ştiu.

— Aşa că nu mai complica lucrurile şi acceptă.

Am oftat. Aş fi putut să stau acasă toată noaptea şi să aştept ca detectivul Basso să-mi răspundă la telefon sau aş fi putut să fac o mică pauză şi să o iau de la capăt când mă întorceam. În plus, avea numărul meu de telefon şi mă putea găsi oriunde.

— Bine, am cedat, sunt gata în zece minute.

În dormitor, m-am strecurat într-o pereche de blugi strâmţi, am tras pe mine un tricou cu imprimeu şi un pulover şi o pereche de mocasini de piele. Mi-am pieptănat părul într-o coadă de cal prinsă într-o parte, astfel încât îmi cădea pe umărul drept. Pentru că nu dormisem de mai bine de o zi, aveam cercuri vineţii în jurul ochilor. Mi-am dat cu rimei, fard argintiu şi gloss, sperând să par mai în formă decât mă simţeam. I-am lăsat un bilet destul de sec mamei pe barul din bucătărie, în care i-am scris că m-am dus la petrecerea solstiţiului de vară. Urma să vină acasă abia a doua zi dimineaţă, dar, de la o vreme, mă tot surprindea întorcându-se mai devreme. Dacă avea să ajungă acasă în acea seară, probabil că urma să fie prima dată când avea să-şi dorească să îşi mai fi prelungit şederea. Exersasem ce să-i spun. Aveam s-o privesc în ochi şi s-o anunţ că ştiam de aventura ei cu Hank. Şi nu aveam s-o las să spună nici măcar un cuvânt înainte să-i dau vestea că plecam de acasă. Exersasem toată conversaţia. După ce terminam ce aveam de spus, pur şi simplu plecam. Voiam s-o fac să înţeleagă că acum era prea târziu să discutăm. Avusese şaisprezece ani la dispoziţie să-mi spună adevărul, dacă ar fi vrut s-o facă. Acum era prea târziu.

Am încuiat şi am alergat înspre parcare să mă întâlnesc cu Vee.

O oră mai târziu, aceasta a strecurat-maşina pe un loc de parcare între două camioane gigantice, care ne blocau ieşirea. Am coborât geamurile şi ne-am împins în mâini, ieşind cu spatele din maşină ca să nu zgâriem vopseaua deschizând portierele. Am traversat parcarea şi am plătit intrarea când am ajuns în dreptul porţilor. Parcarea era mai aglomerată decât de obicei din cauza solstiţiului de vară, cea mai lungă zi a anului. Am recunoscut pe dată câteva feţe de la şcoală, dar, în cea mai mare parte, eram înconjurată de străini. Majoritatea purtau măşti în formă de fluture, decorate cu paiete, care le ascundeau jumătate din faţă. Probabil că se vindeau la jumătate de preţ la vreo tarabă.

— De unde să începem? a întrebat Vee. De la sala de jocuri? Casa de distracţii? Tarabele cu mâncare? Dacă mă întrebi pe mine, aş spune să începem cu mâncarea. Aşa, o să mâncăm mai puţin.

— Şi care e logica?

— Dacă ne oprim la sfârşit la tarabele cu mâncare, o să mi se facă poftă. Mănânc întotdeauna mai mult după ce mi se trezeşte apetitul.

Nu-mi păsa de unde începeam. Mă aflam acolo doar ca să mai uit de ale mele. Mi-am verificat telefonul, dar nu aveam nici un apel pierdut. Cât putea să-i ia detectivului Basso să răspundă la un telefon? Oare i se întâmplase ceva? Un nor negru parcă îmi împâclea mintea şi nu mă simţeam în largul meu.

— Eşti cam palidă, a remarcat Vee.

— Ţi-am spus, nu mă simt prea bine.

— Asta pentru că nu ai mâncat destul. Stai jos. Mă duc să iau nişte vată pe băţ şi hotdogi. Gândeşte-te doar la tot muştarul şi la condimentele alea. Nu ştiu ce crezi tu, dar eu chiar am impresia că mi se limpezeşte mintea şi îmi scade pulsul dacă mănânc aşa ceva.

— Nu mi-e foame, Vee.

— Bineînţeles că ţi-e foame. Tuturor le e foame. De-asta au venit toţi vânzătorii ăştia ambulanţi aici.

Înainte s-o pot opri, s-a pierdut în mulţime.

Mă plimbam de-a lungul aleii, aşteptând-o pe Vee, când mi-a sunat telefonul. Pe ecran a apărut numele detectivului Basso.

— În sfârşit, am spus, trăgând adânc aer în piept şi deschizând celularul.

— Nora, unde eşti? a întrebat el, imediat ce am răspuns. Vorbea repede şi îmi puteam da seama că era supărat. Scott a evadat. A reuşit să scape. Am trimis toate echipajele de poliţie în căutarea lui, dar vreau să stai departe de el. Vin să te iau până când nu se complică şi mai tare lucrurile. Chiar acum mă îndrept spre casa ta.

Am simţit că mă sufoc şi cuvintele parcă nu-mi ieşeau pe gură.

— Ce? Cum a reuşit să scape?

Detectivul Basso a ezitat înainte să răspundă:

— A îndoit gratiile celulei.

Bineînţeles că o făcuse. Era nefilim. Cu două luni înainte îl văzusem pe Chauncey sfărâmându-mi telefonul în mână. Imaginea lui Scott folosindu-şi puterile de nefilim pentru a evada din închisoare nu mi se părea câtuşi de puţin nerealistă.

— Nu sunt acasă, am spus. Sunt la parcul de distracţii de la Delphic.

Fără să vreau, mi-am aruncat ochii prin mulţime, uitându-mă după Scott. După ce evadase, probabil că se dusese direct la mine acasă, unde se gândea că avea să mă găsească. I-am fost foarte recunoscătoare lui Vee pentru că mă târâse afară în acea seară. Poate că Scott era la mine acasă chiar în acel moment...

Am simţit cum îmi scapă telefonul printre degete. Biletul. De pe bar. Biletul pe care i-l lăsasem mamei şi în care îi spusesem că mă dusesem la Delphic.

— Cred că ştie unde sunt, i-am spus detectivului Basso, simţind primii fiori de panică. Cât de repede puteţi ajunge aici?

— La Delphic? În treizeci de minute. Du-te la cei de la pază. Orice ai face, ţine telefonul la tine. Dacă îl vezi pe Scott, sună-mă imediat.

— Nu există paznici la Delphic, am zis, cu gura uscată.

Toată lumea ştia că parcul de distracţii nu angaja paznici, şi acesta era unul dintre motivele pentru care mama nu era de acord să vin aici.

— Atunci pleacă de acolo, s-a răstit el. Du-te înapoi în Coldwater şi aşteaptă-mă la benzinărie! Poţi să faci asta?

Da, puteam. Vee mă putea duce cu maşina. Deja o luasem în direcţia în care plecase ea, căutând-o prin mulţime.

Detectivul Basso a răsuflat uşurat.

— Totul o să fie bine... Doar... grăbeşte-te să ajungi aici. O să trimit restul echipajelor după Scott la Delphic. O să-l găsim.

Însă neliniştea care răzbătea din vocea lui nu m-a consolat.

Am închis telefonul. Scott evadase. Poliţia se îndrepta înspre plajă şi totul avea să se termine cu bine... dacă reuşeam să fug acum. Am pus repede la cale un plan. Mai întâi trebuia s-o găsesc pe Vee. Apoi trebuia să mă adăpostesc undeva. Dacă Scott se plimba cumva pe alee exact în acel moment, aş fi dat nas în nas cu el.

Alergam înspre tarabele cu mâncare, când am simţit cum cineva mă înghionteşte. După felul în care mă înghiontea, mi-am dat seama că nu era un gest accidental. Am dat să mă întorc, dar, înainte să apuc să mă rotesc complet, am tresărit când am recunoscut un chip familiar. Primul lucru pe care l-am observat a fost cercelul de argint care îi strălucea în ureche.

Apoi am văzut cât de tumefiată îi era faţa. Avea nasul rupt, deformat şi vânăt. Vânătaia i se întindea sub ambii ochi, căpătând o nuanţă de un violet aprins.

Până să-mi dau seama ce se întâmpla cu mine, m-a şi prins de cot şi a început să mă târască pe alee.

— Ia-ţi mâinile de pe mine, am strigat, zbătându-mă să scap din strânsoare.

Dar Scott era mai puternic şi nu-mi dădea drumul.

— Sigur, Nora, după ce-mi spui unde este.

— Unde este ce? am întrebat, încercând să nu-mi trădez teama.

A râs fără să pară foarte amuzat.

Am încercat să adopt o expresie cât mai impasibilă, dar prin minte îmi treceau tot felul de gânduri. Dacă îi spuneam că inelul se afla la mine acasă, avea să plece din parc. Probabil că m-ar fi târât după el. Când venea poliţia, nu avea să ne mai găsească pe nici unul din noi. Nu aş fi putut să-l sun pe detectivul Basso şi să-i spun că ne îndreptam împreună spre casa de ţară. Nu aveam cum să o fac dacă Scott stătea lângă mine, aşa că trebuia să rămânem aici, în parc.

— I l-ai dat prietenului lui Vee? Te-ai gândit că ar putea să-l ascundă de mine? Ştiu că nu e... ca toţi ceilalţi. În ochii lui Scott puteam vedea aceeaşi nesiguranţă, aceeaşi spaimă. Ştiu că poate face lucruri pe care alţii nu le pot face.

— La fel ca tine?

Scott m-a privit duşmănos.

— Nu e ca mine. Nu e la fel. De asta pot să-mi dau seama. N-o să-ţi fac rău, Nora. Am nevoie doar de inel. Dă-mi-l înapoi şi n-ai să mă mai vezi vreodată.

Minţea. Avea să-mi facă rău. Era suficient de disperat ca să fugă din închisoare. În acel moment, nimic nu era prea mult – voia să-şi recapete inelul cu orice preţ. Simţeam cum îmi cobora adrenalina în picioare şi nu mai puteam să gândesc limpede. Dar, undeva în străfundurile minţii, instinctul de supravieţuire îmi spunea că trebuia să preiau controlul asupra situaţiei. Urmându-mi orbeşte instinctele, am zis:

— Inelul e la mine.

— Ştiu că e la tine, a spus el, pierzându-şi răbdarea. Unde este?

— E aici. Îl am la mine.

S-a uitat lung la mine preţ de o clipă, după care mi-a smuls geanta de pe umăr, a deschis-o şi a început să scotocească prin ea.

— L-am aruncat, am spus eu, scuturând din cap.

Mi-a aruncat geanta în faţă, iar eu am prins-o şi am strâns-o la piept.

— Unde? a întrebat el poruncitor.

— Într-un coş de gunoi de la intrare, din toaleta fetelor.

— Arată-mi!

În timp ce mergeam pe alee, am încercat să-mi păstrez calmul suficient de mult cât să-mi pot da seama cum să procedez mai departe. Puteam să fug? Nu, Scott avea să mă prindă. Puteam să mă ascund în una dintre toaletele fetelor? Nu, clar nu. Scott nu era timid şi nu s-ar fi jenat să intre după mine dacă asta însemna să obţină ceea ce-şi dorea. Dar încă aveam telefonul mobil. Puteam să-l sun pe detectivul Basso când ajungeam la toaletă.

— Acolo, am spus, arătând cu degetul către una dintre clădirile de beton.

Ca să intri în toaleta fetelor trebuia să mergi drept înainte şi apoi să cobori o pantă acoperită cu ciment. Cea a bărbaţilor era puţin mai încolo.

Scott m-a înşfăcat de umeri şi m-a scuturat.

— Să nu mă minţi. O să mă omoare dacă-l pierd. Dacă mă minţi, o să te...

S-a oprit la timp, dar ştiam exact ce voia să spună.

„Dacă mă minţi, o să te omor.”

— E în baie, am spus, mai mult ca să mă conving pe mine că pot face asta decât ca să-l liniştesc pe el. Mă duc după el. Iar apoi o să mă laşi în pace, nu-i aşa?

În loc să răspundă, Scott a întins mâna, prinzându-mă în propria-mi cursă.

— Dă-mi telefonul!

Inima mi s-a făcut cât un purice. Nu aveam de ales, aşa că am scos telefonul din buzunar şi i l-am dat. Mâna îmi tremura uşor, dar mi-am stăpânit frica, refuzând să-i dau de înţeles că aveam un plan sau că tocmai îmi dăduse socotelile peste cap.

— Ai un minut la dispoziţie. Nu încerca să faci vreo tâmpenie.

Când am ajuns în toaletă, m-am uitat repede de jur

împrejur. Erau cinci chiuvete pe un perete şi cinci toalete de partea cealaltă. Două tipe stăteau în dreptul chiuvetelor, cu mâinile acoperite de clăbuci de săpun. În fundul băii, era o fereastră micuţă, crăpată. Fără să mai pierd timpul, m-am urcat cu picioarele pe ultima chiuvetă. Fereastra era acum la nivelul coatelor mele şi, deşi nu era nici o plasă, avea să fie greu să mă strecor prin acel spaţiu îngust. Simţeam cum tipele se uitau la mine, dar le-am ignorat privirile şi m-am cocoţat pe pervaz, fără să iau în seamă găinaţul şi pânzele de păianjen.

Când am împins geamul, acesta a ieşit din cadru şi a căzut afară, pe jos, făcându-se zob. Am tras adânc aer în piept, gândindu-mă că poate Scott auzise ceva, dar rumoarea mulţimii care se plimba pe alee înăbuşise zgomotul. M-am sprijinit de pervaz şi mi-am ridicat piciorul stâng, trecându-l peste cadrul ferestrei. Pe urmă mi-am strecurat şi restul corpului, reuşind să-mi trag la sfârşit şi celălalt picior. Apoi m-am prins cu degetele de pervaz, rămânând atârnată preţ de o clipă, după care am sărit jos, pe trotuar. Am rămas ghemuită un moment, aproape aşteptându-mă ca Scott să-şi facă apariţia de după colţ.

Într-un final, am fugit spre aleea principală a parcului şi m-am pierdut prin mulţime.

Capitolul 22

Se lăsa întunericul, înghiţind dârele pale de lumină care se întindeau pe cer. Mergeam grăbită înspre ieşirea parcului. Puteam să văd porţile în faţa mea. Aproape că ajunsesem. Îmi croiam drum prin mulţime, îmbrâncindu-mă, când am rămas împietrită. Scott stătea la mai puţin de şaizeci de metri în faţa mea, măsurând porţile din priviri şi analizând fiecare persoană care intra şi ieşea din parc. Îşi închipuise că sărisem pe geam şi bloca singura ieşire. Parcul era înconjurat de un gard de fier cu sârmă ghimpată, iar singura mea posibilitate de salvare erau porţile. Ştiam asta, şi Scott era conştient şi el de acest lucru.

Am făcut brusc cale întoarsă şi m-am pierdut prin mulţime, uitându-mă în spate la fiecare pas, ca să mă asigur că Scott nu mă văzuse.

Mi-am croit drum spre centrul parcului, gândindu-mă că, din moment ce îl văzusem ultima dată la poartă, trebuia să mă îndepărtez cât de mult puteam de ieşire. Aş fi putut să mă ascund în întunericul casei de distracţii până venea poliţia ori să mă urc în gondola suspendată care făcea ture deasupra parcului şi de acolo l-aş fi putut supraveghea pe Scott. Atâta timp cât nu îşi ridica privirea, aveam să fiu în siguranţă. Bineînţeles că, dacă m-ar fi văzut, m-ar fi putut aştepta la casa de bilete, unde gondola se oprea. Am decis să continui să alerg, să rămân în locurile cele mai aglomerate şi să aştept.

În dreptul roţii panoramice, aleea se bifurca. Un drum se îndrepta înspre parcul acvatic, celălalt înspre montagnes russes. De-abia păşisem pe cel de-al doilea, când l-am zărit pe Scott. Privirile ni s-au întâlnit. Aleea pe care mergea el era paralelă cu a mea, iar singurul lucru care ne despărţea era şirul de scaune al gondolei suspendate. O fată şi un băiat s-au aşezat în scaun, ascunzându-mă preţ de o clipă. Am profitat de acel moment şi am fugit.

Am încercat să-mi fac loc prin mulţime, împingându-mă cu coatele, însă aleile erau prea aglomerate ca să mă pot mişca repede. Şi mai rău era că aleile din partea asta a parcului erau mărginite de garduri vii înalte, un adevărat labirint de ramuri şi

crenguţe care făceau circulaţia şi mai anevoioasă. Nu am îndrăznit să mă uit în spate, dar ştiam că Scott nu putea fi departe. Nu ar fi încercat să-mi facă nimic în faţa tuturor acelor oameni, nu-i aşa? Am scuturat din cap încercând să îndepărtez gândul şi m-am concentrat în schimb asupra direcţiei de mers. Mai fusesem la Delphic doar de trei sau patru ori înainte, întotdeauna noaptea, şi nu cunoşteam prea bine zona. Îmi venea să-mi dau una în cap pentru că nu luasem o hartă cu mine. Mi se părea absurd că, numai cu treizeci de secunde în urmă, fugisem cât mă ţinuseră picioarele din dreptul intrării; acum nu mă interesa decât să ajung înapoi de unde venisem.

— Hei! Ai grijă!

— Scuză-mă, am spus, gâfâind. Unde este ieşirea?

— Unde te grăbeşti aşa?

Mi-am croit drum prin mulţime.

— Mă scuzaţi. Trebuie să trec... pardon.

Vedeam luminile maşinuţelor strălucind şi clipocind deasupra gardului viu, pe fundalul întunecat. M-am oprit într-un loc unde se întâlneau mai multe alei şi am încercat să mă orientez. La stânga sau la dreapta? Care cărare ajungea mai repede la ieşire?

— Iată-te, a spus Scott.

Îi simţeam respiraţia caldă în ureche. M-a luat de gât, iar atingerea lui mi-a transmis fiori pe şira spinării.

— Ajutor! am strigat din instinct. Să mă ajute cineva!

— E prietena mea, le-a explicat Scott oamenilor care se opriseră şi îşi îndreptaseră atenţia asupra noastră. E un joc al nostru.

— Nu sunt prietena lui, am ţipat disperată. Ia-ţi mâinile de pe mine!

— Vino aici, draga mea, a pus Scott, prinzându-mă în braţe şi lipindu-mă de el. Te-am avertizat să nu mă minţi, a murmurat el în urechea mea. Am nevoie de inel. Nu vreau să-ţi fac rău, Nora, dar, dacă mă provoci, o să-ţi fac.

— Luaţi-l de pe mine! am strigat eu spre cei care voiau să îmi sară în apărare.

Scott mi-a îndoit mâna la spate. Vorbeam printre dinţi, încercând să înving durerea.

— Eşti nebun? l-am întrebat. Inelul nu-i la mine. L-am dat poliţiei. Noaptea trecută. Ia-l înapoi de la ei.

— Nu mai minţi! a mârâit el.

— Sună-i dacă nu mă crezi. Ăsta-i adevărul. Le-am dat inelul, nu-l mai am.

Am închis ochii, rugându-mă să mă creadă şi să-mi dea drumul la braţ.

— Atunci o să mă ajuţi să-l recuperez.

— N-o să mi-l dea înapoi. E o dovadă. Le-am spus că era inelul tău.

— O să mi-l dea înapoi, a zis el încet, de parcă ar fi pus la cale un plan în timp ce vorbea. Dacă te dau pe tine în schimbul inelului.

Toate începeau să se lege.

— Ai de gând să mă ţii ostatică? Să mă dai în schimbul inelului? Ajutor! am ţipat. Luaţi-l de pe mine!

Unul dintre oamenii care stăteau lângă noi a pufnit în râs.

— Nu e o glumă! am ţipat, simţind cum sângele mi se ridică în obraji, cum mă apucă disperarea şi panica. Luaţi-l...

Scott mi-a acoperit gura cu mâna, dar l-am lovit în fluierul piciorului. A gemut de durere şi s-a încovoiat.

Braţele i s-au înmuiat un pic, luat prin surprindere de atacul meu, aşa că am reuşit să mă smulg din strânsoarea lui. M-am dat un pas înapoi, clătinându-mă, privindu-i chipul schimonosit de durere, după care m-am întors şi am luat-o la goană. Vedeam luminile maşinuţelor de distracţii desluşindu-se printre grupurile de oameni. Nu îmi doream decât să ajung la intrare. Poliţia trebuia să fie aproape. Apoi aveam să fiu în siguranţă. În siguranţă. Repetam acel cuvânt înnebunită, la nesfârşit, încercând să mă motivez şi să nu cad pradă fricii. Pe cer, înspre apus, vedeam o lumină pală, şi am folosit-o ca să mă orientez şi să mă îndrept spre nord. Dacă aveam să alerg spre nord, drumul urma să mă ducă în cele din urmă la porţi.

O explozie mi-a perforat timpanul. M-a luat atât de tare prin surprindere, că m-am împiedicat şi am căzut în genunchi. Sau poate că reacţionasem instinctiv, căci toată lumea din jurul meu se aruncase la pământ. A urmat un moment de tăcere în care parcă ţi se făcea părul măciucă, după care lumea a început să ţipe şi să se împrăştie în toate direcţiile.

— E înarmat!

Abia dacă auzeam acele cuvinte, ca şi cum cineva le-ar fi rostit de undeva de departe.

Deşi nu voiam să fac asta, m-am surprins întorcându-mi privirea. Scott se ţinea strâns cu mâna de o parte, iar prin tricou i se scurgea un lichid de un roşu aprins. Rămăsese cu gura căscată şi cu ochii holbaţi din cauza şocului.

A îngenuncheat, şi am văzut pe cineva stând la câţiva metri în spatele lui cu un pistol în mână. Rixon. Vee era lângă el, cu mâinile la gură, albă la faţă ca varul.

Apoi am văzut o mulţime alergând haotic, am auzit ţipete ascuţite şi panicate, iar eu m-am adăpostit la marginea aleii, încercând să evit să fiu călcată în picioare.

— Fuge! a ţipat Vee strident. Să-l prindă careva!

Rixon a mai tras câteva focuri în aer, dar de data asta nu s-a mai aruncat nimeni la pământ. Acum, toată lumea se grăbea să iasă din parc. M-am ridicat şi m-am uitat în spate înspre locul în care îi văzusem ultima dată pe Vee şi pe Rixon. Ecoul împuşcăturilor încă îmi mai răsuna în ureche, dar am reuşit să citesc cuvintele de pe buzele lui Rixon. *Vino aici*. Îşi flutura braţul rămas liber în aer. Simţind că mă mişcăm cu încetinitorul, am încercat să ţin piept fluxului de oameni care se scurgea înspre mine şi am alergat către el.

— Ce dracu' faci? a ţipat Vee. De ce ai tras în el, Rixon?

— Trebuia să-l aresteze cineva, dacă nu era poliţia aici. Şi, în plus, aşa mi-a spus Patch.

— Nu poţi să împuşti oameni numai pentru că îţi cere Patch! a zbierat Vee, cu o privire înnebunită. O să fii arestat. Ce-o să ne facem acum? a suspinat ea.

— Poliţia e pe drum, am spus. Au aflat despre Scott.

— Trebuie să plecăm de aici! s-a grăbit Vee, încă isterică, fluturându-şi mâinile în toate direcţiile. A înaintat câţiva paşi, după care s-a întors şi a continuat să vorbească: Eu merg cu Nora la secţia de poliţie. Rixon, du-te şi prinde-l pe Scott, fără să-l mai împuşti încă o dată, şi leagă-l în maşină, ca data trecută!

— Nora nu poate să iasă pe poartă, a spus Rixon. Exact asta crede Scott că o să facă. Mai ştiu o ieşire. Vee, ia maşina şi aşteaptă-ne în partea de sud a parcării, lângă tomberoane.

— Cum o să ieşiţi? a vrut Vee să ştie.

— Prin tunelurile subterane.

— Există tuneluri sub Delphic? a întrebat Vee.

Rixon a sărutat-o pe frunte.

— Grăbeşte-te, iubire!

Mulţimea se împrăştiase, iar aleile erau acum goale. Încă mai auzeam ţipete îngrozite şi urlete pe potecă, dar păreau foarte îndepărtate, ca şi cum ar fi venit dintr-o altă lume. Vee a ezitat o clipă, după care a dat hotărâtă din cap.

— Să veniţi repede, da?

— La subsolul casei de distracţii e o încăpere pentru centrala electrică, mi-a explicat Rixon în timp ce mergeam în grabă spre capătul aleii. Uşa ei dă în tunelurile de sub Delphic. E posibil ca Scott să fi auzit despre tuneluri, dar, chiar dacă îşi dă seama pe unde am luat-o şi ne urmăreşte, n-o să aibă cum să ne găsească. E un adevărat labirint acolo jos, pe câţiva kilometri, a continuat el surâzând un pic agitat. Nu te teme, Delphic a fost construit de îngeri căzuţi. Nu de mine, dar câţiva dintre prietenii mei au ajutat la construcţie. Ştiu drumul ca-n palmă. Ăăă, în cea mai mare parte.

Capitolul 23

Pe măsură ce ne apropiam de chipul rânjit al clovnului care slujea drept poartă a casei de distracţii, ţipetele se auzeau din ce în ce mai slab. Acum, ascultam ritmul sinistru al muzicii de carnaval care ţiuia strident dintr-o boxă aşezată în mijlocul casei de distracţii. Am intrat prin gura larg deschisă, iar podeaua s-a mişcat. Mi-am întins braţele ca să-mi recapăt echilibrul, dar pereţii au început să se învârtă. În timp ce ochii mei încercau să se acomodeze cu dârele de lumină care se roteau prin gura clovnului, mi-am dat seama că mă aflam înăuntrul unui butoi mişcător, care părea fără sfârşit. Era pictat în dungi albe şi roşii, iar culorile se amestecau, transformându-se într-un roz ameţitor.

— Vino aici, a spus Rixon, luând-o înainte.

Am păşit atentă, aşezând-mi un picior în faţa celuilalt, alunecând şi dezechilibrându-mă. La sfârşit, când abia păşisem pe pământ, am simţit un jet de aer îngheţat ridicându-se din podea. Aerul rece mi se prelingea pe piele, iar eu am sărit într-o parte, cu respiraţia tăiată.

— Nu e real, mi-a spus Rixon. Trebuie să mergem mai departe. Dacă Scott se hotărăşte să caute prin tunel, trebuie să ajungem acolo înaintea lui.

Aerul avea un iz de putred şi de umezeală. Mirosea cumva a rugină. Faţa clovnului era acum o amintire îndepărtată. Singurele lumini erau nişte becuri roşii de pe tavanul cavernos, care se aprindeau doar cât să apuci să vezi un schelet care se bălăbănea suspendat, un zombie desfigurat sau un vampir ridicându-se dintr-un coşciug.

— Cât mai avem? l-am întrebat pe Rixon, încercând să mă fac auzită prin acea cacofonie de sunete distorsionate, de vuiete, bocete şi tânguiri care răsunau peste tot în jurul nostru.

— Încăperea respectivă este chiar în faţa noastră. Apoi, vom ajunge la tunel. Scott sângerează destul de rău. N-o să moară – presupun că Patch ţi-a povestit cam tot despre nefilimi –, dar ar putea să-şi piardă cunoştinţa din cauza hemoragiei. Probabil o să leşine înainte să găsească intrarea în tuneluri. O să ajungem la suprafaţă cât ai zice peşte.

Era atât de încrezător, încât părea un pic cam îngâmfat şi prea optimist.

Am continuat să înaintăm, iar eu aveam impresia sinistră că eram urmăriţi. Am aruncat o privire înapoi, dar întunericul era de nepătruns. Dacă era într-adevăr ceva în spatele meu, nu aveam cum să-l văd.

— Crezi că Scott ne urmăreşte? l-am întrebat în şoaptă pe Rixon.

Acesta s-a oprit, a făcut câţiva paşi în spate şi a ascultat. Apoi m-a asigurat, încrezător:

— Nu e nimeni aici.

Continuam să alergăm înspre acea încăpere, când am simţit din nou o prezenţă în spatele meu. Am simţit furnicături pe ceafă şi am aruncat o privire peste umăr. De această dată, am văzut conturul unui chip materializându-se în întuneric. Aproape că am ţipat, dar apoi am observat că acele linii schiţate haotic prindeau forma unei feţe cunoscute.

Era tata.

Părul lui blond strălucea în întuneric, iar ochii îi scânteiau, dar erau trişti.

Te iubesc.

— Tată? am şoptit eu.

M-am dat totuşi precaută un pas în spate. Mi-am amintit de ultimele noastre întâlniri. Era o păcăleală. O minciună.

Îmi pare rău că v-am părăsit... pe tine şi pe mama ta.

Îmi doream să dispară. Nu era real. Era o ameninţare. Voia să-mi facă rău. Îmi aminteam cum mă trăsese de mână prin fereastra acelei case şi încercase să mă taie. Îmi aminteam cum mă fugărise prin bibliotecă.

Însă vocea îi era la fel de blândă ca atunci când îl auzisem prima dată la casa cea veche. Nu avea tonul acela aprig, poruncitor, care mă frapase mai apoi. Era chiar vocea lui.

Te iubesc, Nora. Orice s-ar întâmpla, promite-mi că vei ţine minte asta. Nu-mi pasă cum şi de ce ai intrat în viaţa mea, mă bucur doar că ai făcut-o. Nu-mi amintesc toate greşelile mele, ci doar lucrurile bune pe care le-am făcut. Te ţin minte pe tine. Tu ai dat sens vieţii mele. Tu ai făcut ca viaţa mea să fie specială.

Am scuturat din cap, încercând să-mi şterg din minte vocea lui, întrebându-mă de ce Rixon nu spunea nimic... Oare

nu-l vedea pe tata? Nu putea face nimic ca să dispară? Dar adevărul era că nu voiam să-l fac să plece, voiam să-i aud în continuare vocea. Voiam ca el să fie real. Aveam nevoie să mă ia în braţe şi să-mi spună că totul avea să fie bine. Mai mult decât orice, visam ca el să se întoarcă acasă.

Promite-mi că o să ţii minte.

Lacrimile mi se scurgeau pe obraji.

Promit, am spus eu în gând, deşi ştiam că nu putea primi răspunsul.

Un înger al morţii m-a ajutat să vin aici să te văd. A oprit timpul în loc pentru noi, Nora. Mă ajută să vorbesc cu gândurile tale. Trebuie să-ţi spun ceva important, dar nu am mult timp la dispoziţie. Trebuie să mă întorc repede, aşa că vreau să mă asculţi cu atenţie.

— Nu, am zis, înghiţindu-mi lacrimile, cu o voce gâtuită de durere. Vin cu tine. Nu mă lăsa aici. Vin cu tine! Nu poţi să mă părăseşti din nou!

Nu pot să mai stau, draga mea. Acum aparţin altei lumi.

— Te rog, nu pleca, am cerut eu, sughiţând, strângându-mi mâinile la piept de parcă astfel aş fi putut să opresc durerea din inimă.

M-a cuprins un fel de panică disperată doar la gândul că avea să mă părăsească din nou. Nu mai simţeam nimic altceva decât că mă abandona. Avea să mă părăsească, să mă lase acolo singură, în casa de distracţii, în întuneric, într-un loc în care nimeni, în afară de Rixon, nu mă putea apăra.

— De ce mă părăseşti din nou? Am nevoie de tine.

Atinge cicatricele lui Rixon. Adevărul este acolo.

Chipul tatălui meu a pierit în întuneric. Am întins mâna spre el, încercând să-l ating, dar faţa i s-a prefăcut într-un fuior de ceaţă. Firicelele albe şi argintii de fum s-au dizolvat în întuneric.

— Nora?

Am tresărit la auzul vocii lui Rixon.

— Trebuie să ne grăbim, a zis, de parcă ar fi trecut doar o fracţiune de secundă. N-aş vrea să ne întâlnim cu Scott în pasajul care dă în tuneluri...

Tata plecase. Nu găseam nici o explicaţie pentru asta. Ştiam că îl văzusem pentru ultima dată. Durerea şi suferinţa erau de nesuportat. În momentul în care aveam cea mai mare

nevoie de el, când mă îndreptam spre tuneluri, înspăimântată şi pierdută, mă lăsase singură acolo.

— Nu văd pe unde merg, i-am spus lui Rixon, cu răsuflarea tăiată, ştergându-mi ochii şi străduindu-mă să-mi concentrez atenţia asupra unui scop anume: să ajung la tuneluri şi să mă întâlnesc cu Vee la celălalt capăt. Trebuie să mă ţin de ceva.

Rixon mi-a întins grăbit cămaşa lui.

— Ţine-te de capătul cămăşii şi urmează-mă. Ţine pasul cu mine. Nu avem mult timp la dispoziţie.

Am strâns bumbacul cald între degete. Inima începuse să-mi bată mai tare. Spatele lui gol era la câţiva centimetri de mine. Tata îmi spusese să-i ating cicatricele, avea să fie atât de uşor acum. Nu trebuia decât să-mi strecor mâna...

Şi să cedez în faţa acelui vârtej întunecat care avea să mă înghită...

M-am gândit la momentele în care îi atinsesem cicatricele lui Patch şi cum mă plimbasem prin amintirile lui. Fără urmă de îndoială, dacă i-aş fi atins cicatricele lui Rixon, s-ar fi întâmplat acelaşi lucru.

Nu voiam să mă duc acolo. Voiam să rămân cu picioarele pe pământ, să ajung la tuneluri şi să ies din Delphic.

Dar tata se întorsese ca să-mi spună unde puteam găsi adevărul. Orice aş fi văzut în trecutul lui Rixon, trebuia să fie important. Oricât de mult mă durea faptul că tata mă părăsise acolo, trebuia să am încredere în el. Trebuia să am încredere în faptul că riscase totul ca să vină să-mi comunice ceva.

Mi-am strecurat mâinile pe sub tricoul lui Rixon. Am simţit pielea fină... iar apoi o porţiune aspră, în locul în care erau cicatricele. Mi-am plimbat mâna pe rană, aşteptând să fiu absorbită într-o lume străină şi ciudată.

Strada era liniştită şi întunecată. Casele care mărgineau drumul erau dărăpănate, lăsate în ruină. Curţile erau mici şi împrejmuite de garduri. Ferestrele fuseseră acoperite cu scânduri sau cu gratii. Un ger crâncen parcă muşca din mine.

Două explozii zgomotoase au rupt tăcerea. Am tresărit şi m-am uitat înspre casa de pe cealaltă parte a străzii. „Împuşcături?” m-am gândit eu speriată. Am căutat imediat telefonul mobil în buzunar, intenţionând să sun la numărul de urgenţă, dar apoi mi-am amintit că eram blocată în amintirea lui Rixon. Tot ce vedeam se întâmplase în trecut. Nu mai puteam

să schimb nimic acum.

Am auzit paşi fugind în noapte şi am privit şocată cum tata se strecura pe poarta casei de pe cealaltă parte a străzii şi dispărea în curte. Fără să mai stau pe gânduri, am alergat după el.

— Tată, am ţipat, fără să mă pot stăpâni. Nu te duce acolo!

Purta aceleaşi haine pe care le avea şi în noaptea în care fusese ucis. Am intrat pe poartă şi m-am întâlnit cu el în fundul curţii, la colţul casei. Plângând, l-am luat în braţe.

— Trebuie să ne întoarcem. Trebuie să ieşim de aici. O să se întâmple ceva groaznic.

Tata a trecut prin îmbrăţişarea mea şi a ajuns la un mic zid de piatră care traversa terenul. A înaintat centimetru cu centimetru de-a lungul zidului, cu ochii fixaţi pe uşa din spate a casei. M-am sprijinit de peretele lateral cu capul în mâini şi am început să plâng. Nu voiam să văd asta. De ce-mi spusese tata să-i ating cicatricele lui Rixon? Nu voiam asta. Oare nu ştia cât de mult suferisem deja?

— E ultima ta şansă, s-a auzit o voce dinăuntrul casei, plutind prin uşa întredeschisă din spate.

— Să te ia dracu'!

A urmat o altă explozie, iar eu am căzut în genunchi, lipindu-mă şi mai mult de perete, dorind să pun capăt amintirii.

— Unde e fata?

Cel care pusese întrebarea vorbise atât de încet, atât de calm, încât aproape că nu-l auzisem din cauza sughiţurilor de plâns.

Cu coada ochiului, l-am văzut pe tata mişcându-se. Traversa tiptil curtea, îndreptându-se spre uşă. Avea un pistol în mână, şi l-a ridicat pentru a ochi. Am fugit înspre el, prinzându-l de mână, încercând să-i smulg arma şi să-l aduc la adăpost. Însă era ca şi cum ai fi încercat să atingi o fantomă... Mâinile îmi treceau prin el ca prin aer.

Tata a apăsat pe trăgaci. Împuşcătura care s-a auzit în noapte, a rupt tăcerea în două. A tras din nou. Iar şi iar, la nesfârşit. Chiar dacă nici cea mai mică părticică din mine nu-şi dorea asta, mi-am întors privirea înspre casă şi am băgat de seamă conformaţia atletică a bărbatului în care tata trăgea de la spate. Dincolo de el, se afla un alt bărbat care căzuse la

pământ, cu spatele sprijinit de o canapea. Sângera, iar chipul îi era schimonosit într-o expresie de frică şi agonie.

Şocată, mi-am dat seama că era Hank Millar.

— Fugi! a ţipat el spre tata. Fugi şi salvează-te! Lasă-mă pe mine!

Dar tata nu a fugit. Ţinea pistolul ridicat şi trăgea la nesfârşit, trimiţând gloanţe în direcţia uşii deschise, în dreptul căreia un tânăr cu o şapcă albastră de baseball pe cap părea să nici nu le bage de seamă. Iar apoi, foarte încet, tânărul s-a întors ca să-l vadă pe tata.

Capitolul 24

Rixon m-a apucat de braţ, strângându-mă puternic.

— Ai grijă unde îţi bagi nasu'. Astea sunt amintirile mele, a spus el, iar maxilarul îi tremura de mânie şi nările îi erau dilatate. Poate cu Patch îţi merge, dar nimeni nu se atinge de cicatricele mele.

Şi-a arcuit sprâncenele.

Am simţit cum mi se strânge stomacul atât de tare, încât aproape că m-am îndoit de durere.

— L-am văzut pe tata murind, am îngăimat, îngrozită.

— L-ai văzut şi pe ucigaş? a întrebat Rixon, scuturându-mi braţul şi încercând să mă readucă înapoi în prezent.

— L-am văzut pe Patch de la spate, am spus, cu respiraţia tăiată. Purta şapca de baseball.

A dat din cap de parcă ar fi acceptat că ceea ce s-a făcut nu se mai putea desface.

— N-a vrut să-ţi ascundă adevărul, dar ştia că, dacă îţi spunea, avea să te piardă. S-a întâmplat înainte să te cunoască.

— Nu-mi pasă când s-a întâmplat, am spus, pe o voce piţigăiată şi tremurată. Trebuie adus în faţa instanţei.

— Nu-l poţi aduce în faţa instanţei. E Patch. Dacă îl dai pe mâna poliţiei, crezi că o să accepte, pur şi simplu, să fie închis?

Nu, nu credeam. Poliţia nu însemna nimic pentru Patch.

— Un singur lucru nu înţeleg. În amintirea ta erau doar trei persoane. Tata, Patch şi Hank Millar. Dacă numai ei trei au văzut ce s-a întâmplat, de ce văd toate astea în amintirea ta?

Rixon nu a spus nimic, dar şi-a strâns buzele.

M-a străbătut un alt gând, unul îngrozitor. Nu mai eram atât de sigură cine îmi ucisese tatăl. Îl văzusem pe ucigaş de la spate şi presupusesem că era Patch din cauza şepcii de baseball. Dar, cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mai sigură eram că ucigaşul era un pic prea deşirat ca să fie Scott, umerii lui erau parcă prea ascuţiţi...

De fapt, ucigaşul semăna foarte bine cu...

— Tu l-ai omorât, am şoptit. Tu ai fost. Purtai şapca lui Patch. Senzaţia iniţială de şoc a făcut loc repede groazei şi

spaimei. Tu l-ai omorât pe tata.

Din ochii lui Rixon a pierit orice urmă de compasiune sau de bunătate. Ei bine, e cam stânjenitor.

— Purtai şapca lui Patch în seara aia. Ai împrumutat-o, nu-i aşa? Nu ai fi putut să-l omori pe tata fără să-ţi asumi o altă identitate. Nu puteai să o faci dacă nu te prefăceai că eşti altcineva, ca să scapi de consecinţe, am spus, bazându-mă pe tot ce mai ţineam minte de la cursul de psihologie din primul an de liceu. Nu. Aşteaptă! E altceva la mijloc. Te-ai prefăcut că erai Patch pentru că îţi doreşti să fii ca el. Eşti invidios pe el. Asta e, nu-i aşa? Ai prefera să fii ca el...

Rixon m-a apucat de obraji, forţându-mă să mă opresc.

— Taci din gură!

M-am tras înapoi, însă maxilarul mă durea, căci mă strânsese tare. Voiam să mă năpustesc asupra lui, să-l lovesc cu orice aş fi avut la îndemână, dar ştiam că trebuia să-mi păstrez calmul. Trebuia să găsesc o modalitate să aflu tot ce se întâmplase, începeam să cred că Rixon nu mă adusese în tunel ca să mă ajute să evadez. Mai rău, începeam să cred că nici nu avea de gând să mă ajute să mai văd vreodată lumina zilei.

— Invidios pe el? a spus cu cruzime. Sigur, sunt invidios. Nu el se îndreaptă cu viteza luminii spre iad. Am intrat împreună în asta, iar acum el şi-a salvat pielea şi şi-a recăpătat aripile. Datorită ţie, a adăugat, aruncându-mi o privire plină de dispreţ.

Am clătinat din cap. Nu credeam ce-mi spunea.

— L-ai omorât pe tata înainte să mă cunoşti.

A râs, dar nu era amuzat.

— Ştiam că trebuia să fii pe undeva pe aproape şi te căutam.

— De ce?

Rixon şi-a scos pistolul de sub tricou şi l-a folosit pentru a-mi face semn să înaintez.

— Unde mergem?

Nu a răspuns.

— Poliţia e pe urmele noastre.

— S-o ia naiba de poliţie, a spus Rixon. O să termin ce am de făcut înainte să ajungă aici.

— O să termini? „Păstrează-ţi calmul”, mi-am spus. „Aşteaptă.” O să mă omori pentru că am aflat adevărul? Pentru că ştiu că tu l-ai omorât pe tata?

— Harrison Grey nu era tatăl tău.

Am deschis gura, dar nu am reuşit să spun nimic. Singura imagine care îmi rămăsese întipărită în minte era cea a lui Marcie stând în curtea casei ei şi spunându-mi că Hank Millar ar fi putut fi tatăl meu. Am simţit cum mi se întoarce stomacul pe dos. Oare asta însemna că Marcie spusese adevărul? Oare trăisem în întuneric timp de şaisprezece ani fără să ştiu adevărul despre familia mea? M-am întrebat dacă tata, tatăl meu adevărat, ştia asta. Harrison Grey. Omul care mă crescuse şi mă iubise. Nu tatăl meu biologic, care mă abandonase. Nu Hank Millar, care, din partea mea, putea să putrezească în iad.

— Tatăl tău este un nefilim pe nume Barnabas, mi-a explicat Rixon. De curând, a început să-şi spună Hank Millar.

„Nu!”

M-am dat un pas înapoi, clătinându-mă, căci adevărul îmi dădea ameţeli. Visul. Visul lui Patch era de fapt o amintire reală. Nu minţise. Barnabas – Hank Millar – era nefilim.

Şi era tatăl meu.

Întregul meu univers ameninţa să se năruiască, dar am hotărât să continui să mă gândesc la ce îmi spusese. Scotoceam înnebunită prin amintirile din străfundurile minţii mele, încercând din răsputeri să-mi amintesc unde mai auzisem numele de Barnabas. Nu reuşeam să identific exact momentul, dar ştiam că asta nu era prima dată când auzeam numele lui. De obicei nu uitam. Barnabas, Barnabas, Barnabas...

Am încercat să pun lucrurile cap la cap. De ce îmi spunea Rixon toate astea? Cum de ştia el totul despre tatăl meu biologic? De ce îl interesa? Iar apoi mi-am dat seama. La un moment dat, când îi atinsesem cicatricele lui Patch şi călătorisem prin amintirile lui, îl auzisem vorbind despre vasalul lui nefilim, Chauncey Langeais. Mai vorbise şi despre vasalul lui Rixon, Barnabas...

— Nu, am şoptit eu, fără să vreau.

— Ba da.

Îmi doream cu disperare să fug, dar picioarele îmi erau înţepenite, la fel de ţepene ca un buştean.

— Când Hank a lăsat-o însărcinată pe mama ta, auzise destule despre Cartea lui Enoh cât să-şi facă griji că într-o zi aveam să vin să caut copilul, mai ales dacă era fată. Aşa că a făcut singurul lucru care îi mai rămăsese de făcut. A ascuns

copilul. Adică te-a ascuns pe tine. Când Hank i-a spus prietenului lui, Harrison Grey, că mama ta avea probleme, el a fost de acord să o ia de nevastă şi să se dea drept tatăl tău.

— Nu, nu, nu! Dar strămoşul meu este Chauncey. Strămoşul meu din partea tatei, din partea lui Harrison. Am un semn pe încheietură care dovedeşte asta.

— Da, ai. Cu multe secole în urmă, Chauncey s-a distrat cu o fată naivă de la ţară. Ea i-a născut un fiu. Nimeni nu s-a gândit că era ceva ciudat cu băiatul acela, sau cu copiii lui, sau cu copiii copiilor lui, până când, într-o zi, unul dintre fii s-a culcat cu o femeie în afara căsătoriei. A transmis moştenirea nobilă de nefilim a strămoşului său, ducele de Langeais, în altă linie de descendenţă. Acea linie din care în cele din urmă s-a născut Barnabas, sau Hank, aşa cum îşi spune în ultima vreme.

Rixon mi-a făcut nerăbdător semn cu mâna să mă grăbesc să pun lucrurile cap la cap. Deja o făcusem.

— Vrei să spui că atât Harrison, cât şi Hank se trag din Chauncey, am spus. Iar Hank, un nefilim de primă generaţie, de rasă pură, era nemuritor, în timp ce sângele tatălui meu se diluase pe parcursul secolelor, exact ca al meu, şi putea muri. Hank, un om pe care de abia dacă-l cunoşteam şi pe care nu-l respectam deloc, putea trăi veşnic. În timp ce tatăl meu dispăruse pentru totdeauna.

— Asta vreau să spun, iubirea mea.

— Nu-mi spune iubire.

— Preferi îngeraşule?

Se amuza pe seama mea. Se juca cu mine pentru că mă adusese exact unde îşi dorise. Mai trecusem o dată prin asta cu Patch şi ştiam ce urma. Hank Millar era tatăl meu biologic şi vasalul lui Rixon. Rixon voia să mă sacrifice ca să îl omoare pe Hank Millar şi să primească un trup uman.

— Primesc un ultim răspuns? am întrebat, iar vocea mi-a sunat mai degrabă provocatoare decât înspăimântată.

— De ce nu? a replicat el şi a ridicat din umeri.

— Am crezut că numai nefilimii de rasă pură, de primă generaţie, pot să jure credinţă. Dar Hank, ca să fie un nefilim pur, trebuia să aibă un părinte om şi alt părinte înger căzut. Însă tatăl lui nu era înger căzut. Era unul dintre urmaşii masculini ai lui Chauncey.

— Treci cu vederea faptul că bărbaţii pot avea aventuri şi

cu îngeri căzuţi de sex feminin.

Am clătinat din cap.

— Îngerii căzuţi nu au corpuri umane. Femeile nu pot da naştere. Asta mi-a spus Patch.

— Dar un înger căzut care posedă un corp de femeie în timpul lunii Heşvan poate concepe un copil. Omul poate naşte copilul cu mult după Heşvan, însă odrasla este deja pângărită, căci a fost concepută, de fapt, de un înger căzut.

— E revoltător.

— Sunt de acord cu tine, a recunoscut el şi a schiţat un zâmbet.

— Am o curiozitate morbidă. După ce mă sacrifici, trupul tău devine uman sau posezi trupul unui alt om pentru totdeauna?

— Devin om, m-a lămurit el, iar colţurile gurii i s-au ridicat un pic. Aşa că, dacă vrei să te întorci din mormânt ca să mă bântui, să ştii să trebuie să cauţi acelaşi corp chipeş.

— Patch ar putea sosi din clipă în clipă să te oprească, am spus, încercând să par puternică, dar fiind totuşi incapabilă să opresc felul în care îmi tremura fiecare părticică a corpului.

Se uita la mine, iar ochii parcă îi râdeau.

— A fost o misiune dificilă, dar sunt sigur că am sădit destulă neîncredere între voi. Tu m-ai ajutat mult în momentul în care te-ai despărţit de el. Nici eu nu aş fi putut să te întrec la asta. Apoi au urmat certurile voastre permanente, faptul că tu erai geloasă pe Marcie şi felicitarea pe care ţi-a trimis-o Patch, pe care am îmbibat-o cu droguri ca să mai adaug un strop de suspiciune. Când am furat inelul de la Barnabas şi am pus pe cineva să ţi-l trimită la cofetărie, eram convins că Patch avea să fie ultima persoană la care să apelezi. Să-ţi calci tu pe mândrie şi să-i ceri ajutorul? În nici un caz. Iar când ai crezut că era combinat cu Marcie... În nici un caz! N-am făcut decât să-mi joc rolul în momentul în care m-ai întrebat dacă Patch era Mâna Neagră. Când ţi-am răspuns că da, dovezile pe care le aveai împotriva lui erau copleşitoare. Apoi am profitat de felul în care a evoluat conversaţia şi ţi-am dat adresa uneia dintre ascunzătorile nefilimilor lui Hank, spunându-ţi că este a lui Patch, pentru că ştiam foarte bine că aveai să te strecori pe acolo şi să cauţi suvenire de la Mâna Neagră. Eu am contramandat filmul de ieri-seară, nu Patch. Nu voiam să stau

într-un cinematograf cu mâinile legate în timp ce tu scotoceai de una singură prin apartament. Trebuia să te urmăresc. Am pus dinamita când ai intrat, sperând să te sacrific, dar ai reuşit să scapi.

— Uau, sunt impresionată, Rixon. O bombă. Foarte elaborat. De ce nu ai simplificat lucrurile? Puteai să intri pur şi simplu la mine în dormitor şi să-mi tragi un glonţ între ochi.

Şi-a desfăcut braţele.

— Acesta e un moment important pentru mine, Nora. Nu poţi să mă învinovăţeşti că am încercat să-l înfrumuseţez un pic. Am încercat să mă dau drept fantoma lui Harrison ca să te ademenesc, gândindu-mă cât de incredibil ar putea fi să te trimit pe lumea cealaltă şi să te fac să crezi că propriul tău tată te-a omorât, dar nu ai avut încredere în mine. Ai continuat să fugi.

S-a încruntat un pic.

— Eşti un psihopat.

— Prefer să-mi spui că sunt creativ.

— Cu ce m-ai mai minţit? Pe plajă, mi-ai zis că Patch încă era îngerul meu păzitor...

— Ca să-ţi creez o impresie de falsă siguranţă? Exact.

— Şi jurământul cu sânge?

— O minciună care mi-a venit pe moment. Ca să fac lucrurile mai interesante.

— Deci, de fapt, nimic din ce mi-ai spus nu a fost adevărat.

— Exact, cu excepţia părţii cu sacrificatul. Aici am fost al naibii de serios. Gata, am vorbit destul. Hai să terminăm ce am început!

M-a înghiontit cu pistolul, obligându-mă să înaintez. Când m-a atins cu ţeava rece a armei, mi-am pierdut echilibrul şi m-am dat într-o parte, încercând să mă sprijin într-un picior, dar am călcat pe o bucată de podea care a început să se onduleze sub mine. Am simţit cum Rixon mă prinde de încheietură ca să nu cad, dar ceva nu a mers cum trebuia. Mâna i-a alunecat de pe braţul meu. Am auzit o bufnitură surdă. Căzuse. Zgomotul se auzise de undeva de sub mine. M-a străfulgerat un gând – oare căzuse în una dintre nenumăratele capcane despre care se zvonea că ar fi fost amplasate prin casa de distracţii? Dar nu am mai zăbovit să văd dacă avusesem dreptate.

Am luat-o la goană pe drumul pe care venisem, căutând capul clovnului. În faţa mea a sărit de nicăieri o siluetă. Un bec s-a aprins deasupra mea luminând un topor îmbibat cu sânge, împlântat în capul unui pirat. S-a uitat răutăcios la mine, după care ochii i s-au învârtit în cap, iar lumina s-a stins.

Am tras câteva guri de aer, spunându-mi că nimic nu era real, dar nu reuşeam să mă liniştesc, căci podeaua scârţâia şi mi se mişca sub picioare. Am îngenuncheat, târându-mă prin pietrişul şi funinginea care mi se lipeau de mâini, încercând să-mi păstrez calmul, în timp ce capul mi se balansa în acelaşi ritm cu podeaua. M-am mai târât câţiva metri, fără să pierd timpul, ştiind că Rixon avea să găsească o cale să iasă din capcană.

— Nora, a urlat Rixon în spatele meu.

M-am ridicat, sprijinindu-mă de pereţi, dar aceştia erau acoperiţi de o substanţă vâscoasă, un fel de nămol, care mi s-a lipit de mâini. Undeva în faţă s-au auzit hohote de râs care s-au transformat treptat într-un cotcodăcit. Mi-am scuturat mâinile încercând să desprind noroiul de pe ele. Apoi m-am strecurat în golul întunecat din faţa mea. Mă rătăcisem. Eram pierdută, pierdută, pierdută.

Am făcut câţiva paşi grăbiţi, m-am învârtit în loc şi am întrezărit o lumină portocalie la câţiva metri mai în faţă. Nu era capul clovnului, dar mă simţeam atrasă de promisiunea luminii ca o molie. Lumina slabă ca de Halloween a felinarului pâlpâia deasupra următoarelor cuvinte: „TUNELUL OSÂNDIŢILOR”. Eram pe un debarcader. Nişte bărci mici de plastic erau ancorate una lângă alta, iar apa din canal clipocea, lovindu-se de marginile lor.

Am auzit paşi pe aleea din spatele meu. Pentru că nu mai aveam timp să mai analizez situaţia, m-am aruncat în barca ancorată cel mai aproape de mine. Tocmai îmi recăpătasem echilibrul, când barca s-a pus în mişcare, aruncându-mă pe scândura de lemn care slujea drept scaun. Bărcile înaintau în şir indian, iar şinele de sub ele trosneau în timp ce le dirijau înspre tunelul care se întrezărea în faţă. Două uşi ca de salon s-au deschis în faţa mea, iar un tunel mi-a înghiţit barca.

Înaintam bâjbâind înspre partea din faţă a bărcii, cărţărându-mă peste bara de protecţie, căutând să ajung la proră. Am rămas acolo preţ de o clipă, ţinându-mă cu o mână de barcă şi încercând să mă agăţ cu cealaltă de pupa bărcii din faţa

mea. Între cele două bărci era o distanţă de câţiva centimetri. Trebuia să sar. Mi-am îndoit genunchii şi mi-am luat avânt, reuşind să aterizez pe fundul bărcii din faţa mea.

Mi-am tras răsuflarea o clipă, după care m-am întors la treabă. Am înaintat înspre proră, intenţionând să sar peste toate bărcile, până când ajungeam la prima. Rixon era mai mare şi mai rapid, în plus, era înarmat. Singura mea şansă de supravieţuire era să continui să înaintez, să amân cât mai mult momentul în care avea să mă prindă.

Tocmai ajunsesem la proră şi mă pregăteam să sar, când am auzit sunetul strident al unei sirene, iar o lumină roşie s-a aprins deasupra mea, orbindu-mă. Un schelet a căzut din tavanul tunelului, lovindu-mă din plin. Mi-am pierdut echilibrul şi am simţit cum se învârte pământul în jurul meu. Am alunecat peste bord. Apa rece ca gheaţa îmi pătrundea prin haine, iar valurile se închideau deasupra mea. Mi-am pus pe dată picioarele jos, am ieşit la suprafaţă şi am înaintat cu greu înapoi înspre barcă prin apa care îmi ajungea până la piept. Dinţii îmi clănţăneau.

M-am sprijinit cu mâinile de bara de protecţie şi m-am săltat înapoi înăuntru.

Au auzit câteva strigăte puternice plutind prin tunel, iar un glonţ mi-a trecut şuierând pe lângă ureche. M-am aruncat pe fundul bărcii, ascultând hohotele de râs ale lui Rixon, care se afla la câteva bărci în spatele meu.

— Acum te prind, a strigat el.

Deasupra mea se aprindeau din ce în ce mai multe lumini, şi, printre licăriri, îl puteam vedea pe Rixon croindu-şi drum şi sărind prin bărci înspre mine.

De undeva din faţă s-a auzit un vuiet slab. Mi s-a strâns stomacul. Am uitat de Rixon şi mi-am concentrat atenţia asupra stropilor de apă din aer. Inima mi s-a oprit în loc o secundă, după care a început să bată mult prea tare.

Mi-am încleştat mâna pe bara de metal, încordându-mi toate puterile, gata să înfrunt cascada. Barca s-a balansat uşor, după care a plonjat în cascadă, împroşcând apă în toate direcţiile. Dacă nu aş fi fost deja udă leoarcă şi nu aş fi tremurat toată, probabil că mi-aş fi dat seama că apa era rece ca gheaţa. Mi-am şters ochii şi atunci am văzut o mică platformă săpată în peretele tunelului din stânga mea. Pe o uşă din capătul

platformei scria: „ATENŢIE! PERICOL DE ELECTROCUTARE”.

Am aruncat o privire înapoi spre cascadă. Barca lui Rixon încă nu se prăbuşise, şi, cum aveam doar câteva secunde la dispoziţie, am luat o decizie riscantă. Am sărit din barcă, m-am îndreptat cât de repede am putut înspre platformă, m-am proptit în mâini şi m-am urcat pe ea, după care am încercat uşa. S-a deschis, iar în aer au năvălit şuieratul şi zăngănitul maşinăriilor, huruitul şi scrâşnetul a sute de motoare. Descoperisem inima electrică a casei de distracţii şi intrarea în tunelurile subterane.

Am tras uşa după mine, lăsând-o un pic crăpată, cât să pot să văd ce se întâmpla afară.

Cu un ochi lipit de uşa întredeschisă, am urmărit cum se prăbuşea următoarea barcă în cascadă. Rixon era în ea. Se apleca peste marginea de metal, uitându-se prin apă. Oare mă văzuse când sărisem? Mă căuta? Barca lui a continuat să plutească, dar el s-a lăsat să alunece uşor din ea, sărind cu picioarele înainte. Dându-şi părul ud de pe faţă, scruta suprafaţa întunecată a apei. Atunci mi-am dat seama că nu mai avea nimic în mână. Nu mă căuta pe mine – îi căzuse pistolul când se prăbuşise în cascadă şi se uita după el.

Tunelul era întunecat, şi-mi era greu să cred că Rixon putea vedea până pe fundul apei. Asta însemna că era nevoit să caute pistolul orbeşte, pipăind podeaua cu mâna. Avea să dureze ceva! Iar eu bineînţeles că mai aveam nevoie de timp. Aveam nevoie de un strop de noroc, aproape sinonim cu imposibilul. Probabil că poliţia ajunsese în parc până acum, dar oare avea să le treacă prin minte să mă caute prin cotloanele casei de distracţii înainte să fie prea târziu?

Am închis uşa uşor, sperând să găsesc o încuietoare pe partea cealaltă, dar nu am văzut nici una. Deodată, m-am gândit să-mi asum riscul şi să încerc să ies din tunel înaintea lui Rixon, în loc să bat tot drumul înapoi şi să mă ascund. Dacă Rixon intra în camera centralei electrice, nu mai aveam cale de scăpare.

Din spatele unui panou electric, se auzea o respiraţie precipitată.

M-am întors, scrutând întunericul.

— Cine-i acolo?

— Cine crezi că e?

Am clipit, încercând să desluşesc silueta printre umbre.

— Scott? am întrebat speriată, făcând câţiva paşi înapoi.

— M-am pierdut prin tuneluri. Am intrat pe o uşă şi am ajuns aici.

— Mai sângerezi?

— Mda. Sunt surprins că nu mi s-a scurs încă tot sângele din corp.

Abia îngăima cuvintele, şi îmi dădeam seama că depunea un mare efort pentru a vorbi.

— Ai nevoie de un doctor.

— Am nevoie de inel, a spus el, râzând epuizat.

În acel moment, nici nu-mi mai puteam da seama cât de serios era Scott când spunea că-şi voia inelul înapoi. Era extenuat din cauza durerii, şi eram destul de sigură că ştiam amândoi că nu avea cum să mă târască afară şi să mă ia ostatică. Deşi era slăbit şi rănit, era un nefilim. Avea să supravieţuiască. Dacă ne uneam forţele, aveam o şansă să ieşim de acolo. Însă, înainte să-l pot convinge că trebuia să mă ajute să scap de Rixon, trebuia să-i câştig încrederea.

M-am apropiat de panoul de comandă şi am îngenuncheat lângă el. Se ţinea cu mâna de coaste, încercând să oprească sângerarea. Era alb la faţă ca varul, iar privirea delirantă îmi confirma ceea ce ştiam deja: avea dureri îngrozitoare.

— Nu cred că o să foloseşti inelul ca să recrutezi noi membri, am spus în şoaptă. N-o să obligi alţi oameni să intre în societate.

Scott a clătinat din cap, dându-mi dreptate.

— Trebuie să-ţi spun ceva. Mai ţii minte că ţi-am zis că lucram în noaptea în care a fost împuşcat tatăl tău?

Îmi aminteam vag că îmi povestise că era la muncă în momentul în care primise un telefon şi i se spusese că tata murise.

— Unde vrei să ajungi? am întrebat, şovăind.

— Lucram la un magazin de cartier care se numea Quickies, la câteva străzi distanţă de casă. A făcut o pauză, de parcă s-ar fi aşteptat să ajung la o concluzie măreaţă. În noaptea aia trebuia să-l urmăresc pe tatăl tău. Aşa îmi spusese Mâna Neagră. Îmi spusese că tatăl tău trebuia să se ducă la o întâlnire, iar eu trebuia să mă asigur că nu păţea nimic.

— Ce tot îndrugi acolo? l-am întrebat, iar gura mi se

uscase de spaimă.

— Nu l-am urmărit.

Scott şi-a luat capul în palme.

— Am vrut să-i arăt Mâinii Negre că nu putea să-mi dea ordine după cum voia. Voiam să-i arăt că nu aveam de gând să fac parte din societatea lui. Aşa că am rămas la muncă. Nu am plecat. Nu l-am urmărit pe tatăl tău. Iar el a murit. A murit din cauza mea.

M-am lăsat să alunec pe lângă perete, până când am căzut în fund şi m-am aşezat lângă el. Nu puteam să vorbesc. Nu-mi găseam cuvintele.

— Mă urăşti, nu-i aşa? m-a întrebat el.

— Nu tu mi-ai omorât tatăl, am replicat, fără vlagă. Nu e vina ta.

— Ştiam că avea probleme. Ce alt motiv ar fi avut Mâna Neagră să se asigure că ajungea teafăr şi nevătămat la întâlnire? Trebuia să mă fi dus. Dacă aş fi urmat ordinele Mâinii Negre, tatăl tău încă ar fi în viaţă.

— Asta a fost în trecut, am şoptit, încercând să nu las acea informaţie să mă facă să-l învinovăţesc pe Scott.

Aveam nevoie de ajutorul lui. Împreună, puteam ieşi de acolo. Nu puteam să-mi permit să-l urăsc. Trebuia să am încredere în el şi aveam nevoie ca şi el să se încreadă în mine.

— Doar pentru că a trecut nu înseamnă că e şi uşor de uitat, a adăugat el. La mai puţin de o oră după ce ar fi trebuit să-l urmăresc pe tatăl tău, m-a sunat tata şi mi-a dat veştile.

Am încercat să-mi înăbuş un sughiţ de plâns.

— Apoi Mâna Neagră a venit la magazin. Purta o mască pe faţă, dar i-am recunoscut vocea, a spus Scott, înfiorându-se. N-o să uit niciodată acea voce. Mi-a dat o armă şi mi-a zis să am grijă să nu se afle niciodată de ea. Era pistolul tatălui tău. Mi-a spus că voia ca poliţia să scrie în raport că tatăl tău a fost nevinovat şi că nu avea nici o armă la el în momentul în care a fost împuşcat. Nu voia ca familia ta să sufere şi mai mult şi să se întrebe ce se întâmplase cu adevărat în seara aia. Nu voia ca vreun om să bănuiască faptul că tatăl tău s-ar fi putut încurca cu asasini ca el. Voia să facă să pară totul un jaf întâmplător.

— Trebuia să arunc pistolul în râu, dar l-am păstrat. Voiam să ies din societate, şi aveam impresia că nu puteam să fac asta decât dacă îl şantajam pe Mâna Neagră. Aşa că am păstrat

pistolul. Când m-am mutat aici cu mama, am lăsat un mesaj pentru Mâna Neagră. I-am spus că, dacă avea să mă caute, aveam să mă asigur că pistolul lui Harrison Grey ajungea pe mâna poliţiei. Aveam să fac în aşa fel încât întreaga lume să ştie că avea legătură cu Mâna Neagră. Am jurat să terfelesc numele tatălui tău ori de câte ori ar fi fost nevoie, dacă asta însemna să-mi recapăt libertatea. Încă am pistolul. Şi-a desfăcut palmele şi l-a lăsat să-i cadă printre genunchi, izbindu-se de ciment. Încă îl mai am. Apoi a continuat, cu voce slabă: A fost atât de greu pentru mine să stau în preajma ta! Voiam să te fac să mă urăşti. Dumnezeu ştie cât de mult m-am urât pe mine însămi. De fiecare dată când te vedeam, nu mă puteam gândi decât că mi se făcuse frică şi că dădusem înapoi. Aş fi putut să-i salvez viaţa tatălui tău. Îmi pare rău, a încheiat, pierzându-şi vocea.

— E în regulă, am spus, mai mult pentru mine însămi decât pentru Scott. Totul o să fie bine.

Dar simţeam că asta era cea mai mare minciună pe care o rostisem până atunci.

Scott a ridicat pistolul de pe jos, prinzându-l între degete. Înainte să apuc să-mi dau seama ce voia să facă, şi l-a îndreptat înspre cap.

— Nu merit să trăiesc, a spus.

Am simţit cum o pojghiţă de gheaţă îmi cuprinde inima.

— Scott..., am început.

— Familia ta merită asta. Nu pot să te mai privesc în ochi. Nici măcar eu nu mă mai suport, a spus el, iar degetul i-a alunecat pe trăgaci.

Nu mai aveam timp să mă gândesc.

— Nu l-ai omorât tu pe tata, am replicat. Rixon a făcut-o, prietenul lui Vee. E un înger căzut. Totul e adevărat, tot ce ai auzit până acum e real. Eşti un nefilim, Scott. Nu poţi să te sinucizi. Nu astfel. Eşti nemuritor. N-o să mori niciodată. Dacă vrei să încerci să repari greşeala pe care ai comis-o faţă de tata, ajută-mă să ies de aici. O să supravieţuiesc numai dacă mă ajuţi tu.

Scott s-a holbat la mine fără să scoată o vorbă. Înainte să poată răspunde, uşa camerei centralei electrice s-a dat de perete. Rixon a apărut în prag. Şi-a îndepărtat părul de pe frunte şi şi-a aruncat privirea prin încăpere. Din instinct, m-am apropiat de Scott.

Rixon îşi plimba privirea de la mine la Scott.

— Va trebui să treci de mine ca să ajungi la ea, l-a avertizat Scott, acoperindu-mă cu braţul stâng şi proptindu-se în faţa mea ca un scut.

Respira precipitat.

— Nici o problemă, a replicat Rixon, ridicând pistolul şi trăgând câteva gloanţe în el.

Scott s-a prăbuşit la pământ. Trupul îi era nemişcat şi ţeapăn.

— Opreşte-te, am şoptit cu lacrimile şiroindu-mi pe chip.

— Nu plânge, iubirea mea. N-a murit. Fără doar şi poate că o să se trezească cu nişte dureri îngrozitoare, dar ăsta e preţul pe care trebuie să-l plăteşti pentru un trup uman. Ridică-te şi vino aici!

— Du-te dracului!

Nu ştiam de unde căpătasem atâta curaj, dar, dacă tot aveam să mor, trebuia măcar să lupt din răsputeri.

— Mi-ai omorât tatăl. N-o să fac nimic pentru tine. Dacă mă vrei, vino şi ia-mă!

Rixon şi-a plimbat degetul mare pe buze.

— Nu înţeleg de ce eşti atât de supărată pe treaba asta. De fapt, Harrison nici nu era tatăl tău.

— Mi-ai omorât tatăl, am repetat, încrucişându-mi privirea cu a lui, simţind cum mă înghiţea de vie acea furie pătrunzătoare care clocotea în mine.

— Harrison Grey şi-a căutat singur sfârşitul. Nu trebuia să se bage.

— Încerca să salveze viaţa altui om!

— Un om? a pufnit Rixon pe nas, suflecându-şi mânecile până peste coate. Nu l-aş numi om pe Hank Millar. Este un nefilim. Mai degrabă, un animal.

Am râs, chiar am râs, dar propriul meu râs părea să mă sufoce.

— Ştii ce? Aproape că îmi pare rău pentru tine.

— Ce amuzant, tocmai voiam să spun acelaşi lucru despre tine.

— Acum o să mă omori, nu-i aşa?

Mă aşteptam ca la acel gând să simt cum mă cuprinde frica, însă mă părăsise până şi ultimul fior de spaimă. Eram calmă, un calm glacial. Timpul nici nu se oprea în loc, nici nu

galopa cu viteza luminii. Mă fixa cu privirea, la fel de rece şi de impasibil ca ţeava pistolului pe care Rixon îl îndrepta acum înspre mine.

— Nu, n-o să te omor. O să te sacrific, a spus el, rânjind cu gura într-o parte. E o mare diferenţă.

Am încercat să fug, dar am auzit o explozie, şi focul mistuitor mi-a lipit trupul de perete. Simţeam durerea în tot corpul şi am deschis gura să ţip, dar era prea târziu. O pătură invizibilă mă sufoca undeva în cutele ei. Am privit chipul zâmbitor al lui Rixon care devenea din ce în ce mai înceţoşat în faţa ochilor mei, şi mă agăţam inutil cu mâinile de pătură. Plămânii mi se umpleau cu aer, ameninţând să explodeze, şi, exact în momentul în care m-am gândit că nu mai puteam suporta acel calvar, pieptul mi s-a înmuiat. L-am văzut pe Patch în pragul uşii, în spatele lui Rixon.

Am încercat să-l strig, dar nevoia disperată de a trage aer în piept dispăruse.

Coşmarul se sfârşise.

Capitolul 25

— Nora?

Am încercat să deschid ochii, dar, deşi creierul receptase mesajul, corpul nu-i asculta ordinele. Undeva în străfundul minţii eram conştientă că afară era cald, că era noapte, dar, cu toate astea, îmi simţeam spatele scăldat într-o transpiraţie rece. Şi încă ceva. Sânge.

Propriul meu sânge.

— Eşti în siguranţă, m-a liniştit detectivul Basso, când am încercat să îngaim ceva, iar vocea mea a părut sugrumată. Sunt aici, nu plec nicăieri. Rămâi cu mine, Nora. Totul o să fie bine.

Am încercat să încuviinţez din cap, dar încă aveam impresia că existam undeva în afara corpului meu.

— O să fii dusă la spitalul de urgenţă. Te-au pus pe targă. Chiar acum ieşim din Delphic.

Câteva lacrimi fierbinţi mi s-au rostogolit pe obraji şi am clipit des, încercând să deschid ochii.

— Rixon, am bâlbâit, căci limba nu mă asculta. Unde e Rixon?

Detectivul Basso a strâns din buze.

— Şşşt. Nu vorbi. Ai fost împuşcată în umăr. Ai o rană deschisă. Ai avut noroc. Totul va fi bine.

— Scott? am întrebat apoi, începând să-mi amintesc.

Am încercat să mă ridic în picioare, dar eram imobilizată pe targă.

— L-aţi scos pe Scott de acolo?

— Scott era cu tine?

— Era în spatele panoului electric. E rănit. Rixon l-a împuşcat şi pe el.

Detectivul Basso a strigat la unul dintre ofiţerii în uniformă care stătea lângă ambulanţă. Ofiţerul s-a apropiat numaidecât de noi.

— Da, domnule.

— Spune că Scott Parnell era şi el în încăperea centralei electrice.

Ofiţerul a clătinat din cap.

— Am căutat peste tot. Nu mai era nimeni acolo.

— Atunci, mai caută o dată! a urlat Basso, fluturând mâinile înspre porţile parcului. Pe urmă s-a întors înspre mine. Cine dracu' e Rixon?

Rixon. Dacă poliţia nu mai găsise pe nimeni în centrala electrică, atunci probabil că reuşise să scape. Era undeva acolo, afară, privindu-mă de la distanţă şi aşteptând o a doua şansă pentru a mă sacrifica. L-am apucat pe detectivul Basso de mână, strângându-l tare.

— Nu mă lăsaţi singură!

— Nu te lasă nimeni singură. Ce poţi să-mi spui despre Rixon?

Targa a înaintat balansându-se încoace şi încolo prin parcare, iar apoi paramedicii m-au urcat în spatele unei ambulanţe. Detectivul Basso a sărit după mine şi s-a aşezat jos. Aproape că nu l-am observat; mă gândeam în altă parte. Trebuia să vorbesc cu Patch. Trebuia să-i spun despre Rixon...

— Cum arată?

La auzul vocii detectivului Basso, am revenit la realitate.

— A fost acolo, noaptea trecută, l-a legat pe Scott în portbagaj.

— Tipul ăla te-a împuşcat?

Detectivul Basso a început să vorbească prin staţie.

— Numele suspectului este Rixon. Înalt şi slăbănog, brunet. Nas acvilin. Are în jur de douăzeci de ani.

— Cum m-aţi găsit?

Începeam să-mi aduc treptat aminte tot ce se întâmplase şi ştiam că îl văzusem pe Patch trecând pragul centralei electrice. Îl zărisem doar o fracţiune de secundă, dar fusese acolo. Eram sigură de asta. Unde era acum? Unde era Rixon?

— Am primit un telefon anonim. Tipul care a sunat mi-a zis că o să te găsesc în centrala din Tunelul Osândiţilor. Părea o pistă nesigură, dar n-am vrut s-o ignor. Mi-a mai zis şi că s-a ocupat el de cel care te-a împuşcat. Credeam că se referea la Scott, dar tu zici că Rixon e vinovat. Vrei să-mi spui ce se întâmplă? Începând cu numele tipului ăstuia care te tot apără şi locul în care îl pot găsi...

Câteva ore mai târziu, detectivul Basso încetinea, luând curba din dreptul casei de ţară. Se crăpa de ziuă, iar cerul, pe care nu strălucea nici o stea, se reflecta în ferestre. Tocmai mă

externaseră, îmi curăţaseră rana şi mă pansaseră. Doctorii vorbiseră cu mama la telefon, dar eu nu apucasem. Ştiam că trebuia să discut cu ea mai devreme sau mai târziu, dar îmi fusese imposibil în vacarmul şi-n îmbulzeala din spital, aşa că scuturasem din cap în momentul în care asistenta îmi întinsese telefonul.

Dădusem şi declaraţie la poliţie. Eram aproape sigură că detectivul Basso rămăsese cu impresia că doar mi se păruse că-l zărisem pe Scott în centrală. Eram sigură şi că era de părere că îi ascundeam ceva despre Rixon. Avea dreptate, dar, chiar dacă i-aş fi spus tot ce ştiam, nu avea să-l găsească. Însă era clar că Patch o făcuse – sau cel puţin asta era impresia pe care o lăsase. Dar eu ştiam mai bine. Inima îmi bătea nebuneşte de când plecasem de la Delphic, gândindu-mă unde era Patch şi ce se întâmplase după ce îmi pierdusem cunoştinţa.

Am coborât din maşină, iar detectivul Basso m-a condus până la uşă.

— Mulţumesc din nou, i-am spus. Pentru tot.

— Sună-mă dacă ai nevoie de ceva.

Când am ajuns înăuntru, am aprins luminile. M-am dus în baie şi m-am dezbrăcat, însă a durat mult să-mi dau jos toate hainele, căci jumătate din braţul meu stâng era învelit în bandaje. Încă simţeam mirosul fricii şi al panicii îmbibat în ele, aşa că le-am lăsat pe jos, într-un maldăr. După ce mi-am acoperit bandajele cu o folie de plastic m-am băgat sub duş.

În timp ce apa fierbinte mi se scurgea pe corp, vedeam cu ochii minţii frânturi din scenele petrecute în acea seară. Mi-am spus că apa avea să mă cureţe, că avea să ducă cu sine prin gaura de scurgere toate acele amintiri. Se sfârşise. Totul se sfârşise. Doar un singur lucru nu puteam şterge cu buretele. Mâna Neagră.

Dacă Patch nu era Mâna Neagră, atunci cine era? Şi cum de ştia Rixon, un înger căzut, atât de multe despre el?

Douăzeci de minute mai târziu, am coborât înfăşurată în prosop şi am verificat robotul telefonic. Aveam un mesaj de la cei de la *Enzo* care mă întrebau dacă puteam să lucrez în seara aceea. Un apel de la Vee care voia să ştie unde eram. Poliţia o dăduse afară din parcare şi închisese parcul de distracţii – dar nu înainte să o asigure că eram în siguranţă şi că o rugau să se ducă acasă şi să rămână acolo. Mesajul se termina cu ceva de

genul: „Dacă am pierdut ceva tare, o să mă supăr rău de tot!“

Al treilea mesaj era de la un număr necunoscut, dar am recunoscut vocea lui Scott imediat ce a început să vorbească: „Dacă spui poliţiei ceva despre mesajul ăsta, când o să înceapă să mă caute, voi fi dispărut de mult. Voiam doar să-ţi spun încă o dată că îmi pare rău”. A făcut o pauză, şi parcă l-am văzut cum zâmbea. „Şi ştiu că îţi faci griji în privinţa mea, aşa că vreau să-ţi spun că mă vindec şi că o să fiu ca nou pe dată. Mersi pentru pontul acela despre... ăăă... sănătatea mea.”

Am zâmbit şi mi s-a luat o piatră de pe inimă.

„Mi-a părut bine să te cunosc, Nora Grey. Cine ştie, poate că asta n-a fost ultima dată când ne-am văzut. Poate că drumurile noastre o să se mai întâlnească pe viitor.” A urmat o altă pauză. „Şi încă ceva. Am vândut Mustangul. Atrăgea prea mult atenţia. Să nu-ţi faci mari iluzii, dar să ştii că ţi-am cumpărat ceva cu banii pe care i-am luat pe maşină. Am auzit că ai pus ochii pe un Volkswagen. Proprietarul o să ţi-l aducă mâine acasă. Am făcut şi plinul, aşa că ai grijă să ajungă la tine.”

A închis telefonul, dar încă mă holbam în gol. Volkswagenul? Pentru mine? Rămăsesem mută de uimire şi de surprindere. O maşină. Scott îmi cumpărase o maşină. I-am făcut şi eu un serviciu şi am şters mesajul, împreună cu toate dovezile că m-ar fi sunat vreodată. Dacă poliţia îl găsea pe Scott, nu aveam să fiu eu responsabilă pentru asta. Însă, nu ştiu de ce, aveam senzaţia că nu aveau să-l prindă vreodată.

Cu telefonul în mână, am sunat-o pe mama. Nu aveam de gând să mai amân momentul. Fusesem prea aproape de moarte în seara aceea. Aveam de gând să-mi refac viaţa, să-mi spăl păcatele şi să o iau de la început. Şi voiam să încep chiar din acel moment. Singurul lucru care îmi mai stătea în cale era acel telefon.

— Nora? a răspuns ea panicată. Am primit mesajul detectivului. Sunt chiar acum în drum spre casă. Te simţi bine? Spune-mi că eşti bine!

Am tras adânc aer în piept.

— Acum sunt.

— Oh, draga mea! Te iubesc atât de mult. Ştii asta, nu? a zis ea, înghiţindu-şi lacrimile.

*****

Mi-am încolăcit degetele în cămaşa lui şi mi-am sprijinit capul de pieptul lui. Nu-mi păsa că plângeam. Eram în siguranţă, iar Patch era cu mine. Nu mai conta nimic altceva.

— Cum m-ai găsit? am întrebat.

— La un moment dat, m-am gândit că ar fi putut fi Rixon, a şoptit, dar trebuia să mă asigur.

— Ştiai că Rixon voia să mă omoare? am întrebat eu, ridicându-mi privirea.

— Dădeam peste tot felul de indicii, a început Patch, cu jumătate de glas, dar nu voiam să le cred. Eu şi Rixon eram prieteni. Nu voiam să cred că mă putea trăda. Cât timp am fost îngerul tău păzitor, am simţit că cineva voia să te ucidă. Nu ştiam cine, pentru că acea persoană era foarte prudentă. Nu se gândea prea mult cum să o facă, aşa că nu puteam afla nimic. Ştiam că nici un om nu-şi poate ascunde gândurile cu atâta iscusinţă. Ei nu au cum să ştie că pot să transmită tot felul de informaţii îngerilor. Din când în când, mai aflam câte ceva. Lucruri mărunte care mă făceau să-l bănuiesc pe Rixon, deşi nu voiam. Aşa că l-am combinat cu Vee ca să pot să-l supraveghez mai îndeaproape. Dar şi pentru că nu voiam să-i dau nici un motiv să creadă că-l urmăresc. Ştiam că singurul motiv pentru care ar fi vrut să te ucidă ar fi fost ca să primească un trup uman, aşa că am început să scotocesc prin trecutul lui Barnabas. Atunci am aflat adevărul. Rixon era cu doi paşi înaintea mea, dar probabil că aflase totul după ce te-am găsit eu şi m-am înscris la şcoală anul trecut. Voia să te sacrifice la fel de mult cât îmi doream şi eu. A făcut tot ce i-a stat în putinţă ca să mă convingă să renunţ la Cartea lui Enoh, ca să nu te omor şi să o facă el.

— De ce nu mi-ai spus că încerca să mă omoare?

— Nu puteam. Mi-ai zis că nu voiai să mai fiu îngerul tău păzitor. Din acel moment, nu am mai putut să intervin în mod fizic când erai în primejdie. Arhanghelii mă împiedicau de fiecare dată când încercam. Dar am găsit o modalitate să-i păcălesc. M-am gândit să te fac să vezi amintiri în somn. Am încercat să-ţi transmit informaţiile de care aveai nevoie ca să-ţi dai seama că Hank Millar era tatăl tău biologic şi vasalul lui Rixon. Ştiu că ai impresia că te-am abandonat când aveai cea mai mare nevoie

de mine, dar am căutat în permanenţă o cale să te avertizez în legătură cu Rixon. Chiar şi când mă blocai.

A zâmbit strâmb, însă părea extenuat.

Mi-am dat seama că îmi ţineam răsuflarea, aşa că am dat uşor aerul afară.

— Unde e Rixon acum?

— L-am trimis în iad. Nu se va mai întoarce niciodată.

Patch a privit în gol. În ochii lui puteam citi neînduplecarea, dar nu era supărat. Poate doar dezamăgit. Poate îşi dorea ca lucrurile să se fi terminat altfel. Dar, dincolo de toate acestea, bănuiam că suferea mai mult decât lăsa să se vadă. Îşi trimisese cel mai apropiat prieten şi singura persoană care îi fusese alături tot timpul să petreacă o eternitate în întuneric.

— Îmi pare atât de rău, am şoptit.

Am rămas tăcuţi, gândindu-ne amândoi la soarta lui Rixon. Nu puteam să-mi imaginez nimic cu exactitate, dar imaginea pe care o aveam în minte era sinistră şi mă înfiora.

În cele din urmă, Patch i-a vorbit minţii mele.

Am renunţat la ce aveam, Nora. De îndată ce vor afla, arhanghelii vor veni să mă caute. Ai avut dreptate. Nu mă interesează dacă încalc regulile.

Am simţit brusc o dorinţă nebunească de a-l da afară din casă. Vorbele lui îmi răsunau în ureche. Renunţase? Primul loc în care aveau să-l caute arhanghelii avea să fie aici. Oare era în mod intenţionat atât de nepăsător?

— Eşti nebun? l-am întrebat.

— Nebun după tine.

— Patch!

— Nu-ţi face griji, avem timp.

— De unde ştii?

S-a dat un pas înapoi, cu mâna pe inimă.

— Lipsa ta de încredere mă doare.

L-am privit cu şi mai multă asprime.

— Când ai făcut-o? Când ai căzut?

În seara asta. Am trecut pe aici să mă asigur că eşti în siguranţă. Ştiam că Rixon era la Delphic şi, când am văzut biletul de pe bar în care scriai că te duci acolo, am ştiut că avea să-şi pună planul în aplicare. Am rupt legătura cu arhanghelii şi am fugit după tine. Dacă nu m-aş fi separat de ei, îngeraşule, nu

aş fi putut să mă bag în chestia asta, fizic vorbind. Rixon ar fi câştigat.

— Mulţumesc, i-am şoptit.

Patch m-a strâns şi mai tare în braţe. Aş fi vrut să rămânem îmbrăţişaţi şi să uităm de tot, cu excepţia corpului lui puternic şi musculos, dar mai aveam câteva întrebări care nu sufereau amânare.

— Asta înseamnă că n-o să mai fii îngerul păzitor al lui Marcie? am întrebat.

— Acum sunt liber-profesionist. Îmi aleg singur clienţii, nu invers, a spus el, şi am simţit cum zâmbea.

— De ce m-a ascuns Hank pe mine, şi pe Marcie nu?

Mi-am ferit chipul ca să nu-mi vadă ochii. Nu-mi păsa de Hank. Nu mă interesa deloc. Nu însemna nimic pentru mine, şi totuşi, undeva în străfundurile inimii, voiam să mă iubească la fel de mult ca pe Marcie. Şi eu eram fiica lui. Dar tot ce puteam să văd era că o alesese pe Marcie, nu pe mine. Pe mine mă alungase, iar pe ea o ţinuse aproape.

— Nu ştiu.

Era atât de linişte, încât îi puteam auzi respiraţia.

— Marcie nu are acelaşi semn ca tine. Dar Hank da, la fel avea şi Chauncey. Nu cred că este o coincidenţă, îngeraşule.

Ochii mi s-au oprit asupra încheieturii drepte, asupra tăieturii negre pe care mulţi o considerau o cicatrice. Crezusem întotdeauna că semnul meu din naştere era unic. Asta până când îl întâlnisem pe Chauncey, iar acum pe Hank. Aveam senzaţia că semnul însemna mai mult decât o legătură biologică cu neamul lui Chauncey, iar gândul acela mă îngrozea.

— Eşti în siguranţă cu mine, a murmurat Patch, mângâindu-mă pe braţe.

După un moment de tăcere, am întrebat:

— Şi cu noi cum rămâne?

— Suntem împreună.

Şi-a arcuit întrebător sprâncenele şi şi-a încrucişat degetele în semn de noroc.

— Ne certăm des, am spus.

— Dar ne şi împăcăm des, a replicat Patch şi m-a luat de mână, scoţându-şi inelul tatei de pe deget şi strecurându-mi-l în palmă.

Mi-a sărutat încheieturile. *Aş fi vrut să ţi-l dau mai*

devreme, dar nu era gata.

Mi-am deschis palma şi m-am uitat la inel. Pe partea interioară era gravată aceeaşi inimă, însă la stânga şi la dreapta ei erau scrijelite două nume: NORA şi JEV.

Mi-am ridicat privirea.

— Jev? Aşa te cheamă?

— Nimeni nu mi-a mai spus aşa de mult.

Şi-a plimbat degetul pe buzele mele, cercetându-mă cu ochii lui negri şi blânzi.

Am simţit cum mă cuprindea o dorinţă fierbinte, care nu mai putea fi ignorată.

Patch a simţit probabil acelaşi lucru, căci a tras uşa după el şi a încuiat-o. A stins lumina, iar camera s-a cufundat în întuneric, luminată fiind doar de razele lunii care pătrundeau pe fereastră. Ochii ni s-au îndreptat în acelaşi timp spre canapea.

— Mama trebuie să ajungă acasă în curând, mi-am amintit. Ar trebui să mergem la tine.

Patch şi-a plimbat mâinile gânditor pe maxilar.

— Am regulile mele. Nu duc pe oricine acolo.

Începusem să mă plictisesc de acel răspuns.

— Dacă mi-ai arăta, ar trebui să mă omori? am ghicit eu, încercând să nu mă enervez. Odată ajunsă înăuntru, n-o să pot să mai plec vreodată?

Patch m-a cercetat din priviri preţ de o clipă. Apoi s-a scotocit prin buzunar, a scos o cheie de pe breloc şi mi-a strecurat-o în buzunarul pijamalei.

— Odată ce ai intrat, va trebui să te întorci mereu.

Patruzeci de minute mai târziu, am descoperit uşa pe care o deschidea acea cheie. Patch a oprit jeepul în parcarea goală din parcul de distracţii din Delphic. Am traversat parcarea ţinându-ne de mână. O adiere răcoroasă de vară îmi răvăşea părul. Patch a descuiat poarta, ţinând-o deschisă până am intrat.

Atmosfera din Delphic era cu totul şi cu totul diferită, acum când nu se mai auzea nici un sunet şi luminile de carnaval se stinseseră. Era un loc vrăjit, bântuit, dar liniştit. O doză goală de suc se rostogolea pe trotuar, lăsându-se purtată de vânt. Înaintând pe alee, îmi ţineam privirea aţintită asupra scheletului montagnes-russe-ului care se ridica pe fundalul cerului întunecat. În aer se simţea un miros de ploaie. În depărtare

tuna.

Când am ajuns la nord de el, Patch m-a tras de mână şi am păşit dincolo de alee. Am urcat treptele unui depozit. A descuiat uşa exact în momentul în care câţiva stropi de ploaie au început să danseze pe trotuar. Uşa s-a închis în spatele meu, şi am rămas în întuneric. Parcul era cufundat în tăcere, şi se auzea doar răpăitul constant al ploii care cădea pe acoperiş. L-am simţit pe Patch mişcându-se în spatele meu, ţinându-mă cu mâinile de talie, şoptindu-mi ceva în ureche.

— Delphic a fost construit de îngeri căzuţi şi este singurul loc de care nu se vor apropia arhanghelii. În seara asta suntem doar noi doi, îngeraşule.

M-am întors înspre el, simţindu-i căldura trupului. Patch mi-a ridicat bărbia şi m-a sărutat. Sărutul lui era cald, iar eu m-am înfiorat de plăcere. Avea părul ud de la ploaie şi simţeam un miros slab de săpun. Buzele noastre s-au lipit, iar pielea ne era netedă şi fină de la ploaia care se scurgea prin crăpăturile din acoperişul jos, în stropi reci. Patch m-a îmbrăţişat cu o asemenea căldură, că nu mi-am dorit decât să mă cufund şi mai mult în strânsoarea lui.

A supt un strop de ploaie care-mi căzuse pe buză, şi am simţit că zâmbea. Mi-a dat părul într-o parte şi m-a sărutat deasupra claviculei. Mi-a ronţăit urechea, după care m-a muşcat de umăr.

Eu l-am tras de pantaloni, apropiindu-l şi mai mult de mine.

Patch şi-a îngropat chipul în curbura gâtului meu, mângâindu-mă pe spate. A murmurat ceva.

— Te iubesc, a spus el. Nu mai ţin minte de când n-am mai fost atât de fericit.

— Cât de înduioşător, s-a auzit o voce din întunericul depozitului, din spatele unui zid negru. Luaţi îngerul!

Câţiva tineri foarte înalţi, fără îndoială nefilimi, şi-au făcut apariţia din întuneric şi l-au înconjurat pe Patch, întorcându-i mâinile la spate. Spre surprinderea mea, el nu a opus rezistenţă.

Când încep să mă lupt, fugi, s-a adresat el minţii mele, şi mi-am dat seama că nu începuse să se lupte ca să-mi vorbească, ca să mă ajute să scap. *O să le distrag atenţia. Tu fugi. Ia jeepul. Mai ţii minte cum să-l porneşti? Nu te duce acasă. Rămâi în jeep până te găsesc...*

Bărbatul care rămăsese în spate, dând ordine, a făcut un pas înainte, aşezându-se în dreptul fasciculelor de lumină care pătrundeau prin nenumăratele crăpături ale depozitului. Era înalt, zvelt, chipeş şi părea nefiresc de tânăr pentru vârsta lui. Era îmbrăcat impecabil, într-un pulover polo alb şi pantaloni de bumbac.

— Domnule Millar, am şoptit.

Nu ştiam cum altcumva să-i spun. Hank părea prea prietenos, iar tată ar fi fost revoltător de personal.

— Permite-mi să mă prezint aşa cum trebuie, a spus el. Eu sunt Mâna Neagră. L-am cunoscut bine pe tatăl tău, Harrison. Mă bucur că nu mai este acum aici să te vadă cum te înjoseşti cu o progenitură a diavolului. A clătinat din cap. Nu eşti fata care m-aş fi aşteptat să fii, Nora. Fraternizezi cu duşmanul şi îţi baţi joc de propriul neam. Am impresia că aseară ai aruncat în aer una dintre ascunzătorile nefilimilor mei. Dar nu contează, asta pot să iert. Apoi a făcut o pauză. Dar spune-mi, Nora, nu cumva tu l-ai ucis pe bunul meu prieten Chauncey Langeais?